

Рок 1984
Орвельь Георгѣ

ЧѢЩ ПІЄРВША

1

Биу ясни, жімни дієнь квієтнієви і
зеґари біуи тринастѣ. Вінстон
Смітг, з ґуовѣ втульонѣ в рамієна
для осуони пѣред тнѣцим віятрем,
вслѣзгнѣу сїє пѣрез шкљане дрѣви до
Блюку Звичієства, аље ніє дощ
шибко, би повстрїмач туман
зіярнієстєго пиуу, ктѣри втаргнѣу за
нім до щродка.

Кљатка шґодова цухнѣуѣ ґотованѣ
капустѣ і старимі, бутвієѣцимі
вичієрачками. На їдним її коңцу
вісіѣу барвни плѣкат, збит вієлкі
до експонованіѣ в чіясним внѣтрѣу.
Пѣредставіѣу тилько оґромнѣ тварѣ,
пѣрешуо метровеї широкощі:
пѣристоїнѣ, черствѣ тварѣ мнієї вієцеї
чтердієстопієчієлѣтнієго мѣжчизни
з сутим чарним вѣсем. Вінстон
скровау сїє в стронѣ шґодѣв.
Справдзаніє, чи вінда діѣуѣ, ніє
міѣуо жаднєго сенсу. Навет в
наїлѣпших окресах рѣдко бивѣуѣ
чинна, обецніє защ, в рамах
ощѣднощі звіѣзаних з
пѣриґотованіѣми до Тиґодніѣ
Нієнавіщі, ніє вуѣчано прѣду пѣред

змро́км. Вінстон мієшкау́ на
щі́удним піє́трє, а понієваж міяу́ юж
т́ридієщі дієвієч лѣт і овр́одзенія
жиљакове на праве́й нодзе повиже́й
косткі, вспінау́ щіє во́льно, кілька
рази одпочива́йц по дродзе. На
каждим піє́трє, на впрост д́рві
вінди, спогля́дау́ зе щіани пѣакат
з о́громна́ тва́рѣ. Би́уа так
нама́лована, же очі мѣ́жчизни
здава́уи щіє щлє́діч кажды рух
п́реходза́цего. ВІЄЛ́КІ БРАТ ПАТ́РІИ,
ѓуо́щіу́ напіс у до́уу пѣакату.

В мієшканію п́ре́јти ѓуос чита́у
ко́лумни цифр дотича́це витопу
сурѣ́вкі. Видобива́у щіє з подѣ́ужне́й
мета́лове́й пу́ити п́рипомі́найце́й
матове́ лѣустро, вмонтоване́й в
щіанѣ́ по праве́й. Вінстон обрѣ́чіу́
покрѣ́туо́ і ѓуос нієцо п́ричіху́, лѣч
мімо то ка́жде су́ово добіє́гау́о
вира́зніє. У́рѣ́дзеніє (називане
те́лєе́кранем) можна би́уо щі́шич,
а́лє ніє виу́ѣчич. Вінстон подше́ду́
до окна: дробна, мізерна поста́ч,
кту́ре́й худо́щ подкре́шљау́́ще
ѓранатови ко́мбінезон, убі́ур чу́онка
парті́ї. Мѣ́жчизна міяу́ бардзо я́сне
вѣ́оси, це́рє з нату́ри румі́янѣ, а
ску́рє́ шорсткѣ́ од хроповате́го
мидѣ́уа, те́пих жи́летек і нієда́вних
мрозѣ́в.

Свіят на зевнăтр̃, навет оглядани
п̃рез замкнїєте окно, тхнăу хуодем.
В доље, на ульци, подмухи вїятру
вправїяуи в вїр куř і скравкі
папієру, а хоч швієчіуо суюнцє,
нїбо мїяуо барвє стальї; вшистко
биуо якби позбавїєне кољору — з
вїяткм порозљєпїяних вшєдїє
доокоуа пљакатув̃. Вăсата твар̃
пат̃риуа з каждеј љєпїєј
вїекспонованеј повїєрхнї. Јден
пљакат вїшїяу на фасадїє дому
докуаднїє нап̃речївко. ВІЄЉКІ БРАТ
ПАТ̃РИ, гуюошїу напїс, а чїємне очи
ввїєрцауи шїє в очи Вїнстона. Нїжеј,
на позїємїє ульци, їнни пљакат, з
надєрваним рогїєм, т̃рєпотау
безуаднїє на вїєтрє, то одкриваяц,
то засуанїяяц поїдинчє суюво
АНГСОЦ. В оддаљї гєљїкоптер
знїжиу шїє помїєдзи дахи, завісу на
момент нїчим муха мїєсна, по чим
подєрвау шїє і одљєчіяу, затачаяц
уук. Биу то патрољ польїцї,
шпїєгуяци мїєшканцув̃ п̃рез окна.
Аљє звїкуа польїця то пєстка.
Правдївă грозă напавауа Польїця
Мишлы.

За пљєцамі Вїнстона гуюос пуїнаци
з тєљєєкрану вчїяж трајкотау о
вїтопїє сурувкї і п̃рєкрочєнїю
Дїєвїятєго Пљану Т̃рїљєтнїєго.
Тєљєєкран суюжиу рувночєшнїє за

одбіёрнік і надајнік, достатечніе чу́уи, жеби вихвичіч кажды дьвіёк ѓуо́снiе́јши од зніжонёго шепту; цо віёцеј, як д́ууго́ Вінстон позоставау́ в за́сіёгу́ мета́ловеј п́уити, би́у ніе тiлькo с́уиша́льни, л́еч такжe відочни. Нікт очивіщiе ніе віёдіяу́, чи в даним моменчiе́ јст обсервовани. Снуто јдинiе́ домис́уи, як чёсто і вед́ууѓ якіх засад По́льця Ми́сьлi прова́ді iнвiгíльац́ј. Ніе спос́уб теж би́уо ви́кльучи́ч, же п́рeз ца́уи час надзору́ј вшисткіх. Так чи iна́чеј, мо́гуа́ щiё́ в́уа́чич в дово́льни кана́у, ќди тiлькo х́чiя́уа. Позоставау́о віёц жич з за́уо́женiе́м — і жи́уо́ щiё́, з на́вику, кт́ури п́рeше́ду в одру́х — iж ка́ждe с́уовo јст подс́уухíване, а кажды ру́х пiльнiе́ щ́лeдзoни, хiба же в помещeнiю пану́ј акурат мрок.

Вінстон стау́ ти́уем до те́лeе́крану. Так би́уо́ безпiе́чнiе́ј, хоч — як віёдіяу́ — з п́лeц́у́в теж можна віе́лe вичита́ч. Кiльометр да́лeј потёжни́ бiя́уи ѓмах Мiнiстeрства Пpавди, јго́ мiе́јшe пpаци, ѓуpова́у над понуpим краёбpазeм. І то јст Лoндин, поми́сьла́у з нiе́ясн́а одpа́з́а, ѓу́у́внe мiа́сто Паса Стapтoвeго́ Јден, т́рeчiе́ј под в́зѓлéдем за́лyднíeнiя пpовiнц́і Оце́анiі. У́щiу́ова́у видoбич з памiё́чi

яксь вспомнієнія з дієчіньства, жеби
щіє прєконач, чи Љондин завше
виглядау так само. Чи завше
відіяуо щіє ту тилько рєди сипіях
щіє дієвієтнатовієчних чиншувек о
щіанах подпартих стемпламі,
окнах позатиканих кавауками
дикти, дахах уатаних блях
фальіста ораз рахітичне, валяце щіє
муркі мієдзи огрудкамі? І те
порошнієте вієрбувкя грузи
збомбардованих домув, над
ктуримі уноша щіє тумани біяуєго
пиуу, люб терени дощєтніє зніщоне
прєз бомби, гдіє зараз виросуи
колоніє нєдзних древніяних хат,
істних курнікув? Вишіуки Вінстона
биуи їднак даремне, ніє потрафіу
собіє ніц пріпомнієч; з дієчіньства
позостауа му в памієчі тилько серія
свієтльістих образув, позбавієних
туа і сенсу.

Гмах Міністерства Правди — в
новомові[1] Мініправд — одбіяу
здецидованіє од вшисткіх інних
будовлі в околиці. Биуа то
огромна піраміда з льсніяцєго
біяуєго бетону, пняца щіє тарасамі
в гурє на високощ трісту метрув. З
окна своїго мієшканія Вінстон відіяу
виразніє трі гасуа Партії,
вимальоване старанніє на біяуєї
фасадіє:

ВОЇНА ТО ПОКУЇ

ВОЉНОЩ ТО НІЄВОЉА

ІГНОРАНЦЯ ТО ЇЇА

Мувієно, же ґмах Міністерства
Правди ма тїри тиїїце поміщенє
над зіємії і тильеж само под зіємії.
В Љондиніє істніяїи їще тилько тїри
будинкі о подобних розмірах і
зблїжоним виглїдїє. Так ґуроваїи
над рештї міста, же з даху Блюку
Звичієства дострєгаїо їїє ї вшисткі
рўвночєсніє. Мієщіїи чтери
міністерства, скїадаїце їїє на
апарат рїдрави: Міністерство
Правди, ктїрєму подлєгаїа праса,
розривка, оївіята і штука,
Міністерство Покою, ктїрє
заїмоваїо їїє провадзєнієм воїни,
Міністерство Міїощі, ктїрє
пїльноваїо їаду і порїадку, врешчіє
Міністерство Обфїтощі, справуїце
пїчє над ґосподаркї. Їх назви, в
новомовіє, брїміяїи настєпуїцо:
Мініправд, Мініпах, Мініміїо і
Мініїбфї.

Наївіїкшї ґрозє будїїо Міністерство
Міїощі. Ґмах тен в оґїлье нїє міяї
оїн. Вінстон нїґди нїє биї ані в
їродку ґмаху, ані теж блїжеї нїж
пїїї кільометра од нїєґо. На терен
Міністерства впуцано їдиніє в

справах сўужбових, лѣч навет
вўвчас і́нтересант му́сяю́ покони́вач
лабі́ринт за́сієку́в, ста́лових бра́м і́
укритих станові́ск кара́біну́в
маши́нових. Та́кже у́лице в по́блы́жу
па́тролюва́лі го́рилюва́чі стра́жні́ци
в ча́рних мунду́рах, узбро́їні в
розсу́ване пау́кі.

Ві́нстон одвру́чію́ ці́ї гва́утовні́є.
Вче́сніє́й п́рибрау́ ви́раз споко́їне́го
оптими́зму, які́ најбезпі́єчні́є́й би́юо
п́рийч, сто́яц п́ро́дем до
те́леекрану́. П́ремі́єри́ю́ покۇ́ј і́
вше́ду́ до ма́ленькі́й кухні́. Цгца́ц
вру́чіч до мі́ешкані́я в ча́сіє п́рерви
обі́ядове́ј, зрезигно́вау́ з по́сі́юку в
стоу́у́вце міні́стерства́, хо́чіяж
ві́єді́яю́, і́ж в до́му ні́є ма́ ні́ц до
ї́дзені́я опру́ч кава́ука ці́ємне́го
хле́ба, кту́ри му́сі собі́є зо́стави́ч на
ю́тре́йше сні́ядані́є. Здя́ю з пу́юкі
бу́телькё́ безба́рвне́го пу́ину́ зе
звikúя́ бі́яю́я ети́кта́ опат́роня́
напі́сем ДІ́Н ЗВІ́ЧІЄ́СТВА. Тру́нек
ви́діє́ляу́ мду́я, о́љеіста́ во́нь, ні́чим
хі́ньска вۇ́дка пё́дзона́ з ри́жу.
Ві́нстон на́ляу́ собі́є пра́віє пе́уна́
фі́льжанкё́ і́ покону́яц встре́т,
опру́жні́ю́ я́ ї́дним га́устем, я́кби пі́у
ле́карство́.

Тва́р нати́хмія́ст му́ спурпу́рові́яю́а,
очи за́шуи́ у́замі́. Ді́н мі́яю́ сма́к

квасу азотовеґо, а в додатку
чу́овієк по каждам у́ику чу́у́ її́ так,
якби доста́у в у́єб ґумов́а пау́ка.
Їднакже в настѣпне́й хви́лі па́льєніє
в жоу́а́дку нієцо зельжа́уо і ї́вїят
вида́у її́ Ві́нстонові́ весельши.
Видоби́у папіє́роса з помі́йте́й пачкі́
з напі́сем ПАПІЄ́РОСИ ЗВИ́ЧИЄ́СТВА і
нієба́чніє уні́у́су ґо пі́єново, цо
справі́уо, же ца́уи тито́нь висипа́у
її́ на поду́оґѣ. З настѣ́пним пошу́о
му лє́піє́й. Вру́чі́у до поко́ю і у́ї́яду́
п́ри сто́ліку на лє́во од
те́лєе́екрану. Ви́у з шуф́ляди
обса́дкѣ, бутелькѣ́ атра́менту о́раз
чисти ґру́би зе́шит о ма́рмурко́ве́й
оку́адце і черво́ним ґр́біє́чіє.

З нієві́а́домоґо по́воду те́лєе́екран
зна́йдова́у її́ в дів́ним міє́йшу.
За́мія́ст, як в і́нних міє́шкані́ях,
ткві́ч на щі́аніє бо́чне́й, сќа́д
ро́зтача́у її́ ві́док на ца́уи покóу́,
вмонтовани́ би́у по́срòдку
на́йдóуужше́й щі́ани, до́ку́адніє́ на
впрòст о́кна. По ї́дне́й ї́ґо стрòніє́
міє́щї́уа її́ пúитка́ внѣ́ка, в ктóре́й
те́раз ї́є́ді́яу Ві́нстон, а ктóр́а —
ґди́ будòвано́ б́ло́к — п́рє́значòно
за́певне́ на ре́ґа́у з ќї́ї́я́жками.
Ї́є́дз́а́ц ве́ внѣ́це, цòфні́є́ти як
на́ґу́є́біє́й, Ві́нстон зна́йдова́у її́
пòза по́льєм ві́дзє́ні́я те́лєе́екрану.
Вчї́йж, очиві́щїє́, би́уо ґо сýиха́ч,

льеч допўкі щїє нїє поднощїу,
позоставау нїєвідочни. В певнеї
мїєре то нїєзвикўи укўад покою
подсунّاу му помисў, до ктўрего
реальзацї вўащнїє щїє забїєрау.

Гўўвнїє їднак подсунّاу му го зешит
виїти пїред хвїльа з шуфльади. Биў
то виїтково пїєкни зешит, хоч о
картках нїєцо пожўўкўих зе
старощї. Такго гўадкго, кремовего
папїєру нїє продуковано од понад
чтердїєсту лат. Вїнстон подеїревау
навет, же зешит їст значнїє
старши. Дострегў го на виставїє
убогїєго скльєпїку з рупїєчїямї в
їднеї з бардїєї обскурних дїєльнїц
мїєста (гдїє докўаднїє, юж тєраз нїє
памїєтау) і натихмїєст запрагнّاу го
мїєч. Чўонковїє партїї нїє повїннї
заопатривач щїє в звикўих скльєпах
(чїльї „доконивач трансакцї
вольноринкових”), льеч
розпорїдзенїє тєго нїє пїрєстрєгано
збит сурово, гдїж вїєљу артикуўўв,
такїх як шнуровадўа і жїльєткї, нїє
спосўб биўо здобич в жадєн їннї
спосўб. Розеїрау щїє шибко по
ульци, а настєпнїє вщльїзгнّاу до
скльєпїку і купїу зешит за два і пўу
долара, навет нїє застанавїєяц щїє
по цо. Нїєсац го в тєцє до дому,
чуў щїє як вїноваїца. Само
поїяданїє чистєго зешиту могўо

бовієм будіч подејрєнія.

Тєраз забієрау́ ціє до пісанія
памієтніка. Ніє биу́о то заказанє
(ніц ніє биу́о заказанє, гдїж вшєльк
права давно юж знієщієно), аљє ніє
вѣтпіу́, же їсьлі го накрїя, достаніє
карє їмієрчі луб прїнаїмнієї
двадїєщїа пієч лѣт чїєжкіх робѣт.
Вѣужиу́ до обсадкї стальѣвкє і
поссау́ прєз хвїлє, жеби ѣ очїщїч.
Пїѣра, архаїчнєго нарєдїя, рѣдко
уживано навет до скѣаданїя
подпїсѣв, аљє здобиу́ ї — потаїмніє і
з певним трудєм — понїєваж узнау́,
же пїєкни кремови папїєр засѣугѣ
на цѣ лєпшєго нїж драпанїє
копїєвим оѣѣвкѣм. Правдє мѣвїяц,
ніє навїку́ до рєчнєго пісанїя. Поза
крѣткімі нотаткамі на оѣѣ
диктовау́ ціє вшїєтко до мовопїсу;
тєраз їднак Вїнстон з очївієстїх
взглєдѣв ніє мѣѣѣ вїкорїєстач тєго
урѣдзєнія до своїх цєлѣв. Зану́рїу́
стальѣвкє в атраменчїє і завагау́ ціє.
Почу́ скурч кішєк. Скрєщлєніє
пїєрвшєго сѣова то дєцїдуяцї
крєк. Дробнімі, нїєзгѣрабнімі
лїтєрамі напїсау́:

4 квієтнія 1984

Одхїлїу́ ціє до тїѣу. Огѣрнєѣо го
почуєїє тотальнєї безраднѣцї.
Вцаљє ніє биу́ прєконани, чи

речивішіє їст рок 1984. Видаваю
му ціє то цау́км правдоподобне,
ґдиж рачеј ніє в́атпіу́, же ма
т́ридієщі дієвієч л́ат, а віє́діяу́, же
уро́діу́ ціє а́льбо в 1944, а́льбо в
1945; ї́днакже в обецних часах ніє
дау́о ціє окре́шлыч жаднеј дати з
віє́кш́а доќуаднощі́а ніж до року
луб дв́ух.

Д́ља ко́го, зач́ау́ ціє на́ґље
застана́віяч, пі́шє́ тен па́міє́тнік?
Д́ља п́риш́уощі́, д́ља ї́ще ніє
народзоних поко́льєнь. Ї́ґо ми́шлы
вірова́уи п́рєз момент во́куу
нієпевнеј дати за́пісанеј на картце,
аж нараз ви́уоні́уо ціє спо́срұ́д ніх
ї́дно з у́любі́єних по́јч новомови:
дв́у́јми́шльєніє. По раз піє́рвши по́яу́
о́ґром сво́јґо п́рєдсі́євзі́єч́ія. Як
можна порозу́мієч ціє з п́риш́уощі́а?
Ї́ст то з натури р́ечи нієможлы́ве.
А́льбо п́риш́уощ о́каже ціє подобна
до тера́зніє́јшоощі́, а в́у́вчас ніє
зехце ґо су́ухач; а́льбо о́каже ціє
цау́км і́нна, а втеди ї́ґо проб́ьєми
б́єд́а д́ља нієј зупе́у́ніє
нієзрозумі́аує.

П́рєз певіє́н час впа́трива́у ціє т́єпо
в отвари́ зешит. З те́ьеекрану
розб́рміє́вау́и тера́з п́рєні́кльі́ве
тони марша во́јскове́ґо.
Наї́дівніє́јше би́уо то, же ніє тилько

утрачіу здольнощ формованія
мисльі, ъеч врѣч запомніяу, цо
замієрау напісач. Прѣз дѹугіє
тиґодніє шиковау сїє до теґ хвілі і
ніґди му ніє пїришуо до ґѹови, же
бѣдіє потрѣбовау чєґокољвієк поза
одваґа. Само пісаніє видавауо сїє
ѹатве. Міяу їдиніє прѣльач на папієр
нієпрѣрвани, ґорачкови монольоґ,
ктѹри брѣчау му в ґѹовіє од вієљу
лат. Аље тєраз учіху зупеѹніє. В
додатку скѹра на нодзе вокѹу
оврѣдзєнь зачѣѹа Вінстона
нієзнощніє свѣдїч. Бау сїє подрапач,
бо вѹвчас завше вдавауа сїє
інфекця. Міяуи секунди. Ніє биѹ
свіядом нічєґо опрѹч пустєґ карткі,
свѣдзєніа над косткѧ, ґрмоту
музикі і ѡєккїґо раушу вивоѹанєґо
дїнєм.

Наґљє, оґарнієти панїчним
страхєм, зачѧу пісач, тїљко
чѣщїово здаѣц собїє справѣ з тєґо,
цо нотуї. Нієрѹвне вієрше,
крєщљонє дробним, дїєчїнним
пісмєм, запеѹніауи стронѣ, ґубїѣц
наїпієрв дужє ѡїтєри, а в коњцу і
знакі прѣстанковє.

4 квїєтніа 1984. Вчораї вієчорєм
биѹєм в кїніє. Самє кронїкі воїннє,
їдна знакомїта, показивауа
бомбардованїє статку з, уходьцамі

ґдієє на Моґу Срудіємним. Відовніє
убавіуи најбардієі учія ольбрімієго
туущіоха учієкайцеґо впуав пґред
гелікоптером, најпієрв показивано
ґо, як плуще єіє в водіє нічим
морєвін, потем пґрез, целовнікі
гелікоптера, а потем
подіюравієнеґо як єіто, вода вокуу
нієго зачервієніуа єіє і наґље зачәу
іш на дно, якби пґрез те діюри вода
вљевауа му єіє до єродка, відовніа
виуа зе ємієху, кди тонәу, потем
показано ууґдь, ратунковә з дієчмі,
над ктуґрә завісу гелікоптер, на
дієбіє єієдіяуа кобієта в єреднім
вієку, хиба жидуґвка, тґримајц в
рамієнах хуопчика, може
тґриљетнієґо, виу з пґєраженіа і
ховау ґуовє мієдзи јј пієрсі, якби
хчіяу єіє там скрич нічим звієрє в
ноґє, а она, та кобієта, туљіуа ґо і
успокаяуа, хоч сама биуа зієљона
зе страху, цауи час засуаніяјц ґо
рєкома, якби моґуа охроніч пґред
куљамі, потем гелікоптер зґручіу на
ніх 20 кіловә бомбє нієсамовіти
буиск і ууґдь, розпадауа єіє в дґразґі.
потем биуо євієтне учіє дієчієцеј
рәчкі виљатуяцеј в ґуґрє ген ген в
ґуґрє гелікоптер з камерә на дієбіє
муєіяу то фільмовач з рєдуґв дља
партијних посипауи єіє рєщієте о
кљаскі аље в чєщі дља прољі якає

кобієта зачѣуа ѿї нагѣ
авантуровач і видієрач же нїє
повінні теґо показивач нїє пїри
дієчіях же так нїє можна нїє пїри
дієчіях нїє вољно аж, в коњцу
пољіцянчі муѿієљі ѿ вирїучіч з салї
вирїучіљі аљє певніє нїц її ѿї нїє
станіє нїкого нїє обходї цо ґадаѿ
прољє типова реакця прољкі таци
нїґди...

Вінстон пїрервау пісаніє, бо хвичіу
ґо скурч в дїуонї, Нїє міяу поїчія, цо
ґо скїуонїуо до випісиванїя
подобних бздур. Аљє стауо ѿї цоѿ
дївнеґо: подчас ґди рељацїєновау
кронїкѣ фїљмовѿ, зупеуніє інне
видарїеніє станїуо му в памієчі, і то
так виразніє, же нїємаљ почуу ѿї
на ѿїуах утрвалїч ї рївнїєж.
Уѿвїядомїу собіє, же вуаѿніє з
поводу теґо видарїенїя нагѣ
здецидовау ѿї врїучіч в пїрервіє до
дому і акурат діѿ розпочѿч пісаніє
памієтнїка.

До видарїенїя теґо — їѿљї цоѿ так
нїєухвїтнеґо можна в оґїуљє назвач
видарїенієм — дошїуо діѿ рано в
міністерствіє.

Збљїжауа ѿї їденаста зеро зеро і в
Департаменчіє Архївїу, ґдіє
затруднїєни бїу Вінстон, в
пїриґотованїю до Двїух Мїнут

Нієнавіщі вичіяґнієто юж кресуа з
пощеґульних прегруд і уставієно на
сродку саьі напречівко вієлькго
теьеекрану. Вінстон вуаєніє
зајмовау мієјше в јдним зе
сродкових рёдув, ґди на саьё
вешуи нієсподієваніє двіє особи.
Знау ј з відзенія, лєч ніґди ніє
замієніу з німі суова. Пієрвшя з ніх
биуа дієвчина, ктура чёсто міяу на
коритару. Ніє міяу појчія, як єіє
назива, аьє вієдіяу, же працює в
Департаменчіє Љітератури.
Правдоподобніє — понієваж часем
відивау я з нарёдіямі і з рёкома
поваљаними смарем — биуа
механікм обсугуяцим јдня з
машин пішяцих повієщі. Виглядауа
на зухвауа дієвчинё, на око
двудієстокіькуьетнія, і міяуа
ґёсте, чіємне вуоси, пієговата твар
ораз шибк рухи спортсменкі. Вьска
червона шарфа, ембьлемат
Муодієжовеј Љіґі Антисексуальнеј,
опьлатауа я чіясно в паєіє,
увипукляяц кштаутнощ сільветкі
укритеј под комбієнезонем. Вінстон
ніє чієрпіяу јј, нієнавідіу од
пієрвшєго вејрёенія. Досконаьє
вієдіяу дьачєго: дражніу ґо запау
до пієших вёдрувек, ґокея на
травіє, жімних пришніцув і
правомисььнощ, ктуєре здавауи єіє з

поспольтеї, виражістеї, вічніє
насрощонеї тварї, мімо свеґо
ґро́знеґо виґля́ду ніє позбавієни
би́у певнеґо уроку. Спосу́б, в які
поправіа́у на но́сіє окуляри, міа́у в
собіє цо́щ аутентичніє
розбрая́ецеґо, а заразем нієзвикльє
культура́льнеґо. Ґдиби кто́щ їще
розумова́у в подобних катеґоріях,
ґест тен п́риво́діу́би на ми́сь
шляхчіца з о́сіємнастеґо вієку,
ч́естуя́ецеґо зна́ємих табакя́.
Вінстон відіа́у О'Брієна з дієсі́єч
рази в чі́йґу тильуж лят. Цо́щ ґо
п́ричі́йґау́о до нієґо, і то ніє тилько
у́в дівни контраст мі́єдзи уп́ре́јмим
способем бичі́а а виґля́дем
заво́довеґо запа́сніка. Цґо́діу́о раче́ј
о скрите п́ре́швіадченіє — навет ніє
тильє п́ре́швіадченіє, і́ље на́діє́ј —
же по́льі́тична ортодокси́јнощ
О'Брієна ї́ст да́љека од
доскона́уо́щі. Цо́щ в ї́ґо тварі
суѓеровау́о то нієодпарчіє.
Можли́ве ї́днак, і́ж на облы́чу
О'Брієна ніє ма́ловау́ щі́є брак
ортодокси́јно́щі, л́еч по просту
інтеле́ґенця. В ко́ждим разіє
справіа́у враженіє чу́овієка, з
кту́рим можна би порозмаві́а́ч,
ґдиби удау́о щі́є ошукач
те́льєекрани і зна́ље́зч з нім сам на
сам. Вінстон ніє учині́у ні́ґди

наймнієйшеї прўби, би справдіч свої подејрєнія; зрештѧ нїє міяý як. О'Брієн спојраý на зеґарек і відзѧц, же доходи јденаста zero zero, постановіу зостає в Департаменчіє Архіву в Двіє Мінути Нієнавіщі. Заяу мієйше в тим самим рѣдіє цо Вінстон, кілька крєсеу даљеј. Мієдзи німі єїєдіяуа дробна рудава блондинка, ктўра працовауа в прєґродіє сѧєядуяцеј з прєґродѧ Вінстона. Дієвчина о чїємних вўосах уєїядуа безпоєредніє за Вінстоном.

В настєпнеј секундіє з вієлькґо тєлєєкрану на коңцу салї попуїнау огідни зґризльиви ґуос, прїпомїнајци варкот якјє потворнеј нїє наольівїєнеј машини, ґуос так кошмарни, же сўухачи бољауи зѣби і чїяркі прєходіуи їм по ґрбієчіє. Зачєуа єїє Нієнавіщ.

Як звиклє, на екран випуїнєуа тварь Еммануєля Ґольдстеїна, Вроґа Људу. Вєрўд відовні розлєґуи єїє сикі. Дробна рудава блондинка видауа піск страху і обрїдзєнія. Ґольдстеїн, ренєґат і одстєпца, нїєґдиє, давно тєму (як давно, тєґо нїкт докўадніє нїє памїєтау) биу јдним з прївўдцўв Партїї, рўвним нїємаль самєму Вієлькґму Брату, алє пўзнієј вдау єїє в діяуальнощ

контрреволюційна і зоста́у сказани
на карѣ́ шмієрчі; в та́ймнічих
око́лічно́щах уда́у му́ шіє́ ї́днак
збієц, а на́стє́пніє знікна́ч. Про́грам
Двѣ́х Міну́т Нієнаві́щі змієні́яу́ шіє́
цо́діє́нніє, лєч за ка́ждим разє́м
конце́нтова́у шіє́ на Го́льдстеі́ніє.
Би́у гу́вним здра́їца́ — он піє́рвши
ска́лау́ чисто́щ Парті́ї. Вши́стк
на́стє́пне збро́дніє прѣ́чівко Парті́ї,
вши́стк здра́ди, са́ботаже, ге́резї,
деві́яцї, виво́діу́и шіє́ безпо́средніє́ з
ї́го наук. Вчі́яж кну́у цо́раз то́ нове
спі́скі: зза мо́ра, ѓдіє́ жи́у под
охо́нѣ́ своі́х за́грані́чних
мо́цодавцѣ́в, а́льбо на́вет — бо
кра́жиу́и і та́к по́гуоскі́ — з укри́чія
в са́меї Оцеа́нії.

Вінстон чу́у учі́ск прѣ́пони. І́лєкро́ч
ві́дія́у тва́р Го́льдстеі́на, тар́гау́и ні́м
спрѣ́чне емо́цї. Би́уа то́ щупу́а,
жидовска́ тва́р з нієвіє́лька́ козі́я
брѣ́дка́, ото́чона о́грома́нѣ́ аурео́ля
крѣ́цоних ш́вих вѣ́осѣ́в — бистра́
тва́р, лєч за́разє́м ма́йца в со́біє
цо́ш, цо́ засѣ́угі́вау́о на́їви́жшѣ́
по́гардѣ́: яка́ старча́ гу́упковато́щ
це́ховау́а ду́угі́ вѣ́скі́ нос, на
кту́рего́ ко́нцу сте́рчау́и оку́ляри.
Приво́діу́а на ми́шь писк овци́, а
гу́ос та́кже ко́яри́у шіє́ з овчим бе́км.
Го́льдстеі́н ви́гуаша́у свѣ́ї звикѣ́и
ядові́ти а́так на до́ктрини Парті́ї —

атак так прѣсадни і прѣвротни, же навет дієцко повинно сїє на нїм познач, їдночесніє за с на тилье прѣконуѣци, аби в кождим взбудїч лѣк, їж їнні, мнїєї розважні сѹухаче, мо҃а дач сїє набрач. Шкальоваѹ Вієльк҃го Брата, вишидзаѹ диктатурѣ Партії, дома҃гаѹ сїє натиxмїастове҃го заварчія покою з Еуразя, оповїядаѹ сїє за вољнощіа сѹова і друку, правом до з҃ромадзењ, вољнощіа мисльї, крїчаѹ гістєричніє, же здрадно револьуцї — вшистка то в шибкї, вієльозгѹосковєї мовїє, своїстєї пародїї стилѹ партїїних мѹвцѹв, а навет завієраїцєї звроти з новомови — в рєчи самєї, завієраїцєї вієцєї такїх звротѹв, нїж якїкољвієк чѹонек Партії уживаѹ на цо дієњ. І прѣз цаѹи тєн час, жеби нїкт нїє мїаѹ вѣтплївощі, чїїм їнтересом маї фактичніє сѹужич зводнїчє єнунцяцї Гольдстєїна, за ї҃го гѹовѣ машєроваѹи прѣз єкран нїєзлїчонє кољумни єуразїатицкїх воїск — шєрє҃г за шєрє҃гїєм крѣпко вїгльѣдаїцїх жоѹнїє҃ри о позбавїєних виразу азїатицкїх тва҃рах, ктѹрє подпѹиваѹи до самє҃го єкрану і нїкѹи, а на їх мїєїшу появїаѹи сїє настѣпнє. Гѹухє, мїа҃ровє дуднїєнїє жоѹнїє҃рскїх бутѹв

твори́ю подку́ад д́ля бекл́іве́го
ѓюосу Го́льдсте́іна.

Нієнавіщ ніє трва́уа їще т́ридієсту секунд, ґди мімовольне окрікі вщієку́ощі вирва́уи сіє з ґардеу́ обецних на салі. Ніє спосу́б би́уо зно́сїч чієрплівіє відоку задово́льонеґо з сієбіє овчеґо писка і п́реражая́цеґ потёґі еуразятицќї армії машеру́яцеґ в т́ље; цо віє́цеґ, ніє тилько їґо відок, л́єч навет ми́сь о Ґольд-стеініє аутоматичніє виво́уива́уа л́єк і ґнієв. Станові́у обієкт нієнавіщі значніє трва́льши ніж Еуразя чи Вшѓу́дазя, бо ќди Оцеанія прова́ді́уа во́їне з ї́дним мо́царством, зви́кље завієра́уа поќу́ї з дру́ґім. А најді́вніє́ше би́уо то, же хоч да́роно ґо та́к поґарда́ і нієнавіщі́а, хоч цо́діє́нніє по ти́сїяц рази — з му́вніц і те́љеекрану́в, в ґазетах і ќсі́яжках — збіяно, друзґотано, о́смієшано і демасковано їґо теоріє́ яко жа́уосне бредніє — впу́иви Ґольдстеіна вца́ље ніє ма́ља́уи. Завше зна́йдова́лі сіє́ нові наї́вніяци да́йци сіє́ окпі́ч. Нієма́ль цо́діє́нніє По́льця Ми́сьлі демаскова́уа шпіє́гу́в і са́ботажи́сту́в ді́я́уа́йцих под їґо ќрун́км. Дово́ді́у віє́лькָ та́їна́ армі́я, по́діє́мна́ орґа́ніза́ц́я спі́сковцу́в да́жґа́йцих за вше́лькָ це́неґ до

оба́лення устрою. Подобно зва́уа ґіє
Братерством. Цго́діуи теж су́ухи о
страшне́й кґіє́дзе, компендіюм
вшисткі́х герезі́, ауторства
Ґольдстеі́на, кту́ра крґажи пота́їмніє.
Би́уа то кґі́йжка без титу́уу. Ї́ґлы
кто́ґ в оґу́лье о ніє́й вспо́мніа́у,
назива́у ґ по просту Кґі́єґа́. А́ле
віє́діяно о ніє́й тилько з ніє́ясних
поґу́осек. Зару́вно Братерство, як і
Кґі́єґа на́љежауи до темату́в,
кту́рих ніє поруша́у — ї́ґлы му́ґу ї
оміна́ч — жа́ден шереґо́ви чу́онек
Парті́ї.

В другі́єй міну́чіє Ніє́наві́щі зе́браних
оґарна́у ша́у. Зрива́лы ґіє́ з крґесеу́ і
врґеще́лы і́ље ґіу́ в пу́уцах, же́би
тільки заґу́ушич огидне беченіє
пу́ина́це з екрану. Тва́р дробне́й
рудаве́й блондинкі́ набіє́ґуа крві́й, ї́
уста за́микауи ґіє́ і отвіє́рауи ні́чим
па́ща ви́рґуцоне́й на брґеґ ри́би.
Навет ту́усте по́льічкі О́Бріє́на
покри́уи ґіє́ руміє́ньцем. Чу́онек
Вевне́трне́й Парті́ї ґіє́діа́у
випростовани, а ї́ґо поте́жна
кля́тка піє́рґіє́ва уно́ґіуа ґіє́ і
држа́уа, якби та́мовау́ ні́я напур
взбу́рґоне́й фа́лы. Чіє́мнову́оса
діє́вчина за Ві́нстоне́м заче́уа
крґичеч: „Ѓві́нія! Ѓві́нія! Ѓві́нія!”, по
чим наґ́ље хви́чіуа опа́суи Су́овні́к
ново́мови і чі́снеу́а ні́м в екран.

Графіу Го́льдстеіна в нос, а́ле одбіу́
щі́ і спаду́ на зіємі́; гу́ос здра́ци
перорова́у нієубу́аґаніє. В хві́лі
опамі́єтанія Ві́нстон здау́ собіє
справе́, же ќричи враз з інні́мі і з
фу́рія бе́бні пі́єтамі в попр́ечке́
ќресу́а. На́јгорше в Двѹ́х Мі́нутах
Нієнаві́щі би́уо ніє то, і́ж чу́овієк чу́у
щі́ змушони до та́кго захованія,
а́ле же ніє умія́у щі́є врѣ́ч
повстр́имач од п́риу́аґенія до
збі́єрове́го обу́єду. Ю́ж по
т́риді́єсту секундах удаваніє
става́уо щі́є збе́дне. Огидна екста́за
страху і мщі́вощі, пра́ґнієніє морду,
задаванія тортур, мія́ждєнія
кі́льофем тва́ри пу́инє́уи п́рез ца́уа
ґру́пе́ як пра́д е́лектри́чни,
п́реміє́нія́яц вши́сткі́х вб́рев і́х во́лі
в то́ча́цих пі́анє́, розв́рещани́х
ша́леньцѹ́в. Та п́ре́можна фу́рія
би́уа абстра́кці́јним, ніє
у́крункова́ним учучі́єм, ктѹ́ре з
у́атво́щіа́ скупі́яуо щі́є на тим лѹ́б
інні́м це́љу ні́би пу́оміє́нь лѹ́ампи
лѹ́товні́чеј. Зда́рауо щі́є, же
нієнаві́щ Ві́нстона вца́ле ніє би́уа
звру́цона п́речі́вко Го́льдстеі́нові,
лѣ́ч врѣ́ч одв́ротніє́, п́речі́вко
Віє́ль́кму Бра́ту, Па́рті́і і По́льці́
Ми́шлі; в та́кі́х хві́лях ца́уім се́рцем
вспѹ́учу́ са́мотне́му, виши́дзане́му
одщепі́єньцові́ на е́крані́є, ї́дине́му

стражнікові правди і розс'ядку в
свієчіє к'уамств. Љеч юж в
наст'єпнеї секундіє јдночіуї сїє з
отачайцим ґо т'уумем і вшистко, цо
м'увиєно о Ґольдстеініє, трактовау
як најсвієтш'я правд'є. Јґо скривана
нієнавіщ до Вієльк'ґо Брата
п'рерадзау'а сїє в увієльбієніє: Вієлькі
Брат явіуї му сїє яко пот'єжни,
нієпоконани, нієустрашони
оброњца, жељазна опока
повстр'имуяца азятиц'к горди,
Ґольдстеін зас, мімо осамотнієнія,
безраднощї ораз в'ятпльивощї цо до
самого факту јґо істнієнія, здавау
му сїє зуовроґім чаровнікм,
здобльним сїу'я ґуосу збурич
фундаменти цивілізаці.

Цгвіљами можна биуо с'віядоміє
звращач свой нієнавіщ в т'є љуб в
інн'я строн'є. Наґље, з ґваутовним
висїу'км, з яким подчас ноцнеґо
кошмару одрива сїє ґуов'є од
подушкі, Вінстонові удауо сїє
ск'ривач ґнієв з тварї на екраніє ку
чіємнов'уосеј дїєвчиніє. Живе,
вспаніяує образи розбуїс'уи в јґо
мисльах. Ок'уада я ґумов'я пау'к'я, аж
пада мартва. П'ривіязуї до паља так
як оправци с'вієтеґо Себастіяна і
шпікуї стр'ау'амі. Ґваучі я і в хвільі
орґазму подрїна јј ґардуо. Значніє
яснїєјніж к'дикољвієк п'редтем здау

собіє справѣ, дѣачеґо так бардзо јј
нієнавіді. Нієнавіді јј, понієваж јст
мѹода, ѹадна і асексуальна,
понієваж хце з ніѹ пѹјщ до ѹѹжка, а
ніґди ніє бѣдіє мѹґѹ, понієваж јј
рокошна, ґібкѹ кібіч, ктѹра аж єїє
проєі, жеби оточич ѹ рѣкѹ, опасуј
обмієрѹа шкарѹатна шарфа,
аґресивни символ встрємієєзѣивоєі
пѹчієвеј.

Нієнавіє оєіѹґнѣѹа апоґеум. Ґѹос
Ґольдстеіна прѣшєдѹ в аутентичне
бечєніє і на момент замієст јґо
тваři появіѹ єїє барані ѹєб, ктѹри
внєт застѹпіѹа сѣлветка
єуразѹицькґо жоѹнієрѹа. Збѣжаѹ
єїє, роснѹц в очах, потѣжни і
страшни, з теркочѹцим пістоѣетєм
машиновим в дѹоніѹах, ѹкби зараз
міѹѹ вискочич з екрану, аж
нієктѹři єїєдзѹци в пієрвшим рѣдіє
шарпнѣѣі єїє зє страху до тиѹѹ.
Љєч в теј сѹмеј хвіѣі ґѹѣбок
вєстхнієніє ѹѣґі вѣрваѹо єїє зє
вєиєткіх пієрєі, ґдиж мієјшє вѣоґієј
сѣлветкі зајѹа твар Вієѣкґо Бѣата,
о єїємних вѹосах і вѹєах,
прємієніѹѹца потѣґѹ і тајмнічим
спокојм, так оґромна, же вѣпєѹніѹа
ніємѹ цѹѹи екран. Нікт ніє
сѹишаѹ, цо мѹві Вієѣкі Бѣат. Љєч
знач биѹо по тоніє, же то сѹова
покрѣпієніѹ, ѹк зѣикѣє вѣповіѹа

Її в згієуку бітви: їх сенс їст
нієважни, бо пїриврацай отухє пїрез
сам факт виповієдзенія. Потем тварь
Вієлькіго Брата зачєуа знікач, а на її
мієшє появиуи її тїри гасуа Партії
випісанє туустимі версальікамі:

ВОЈНА ТО ПОКУЇ

ВОЛЬНОЩ ТО НІЄВОЛЬА

ІГНОРАНЦЯ ТО ЇІУА

Васате облыче маячыуо їще пїрез
кілька секунд на екраніє, якби так
моцно одчіснєуо її в умисуах
патрїацых, їж ніє моглї го од разу
запомнієч. Дробна рудава
блондинка вихильуа її гваутовніє
понад опарчієм стояцєго пїред ній
крєсуа. Држїацым шептем завоуауа
цош, цо брїміауо як: „Муї збавцо!” і
вичійгнєуа рєце в стронє екрану.
Настєпніє укриуа тварь в дїуоніях.
Ніє ульєгауо вїтплївошчі, же
пїрежива врєч релїгійнїа екстазє.

В тим самим моменчіє вшиши
зебрані зачєлї гуошчо і ритмічніє
скандовач: „Ву-Бе!... Ву-Бе!... Ву-
Бе!” — раз по раз, без пошпїєху,
позоставіяяц виразнїа пїрєрвє
мієдзи пїєрвшїа згуоскїа а другїа —
гуухє заводзеніє, так аутентичніє
дїї, же в тлє ніємалї суишауо її

тупот босих ступ і уоскот
тамтамув. Триваю то добре пую
години. Піснь та розбрієваю
вучас, гди хчіяно дач упуст назбит
ільним емоєм. В певнеї мієре
становію пеан на чещ мадрощі і
маїстату Вієлькго Брата, аље пїеде
висткім биу то родзай аутогіпнози,
свіядоме загуушаніє мишлі
ритмічним враскм. Вінстон чуу, же
виврацай му сїє внєтрнощі. Цгоч
подчас Двух Мінут Нієнавіщі ніє
уміау сїє повстрїмач од удіауу в
збієровим шальєньствіє, примітивне
вичіє „Бу-Бе!... Бу-Бе!” завше
пїєймоваю го грозă. Очивіщіє
кїрчау враз з іннимі; ніє спосуб
биу постăпїч іначеї. Укриваніє
правдївих учуч, контрольованіє
мімікі, робієніє теґо самеґо цо
вшиши стаю сїє реакцй одруховă.
Аље вѳаєніє втеди, пїез кїлька
секунд, вираз очу мугу здрадзач їґо
наїскритше мишлі. І вѳаєніє втеди
настăпїю то нієзвикѳе видаїреніє —
їєшлі рєчивіщіє настăпїю цокольвієк.

На хвїльє скїрїжовауи сїє сполїреніа
їґо і О'Брієна. О'Брієн акурат встау.
Здѳу окуляри і поновніє ї закуадау
характеристичним ґестем. Љєч в
уѳамку секунди, кди іх очи сїє
споткауи, і гди так патїрїли на
сїєбіє, Вінстон вієдіау — так,

вієдіяю! — же О'Брієн ми́сьлі то само
цо он. Порозуміє́льї сїє́ взро́км,
зупе́уніє якби іх умис́уи отво́риуи
сїє́ і ми́сьлі пу́инє́уи з їдне́го до
другі́его за по́средніцтвем очу.
„Їстем з тоба́ — здава́у сїє́ му́віч
О'Брієн. — Вієм доскона́ље, цо
чу́їш. Вієм вши́тко о тво́їй пога́рдїє,
нієнаві́щі, обрідзе́нію. Аље ніє трач
отухи, їстем по тво́їй строні́є!”
Потем контакт духо́ви сїє́ урва́у, а
тва́р О'Бріє́на ста́уа сїє́ так само
нієп́ренікні́єна як тва́ре
позоста́уих.

То вшистко, цо зашўо; Вінстон юж
ніє биў навет певієн, чи та значаца
виміяна спојрёнь настāпіуа
речивіщіє. Так ситуацї ніґди ніє
міяуи даљшого чїяґу, аље
пїринајмнієј подтїримивауи в нїм
віярё — љуб надієј — же Партія
лычи віёцеј в роґу в нїж он јден.
Може поґуоскі о потёжных тајних
спїсках сā правдїве — може
Братерство істнієј на правдё! Бо
мімо чїяґуих арештовањ, публїчних
сповієді і еґзекуцї ніє спосу́б биўо
викључич, же Братерство то
виу́а́чніє містифїкаця. Вінстон
часем вієриу в јго істнієніє; кди
індієј зну́в ніє. Ніє диспонувау
жаднимі доводамі, свој подејрёенія
опієрау на буаґостках, кту́ре моґуи

ніц ніє значич, на стрёпах
засушаних розмѹв, затартих
ґризмоуах на щіанах тоаљет, а раз
— обсервуяц спотканіє двѹх
нієзнаємих — на дробним руху рёкі,
ктѹри справіяу враженіє знаку
розпознавчегѹ. Биуа то јднак
виуа́чніє забава в згадиванкѹ;
зрештѹ цау́км правдоподобне, же
міяу по просту збит бујна
виобра́зніє. Вру́чіу до својј
преґроди ніє патрѹац ві́ецеј на
О'Брієна. Ніє прѹшу́о му до ґуови,
жеби по виміянїє порозумієвавчих
спојрѹењ учиніч настѣпни крок.
Навет ґдиби вієдіяу́, як щіє до теґо
забрач, биу́оби то збит
нієбезпíєчне. Прѹз секундѹ љуб
двіє споґља́даљи на щієбіє знача́цо,
аље на тим му́сіяу́о щіє зако́нчич.
Љеч в чіяснеј самотнощі, в які
прѹшу́о вшисткім веґетовач, навет
так дробни інцидент биу́ памі́єтним
вида́ренієм.

Вінстон отрѹ́снѹ́о щіє з задуми і
випростовау́ на крѹ́еље. Бекнѹ́у.
Випіти дін подхѹ́діу́ му до ґарду́а.

Знѹ́в спојрау́ на отварти зешит.
Ствієрдіу́, же ќди так щієдіяу́
поґрѹ́жони в безрадних
розми́сьланіях, рѹ́вночє́сніє — якби
аутоматичніє — пі́сау́. І то ніє тим

самим щієщнієним, кривим пісмом
цо вчещніє. Піуро щльзгауо щіє
змисуово по гуадкім папієре,
крещляц дужими, зграбними
лытерами:

ПРЕЧ З ВІЄЛКІМ БРАТЕМ

ПРЕЧ З ВІЄЛКІМ БРАТЕМ

ПРЕЧ З ВІЄЛКІМ БРАТЕМ

ПРЕЧ З ВІЄЛКІМ БРАТЕМ

ПРЕЧ З ВІЄЛКІМ БРАТЕМ

— раз за разом, раз за разом,
запеунияц пуу строни.

Ніє мугу опановач дрещу трвогі.
Абсурдаьна реакця, бо напісаніє
тих конкретних суув ніє стваряуо
вієкшего нієбезпієчеьства ніж сам
факт отварчія зешиту; прєз момент
міяу јднак охотє вирвач запісане
строни і в огуље зрезигновач з
провадзенія памієтніка.

Ніє учиніу тего, гдиж вієдіяу, же то
ніц ніє да. Ніє робі ружніци, чи
бєдіє даьєј пісау ПРЕЧ З ВІЄЛКІМ
БРАТЕМ, чи прєстаніє. Ніє робі
ружніци, чи бєдіє даьєј провадіу
памієтнік, чи зрезигнуј. Поьіця
Мищы і так го допадніє. Попеуніу —
і попеуніуби навет вуьчас, гдиби
ніє напісау ані суова — засаднічя

збродніє, з ктўреј браўи єїє вшистк
позостає. Мишльозбродніє.

Мишльозбродні не да єїє укривач
вієчніє. Прєз певієн час, навет прєз
лата, віновајца може унікач кари,
аље прєдзеј чи пўзнієј муєі му єїє
повінач нога.

Арештованія настєповаўи ноцѧ —
завше ноцѧ. Нагўє вирваніє зе сну,
брутаљна дўоњ шарпійца чіє за
раміє, ошљепіяјци бљаск латаркі,
вокўў ўўжка краг сурових тварі. На
огўў не биўо процесўв, жадних
комунікатўв о арештованію. Људіє
по просту знікалі — завше ноцѧ.
Твої назвіско усувано з ксіјг
метрикаљних, вимазивано кажды
сьлад теґо, цо робіўеє в жичію, твој
крўтк істнієніє заставаўо
здементоване і запомніане.
Љіквідовано чіє, унієествіаню;
мўвієно о тобіє, же застаўеє
евапоровани.

На момент оґарнєўа ґо гістерія.
Зачаў чим прєдзеј покривач карткє
нієхљујнімі базґроўамі:

застрєльѧ мніє цо з теґо стрєльѧ мі в
тиў ґўови цо з теґо преч з вієлькім
братем завше стрєльѧ в тиў ґўови
цо з теґо преч з вієлькім братем...

Трохє завстидзони, одхильіў єїє до

тиуу і оду́ожиу піуро. В настѣпнеј хвілі подскочиу гваутовніє на крѣсьє. Ктоś стукау до дрві.

Так шибко! Їїдіяу чіхо як миш, в даремнеј надієі, же стуканіє її ніє повтӯри. Аьє ніє, розльєгуо її поновніє. Звьєкайц мӯгу тилько погоршич ситуацї. Серце ваьїуо му як муотем, льєч їго тварь, на скутек вієльольєтнієго прїзвичаїнія, биуа позбавієна вшелькго виразу. Подніусу її і чієжкім крокм рушиу в стронѣ дрві.

2

З дуоніѣ на клямце спострѣгу, же зоставіу на стоьїку памієтнік. Прѣз цауѣ стронѣ бієгуи суюва ПРЕЧ З ВІЄЛКІМ БРАТЕМ, випісанє так дужимі льїтерамі, же ніємаль давауи її одчитач з другієго коьца покою. Позоставієніє зешиту на вієрху биуо щитєм гуупоти, аьє — як здау собіє справѣ — навет огарнієти страхєм ніє хчіяу го замкнѣч прѣд вишгнієчієм атраменту, жеби ніє попльаміч кремовего папієру.

Взіяу гуьбокі оддєх і отвориу дрві. Натихміяст заьауа го фальа ульї. На коритару стауа безбарвна, загукана кобієчіна о рѣдкіх вуюсах і

позначонеј бруздамі тварі.

— А, їстєщіє, товаришу — зачє́уа жа́уобним, скомля́цим ѓуосем. — Здава́уо ми́ сї́є, же су́ишє́, як вра́цачіє. Чи мо́глы́бищіє впащ до нас обе́рєч злєв? Затка́у сї́є і...

Би́уа то пані Парсонс, са́сїядка з те́го са́ме́го пі́єтра. (Партія ніє похва́ляуа стосова́нія зврота „пані” — на́лєжа́уо до ка́ждє́го звра́цач сї́є пер „това́ришу” луб „това́ришко” — а́лє в ви́падку ніє́кту́рих ко́бієт ви́раз те́н са́м чи́сна́у сї́є на уста́.) Мія́уа о́коуо т́ридіє́стки, ви́гля́дауа ї́днак значніє ста́рєй. Одно́сїуо сї́є вра́женіє, же в ї́й змарщ́ках о́сїяду́ ку́р. Ві́нстон ру́шиу́ за ні́й ко́рита́рєм. Ко́ніє́чнощ до́кони́ва́нія дроб́них на́прав стано́віуа ніє́малъ цо́діє́нна́ бо́льа́чкє́ локато́рув. Бло́к Звичі́єства би́у ста́рим бу́динќм, взніє́сїє́ним о́коуо 1930 ро́ку, і до́суо́вніє сї́є сипа́у. Тинк одпа́дау́ з суфі́тув і щі́ан, ру́ри пє́кау́и п́ри сї́льніє́йших мро́зах, да́х п́рєчіє́кау́, і́лєкро́ч па́дау́ сніє́г, а ка́лорифє́ри би́уи зви́клє лє́тніє, хи́ба же д́ля о́щє́дно́щї в о́гў́лє ї́ ви́у́а́чано. На́прави, ї́с́лы ніє́ здо́уано і́х ви́кона́ч ве в́у́асним за́крє́сїє, ви́ма́гау́и за́твіє́рдзе́нія п́рєз од́лєѓує ко́місї, кту́ре зви́кує

вставієніє шиби потрафіуи
пřечійґач два ъата.

— То очивіщіє дљатеґо, же Тома ніє
ма в дому — додауа пані Парсонс.

Мієшканіє Парсонсѹв, вієкше ніж
Вінстона, также вигљадауо
обскурніє, љеч в нієцо інни спосѹб.
Вшистко биуо пообіяне і поніщоне,
як ґдиби пřед хвіља пřешуо тѣди
яксь оґромне звієрѣ, тратуяц
пřешкоди на свеј дродзе. По
подуодзе ваљау чіє спрѣт спортови
— кії гокеєве, рѣкавіце боксерскі,
розпрута піука ножна — і пара
пřепоцоних шортѹв виврѹцоних на
љевѣ стронѣ, а на стоље пієтřiуи
чіє брудне начинія ораз
пострѣпієне подрѣчнікі шкољне. На
щіанах вісіяуи шкаруатне пропорце
Љіґі Муодих і Капушіѹв, ораз дужи
пљакат Вієлькґо Брата. Тутај
рѹвнієж уносіу чіє в повієтřу запах
ґотованеј капусти, јднакже
вимієшани з острѣјшѣ воніѣ поту,
ктѹри — ніє віядомо як, аље чууо
чіє то зараз по вејщіу до щродка —
видієљауа особа хвіљово нієобецна
в мієшканію. В інним покою ктош
ушіуовау акомпанієвач на ґрєбієнію,
пřикритим скравкм папієру
тоаљетовеґо, оркстрє војсковеј;
двьієкі марша надаљ пуинѣуи з

тељеекрану.

— То дієчі — ознајмі́уа пані Парсонс, р́уцајц ви́льєкнієне спо́рєніє в стронє замкнієтих др́ві. — Прэз ца́уи дієнь ніє виході́уи з дому. І очиві́щіє...

Звikúа ніє ко́нчич розпочє́тих зда́нь. З́лев кухенни ви́пеу́нієни би́у нієма́ль по б́регі брудна́, зіє́льонкава́ водá, кту́ра об́ридльі́віє цухне́уа капу́ста. Вінстон укля́ку, жеби обе́рєч ко́ланко сифону. Ніє чієрпі́яу пра́ци фі́зичне́ј і ніє лубі́у щі́ шги́ляч, бо праві́є завше доста́вау вте́ди ата́ку каш́љу. Пані Парсонс обсерво́вауа го безра́дніє.

— Очиві́щіє, ѓди́би Том би́у в до́му, напра́віу́би то в мі́г — пові́єді́яуа. — Увіє́льбі́а та́к за́їчі́я. Том то зу́ота ра́чка!

Парсонс так само як Вінстон пра́цовау в Міні́стерстві́є Пра́вди. Би́у ту́у́ставим, л́єч пе́у́ним ві́гору ме́жчизна́ врє́ч пара́льжу́яце́ј гу́употи, з́леп́км ідіє́тичних енту́зязму́в, ї́дним з тих щ́лепо посу́ушних і ца́укові́чіє одданих во́уу́в робочих, на кту́рих — барді́єј ніж на По́льці́ Мі́шлы́ — опіє́рауа щі́ стабі́льно́щ Парті́і. О́статні́є, в ві́єку т́риді́єсту пі́є́чію л́ят, зоста́у нієма́ль

сіуѧ усунієти з Љігі Мѹодих, а нїм
пřешедѹ до Љігі, здоѹаѹ
пřедѹужич своѣ чѹонкоство в
Капусіях о рок понад вієк
статутѡвї. В міністерствіє заїмоваѹ
якѣ подрѣдне становіско нїє
вимагаѣце жаднеї інтелїгенці,
наїежаѹ за то до најбардієї чинних
чѹонкѹв Комітету Спортовєго ораз
їнних зєспѡѹѹв заїмѹячих їє
організованієм вспѹльних пієших
вїчієчек, спонтанїчних
манїфєстаці, кампанії
ощєднощїѡвих і їнних добровѡльних
акці. Мієдзи пїкнієчіямї фаїкі з чїхѧ
думѧ інформѡваѹ каждего, же пřез
остатніє чтери ѡата нїє опуціѹ ані
їднего вієчѡру в ївієтїці
оїєдѡѡѡєї. Запїєраїци дєх одѹр
потѹ, яки подївіядѡє ївіядецтво
їго пїацѡвітѡці, тѡварїшиѹ мѹ
вїїєдіє і уноїѹ їє в пѡвієтрѹ дѹѹго
по їго вїїціѹ.

— Чи ма панї жабкє? Так наїєдіє?

— спїтаѹ Вїнстон збадавши
закрєткє пїри коѡанку.

— Жабкє? — пѡвтѹриѹа панї
Парсонс, натїхміяст трацѧц рєшткі
віяри в їєбіє. — Нїє вієм, нїє їстєм
пєвна. Може дієчі...

Рѡзїєгѹ їє тѹпот бѹтѹв, коїєїни
пїренїклїѡї ївієст на гїрєбієніѹ і дієчі

впадѹи до сальону. Пані Парсонс
прынїєсуа жабкѣ. Вінстон випущїу
водѣ і з обрїдзенїєм вичїягнѹ
злѣпек вѹосѹв, ктѹри затикау
одпѹив. Умиу рѣце најлѣпієй як
мѹгѹ в жїмнеї водїє пѹинѣцеї з
крану і врѹчіу до покою.

— Рѣце до гѹри! — рикнѹ
безлїтосни гѹос.

Дородни дїєвієчієлѣтні урвіс
вискочиу зза стоѹу, грожѣц
Вінстоновї дїєчїнним пїстолѣтем
машиновим, подчас гди їго о два
лѣта мѹодша єїєстрїчка цѣловаѹа
в Вінстона з каваѹка патики. Обої
мїєлї на собїє гранатове споденкї,
шаре блѹзи і червоне хусти —
умундурованїє Капуєїѹв. Вінстон
поднїѹсу рѣце над гѹовѣ, алѣ
зробїу му єїє нїєсвоє, гдиж
захованїє малѣцѹв бїуо так заядѹє,
якби вцалѣ нїє ходїуо о забавѣ.

— Здраїца! — врѣщаѹ дїєчіяк. —
Мїєлѹозброднїярѣ! Еуразятицкї
шпїцель! Застрѣлѣ чїє, ти ѹаїдаку,
евапоруї, виєлѣ до копальнї солї!

Наглѣ обої — дїєвчинка
наєлѣдоваѹа кажды гѣст брата —
зачѣлї скакач вокѹѹ нїєго і крїчеч:
„Здраїца! Мїєлѹозброднїярѣ!” В їх
захованїю бїуо цоє прѣражайцего,

так як в іграшках тигрисіх щеніят, ктўре нієґдиś вироснā на лўдояди. З очу хўопца біўа якаś розмиśльна зачієкўощ, цаўкм виразна хёч удеґрення лўб копніёчія Вінстона і śвіядомощ, же юж вкрўтце бёдіє дощ дужи, аби то учиніч. Вінстон чуў ульґё, іж пістољет хўопачка їст тилько забавкā.

Пані Парсонс споґльāдаўа нервово то на Вінстона, то на дієчі. В лєпшим śвіётље покою пґреконаў śіё зе здумієнієм, же її змарщкі направдё випеўнія курё.

— Часамі речивіщіє бивай бардзо гаўаśльіве — ствієрдїўа. — Сā завієдіёне, же ніє зобачā вієшанія, і то певніє дљатеґо. Я їстем збит заїта, жеби ї забрач, а Том ніє здāжи врўчіч на час з праці.

— Дљачеґо ніє можеми зобачич вієшанія? — рикнāў хўопієц на цаўи ґўос.

— Цґцеми зобачич вієшаніє! Цґцеми зобачич вієшаніє! — дарўа śіё маўа, вчіяж скачāц доокоўа.

Вінстон пґрипомнїяў собіє, же вієчорем ґрупа їњцўв еуразятицкіх, вінних збродні воїнних, ма зостач повієшона в парку. Еґзекуцї

одбивауі сїѣ звиклѣ раз в мїсїйцу і
завше чїєшиуі сїѣ дужа
популярнощїа. Звѣща дїєчі
уважауі ї за вспанїяуа розривкѣ.
Пожегнау сїѣ з панїя Парсонс і
вишедѣ на коритарѣ. Аѣ љедво сїѣ
оддаѣу о кїлька крокув, нагѣ цоѣ
трафіуо го в тиу гуови; удерєніє
биуо виѣтково бољесне, зупеунїє
якби ктоѣ го дѣгнау розпальоним до
червонощї друтем. Кди окрѣчіу сїѣ
на пїєчіє, ујрау, як панї Парсонс
вчїяга сїуа до мїєшканїя своѣ
лятороѣ, ховайца до кшенї процѣ.

— Гольдстеїн! — враснау маѣец,
занїм затраснѣуі сїѣ дрѣві.

Наймоцнїєї їднак порушиу Вінстона
вираз безраднєго страху на шарєї
тваї панї Парсонс.

Врѣчївши до мїєшканїя, прѣшедѣ
шибко обок тѣеекрану і
розчїєрайц карк знѣв усїядѣ при
стоѣїку. Музика умїлькаа. З екрану
добїєгау тєраз щєклїви војскови
гуос: з виразнѣ крвїєжерча
сатисфакця читау опїс узброїнїя
новєї пуивайцєї фортеци, ктѣра
вѣаґнїє закотвїчоно мїєдзи Іслѣндїя
а Виспамї Овчїмї.

З такімї дїєчмї, помїсѣау Вінстон,
та нїєщєсна кобієта муґї жич в

уставічним страху. Їще рок ъуб
два, а зачнѧ ѧ шпїєгѡвач дваѡїєщїа
чтери гѡѡїни на добѧ, випатруѧц
прѧявѡв нїєправѡмїсьлнощї. Нїємалѡ
вшїсткѡ дїєчї то потвори. Наїгорше,
же хоч за посрѡднїцтвѡм такїх
органїзацї як Капусїє хѡвано ї на
маѡїх барбарїньцѡв нїє до окѡзання,
їм навет сїє нїє снїѡ, аби бунтовач
сїє прѧчївко вѡадзи Партїї. Врѧч
прѧчївнїє, увїєльбїѡї Партїє ї
вшїстко, цѡ з нїѧ звїѧзанѡ. Пїєсенкї,
походи, транспаренти, вичїєчкї,
муштра з древнїянимї карабїнамї,
скандѡванїє гасѡѡ, гљѡрифїкованїє
Вїєлькѡго Брата — дља нїх рѡвнаѡ
сїє то вспанїѡѡєї забавїє. Цѡѡѧ сѡѡѧ
фурїє крѡѡѡї на зѡвнѧтрѡ, прѧчївко
врогѡм Пањства, прѧчївко
цудзѡзїємцом, здраїцом,
сабѡтажїстом, мїсьѡзброднїѡрѡм.
Бїѡ нїємалѡ нормальнѡ, же ѡѡѡїє
повїжеї трїдїєсткї балї сїє вѡасних
дїєчї. Ї нїє без поѡѡду, бо правїє цѡ
тїдїєнь „Тге Тїмєс” посвїєцаѡ акапїт
ѡкїс вщїбскї маѡѡєї гнїдїє — звикљѡ
уживанѡ окрєсьљенїѧ „маѡѡљетнї
богатер” — ктѡра подсѡухѡѡ цѡс
компрѡїтуѡцѡго ї зѡѡжїѡѡ Пѡљцї
Мїсьї донос на рѡдїцѡв.

Чмїєнїє по почїску з проци устѡпїѡ.
Вїнстон без прѧконанїѧ взїѡѡ до
рѡкї пїѡро, застанѡвїѡѡ сїє, чи

Прийдіє му їще до гуюви цоґ вартеґо
записанія в памієтніку. Наґље зачяу
знұв розмиґляч о О'Брієніє.

Пред лати — як давно? Цгиба зе
ґієдем лат тему — ґніуо му ґіє, же
їдіє през покұј затопієни в
чіємнощіах. І кди міяу коґоґ
ґієдзяґеґо нієцо на убочу, тен рєку:
„Спотками ґіє там, ґдіє ніє ма
мроку”. Повієдіяу то бардзо чіхо і
якби од нієхценія — забрміяу ніє
як пољеценіє, лєч ствієрдзеніє
факту. Вінстон ніє затримуяц ґіє
пошедұ даљеј. Рєч дівна, вұвчас, ве
ґніє, сұова те ніє зробіуи на нім
вієкшеґо враженія. Јднакже з часем
зискауи на значенію. Тєраз юж ніє
памієтау, чи то пред тим снем, чи
допієро пұзнієј по раз пієрвши ујрау
О'Брієна; ніє памієтау теж, кди
уґвіядоміу собіє, же гуюс тен
наљежау до нієґо. В кождим разіє
ніє міяу жадних ватплывощі. То
вұаґніє О'Брієн прємұвіу в
чіємнощіах.

Вінстон ніє потрафіу ґіє здецидовач
— і навет по діґієјшеј виміяніє
спојрєнь вчіяж ніє биу пєвієн — чи
О'Брієн јст јґо пріячієлєм, чи
вроґієм. Ніє видавау му ґіє то теж
спецяльніє істотне. Уяґчиуа іх ніч
порозумієніа, важнієјша од симпатії

і особістих п̑рекона̑. Повіє́дія́у: „Спотками́ щіє́ там, ѓдіє́ ніє́ ма мроку́”. Вінстон ніє́ віє́дія́у, що означа́є те су́ова, а́ле би́у п̑реконани́, же щіє́ ќдищ справдза́, в тен чи́ інни́ спосу́б.

Гу́ос пу́иня́ци з те́леекрану́ умі́лку. Сигна́у тра́бкі, чисти́ і пі́єкни, п̑ре́чія́у зате́хує́ повіє́трє. По́ чим спі́кер подя́у храплі́віє:

— Ува́га! Ува́га! П̑ре́д хві́ля от̑рима́льщи́ комуні́кат з фронту́ ма́лабарс́ко. Наше́ щі́уи в по́удніє́вих Інді́ях одні́єсу́и друзго́ца́є зви́чіє́ство. Зоста́уєм упо́важні́єни до зако́муніковані́я те́левідзо́м, же офенсива́, о кту́реї п̑ре́бієгу́ за момент по́інформу́ми, може́ п̑риб́льжич́ нас до ві́дочне́го кресу́ ді́яуа̑ во́їнних. Ото́ треш́ комуні́кату...

Зара́з пода́дза́ якщ́ зу́є нові́ни, поми́сьла́у Вінстон. І́ речиві́ще; по́ кравим опі́єніє́ уні́цестві́єнія еу́разяти́цкі́х во́їск і одчитані́ю ніє́справдопо́добне́ї лі́чби за́біти́х і ї́ньцу́в, огу́ошоно́, же од п̑ри́шує́го тигодні́я п̑ри́дія́у че́ко́лади бе́діє́ змні́єшони́ з т̑ри́діє́сту до дву́діє́сту гра́му́в.

Вінстон зну́в чкна́у. Ді́яуані́є ді́ну

міяю, позоставіяц учучіє
пּригнёбієнія. З тельеекрану — альбо
в цельу уччєнія звичієства, альбо
затарчія памієчі о одебранєй
чеколядіє — попу́инёуи гураґанове
тони гимну „Гвіяздо, заховај
Оцеаніє”. Наљежаю станч на
бачнощ, аље в мієјшу гдіє єієдіяу,
Вінстон биу нієвідочни.

„Гвіяздо, заховај Оцеаніє” устәпію
мієјша лжејшеј музице. Вінстон
подшєдү до окна, вчіяж зврүцони
пּлєцамі до тельеекрану. Дієнь
надаљ биу жімни і пּрєјристи. Гдієє
в оддаљі з гүухим үоскотем вибухү
почіск ра́тови. Обєцніє спадаю на
Љондин од двудієсту до тּридієсту
почіскүв тигоднієво.

В доље на ульіци віятр шарпау
надєрваним пּлакєтєм, на зміянё
то засүаніяяц, то одкриваяц напіс
АНґСОЦ. Анґсоц. Нієнарушальне
засади анґсоцу. Новомова,
двүјмиєльєніє, змієннощ пּрєшүощі.
Видаваю му єіє, же вєдруј пּрєз
дунґльє порастаяцә морскү дно,
загубієні в потворним євієчіє, в
ктүрим он также јст потворєм. Чуу
єіє зупєүніє сам. Пּрєшүощ биуа
мартва, пּришүощ нієвиображаљна.
Якә міяү пєвнощ, же по јґо строніє
стоі хоч јдєн живи чүовієк? І скәд

мўгў вієдїєч, чи панованїє Партїї нїє
бѣдїє трваўо вієчніє? Замїяст
одповїєдї ујрѣаў трї гасўа випїсане
на біяўеј фасадїє Міністерства
Правди:

ВОЈНА ТО ПОКУЇ

ВОЛЬНОЩ ТО НІЄВОЉА

ІГНОРАНЦЯ ТО ЇЇА

Вїяў з кшенї
двудїєстопїєчїєцентўвкѣ. На нїєј
рўвнієж, виразнїмї, маљењкїмї
льїтеркамї, випїсано те саме гасўа;
реверс здобїўо обљїче Вієлькїго
Брата. Навет з монети јїго очї
сьєдїўї каждї рух. Та сама
подобїзна віднїяўа на монетах,
значках, окўадках ксьїяжек,
опакованїях папїєросўв — вшѣдїє. І
зевшѣд обсервоваўї чїє очї, а гўос
напомїнаў. Ве снїє чи на явіє, в
праці, подчас посьїўкўв, в будинку
чи на повієтрў, в кѣпїєльї чи в ўўжку
— нїє мїяўеє докѣд учїєц. Нїц нїє
бїўо твој опрўч тих кїлька
центиметрўв шещїєнних
замкнїєтих под чашкѣ.

Сўоњце прѣсунѣўо сїє і тєраз, гдї
нїє одбїяўї сїє в нїх јїго промїєнїє,
нїєзљїчоне окна Міністерства
Правди вїгљѣдаўї рўвніє грознїє

як стрільниці варовні. На відок
огромного ґмашилка в кштау́чіє
піраміди серце подешу́о Вінстонові
до ґарду́а. Будовля би́уа збит
потёжна, би можна я здобич
штурмем. Навет ти́сїяц почіску́в
ра́ктових ніє здо́уау́оби її
здрузґотач. Зну́в зача́у чи́є
застанаві́а, для ко́го піше
паміётні́к. Для п́ришу́ощі, для
п́решу́ощі — для уроёне́й п́рез
щі́біє епо́кі. Чека́уа го́ ніє щмі́єрч,
льеч уні́цестві́єніє. Паміётні́к
зостані́є спопі́єльони, он сам
евапоровани. Тільки Польі́ця Ми́шлі
п́речита́ її́ базґро́уи, за́нім вима́же
го́ зе щві́ята живих і з людзкі́
памі́єчі. Як ту п́ремаві́а до
п́ришу́ощі, скоро ніє п́етрва по
тобі́є жа́ден щля́д, хочби ї́дно
аноні́мове су́ово наґри́змольо́не на
скравку папі́єру?

Те́льеекран ви́біу́ чтерна́стя́. За
ді́єщі́єч мі́нут Вінстон по́віні́єн ви́їщ.
О чтерна́сте́й т́риді́єщі́ му́сі бич з
повро́тем в пра́ци.

О ді́во, трансмі́товане бі́чіє зеґа́ра
дода́уо му́ отухи. Би́у са́мотним
ду́хем ґу́ошя́цим правд́е, кту́ре́й
ні́кт ні́ґди ні́є усу́иши. Допу́кі ї́днак
бе́діє я́ ґу́оші́у, в які́щ ні́єясни спо́су́б
чі́яґу́ощ ні́є зостані́є зервана. То ні́є

п́рез факт, же кто́ш чі́є су́иши, а́ле
дла́того, же ніє да́їш ці́є огу́упіч,
трва культу́рове дієді́цтво. Вру́чіу
до стоу́у, зану́риу пі́уро в
атраменчіє і напі́сау:

До п́ришу́ощі чи п́решу́ощі, до
часу́в, в кту́рих ми́сь і́ст во́льна, в
кту́рих лу́діє ру́жні́я ці́є мі́єдзи соба́
і ніє жи́й самотні́є — до часу́в, в
кту́рих і́стні́єї правда, а те́го, що ці́є
стау́о, ніє можна змієні́ч.

З епо́кі і́дентично́щі, з епо́кі
самотно́щі, з епо́кі Віє́лькі́го Бра́та, з
епо́кі дву́їми́сьле́нія — по́здраві́ям
вас!

Узмису́овіу́ собі́є, же ву́ащі́віє і́ст
ю́ж тру́пом. Зрозу́міяу́, і́ж допі́єро
те́раз, ќди одзиска́у здо́льно́щ
форму́ова́нія ми́сьлі, зробі́у
правді́ви по́ча́тек. На́стє́пства
ка́ждего́ чину́ са́ з гу́ри в ні́м
за́варте. Напі́сау:

Ми́сьлозбро́дні́я ніє по́чі́йга за соба́
ка́ри ш́мієрчі́: ми́сьлозбро́дні́я і́ст
ш́мієрчі́й.

Те́раз, ѓди у́швіа́доміу́ собі́є, же і́ст
тру́пом, на́їва́жні́є́ше би́уо як
на́їду́уже́й у́трима́ч ці́є п́ри жи́чію.
Два па́льце мі́яу по́пља́мі́єне
атра́ментом. Ву́а́шні́є та́кі дро́бі́язг

мўгў ґо здрадїч. Якіґ вщїбскї
ґорльвієц в міністерствїє
(наїправдоподобнїєї кобієта, ктоґ
такї як та дробна рудава
блондинка альбо чїємновўоса
дїєвчина з Департаменту
Лїтератури) може зачач щїє
застанавіяч, дльачеґо пісаў подчас
пррєрви обїядовеї, дльачеґо
посўугїваў щїє старомодним піўрем,
но і цо пісаў — а потєм шєпнїч
сўўвко кому трєба. Пошєдў до
ўазїєнкї і докўаднїє змиў атрамент
ґрудоватим, брунатним мидўєм,
ктўрє драпаўо скўрє як папієр
щїєрни, вієц знакомїчїє надаўо щїє
до тєґо цєльу.

Шґоваў памїєтнїк до шуфльади.
Жадна прўба укрїчїя ґо нїє мїяўа
наїмнїєґшеґо сєнсу, альє повїнїєн
прїнаїмнїєї цоґ зробїч, жеби
вієдїєч, чи ґрєбано му в шуфльадїє.
Поўоженїє вўоса на кравєдї биўо
збит очивїстї штучкї. Чубкм пальца
поднїўсў характеристични ясни
папрох і умїєщїў на окўадцє, з
ктўрєї мущїяў спаш, їщли ктоґ
рушиўби зєшит.

З

Вїнстоновї щнїўа щїє матка.

Мїяў нїє вієцєї нїж дїєщїєч луб

дєнащїє лѣт, кѣдї знікнѣўа. Бїўа
високѣ, поставнѣ, дощ маўомўвнѣ
кобїєтѣ о повољних рухах і
вспанїяўих ясних вўосах. Ојца
вїдїяў ве вѣспомнїєнїях мнїєј
вїразнїє: смагўи, щупўи мѣжчїзна
в окуљарах, завше стараннїє
убрани на чїємно (најсїльнїєј вриўи
му сїє в памїєч ојцовскї бути на
чїєнкіх подешвах). Највїдочнїєј обој
похўонѣўа јдна з пїєрвших вїєљкіх
чїстєк в лѣтах пїєчдїєсїятих.

В теј хвїлї матка сїєдїяўа гдїєс
даљєко под нїм, туљѣц в рамїєнах
јго сїєстрѣ. Сїєстри вўащївїє нїє
памїєтаў вцаљє; тїљко тїљє, же
бїўа маљєнькїм, сўабим, чїхим
дїєцкїм о дужих, чујних очах. Обїє
патрїиўи в гўрѣ на нїєго. Тквїўи
гдїєс в дољє — може на днїє студнї,
можетє гўєбоќго гробу — і мїєјше то,
хоч знајдоваўо сїє даљєко под нїм,
чїягљє сїє обнїжаўо. Бїўи в сальонїє
тонѣцєго статку і спогљѣдаўи в
гўрѣ прѣз цораз чїємнїєјшѣ водѣ. В
сальонїє јще нїє бракуўо повїєтрѣ,
надаљ го вїдїяўи, і он теж ј вїдїяў,
љєч цаўи час погрѣжаўи сїє в
зїєљонєј тонї, ктўра за хвїљѣ мїяўа ј
скрїч на завше. Он стаў в свїєтљє,
на повїєтрўу, онє зач опадаўи
нїєустаннїє ку смирчі, а знајдоваўи
сїє там длѣатеґо, же он прѣбїваў на

Гуре. Вієдіяу о тим, і оне рувнієж, тє вієдзє міяуи випісаня на тварях. Але ніє биуо в їх очах ані серцах вимувкі, їдиніє свіядомош, же мушя умреч, аби он мугу жич, і же наљежи то до нієодвращальнеґо порядку речі.

Ніє мугу собіє припомнієч, цо єїє стауо, вієдіяу їднак ве єніє, же в якіє спосуб matka і єїєстра поєвієцай дља нієґо жичіє. Биу то їден з ових снув, ктуре мімо типово сеннеї шенерії становіа континуацї вчєєнієших розмиєльає єпійцеґо: подчас сну доконуї он спострєжєє, а те навет по прєбудзєніу позостає одкривчє і цєннє. Вінстон здау собіє наґлє справє, же ємієрч matкї прєд бльіско трїдієсту лати биуа видарєнієм траґічним і смутним в спосуб діє юж цауїкм нієрєальні. Упрітомніу собіє, іж розпач наљежи до мінієєних часув, ґди ієтніауо їще жичіє особієтє, міуощ, пріяєнь, а чуонковіє родіні трїмалї зє собя в каждєї ситואцї. Серцє крвавїуо му на вєпомнієніє matкї, бо умаруа кохайц ґо, подчас ґди он биу збит самолюбні, аби одвзаймніає її учучіє, і понієваж в якіє спосуб, хоч ніє памієтау в які, поєвієчіуа жичіє дља особієтєґо, нієзмієннеґо поїчіа вієрношцї

ідеауом. Вієдіяу, же обецніє так
постёпованіє ніє їст можливе. Діє
істнієя страх, нієнавіщ і бўль, ніє ма
зає ґоднощі учуч ані жадних
ґуёбокїх, скомпльікованих траґедії.
Вичитау то вшистка з вієлькїх очу
маткі і єїєстри, ктўре патріуї на
нієґо прёз зієльоня водё, сеткі сажні
од повієрхні і вчіяж спадаяц цораз
ґуёбієј в отхуањ.

Наґле стау в љетні вієчўр на
крўткї, спрёжистеј муравіє,
позуоцонеј укошнімі промієніямї
суоњца. Краёбраз, поєрўд ктўреґо
терає єїє знајдовау, так єёсто
поврацау в їґо снах, же Вінстон ніє
биу до коњца певієн, чи речивіщіє
анї разу ніє відіяу ґо на явіє. В
миєљах називау ґо Зуотя Країня.
Биуо то опуцоне паєтвієско з травя
вискубаня прёз крўльікі і крётя
щієжкя, ктўра вієдўа мієдзи
копчикамі кретовієск. В нієрўвним
шереґу дрёв по другієј строніє
паєтвієєка ґауёзіє віязўв коуїєсауї
єїє уаґодніє на вієтрё, порушайц
ґёєєтвіня љіщі подобня до кобієєєєх
вўосўв. Ґдієє ніє оподаљ, хоч поза
заєїєґієм взроку, віу єїє прёєјрієєє
єтрумїє, а в розљевієєєках под
вієрбамаї пуїєвауї кљєніє.

Чіємновўоса дієєєєєє шўа в тё

сторонѣ пѣрез муравѣ. Нагѣле јѣдним рухом здаруа з ѣїбїе убранїе і погардлївїе чїснѣуа на зїемїї. Чїяуо мїяуа бїяуе і гѣадкѣ, аѣе нїе вивоуауа в нїм пожаданїа, вуащївїе навет на нїя нїе спојрау. Огарнау го натомяст подїв дѣла гѣсту, якїм одрѣучїа убранїе. Та свобода і вдїїк пѣрекрѣшлїуи цауи культурови і мїшлїови доробек устрою, аж чуовїек готув бїу увїїрїч, же вистарчи јѣден вспанїауи рух рѣкї, би унїцествїч Вїєлькѣго Брата, Партїї і Польцї Мїшлї. Тен гѣст рѣвнїєж наѣжау до мїнїїєних часув. Вїнстон обудїу ѣїї зє суовем „Сгакєспєаре” на устах.

З тѣѣекрану видобивау ѣїї огуушайци гвїзд, ктѣри трвау нїєпѣрерванїе пѣрез тѣрдїїєщї секунд. Бїауа ѣїудма пїїтнащїе, пора побудкї дѣла урѣднїкув. Вїнстон гваутовнїе подєрвау ѣїї з уужка — нагї, бо чуонек Зєвнїтѣрнїї Партїї рочнїе отрїмивау заѣдвїє тѣри тїсїяцє картєк одїїєжових, а на пїжамѣ тѣрєба бїуо зужїч шещсет — і хвїчїу з кѣресуа зношони подкошуѣек ораз каѣєсони. За тѣри мїнути мїяуи ѣїї розпочач Подрїгї Пораннє. В настїпнїї хвїлї встѣраснау нїм гваутовнї атак кашѣу, ктѣри завшє находїу го туж

по п̑ребудзенію. Так му п̑ў́зніе́й
бракова́ю тху, же му́сяю́ ці́е
по́ўожич на п̑льцах і кі́лька рази
вчі́ягн̑а́ч г̑у́е́боко по́віе́тр̑е, а́би зну́в
но́рма́льн̑іе оддиха́ч. Од
інтенси́вн̑е́го каш́љу жи́уи на́біе́г̑уи
му крві́я, а ов̑ро́дзене́я на нодзе
за́че́уи св̑е́ді́ч.

— Т̑ри́діе́сто-чте́рдіе́сто́льаткі! —
в̑ра́сна́у́ с̑ві́дру́яци ко́біе́ци г̑у́ос. —
Т̑ри́діе́сто-чте́рдіе́сто́льаткі! Про́ш̑е
на міе́jšа! Т̑ри́діе́сто-
чте́рдіе́сто́льаткі!

Вінстон ста́на́у на ба́чно́щ п̑́ред
те́л̑ее́кра́нем, на кт̑у́рим по́яві́уа́ ці́е
поста́ч му́оде́й ко́біе́ти, ху́де́й, л̑еч
му́ску́ля́рне́й, в стро́ю гі́мна́стичні́м
і те́нісу́вках.

— Згі́е́ч̑ія і ви́ру́ти ра́міе́н! —
за́коме́нд̑е́рова́уа.

— Ува́га, по́да́й те́мп̑о! Ра́з, два, т̑́ри
чте́ри! Ра́з, два, т̑́ри, чте́ри! Но, з
жи́чіе́м, то́ва́ри́ше, з жи́чіе́м! Ра́з,
два, т̑́ри, чте́ри! Ра́з, два, т̑́ри,
чте́ри!...

Бо́льесні ата́к каш́љу ніе́ здо́уа́у
вима́зач з па́міе́ч̑і Ві́нстона
вра́ж̑е́нія, я́к ви́ва́ру́ на ні́м се́н;
по́вр̑у́чіу́ до ніе́го́ по́дчас ри́тмі́чн̑іх
чві́че̑ь. З тва́р̑̑а у́о́ож̑о́н̑̑а в по́ну́ри

Гримас задоволення, најв́уащівши в
ча́їє Подриг’у́в Поранних, ви́руцау́
механічніє раміёна, у́сіууяц
п́ривоу́ач ве вспомнієніях м́гльісти
окрес вчесне́го д́ієчіньства. Би́уо то
вийтково трудне. Ніє щі́єгау́ памі́єчія́
да́лєй ніж до п́у́зних л́ят
пі́єчдіє́сії́тих. В браку якіхко́львієк
зевне́тр́них пункту́в одніє́сії́єніа
навет зариси в́уасне́го жичія́ траца́
острош. Памі́єта́ щі́є доні́єсу́є
вида́ренія́, я́к правдоподобніє́ ні́гди
ніє наст́апі́уи, памі́єта́ щі́є ще́г’у́уи
певних ситуаці́, а́лє ніц з і́х
настрою́, і зоста́й д́уугі́є, пуста́
окреси́, з кту́рих ніє́ памі́єта́ щі́є ніц.
Віє́діяу́, же втеди́ вши́стко би́уо
і́нне. Навет назви́ па́ньств і́х
контури́ на ма́пах. На п́риќуад Пас
Стартови́ ј́ден назива́у щі́є п́ред
ла́ти Анѓлі́я луб Британі́я, хоч
Лондин — цо до те́го раче́ј ніє́ мія́у
ва́тплыво́щі — завше́ назива́у щі́є
Лондинем.

Ніє́ п́рипо́мінау́ собіє́ та́кго́ окресу́,
ќди о́јчизна́ ніє́ прова́ді́уаби во́јни,
л́еч в л́атах ј́го д́ієчіньства́ му́сіяу́
п́рез певі́єн час панова́ч пок’у́ј,
ѓдиж ј́дно з најв́че́сніє́јших
вспомні́єнь дотичи́уо на́лоту, кту́ри
вши́сткі́х заскочи́у. Може́ то в́уа́сніє́
втеди́ зру́цоно бомбё́ а́томова́ на
Цо́лхестер. Ніє́ памі́єтау́́ са́ме́го

нальоту, аље паміётаў дуюнь ојца
зачісніётă на својі дуюні, гди біеглы
в дую, цораз ніжеј і ніжеј, крётимі
шгодамі, ктўре дзвоніуі под
чіёжарем іх крокув, шгодамі
провадзайцімі до шгрону гўёбоко
под зіемія; од тего біегу так
розболяуі го ногі, же зачай пўакач
і мусьієлы сїё затрїмач, жебі
одпочай. Матка, як завше повольна,
якбі сenna, подажай даьеко в
тиье. Ніесуа в бечіку јго сїёстрё —
а може тилько стертё коцув; ніе
міяу певноці, чи сїёстра юж биуа
на сьвієчіє. Врешчіє знаьезлы сїё в
гауасльівим, затуючоним шгроніє;
розпознау стацї метра.

На камієнних пўитах посадзкі
вшёдіє сїєдієлы льудіє, а інні, чіясно
стуючені, зајмовальі місјша на
піётрових причах. Вінстон і јго
родіце уьоковальі сїё на зіемі туж
обок пари старцув пўицупніётих на
причи. Мёжчизна, в поўаднім
чіємним ғарнітурё і зепхніётєј на
тиу гўови чарнеј пўуучієннеј чапце,
спод ктўреј стерчауі космікі цаўкм
сївих вуюсув, тваў міяу червонă, а
нієбієскі очи запўакане. Заьативау
дїнем, якбі то дїн видобивау сїё з
јго порув і спўивау з очу заміаст
уез. Цгочіяж стаўец биу моцно
вставієні, чууо сїё, же јго розпач

іст гўёбока і щера. Мімо мўодего віеку Вінстон поўу, же здаўуо сїе цош страшнего, цош нїе до вибаченїя. І хїба вієдіяу, цо такго. Згїнау ктош, кого стаўец бардзо кохау — може ўго мауа внучка. Цо кїлька мїнут стаўец повтаўу:

— Нїе вољно ім бїуо уфач. Острёгауем, правда, кобіето? І ото мами скутек! Повтаўуем од самего початку, же нїе вољно уфач тим збўём!

Аље якім збўём нїе вољно бїуо уфач, тего Вінстон нїе вієдіяу.

Мнїеї віёцеї од тамтего моменту воїна трвауа вўащївіе без пўерви, хочїяж щїсьље мўвіяц, нїе бїуа то цауї час та сама воїна. Кди Вінстон мїяу кїлька лят, в самым Љондїнїе точіуї сїе пўез парё мїесїеци хаотичне ваљкі уљичне, з ктўрїх певне шени віраўнїе вріуї му сїе в памїеьч. Ѓдїбі ўднак хчіяу познач докўаднїе гісторїе тего окресу, довієдієч сїе, кто в данеї хвілі ваљчіу з кїм, бїуоби то зупеўнїе нїеможљїве, ўдїж нїе їстнїяу жаден запїс, жадна взмїянка о якімкољвіек укўадїе сїу їнним од актуальнего. На пўїкўад обецнїе, в року 1984 (ўсьї фактичнїе бїу рок 1984), Оцеанїя в союшу зе

Вшгўдазѣ провадїуа воїнѣ з Еуразѣ. В жаднеї офіцяльней чи теж приватнеї виповієдї нігди ніє пїзнавано, же мїєдзи тїема моцарствамі пановауї кдикољвієк одмієнне стосункї. В речивїстоцї, як Вінстон досконаље вієдїау, заљедвіє пїред чтерема љати Оцеанїа, вспўльніє з Еуразѣ, ваљчиуа зе Вшгўдазѣ. Аље заховау тѣ таїна вієдзѣ тїько дљатеґо, же їґо памїєч нїєдостатечнїє поддавауа єїє реґуљацї. Офіцяльнїє змїяна союши нігди ніє мїауа мїєша. Скоро Оцеанїа провадї воїнѣ з Еуразѣ, пїето завше провадїуа воїнѣ з Еуразѣ. Врўґ актуальни учїєљєснїау зуо наївижше, а затем жадне входзенїє з нїм в укўади нїє бїуо можљїве: тераз, в пїшїуоцї і навет в пїешїуоцї.

Наїтраґїчнієїше, помисльау по раз дїєсїєчїєтїсїєчнї, вигїнаїц єїє бољєснїє до тїуу (з рѣкамі на бїєдрах виконївалї скрѣти тууовїа, чвїченїє подобно євієтне на взмоцнїєнїє крѣґосўпа) — наїтраґїчнієїше їст то, же вшїстко, цо твієрдї Партїа, стаї єїє правдѣ. Чїж євіадомоц факту, їж Партїа може веткнѣч ўапѣ в пїешїуоц і ознаїмїч, же якєс відаړенїє нігди нїє мїауо мїєша, нїє їст бардїєї

п'реражаяца ніж најсроще
тортури луб шміерч?

Партія утримує, якобы нігди ніе
біуо п'рмієра мієдзи Оцеанія і
Еуразя. Он, Вінстон Смітг, віе, же
Оцеаніє заьедвіе чтери лата temu
уаіу з Еуразя союш. Але скад
черпіе те вієдзє? Істнієі віуаініе в
їго швіаіомощі, ктура і так вкрутце
зостаніе уніцествієна. А ішлі вшиши
поза нім акцептуя куамство
наруцоне п'рез Партіє — і повтаряя
ї рувієж вшисткі документи —
вувчасвході оно до гісторії і стаі шіе
правдэ. „Кто рэді п'решуощіа —
гуошіу јден зе слоганув Партіі — в
тего рёках јст п'ришуощ; кто рэді
тераінієішоціа, в тего рёках јст
п'решуощ”. Заразем јіінак
п'решуощ, хоч з натури податна на
зііяні, нігди зіієніяна ніе біуа. Цо
становіуо правдє тєраз, становіуо
правдє од завше і вієчніе. Засаіа
біуа дієчінііе проста. Вимагауа
јіініе чіягуіх звичієств над вуасна
памієчія. Назівано то „регуляця
фактув”, а в новомовіе
„двуімішленіем”.

— Досіч! — буркнёуа ііірукторка
нієцо уагоднієішим тоіем.

Вінстон опуціу рёце вздууж
тууовія і повольі набрау в пууца

повієтра. В своїх розважаніях
загубіаю ціє цораз бардіє в
лабіринт свіята двумишлі. Вієдієч і
ніє вієдієч; мієч почучіє абсолютне
правдомовнощі, а јдночесніє
виуашач умієјтніє сконструоване
куамства; визнавач два зупеуніє
спречне погляди на дани темат і
мімо свіядомості, же ціє взајмніє
виключај, вієрич в оба; уживач
логікі пречівко логице; одруцач
моральнощ і заразем рошіч собіє до
нієј право; вієрич, же демокраця јст
нієможлива ораз же Партія стоі на
јї стражи; запомнієч вшистка, чєго
ніє наљежи вієдієч, по чим
пріпомінач собіє, кди ціє стај
потребне, а настєпніє знув шибко
вимазивач з памієчі; прєде
вшисткім зає стосовач тен процес
до самего процесу. То биуа
највієкша штука: свіядоміє
впровадзач ціє в стан
нієсвіядомості, по чим ставач ціє
нієсвіядомим допієро цо
докониванєго акту аутосугєстії.
Навет само зрозумієніє суова
„двумишль” вимагауо стосованія
двумишльєніа.

Інструкторка знув пољєчіуа
вшисткім станач на бачнощ.

— А тєраз прєконами ціє, кто

потрафі доткнѣч пальцамі подѹогі!
— завоѹаѹа з ентузязмам. —
Шгиљами щѣ, товарише! Ногі
просте! Раз-два, раз-два!...

Вінстон ніє знощѹ тѣго чвѣченія,
ґдиж подчас каждего скѹону
прѣшиваѹ го бѹль од піѣт по
пощладкі, а в додатку чѣсто
доставаѹ атаку кашљу. Присѹ на
впѹѹ прѣїмни настрѹї, ктѹри
товаришиѹ їго розважанієм.
Прѣшѹощ, помищљаѹ, ніє тилько
биѹа змієніяна, аље врѣч ніщона. Бо
як можна устаљіч хочби
наїпростши факт, скоро ніє істнієї
жадне щвіадецтво опрѹч вѹаснеї
памієчі? Ущїѹоваѹ собіє прѣпомнієч,
в ктѹрим року по раз пієрвши
усѹишаѹ о Вієлькім Брачіє. Цгиба
допієро в љатах щещдїєщїятих, аље
певнощї ніє міяѹ. В партіјних
подрѣчніках гісторії Вієлькі Брат
фіґуроваѹ яко Вѹдз і Стражнік
Револьуцї од самих її почѣткѹв. Їго
богатерскѣ чини стопнієво цофано в
чащїє, так іж обєцніє щїєґаѹи
мітичних љат чтердїєстих і
трїдїєстих, кди то уљіцамі
Љондину їздїльї їще — розпарчі
виґодніє в оґромних љщніяцих
самоходах љуб ошкљоних повозах
— капітаљіщї в дївних ваљцоватих
капельушах. Скѣд їднак можна

вієдієч, цо видаїрюо сїє напавдє, а цо по просту змисльоно. Вінстон ніє знау навет дати повстанія Партії. Оїє памієтау, з термінем „анґсоц” рўвнієж зеткнәу сїє по 1960 року, аїє можливе, же само поїчіє функцёновауо значніє вчєснієї в теї постачі, якә мияуо в старомовіє: „соцяльїзм анґієльскі”. Вшистко сповіяуа мґуа. Часамі рєчивіщіє удавауо сїє накрич Партіє на виразним куамствіє. Ніє биуо на пїркуад правдә, же — як твієрдїуи партиїне подрєчнікі гісторії — то Партія винаїазуа самоїот. Самоїоти памієтау з највчєснієшого дієчіньства. Ніє спосўб биуо їднак нічєго удоводніч. Ніє істніяуи жадне сївідецтва. Тільки раз в жичію мияу в рєку нієвәтпльиви довўд сфаушованія гісторичнєго факту. Аїє вўвчас...

— Смітг! — враснәу їдзовати ґуос з тельеєкрану.

— 6079 Смітг В.! Так, ви! Прошє шгильїч сїє ніжеї! Стач вас на вієцєї, товаришу! Ніє старачіє сїє! Ніжеї! Вуаїніє, товаришу, юж їєпієї. А тєраз вшиши спочнії і прошє мніє обсервовач!

Наґуи ґорәци пот вистәпіу на цауимчієїє Вінстона. Ыднакже

вираз їго тва́ри позоста́у
нієп́ренікніє́ни. Ні́гди ніє здра́дза́
льє́ку! Ні́гди ніє оказу́ј зу́ощі! Навет
ї́дно дрѓнієніє пові́ек може чи́є
здра́діч! Ста́у і пат́риу́, як
інструкторка подно́сі ре́це над
гу́овє́, по чим — без одробі́ни
вді́єку, а́ле за то нієбива́ље зрє́чніє
і справніє́ — похи́ља чи́є і за́гача
па́льце о сто́пи.

— О ву́а́сніє, това́рише! Так ма́чіє
чві́чич. П́риј́риј́чіє чи́є ї́ще раз. Ма́м
т́ридіє́щі дієві́єч л́ат і уро́діу́ам
чворо́ діє́чі. Пат́рчіє́! — зну́в
вико́нау́а ску́он. — Чи ві́дічіє́,
же́бим згі́нау́а ко́љана? Вши́ши
да́чіє ра́дє попра́вніє вико́нач то
чві́ченіє, ї́сьлі чи́є тілько́ барді́єј
п́риу́ожичіє́! Ка́жди поні́жеј
чтерді́єсту пі́є́чію л́ат пові́ніє́н без
тру́ду дотика́ч па́льцामी поду́о́гі.
Омі́нау́ нас п́риві́љеј ва́льче́нія на
піє́рвшеј лі́нії фронту́, а́ље
пові́ннісьми п́рина́јмніє́ј дба́ч о
справно́щ фі́зична́. Па́міє́тај́чіє о
на́ших ху́опцах на фрон́чіє
ма́љабарскі́м! І о ма́рина́рах в
пу́ива́йцях форте́цах! Поми́сьльчіє́
тілько́, які́х богате́рських до́кону́я
чину́в! Спру́буј́чіє зно́ву. Ље́пієј,
това́ришу, значніє́ ље́пієј —
похва́ліу́а Ві́нстона, кту́ри,
шги́львіши чи́є з гва́утовні́м

замахем, здоўаў по раз піервши од
кілку лат доткнѧч подўогі без
згінанія колан.

4

З гўёбокім, безвієдним
вестхнієнієм, од ктўрего — мімо
блыскоці тельеэкрану — ніє уміяў
сьіє повстрїмач на почѧтку дня
праци, Вінстон прїчїягнѧў до сїєбіє
мовопіс, здмухнѧў кур з мікрофону і
вўожиў окуляри. Настѣпніє
розвінѧў і спїяў разем чтери
нієдуже роькі папієру, ктўре
випадўи з рури пнеуматичнеї на
правѧ стронѣ біюрка.

В щіанах прѣгроди биўи трї
отвори. На право од мовопісу
нієвієьькі вильот рури пнеуматичнеї
прѣзначонеї на пісемне нотаткі; на
лево вильот вієькшеї рури,
прѣзначонеї на ґазети; на бочнеї
щіаніє, в засьієґу рѣкі Вінстона,
спора, подўужна шпара осўонїєта
дручїянѧ сїяткѧ. Тен остатні отвўр
прѣзначони биў на бруднопіси і
збѣдне документи. В будинку
знаїдоваўи сїє досўовніє тицьїце
подобних шпар, ніє тилько в
каждим помієщенію, лѣч рўвнієж в
нієвієьькіх одстѣпах на вшисткіх
коритаړах. Ніє віядомо дльачеґо
називано ї лўукамі памієчї. Кди якіс

документ наљежауо зніщич љуб
ґди спостреґуо сїє на зіємі скравек
папієру, ніємаль одрухово уносіуо
сїє кляпё најбљіжшеј љукі памієчі і
врґуцауо скравек до щродка, ґдіє
натихміяст поривау ґо струмієнь
чієпґуєґо повієтра і уносіу в стронё
оґромних пієцґв укритих в трєвіях
будинку.

Вінстон обејрау чтери карткі, ктґре
пред хвіља розвінау. Каждая
завієрауа звієзуя нотаткё, дґугощі
заљєдвіє јднеґо љуб двґх вієрши,
спорядзоня в скрґтовим жарґоніє
— ніє тожсамим з новомовя, љєч в
значнеј мієре на нієј опартим —
ктґрим посґугівано сїє в
міністерствіє дља цельґв
вевнётрних. Іх трєщ биуа
настёпуяца:

тімес 17.3.84 премґвієніє вб
миљрель африка спрост

тімес 19.12.83 проґноза 3 љет 4
кварт 83 бґёдрук скориг вґ најнови
нр

тімес 14.2.84 мініёбфі миљцит
чекољада спрост

тімес 3.12.83 рель роздн вб
двапљусбездобре

взм нієобиватеље нова верся

пředупředу антeархв

З учучієм певнеґо задоволенія
Вінстон оду́ожиу́ на бок чвартă
нотаткѣ. Биу́о то одповієдіяльне і
трудне заданіє і дльатеґо воляу́ ї
зоставіч на конієц. Тři позостау́є
заљеценія міяу́и характер
рутинови, хоч другіє моґу́о вимаґач
жмуднеґо пּрекопиванія її пּрез
ду́угіє ко́лумни цифр.

Вінстон наставиу́ тарчѣ тельеекрану
на „старе нумери” і замӯвиу́
вӯащівє еґземплярѣ „Тге Тімес”,
ктӯре по заљедвіє кілку мінутах
висунѣу́и її з рури пнеуматичнеї.
Отрїманє пּрез нієґо нотаткі
дотичиу́и артикуу́у́в і комунікату́в
узнаних обецніє, з такіх љуб інних
взґльєду́в, за вимаґаїце пּеробієнія
чи теж — як то урѣдово окресљоно
— „спростованія”. На пּрику́ад з
рељаці в „Тге Тімес” з
їїдемнастеґо марца винікау́о, же
дієнь вчеśнієї Вієљкі Брат
пּреповієдіяу́ в своїм вистăпієнію, іж
на фрончіє поу́уднієвоіндиїскім
бѣдіє пановау́ спокӯј, а офенсива
еуразятицка розпочніє її в Африце
Пӯуноцнеї. Так її їднак зу́ожиу́о,
же Еуразятицќ Довӯдзтво Начельне
здецидовау́о її пּрепровадіч
натарчіє ніє в Африце, љеч в

поууднієвих Індіях. Наљежауо вієц
одповідніє преробіч акапіт
премувієнія Вієлькго Брата, аби
превідіяу то, цо сіє речивіщіє
видаїіуо. З кољеї „Тге Тімес” з
дієвієтнастєго грудніа опублїковау
офіцяльнā прогнозє на темат
продукції шерокго асортименту
артикууув консумпційних в
чвартим квартаље 1983 року, чилї
в шўстим квартаље Дїєвіятего
Плану Трїльєтнієго. В дісієїшим
нумєре газети знаьазуї сіє данє о
фактичнєї продукції, з ктўрих
винїкауо, же прогноза биуа
цауковічіє бўєдна. Заданіє Вінстона
пољегауо на „спростованію”
оригїнальних льїчб, аби згадзауї сіє
з актуальнимі. Цо до трєчієї нотаткі,
дотичиуа бардзо простєго бўєду,
ктўрєго усунїєчіє заїуо досуовніє
мінутє. Заљєдвіє в Іютим
Міністерство Обфітощі зуожіуо
сољєннā обїєтніцє (в їзику
урєдовим „катєгоричнє
зарєченїє”), же до коьца року 1984
прїдіяу чекољади ніє уљєгніє
редукції. Тимчасем, як огуошоно
вчораї, под конїєц бієжяцєго
тигодніа міяу зостач змнієїшони з
трїдієсту грамўв до двудїєсту. В
тим випадку вистарчиуо змїєніч
обїєтніцє на упрєдзєніє, же юж в

квієтнію заїдіє правдоподобніє
конієчнощ оґраніченія пїрїдіяуу.

Зараз по виконанію каждеґо
пољеценія Вінстон пїрїпінау новă,
спорїадзонă на мовопісіє версї до
вїуащївеґо еґземплярă „The Times” і
всувау ґазетє до рури
пнеуматичнеї. Настєпніє ніємалъ
одрухово мїяу отрїманă нотаткє
ораз вшельк свої бруднопіси і
врїцау до лїукї памїєчї, на паствє
пїуомїєні.

Нїє орієнтовау сїє в щєґїуах, алє в
оґїльних зарисах вієдіяу, цо дієї сїє
в нїєвідіяльним лїабїринчіє, до
ктїреґо провадзă рури
пнеуматичне. Кїди вшисткї поправкї,
як налїежауо внієщ до данєґо
номеру ґазети, биїи юж ґотове,
номер колїацєновано і друковано
поновніє, по чим виданїє
орїґїнальне нїщоно, а в архївах
умїєщано нове. Тен процес
впровадзанїя чїяґїуїх змїян одбивау
сїє нїє тїлько в випадку ґазет, лїеч
также ксїяґжек, часопїсм, плїакатїв,
улїотек, фїлїмїв, наґрањ, рисункїв,
фотоґрафїї — каждеґо типу
лїтератури і документацї о
якімкольвієк значенїю полїтичним
лїуб ідеолїогїчним. З днїя на дієњ і
нїємалъ з мїнути на мїнутє

уактуальніяно прёшуощ. Так
препарована документаця
потвієрдзаўа сўушнощ каждеј
партијнеј прогнози; пільновано, би
ніє остаўо сїє хоч јдно зданіє
спречне з потрєба хвілі. Цаўа
гісторіє прємієніяно в палїмпсест,
зескробивани і запісивани так
чєсто, як то уважано за конієчне.
Ѓди юж раз доконано змян, ніє
спосўб биўо удоводніч, же
настапіўа најмнієјша фальсифікаця.
Јдине заданіє персонельу
највієкшего дїяўу Департаменту
Архівўв, значніє вієкшего од дїяўу
Вінстона, пољегаўо на
винајдиванію і усуванію вшисткіх
еґземпляри ксїяжек, ґазет і інних
документўв, ктўре наљежаўо
подмієніч і зніщич. Нумер „Тге
Тімес“, прєрабіяни кільканащє рази
з поводу змян в союшах
польітичних љуб бўєдних прогноз
Вієлькґо Брата, фіґуроваў в
катальоґах под ориґінальнā датā, а
з јго вчеснієјших видањ ніє оставаў
сїє ані јден еґземплярь, ктўри
мўґўби посўужич за довўд
містифікаці. Ксїяжкі также
вицэфивано і прєрабіяно раз по
раз, по чим нієзмїєнніє видавано
знўв, ніє прїзнайц сїє до
впровадзенія якіхкольвієк поправок.

Рўвнієж пісемне інструкці
отримиване прѣз Вінстона, ктўре
ніщиу натихміяст по випеунієнію
завартих — в ніх пољецењ, нігди
ніє ствієрдзауи, ані навет ніє
сугєровауи, же ма настăпич
фаушерство: завше мова в ніх биуа
виуа́чніє о помиу́ках, бўёдах
друкарскіх і ми́льніє цитованих
виповієдіях, вимага́йцих
спростованія в троше о щісу́ощ.

Цгоч вуащівіє трудно то навет
назвач фаушерством, поми́сьлау
кори́гуяц љічби Міністерства
Обфітощі. По просту застѣпуї щіє
їдне бздури іннимі. Ві́єкшоц
матеріяу́ув, ктўре прѣхо́діуи прѣз
їго рѣце, ніє міяуа жадне́го звія́зку
з речивісто́щіа, навет та́кго, як на
огу́у ма звику́є ку́амство. Вшисткі
дане статистичне би́уи чиста́
фантазја́, так само в версі
оригіна́льней, як і скори́гованей.
Нове љічби брау́ по просту з гу́ови,
зго́дніє зрешта́ з тим, че́го од нієго
очеківано. На прѣ́куад, веду́уг
заповіє́ді Міністерства Обфітощі,
продукця об́увія в чвартим
кварта́ле міяуа винієщ сто
чтердіє́щі пі́єч мі́льієну́ув пар. Веду́уг
остатні́х даних випро́дуковано
шешдіє́сїят два мі́льієни. Ё́днакже
Вінстон, кори́гуяц заповіє́дь,

змнієшиу тѣ лѣчбѣ до пієчдієсїїчію
сїєдмію мільєнѡв, аби можна биѡ
як звиклѣ твїєрдїч, же пљанова
продукця зостаѡа прѣкрочона.
Зрештѣ лѣчба шещдієсїят два
мільєни нїє мїяѡа вїєцєй вспѡльнєго
з правдѣ нїж пієчдієсїят сїєдем
мільєнѡв чи сто чтердієсїї пієч.
Бардзо можлїве, же нїє
випродуковано ані їднєї пари
бутѡв. А їще бардієї
правдоподобнє, же нїкт нїє мїяѡ
поїчія, їлѣ пар випродуковано, і
абсољутнїє нїкого то нїє обходїѡ.
Кажди вїєдіяѡ тїлько, їж на папієрѣ
цо квартаѡ продукковано їх
астрономїчнѣ лѣчбѣ, подчас гди
поѡова обивателї Оцеанїї ходїѡа
босо. Докѡаднїє так само
прѣдставїяѡи сїє їнформацї
дотичѣцє їнних справ, од
наїдробнїєїших по наїважнїєїше.
Вшїстко розмазиваѡ сїє в сївїєчїє
уѡуди і в коңцу навет то, ктѡри їст
рок, нїє биѡ юж певнє.

Вїнстон споїраѡ в їрунку прѣїщїа.
Тїлѣотсон, урѣднїк заїмѡяци
прѣгродѣ по прѣчївнєї стронїє,
нїєдужи, вїглѣдаїци на педанта
мѣжчїзна з чїєнїєм заросту на
бродіє, сїєдіяѡ трїмаїц на кољанах
зѡожонѣ гѣзетѣ і прїткнѣвши уста
до мїкрофону шептаѡ цош пїльнїє до

мовопісу. Заховивау́ шїє так, якби то, цо мўвіу́, биу́о таїмніцѧ́ мїєдзи нїм а тельеекранем. Ѐди поднїу́су́ взрок, їго шку́а бу́иснєу́и зу́овроґо в стронє́ Вінстона.

Вінстон знау́ ґо бардзо су́або і нїє мїяу́ поїчїя, чим шїє заїмуї́. Урєднїци Департаменту Архївўв нїєхєтнїє мўвїльї о своїх обовїязках. В ду́угїєї галї без о́кн, подієльонеї на їдноособове бокси чїяґнѧ́це шїє взду́уж щїан і випеу́нїєнеї нїє мїлькнѧ́цим шельестем папієрўв ораз ґварем ґу́осўв мручѧ́цих до мовопісу́в, працовау́о цо наїмнїєї кїльканащїє осўб, кту́рих навет нїє знау́ з назвіска, хоч цо дїєнь відіяу́, як прємієрѧ́й поспїєшнїє коритаре́ луб ґєстикулу́я вщїєкльє подчас Двўх Мінут Нїєнавіщї. Вієдіяу́, же їдиним заданїєм дробнеї рудавеї блондинкї заїмуя́цеї сѧ́щїєднїя прєґродє́ їст мозольне тропїєнїє і усуванїє з праси назвіск лудї, кту́рих евапоровано, а вієц кту́ри якби нїґди нїє їстнїєльї. Биу́а то чиннощ о тильє стосовна в її випадку, же прєд пару лати евапоровано її мєжа. Кїлька боксу́в даљеї уаґодни сафанду́а назвіскм Амплєфортґ, маїричїєль о виїтково ву́охатих ушах і нїєсу́иханеї умієїтнощї жонґльованїя римем і

метрум, продуковау прёіначоне
версї — зване остатечними —
віерши, ктўре узнано за нієвўащїве
їдеольогїчніє, љеч з такіх чи їнних
взгльєдўв постановїєно зоставїч в
антольогїях. Ёднакже гаља та,
мієїше праці бльїско пїєчдїєсїєчїю
осўб, биўа заљедвіє подсекцї чи
теж їднї комўркї оғромнеґо
Департаменту Архївўв. На тим
самим пїєтрє, а также вижеї і нїжеї,
рої їнних працювнїкўв заїмоваўи сїє
викониванїєм тисїєци прєрўжних
чиннощї. В ґмаху мїєщїўи сїє
оғромне друкарнїє затруднїяє
штаби редакторўв і фаховцўв од
типоґрафїї, а также досконаље
випосажоне працювнїє
фотоґрафїчне виспецяљїзоване в
подрабїянїю здїч. Істнїяўа секця
тельепроґрамўв маїца вўасних
їнжїнїєрўв і кривнїкўв продукцї
ораз зєспоўи стараннїє добраних
акторўв поїїядаїчих дар
наїљадованїя ґўосўв. Обок
працоваўа цаўа армїя урїєднїкўв,
ктўрих їдиним обовїязкм биўо
спорїадзанїє спїсўв ксїїяжек і
часопїсм прєзначоних до
вицофанїя. Знаїдоваўи сїє ту
рўвнїєж розљєґўе маґазини, ґдїє
прєховивано поправїєнї
документацї, а в подіємїях стаўи

пієце сýужа́це до па́леньїа
оригі́нау́в. Пона́дто ѓдіє́щ на
тере́ніє ѓмаху, хоч ні́кт ніє віє́діяу́
ѓдіє, у́рєдовау́ зєспу́у ано́німових
му́згу́в, кту́ри ќровау́ цау́им
п́редсіє́взіє́чієм: ніє тилько
коорди́новау́ пра́це поще́гу́льних
ді́яу́в, л́еч п́реде вши́сткім
уста́ляу́ курс окре́шля́йци, цо з
п́решу́ощі на́лежи за́ховач, цо
сфау́шовач, а цо ви́мазач і
у́ніцєстві́ч.

А п́рєчіє́ж Департа́мент Архі́ву
стано́віу́ за́лєдвіє ї́днѧ́ з ко́му́рек
Міні́стерства Пра́вди, кту́рего
подста́вовим це́лєм би́уа ніє
п́рєбу́дова п́решу́ощі, л́еч
доста́рчаніє обивате́льом Оцеа́нії
га́зет, фі́льму́в, подр́єчніку́в,
те́лєпро́граму́в, шту́к, пові́сці;
вше́лкіх мо́жльвих матє́ріяу́в
інфо́рмаці́йних, о́сві́ятових і
ро́зривко́вих, од по́мні́ка по сльо́ган,
од по́емату льі́ричне́го по ро́зпра́вє
науко́вѧ́ з за́крєсу біє́льогі́ї, од
е́лємє́нта́ра по сýо́вні́к ново́мови.
Цо ві́є́цє́ј, міні́стерство му́сїяу́
заспо́кої́ч ніє тилько віє́льора́к
пот́рєби чу́онку́в Парті́ї, л́еч
ру́вніє́ж дублю́вач сво́ѧ́ ді́яу́ально́щ
про́дуку́ѧ́ц матє́ріяу́и адре́сованє
до про́лєта́ріату. І́стні́яу́а о́грома
сі́єч одрэ́бних департа́менту́в

зајмуящих сїѣ прољетарїяцкѣ
лїтературѣ, музикаѣ, театром, і в
огуље розривкѣ. В нїх вѣащнїє
редаговано шматуаве газети
пїриношѣце правїє виуѣчнїє
вїядомошчї спортове, опїси зброднї і
гороскопи; ту повставауи
сенсацијне повїсщїдуа, фїльми
очїєкайце сексем ораз
сентиментальне сїпїєвкї
компоноване механїчнїє на
спецяльным каљејдоскопїє званим
версифїкаторем. Биуа навет цауа
подсекця — в новомовїє Порносек
— видайца наїгиднїєјшѣ
порнографїѣ, ктѣрѣ розсиуано в
закљеењих опакованїях, а ктѣреј
жаден чуонек Партїї нїє звїязани з її
продукцїѣ нїє мїяу права огљѣдач.

Подчас гди Вїнстон працовау, тїри
даљше нотаткї випадуи з рури
пнеуматичнеј, аље понїєваж
дотичиуи простих справ, упорау сїѣ
з нїмї, занїм Двїє Мїнути Нїєнавіщї
одервауи го од зајч. Вручївши до
своїї пїрегороди, здѣу з пѣуки Суовнїк
новомови, одсунѣу на бок мовопїс,
пїретару окуљари і забрау сїѣ до
најтруднїєјшего зе зљецень.

Праца биуа највїєкшѣ радошчї в
жичїю Вїнстона. Пїреважайца чѣш
їго обовїязкув спровадзауа сїѣ до

нуднеї рутини, лєч часем зда́рауї
щї справи так з́ужоне і трудне, же
пох́уаніяуї го без решти нічим
зadанія з вижшеї математики —
субтельне фа́ушерства, п́ри кт́урих
здани би́у ви́у́ачніє на свої
знаёмощ засад анґсоцу і в́уасне
вичучіє теґо, чеґо Партія од нієґо
очекуї. З такіх задань виві́язива́у щїє
знакомічіє. Ніє́́ди пові́рґано му
навет коригованіє артику́у́в
встёпних з „Тге Тімес”, пісаних од
поча́тку до ко́нця в новомовіє.
Розві́на́у нотаткё, кт́у́рґа вче́снієї
од́у́ожіу́ на бок. Її трещ би́уа
настёпу́яца:

тімес 3.12.83 ре́ль роздн вб
двап́лусбездоб́ре нієобивате́ље
нова верся п́реду́п́реу́ антеархв

В старомовіє можна би то оддач в
тен спос́уб:

Ре́љаця о розказіє д́ієнним Віє́лькґо
Брата заварта в „Тге Тімес” з 3
ґрудніа 1983 року їст віє́льце
нієзадова́ля́яца і завіє́ра взміянкі
на темат ніє і́стніє́яцих осу́б.
На́љежи напісач новґа верс́ї і
п́реду́ожич п́реу́ожонему п́ред
одесу́анієм до архівум.

Вінстон в ца́уощі п́речита́у
заквестіє́новани артику́у́. Вині́кау́о

з нієґо, же ўв розказ дієнни Вієлькґо
Брата виносіу под нієбієса
діяуальнощ організації знанеј под
скрўтем ЗПФ, ктўра зајмовауа єї
заопатриванієм маринари з
пўивайцих фортец в папієроси і
інне нієзбѣдне артикууи. Нієякі
товариш Вітгерс, важни чўонек
Вевнѣтрнеј Партії, застау
вирўжнієни імієнна похвауа і
одзначони Ордерем Највижшеј
Засуугі другієј кльаси.

Три місяцє пўзнієј розвіязано ЗПФ
без поданія пїчини. Зґадивано,
же Вітгерс і їґо вспўупрацовніци
знаљеэлы єї в нієуаше, хоч ані
праса, ані тельеєкрани ніє подауи
на тен темат жадних віядомощі. О
тиље нікоґо то ніє дівіуо, же
пїрєстѣпцом політичним тилько
вийтково витачано процеси луб
публьічніє іх демасковано. Вієльк
чисткі обејмуяце тиєїяце осўб, з
публьічними процесами здрајцўв і
миєльозбродніяри, ктўри ве узах
пїзнавалы єї до своїх збродні, а
настѣпніє шлы на страценіє, биуи
спеціальними показуєвками,
одбивайцими єї ніє чѣщієј ніж раз
на два лата. Нормальніє лудіє,
ктўри щіаґнѣлы на єїєбіє
нієзадовољєніє Партії, по просту
знікалы і нікт о ніх вієцеј ніє

суишау. Ніє віядомо, цо сїє з німі
діяуо. Чєщ може навет вчіяж жиуа.
Зе знаних Вінстонові осуб цо
најмнієј тїйдієщі, ніє лїчац родїцув,
знікуо на прєстрєні лят.

Подрапау сїє лєкко по ноіє
спїначем. В прєгродіє по другїєј
строніє прєјщїа товариш Тїльотсон
вчіяж цо сї диктовау, конспїраціїніє
похильони над мовопїсем. На
секундє уніусу гїовє: шкуа знув
бїиснєуи зуоврого. Вінстонові
прєшуо прєз мисль, же може
товариш Тїльотсон працуї над тим
самим цо он. Бїуо то цауїкм
правдоподобне. Виключоне, аби
так одповієдіяльне заданіє злєцоно
тїлько їднеј особїє; з колєі
повієрєніє го комїтетові ніє входїуо
в грє, гдїж становїуби то явне
прїзнаніє сїє до фаушерства.
Певніє прїнајмнієј з дієсїєч осуб
працовауо тєраз над
конкурєнциїнімі версямі тєго, цо
направдє повієдіяу Вієлкі Брат. І
юж вкрїтцє яка сї тєга гїова з
Вєвнєтрїєј Партїї висєлєкцєнуї
їднї з нїх, зрєдагуї, по чим вправі в
рух завіуи процес вношенїя
нієзбєдних поправек до рєшти
докумєнтацї, аж в коңцу вїбранє
куамство вєїдїє до архївув і станїє
сїє правдї.

Вінстон ніє знау пїрчини нагїеї
ніеуаскі Вітгерса. Може ходїуо о
корупцї луб ніеудольнощ. Може
Віелькі Брат хчіяу її позбич збит
популярнеґо подвїаднеґо. Може
Вітгерса альбо коґоґ з їґо
наїблїжшеґо оточенїя подеїревано
о ревізїнізм. А може — цо биуо
наїбардїеї правдоподобне —
подпадїу по просту дїатеґо, же
чисткі і евапорацї оказауи її
ніезбїдним скїаднікм механїзму
справованїя вїадзи. Їдинеї
всказївкі достарчауо
сформуїованїе „взм ніеобивателе”,
свїядчаце, же Вітгерс юж ніє жиу.
Ніє можна биуо мїєч теї певноцї цо
до вшисткіх арештованих.
Нієктїрих часем випущано, пїрез
рок альбо два позваїано їм
пїребивач на воїноцї і допїєро
пїзніеї виконивано вирок. Нієкїди,
хоч здаїауо її то їадко, ктоґ од
давна уважани за нієжияцеґо
появїау її нагїе як дух на
публїчним процеїїє, скїадау
зезнанїя обчіяжаяце сеткі їнних
осїб, по чим знїв знїкау, тим разем
на завше. Лїєч Вітгерс биу
ніеобивателем. Ніє їстнїау; нїґди
ніє їстнїау. Вінстон дошедїу до
внїїєску, же ніє вистарчи змїєніч
тону пїремївїєнїя Віелькїґо Брата.

Најлєпієј напісач текст од нова, в
цауошї пошвієцајц ґо справіє
зупеуніє ніє звїязанеј з правдївим
тематем.

Мўґу преробіч премовє на кољєјни
атак на здрајцўв і
мишльозбродніяри, аљє так
розвїязаніє видауо му єїє збит
очивісте; з кољєі вимисльєніє
звичієства на фрончіє луб
тріумфальнеґо прєкрочєнія
Дієвіятеґо Пљану Трїлєтнієґо в
якїє дієдініє продукці надмієрніє
скомплїковауоби прєрабіяніє
решти докумєнтаці. Потрєбнє биуо
цощ цауїкм виссанєґо з пальца. І
наґљє уїрау в мишљах ґотовљ, в
пеуні укштаутованљ постач: нієякїґо
товариша Оґільви'єґо, ктўри
понїуєсу богатєрскљ ємієрч в їднєј з
остатніх бітєв. Здаїауо єїє, же
Вієлкі Брат ччіу своїм розказєм
дієнним памієч скромнєґо,
шєрєґовєґо чуонка Партїї, ставіяяц
їґо жичіє і ємієрч за взўр ґодни
наєљадовніцтва. Дїє уччі памієч
товариша Оґільви'єґо. Вправдіє
коґоє такїґо ніґди ніє биуо, лєч
парє вієрши друку і кїлька
подробієних фотоґрафїї вистарчи,
аби заїєстніяу.

Вінстон заєтанавіяу єїє прєз хвілє,

по чим прїсуна́у мовопіс і зача́у диктовач, посúугуя́ц ці́є свої́стим сти́лем Віє́лькі́го Брата; сти́лем во́йсковим і педанти́чним, а прѣ́з маніє́рѣ ставі́янія пита́нь і нати́хміясто́веґо у́діє́лґанія на ніє одпові́дї („Яќа нау́кѣ черпі́єми з те́ґо факту, това́рише? Таќа нау́кѣ, кту́ра ї́ст ру́внієж ї́днѣ з фундамен́тальних подстав анґсо́цу, іж...”, ітд. ітд.), зара́зем ніє́звиклѣ прости́м до на́шља́дованія.

В ві́єку т́рех л́ат това́риш Огі́лви ніє́ узнава́у жа́дних і́нних забавек опру́ч бе́бна, пісто́льету машино́веґо і моде́љу ге́лікопте́ра. В ві́єку л́ат ше́щїу, на ро́к прѣ́д часе́м (спе́цья́льніє учи́нієно д́ља ніє́ґо ви́ятек од прѣ́пісу́в) вста́піу́ до Ка́пу́сїу́в; в ві́єку діє́віє́чію л́ат зоста́у дру́жиновим. В ві́єку ї́дена́сту за́денунце́вау́ ву́я По́льці́ Ми́шлі, подсу́ухавши розмо́вѣ, кту́ра ї́ґо зда́ніє́м ш́віядчи́уа о прѣ́стѣ́пчих тенде́нцях. В ві́єку л́ат ш́їе́демна́сту зоста́у діє́льні́цовим о́рганіза́тором М́уо́діє́жове́ї Л́їґи́ Антисе́ксуа́льне́ї. В ві́єку діє́віє́тна́сту за́прої́кто́вау́ ґ́ранат ре́чни, кту́ри — заакце́птовани прѣ́з Міні́стерство́ По́кою — ю́ж в ча́сіє піє́рвше́ґо пру́бне́ґо вибу́ху по́уґожи́у тру́пем т́риді́єсту ї́ден

їньцѹв еуразятицкіх. В вієку
двудієсту тѣх лѣт пољегѹ на пољу
хваѹи. Щігани над Оцеанем
Індијскім пѣрез нієпѣриачієльск
одѣртовце, гди лѣчіяѹ яко курієр з
важнимі розказами, обчіяжиѹ щіє
карабінем машиновим, вискочиѹ з
гелікоптера до води, забієрайц
документи зе собѣ — вспаніяѹ
щмієрч, ктѹра — як виражіѹ щіє
Вієлькі Брат — повинна будіч
највижши поѣів і заздроц. Вієлькі
Брат додаѹ јще кілька стѹв о
встѣмієѣзльвим стилѹ жичія і
нієскажітельнеј поставіє моральнеј
товариша Огілви'єго. Тен
цаѹковіти абстинент і чѹовієк
нієпальѣци ніє узнаваѹ жадних
розривек опрѹч цоѣієннеј гоѣіни
чвічењ гімнастичних, а в додатку
щљубоваѹ целібат, уважаяц
маѹжењство і обовіязкі роѣінне за
нієможљіве до погодзенія з чіягѹѣ,
цаѹодобовѣ гоотовощіѣ сѹуженія
ојчизніє. Ніє узнаваѹ інних тематѹв
розмѹв ніж засади анґсоцу, а јго
јїдиним целєм биѹо поконаніє армії
еуразятицкј ораз вибічіє цо до ногі
шпієгѹв, саботажистѹв,
мищљозбродніяѣри і здрајцѹв
вшелькґо аутораменту.

Вінстон вагаѹ щіє, чи пѣризнач
товаришові Огілви'єму Ордер

Највижшеј Засуугі; остатечніє
поړучіу тен заміяр, ґдиж
почіѣгнѣуоби то за собѣ конієчнощ
доконанія вієљу збѣдних поправок
в решчіє документаці. Поновніє
зеркнѣу на својго риваља по другієј
стороніє п̣рејщіа. Цош му мӯвіуо, же
Тілььотсон працуї над тим самим
заданієм. Ніє спосӯб биуо зґаднѣч,
чия верся зостаніє остатечніє
п̣риїта, аље міяу ґуѣбок п̣реконаніє,
же јго. Товариш Оґільви, ніє
вимишљони јще п̣ред ґодинѣ, тераз
стау шїє фактем. Вінстонові
видавауо шїє дощ особљіве, іж
можна творіч трупи, аље ніє живих
људі. Товариш Оґільви, ктӯри ніґди
ніє істніяу в теразнієјшоці, тераз
заістніяу в п̣решуоці, а ґди само
фаушерство уљеґніє запомнієнію,
јго істнієніє станіє шїє рӯвніє
аутентичне і ніє ґоҗеј
удокументоване ніж Кароља
Вієлькго љуб Юльюша Цезара.

5

В ніскј стоуӯвце ґуѣбоко под зієміѣ
кољејка дргнѣуа і п̣ресунѣуа шїє
вольно до п̣роду. В випеунієним по
б̣реґі помієщенію пановау
оґуушайци зґієуґ. Знад ґарӯв
ґульашу, п̣рез кратѣ над контуарем,
бухауи кӯѣби пари п̣ресицоне

квашня, металічна вонія, ктўра
їднак ніє даваўа ради забіч одору
Діну Звичієства. На другім коңцу
стоўўвкі мієщіў сїє барек — звикуї
отвўр в щіаніє — гдіє спрєдавано
дін по дієсїєч центўв за порцї.

— Вўаєніє чїє шукам! — завоўаў
ктоє за плєцамі Вінстона.

Вінстон обеїраў сїє. Стаў за нїм їго
пїрячієль Симе, працівнік
Департаменту Бадањ. Може
„пїрячієль” ніє биўо највўаєцївшїм
окреєльєнієм. В обєцних часах ніє
міяўо сїє пїрячіўў, лєч товариши;
їднакже певних товариши даїїўо
сїє вієкшя єїмпатїя нїж їнних. Симе,
фільоьог і єпецяльїста од новомови,
наљєжаў до огромнеїо зєспоўу
експертўв редаїуящих їденаєте
виданїє Сўовніка новомови. Биў
маљєнькім чўовїєчкм, єпоро нїжшїм
од Вінстона, о чїємних вўосах і
вієькіх, виўупїяєєєх очах, ємутних,
а зараєм шїдєрчих, ктўре здаваўи
сїє пїьніє єљєдїч каїде дргнїєніє
єварї розмўвци.

— Цгчіяўєм чїє єїпєтач, чи моїе
маш їїљєткі?

— Ані їднеї! — одпарў шїько
Вінстон, трохє завєєїдзони. —
Обшєдўєм вшїєткї єкљєпї. Нїгдіє

ніє знаљазу́ем!

Вшиши пита́лі о жи́ьеткі. Так напращдѣ мія́у јще двіє, ктѹре т́рима́у на чарна́ го́динѣ. Дефіцит жи́ьетек т́рва́у јуж од міє́щїєци. В скльєпах д́ља парти́јних чїя́гльє бракова́уо яќгощ нієзбѣ́дного артику́у. Часем вѹ́учкі, часем ѓужіку́в, інним разем шнурова́деу; обещніє бракова́уо жи́ьетек. Можна ј би́уо купі́ч тілько на „вольним ринку”, бард́ієј л́уб мнієј укра́дкм, а́ље і то ніє завше.

— Од шещі́у тигодні́ уживам те́ј саме́ј — скѹа́мау.

Ко́льє́жа знѹ́в др́гнѣ́уа. П́ресунѣ́вши щї́є о кї́лька кро́кув, Ві́нстон знѹ́в одврѹ́чіу щї́є до Семе́’а. Оба́ј взї́єлы затѹ́ущоне метальове та́це зе стосу на скра́ю конту́ару.

— Би́уе́щ вчора́ј на вієшані́ю ј́ньцу́в?
— спита́у Семе́.

— Пра́цова́уем — одпа́ру обо́јтніє Ві́нстон. — Певніє́ вкрѹ́тце і так пока́жѣ то в кї́ніє.

— Сѹа́ба намі́ястка! — завиро́ковау Семе́. Шидерчим в́зро́км омі́ѹту́ тва́р Ві́нстона. „Знам чї́є — здава́у щї́є мѹ́віч — п́реј́ра́уем чї́є на ви́лот. Доб́ре ві́ем, д́ляче́го ніє поше́дѹе́щ

на вієшаніє їњцѹв". На свѹї інтелектуальни спосѹб Симе биѹ заядлє ортодоксиїни. Потрафіѹ розправіаѹ з нієсмачнѹ сатисфакцѹ о налѹтах на нієпріячієльскѹ вієскі, процесах і сповієдіах мишлѹзбродніаї, о еґзекуцях в лѹхах Міністерства Міѹощі. Розмавіаѹ з нїм налєжаѹо чим прѣдзеї одчіяґач ґо од подобних тематѹв і крѹвач на завіѹощі новомови, о ктѹрих уміаѹ мѹвіч фахово і інтересуаѹ. Вінстон одврѹчіѹ нієцо ґѹовѣ, жеби унікнѹа бадавчєго спѹїренія дужих, чіємних очу.

— Биѹа то удана еґзекуця — ствієрдїѹ з задоволенієм Симе. — Моїм зданієм віязаніє нѹґ псуї цаѹи ефект. Лѹбіє відієч, як вієрґаѹ. Алє најбардієї мї єїє подѹба, ґди на коњцу виваляѹ їзикі, таї єїне, же аж фієльєтове! Тен момент чієши мніє најбардієї.

— Настѣпни, прошѣ! — врѹаснѣѹа пролька з варѹхвіѹ, одіаѹна в біаѹи фартух.

Вінстон і Симе всунѣли таѹе под кратѣ. На каждѹ шибко врѹцоно реґуламїнови обіад — бляшанѹ міскѣ рѹжовошарєго ґуляшу, паїдѣ хлѣба, косткѣ сера, кубек Кави

Звичієства (без мљека) і їднѧ
пастилькѧ сахарини.

— Там, под тельеекранем, їст вољни
стољік — повієдіяў Симе. — Аље по
дродзе веźми дїн.

Дїн видано ім в кубках без ухвитўв.
Прѧшлї прѧз затўочонѧ салѧ і
зеставїлі мїскї на стољік з
метальовим бљатем, на ктўрего
брѧгу ктощ позоставїў каўужѧ
розљанеґо гуљашу: огиднѧ пўиннѧ
маз подобнѧ до рїґовін. Вінстон
унїўсу кубек з дїнем, прѧз хвїльѧ
збієраў щїѧ на одваґѧ, по чим їдним
гаустем випїў ољеїстѧ чїєч. Очи
зашўи му ўзамї, замругаў вієц
кїлька рази і наґље одкриў, же їст
ґуодни. Зачаў прѧўикач пеўне ўихи
бўотністеґо гуљашу, в ктўрим
ґдїєнієґдїє пўиваўи ґѧбчаєте
рўжове шещїани, правдоподобніє
якіщ препарат мїєсни. Ані Вінстон,
анї Симе ніє одзивалї щїѧ, допўкі ніє
опрўжнілї мїсек. Прї стољїку на
љево і нієцо з тиўу ктощ трајкотаў
шибко і нієпрѧрванїє; прїкри
двїєк, подобни до кваканїя качкї,
взнощїў щїѧ над оґўльни ґвар.

— Як щїѧ посува праца над
суовнікм? — спїтаў Вінстон ущїўуяц
прѧкрїчеч гаўас.

— Повольі — одпару́ Симе. — Зајму́
щіє прімієтні́ками. Фаши́ну́яца реч!

На взмія́нкѣ о сýовніку́ нати́хміаст
щіє розохочіу́. Одсунáу міскѣ́, в ї́днá
дельікатнá дýо́нь уя́у па́јдѣ хлѣба, в
другá косткѣ́ сера і похильіу́ щіє над
сто́льі́км, же́би ніє́ подно́щіч гýосу.

— Ї́денасте́ виданіє́ бѣ́діє́ в пеу́ні
нормативне́ — рѣку́. — Нада́јми
ї́зикові́ остатечні́ кшта́ут: такі́, які́
бѣ́діє́ мія́у, ѓди вши́ши за́чнá
посу́угі́вач щіє́ виу́а́чніє́ ново́мовá.
Ќди ско́ньчими́, ти і́ інні́ бѣ́діє́чіє́
му́щіє́льі́ повтú́рніє́ ї́ї щіє́ учі́ч. Певніє́
ува́жаш, же́ нашим гýу́вним за́јчієм
ї́ст вими́сьля́ніє́ нових сýу́в. Отú́ж
ні́ц барді́єј бу́е́днего́! Ми ні́щими
сýова. Сетка́мі, і́ то ді́єнь в ді́єнь!
Реду́ку́јми ї́зик, п́леві́ми зе
вши́сткíго́, цо́ збѣ́дне. В ї́дена́стим
видані́ю бѣ́дá виу́а́чніє́ сýова, ктú́ре
ма́й зоста́ч в у́жичі́ю по ро́ку два
ті́сїя́це пі́єчді́єсї́ятим.

У́гризу́ потѣ́жни кѣ́с хлѣба,
п́реу́кнáу парѣ́ рази́, по чим зну́в
за́ча́у пероро́вач з педанти́чним
жаре́м. Ї́го́ сні́яда, щупу́а тва́р
оживі́уа щіє́, а очі́ стра́чіу́и шидерчи́
ви́раз і́ стау́и щіє́ ні́єма́ль розма́роне.

— Ні́щеніє́ сýу́в то́ цо́щ пі́є́кне́го.
На́віє́́цеј, очиві́щіє́, ви́рұца́ми

часовнікѹв і прїмієтнікѹв, аље сеткі
речовнікѹв теж сѧ зупеуїніє збѣдне.
Усувами нїє тїлько синоніми, љеч
также вирази прѣчївставне. Бо якѧ
рацї биту маѧ сува, ктѹрих
значенїє їст по просту
прѣчївієньством інних? Каждє суво
завїєра в собїє свої прѣчївієньство.
Веўми на прїкуад прїмієтнік
„добри“. їсьї мами „добри“, по цо
нам такі прїмієтнік як „зуї“?
„Бездобри“ вистарчи в зупеуїнощї;
їст навет о тїље љєпши, же становї
докуадне прѣчївієньство
прїмієтніка „добри“, чєго нїє
можна повїєдїєч о „зуї“. А гди з
кољеї хцєми цої взоцнїч, чи ма
сєнс стосованїє мѣтних і в сумїє
безужитєчних окрєїльєнь типу
„вспанїяуї“ љуб „знакомїти“?
„Пљус-добри“ адекватнїє спєуїня
кажди вимѹг, їсьї натомяст заходї
потрѣба їще вїєкшеї ємфазї, можна
ужич „двапљусдобри“. Акурат тїмї
формамї посуугуїми сїє юж дїсїяї,
љєч в своїм остатєчним кштауїчїє
цауа новомова бѣдїє така. З часєм
поїчїє добра і зуа огранїчи сїє до
зальєдвіє шєщїу сууѹв, а направдѣ
до їдного. Чїж то нїє вспанїяує,
Вїнстон? Очївїщїє бїу то помису В.
Б. — дорїучїу якби по намиїїљє.

На взмїянкѣ о Вїєљкїм Брачїє

Вінстон усьмієхнаў ці ё горлывіе, лѣч
якби з пріму́сем. Симе нати́хміяст
достре́гу́ тен іго́ бра́к енту́зязму.

— Ніе потрафіш до́ценіч новомови,
Вінстон — пові́діяў ніе́малъ зе
сму́ткм. На́вет ќди пі́шеш, вчі́яж
ми́сьліш в старо́мовіе. Чита́м ніе́ќди
арти́куу́и, кту́ре пі́су́їш до „Тге
Ті́мес”. Ніе са́ зўе, а́лѣ то прѣ́ку́ади.
В гу́ёбі се́рца во́ляу́бисъ по́зостач
прі́ старо́мовіе, і́ї ме́тних і
безу́житечних од́чіе́ніях
значе́ніе́вих. Ніе по́му́їш пі́екна
ні́щеніа су́ўв. Чи зда́їш со́біе спра́вѣ,
же ново́мова і́ст і́ди́ним і́зі́км на
сві́е́чіе, кту́рего су́овні́цтво ку́рчи
ці́е з ро́ку на ро́к?

Вінстон очиві́щіе здава́у со́біе
спра́вѣ. Ба́у ці́е оде́звач, бо ніе у́фау́
сво́йму гу́осові́, ві́ец у́сьмі́ехнаў ці́е
то́лько — мі́яу на́діе́ї, же прі́я́зніе.
Симе тимча́сем у́гри́зу на́сте́пни
кѣ́с ша́рего хлѣ́ба, по́жуу́ го прѣ́з
хві́льѣ, по́ чим чі́ягна́у да́льеі́:

— Чи ніе ро́зумі́еш, же на́дрѣ́дним
це́лѣм ново́мови і́ст за́вѣ́женіе
за́кресу ми́сьле́ніа? В ко́нцу
до́прова́ді́ми до́ те́го, же
ми́сьло́збро́дніа ста́ніе ці́е фі́зі́чніе
ніе́мо́жлї́ва, ѓдїж за́бра́кніе су́ўв,
же́би я́ по́пеу́ні́ч. Ка́жде по́́чіе да
ці́е ви́ражі́ч ви́у́я́чніе прѣ́з і́дно

су́во о щі́сьє окре́сьлоним
значенію, нато́міяст вши́сткі
значенія убо́чне зо́станя́ вима́зане і
запо́мніяне. В ї́дена́стим ви́данію
ї́сте́сми ю́ж бардзо б́лі́ско те́го
це́лю. Ље́ч про́цес те́н б́е́діє
пост́е́повау́ ду́уго по на́шеї́ ш́мієрчі.
З ро́ку на ро́к б́е́діє цо́раз мні́єї су́ув
і цо́раз ве́жши за́крес ш́віа́домо́щі.
Наве́т те́раз, очиві́щіє, ніє́ ма
жа́дних подста́в ані́
усправі́єдльвіє́нь д́ля
ми́сьлозбро́дні. То ї́диніє́ квесті́я
само́диши́пли́ни, ре́гу́ляці́ факту́в.
А́ле в ко́нцу те́хніка́ та ста́ніє́ ш́їє́
збе́дна. Рево́лю́ця звичі́єжи
оста́течніє́, ѓди ї́зик о́шія́гніє́
доско́нау́ощ. Ново́мова то а́нґсо́ц,
а́нґсо́ц то ново́мова — стві́єрді́у з
ніє́ма́ль мі́стична́ са́тисфаќця. — Чи
п́риш́уо́ чі́ ќди до́ гу́ови, Ві́нстон, же
на́їпұ́зніє́ї в ро́ку два́ ти́сі́йце
пі́єчді́є́ші́ятим ніє́ б́е́діє́ на зі́ємі́ ані́
ї́днего́ чу́ові́єка, кту́ри по́трафі́у́би
зро́зуміє́ч та́ка́ розмо́вє́ як на́ша?

— Опрұ́ч... — за́чау́ Ві́нстон, а́ле ш́їє́
зава́гау́.

За́міє́рау́ по́віє́діє́ч: „Опрұ́ч про́лі“,
ље́ч у́ґризу́ ш́їє́ в ї́зик, зе́ стра́ху, же
су́ова те́ бе́дя́ по́читане́ за обя́в
ніє́пра́вомі́сьлно́щі. Симе́ ї́дна́к
до́ми́сьлі́у ш́їє́, о́ цо́ му́ хо́ді.

— Проље то ніє лѹдїє — рѹчіу
нієдбаље. — До року два ти́сїяце
пієчдієсїятего, а пѣрипуцальніє
вче́снієј, правдіва знаёмош
старомови занікніє цауковічіє.
Лїтература пѣрешу́ощі уљеґніє
зніщенію. Цгауцер, Сгакеспеаре,
Мільтон і Бирон знані бѣдѣ тилько з
адаптаці на новомовѣ, ніє тилько
інних, а врѣч спѣречних з
оригінау́амі. Навет лїтература
партијна ніє унікніє зміян. І
партијне гасу́а. Бо як може істнієч
гасу́о „вольнош то нієвоља”, скоро
знікніє појчіє вольнощі? Ми́шльеніє
лѹдзќ уљеґніє пѣреображенію. Теґо,
цо ми розумієми яко ми́шльеніє, ніє
бѣдіє в оґу́ље. Ортодокси́нош
означа нієми́шльеніє, брак потѣрби
ми́шльенія. Ортодокси́нош то
нієсвѣдомош.

Суухайц теґо виводу Вінстон
набрау́ ґу́єбо́кґо пѣреконанія, же
Симе́а чека евапораця. Їст збит
інтелиґентни. Ві́ді вши́тко збит
вира́зніє і му́ві збит ясно. Партія ніє
лѹбі такіх лѹді. Певнеґо днія
знікніє. Ма то випісане на тварі.

Вінстон зяду́ хлѣб і сер. Пѣресуна́у
сіє нієцо на кѣрєсьє і сієґна́у по
кавѣ. Пѣри сто́лику з лѣвеј
мѣжчизна о нієпѣри́ймним ґу́о́сіє

трајкотаў без хвілі витхніенія.
Мўода кобіета їедзца тиўем до
Вінстона, запевне секретарка
гадуўи, суухаўа го пільніе, горльвіе
пўिताкуяц. Од часу до часу
добіегаўи Вінстона так звроти, як
„згадзам їіе з вамі цаўковііе,
товаўишу” луб „мачіе абсолютна
рацї, товаўишу”, вiповіядане
наївним, їще діевчїцим гўосем.
Мїжчизна їднак нїе пўериваў ані на
момент, навет кди она цої
коментоваўа. Вінстон знаў го
тільки з відзенія, аље віедїяў, же
пїястуї важне становіско в
Департаменчіе Лїтератури. Биў то
гощ окоўо тїїдіесткі, о
мускуларнеї шиі і дужих рухлівих
устах. Ѓіедїяў з гўовї одхильонї до
тиўу под такім кїтем, же їго шкуа
одбіяўи ївіятўо, тотеж заміаст очу
Вінстон відїяў два їльепе крїжкі.
Здуміевайце, лїч з потоку суўв,
ктўре фацет безустаннїе з їіебіе
виљеваў, нїе можна биўо розрўжнїч
анї їднего. Раз тїлько удаўо їіе
Вінстонові виўовїч збіткї
„цаўковіте і остатечне виплюенїе
гольдстеїнізму”, вищеканї так
шибко, же нїемаљ виплютї в їдним
каваўку, нїчим одљани віерш
друку. Решта биўа тїлько гаўасем,
кваканїем, ква-ква-ква. Ѓднакже

мімо куюпотув зе зрозумієнієм
пощегульних суув, Вінстон ніє міяу
жадних ватпливощі цо до огульного
характеру виводу. Може фацет
потєпіяу Гольдстеіна і жадау
бардієї здецидованих діяуань
прєчівко мишльозбродніяром і
саботажистом, може обурау сїє на
збродніче окручієньство воїск
еуразятицкіх, може вихваљау
Вієлькго Брата альбо богатерув з
фронту малябарскго — ніє міяуо то
значенія. Цокольвієк мувіу, биуа то
наїчистша ортодокся, наїчистши
анґсоц. Впатрони в безока твар з
порушайца сїє гваутовніє щєка,
Вінстон міяу дівне учучіє, же
обсервуї ніє чуовієка, лєч кукує.
Мувіу ніє музг мєжчизни, тилько јго
кртањ. Видобивайце сїє з нієї
дєвієкі скуадауи сїє зе суув, аље ніє
твориуи правдівеї мови; биу то
безмишльни гауас, зупеуніє як
кваканіє качкі.

Симе замільку на хвільє і коњцем
уйжкі зачау розмазивач по стоље
розљани гуљаш. Гуос прї сачїєднім
стољіку квакау нієустанніє, без
труду взбіяяц сїє над гвар стоуувкі.

— Істнієї так суово в новомовіє —
реку Симе — ктурего певніє јще ніє
знаш: квакмова, чилї мувієніє

подобне до кваканія качкі. Їст то
їдно з тих чієкавих сýу́в, ктýре май
два пр́ечівставне значенія. В
одніє́їєнію до вро́га станові
обельгё; в одніє́їєнію до ко́гощ, з
кім щіё зга́дзаш, комп́емент.

Ніє ма двýх зда́нь, же Симе́'а чека
евапораця, поми́сьлау́ знýв Вінстон.
Поми́сьлау́ з певним смут́км,.
ачко́львієк до́бре віє́діяу́, же Симе
нім га́рдї і без ваганія
заденунце́вау́би го́ яко
ми́сьлозбродні́яра, гди́би тільки
міяу́ ку́ тему подстави. З Симе́'ем
цо́щ би́уо ніє в по́рядку. Че́гощ му
бракова́уо: розва́гі, резерви,
збавче́й гу́употи. Ніє же́би би́у
нієпра́вомис́льни. Віє́риу́ в засади
ангсо́цу, увіє́льбіяу́ Віє́лькго́ Брата,
радова́у щіё́ зе звичі́єств, нієна́відіу́
ревізе́ністýв — вши́стко ніє тільки
ще́ре, льєч та́кже з го́ра́чковим
запа́уем; цо́ віє́це́й, їго́ розезна́ніє в
актуа́льне́й ситуа́ці по́льіти́чне́й
значні́є пр́евижша́уо віє́дзё́ інних
шере́гових чу́онку́в Парті́ї. А ї́днак
ніє чіє́шиу́ щіё́ до́бра сýавя́. Му́віу́ то,
цо́ льєпі́єй би́уо пр́емі́льчєч, збит
віє́лье чита́у, пр́є́їяди́вау́ в каві́ярні
Под Кашта́нем, учё́щане́й пр́ез
ма́ляри і му́зикýв. Ніє обові́язива́у
жа́ден за́каз, на́вет ніє́пісани́,
одві́єдзє́нія те́го льо́ка́љу, льєч

биваніє там ніє врѹжиуо ніц
добрего. Давні, скомпромітовані
привѹдци партійні збієралі сїє Под
Каштанем чєсто, допѹкі ніє објѹа їх
чистка. Подобно прѣд вієљу, вієљу
ляти відивано там навет самеґо
Ґольдстеіна. Так вієц льос Симе'а
уатво биуо прѣвідієч. А їднaк
Вінстон вієдіяу понад вшелькѹ
вѹтплѹвоц, же ґдиби хоч на
секундѣ обнажиу прѣд нїм свої
правдїве учучія, Симе нaтихміяст
видауби ґо Польці Мисльі. Очивіщіє,
так само постѹпіуби кажди; аље
Симе яко пієрвши. Льеч сама
ґорльвоц ніє вистарчи.
Ортодоксїноц то нієсвіядомоц.
Симе уніусу ґуовѣ.

— А ото і Парсонс — рѹчіу.

Тон їґо ґуосу ніємаль доповіядау
„тен засрани кретин”. Парсонс,
вспѹульокатор Вінстона з Блюку
Звичієства, тѣґави, сґреднієґо
взросту блондин о жабієї тварї,
їстотніє шеду в їх стронѣ, кључѹц
мієдзи столїкамі. Як на
трїдієстопієчієльатка міяу юж
показне фауди туущу под бродѹ і
на бієдрах, льеч їґо рухи надаль
биуи звінне і хуопієце. Вуащівіє
справіяу так сїльне враженіє мауєґо
хуопца в повієкшенію, же хоч ноїу

реґулямінови комбінезон, трудно
го би́уо собіє виображіч в інним
строю ніж ґранатове споденкі,
шара кошу́ља і червона хуста
Капу́сіу́в. Ми́сьля́ц о нім ві́дія́уо́ ці́є
ко́лана з до́учкамі і подвіні́єте
ре́кави на пу́льних рамі́єнах.
Зрешта́ Парсонс ре́чиві́щіє вќуада́у
хе́тніє шорти, і́лекроч тільки
нада́ра́уа́ ці́є ку тему о́казя — пієша
вичіє́чка луб і́нна розривка
зві́язана з ви́сіу́́км фі́зичним.
Прі́віта́у Ві́нстона і Семе́’а весо́уим
„Чо́уем, чо́уем!”, по чим у́сіяду́
обок, розта́чайц інтенсивна́ во́нь
поту. Ї́го ру́жова́ тва́р покрива́уи
ге́сто кроплє. Мі́яу врє́ч
ніє́правдоподобни дар по́ценія́ ці́є.
В о́сієдло́веј сві́єтлы́ци завше
можна би́уо познач, ќди ґра́у в
пінґ-понґа́, по мо́креј ра́чце ра́́ткі.
Семе́ ви́я́у пасек папіє́ру з ду́уга́
ко́лумна́ су́у́в і, з ко́пієвим оу́у́в́км в
ре́ку, за́ча́у ї́ студіє́вач.

— Патр́, пра́цуј на́вет в пр́єрвіє
обі́ядовеј! — заво́уа́у Парсонс,
штурха́йц у́окчі́єм Ві́нстона. — Тен
ці́є прі́ќуада, цо? Пові́єдз, стари,
над чим так ш́льє́чиш? Ех, д́ља мніє
то певніє і так за ма́дре! Смі́тґ,
стари дру́гу, до́бре, же́ чи́є
допа́ду́єм. Цго́ді о те́ доброво́льке́,
кту́ра́ запо́мні́я́уе́ш мі́ дач.

— На цо тим разем? — спитаў
Вінстон, аўтаматичніе сїіґаяц по
пієнійдзе.

Правіе јднѧ чвартѧ пенсї похуаніяуи
добровольне скуадкі, так лїчне, же
уатво биуо в нїх сїі погубїч.

— На Тидїєнь Нієнавіщі. Віеш, на
фундуш оїєдлови. Јстем скарбнікм
нашего бльоку. Старами сїі як
ніґди, віец бѣдїе на цо попатрѣч.
Особїщіе робиі вшистка, жеби Блок
Звичієства міяу највііцеј фляґ на
цауеј ульци. Обієцауеѣ два дољари.

Вінстон висупуау і врѣчиу му два
змііте, брудне банкноти, а Парсонс
однотовау квотѣ в нієвієлькім каїчіе
рўвним, старанним пісмом
пўуанальфабети.

— І јще јдно, стари. Жона
повідїяуа мї, же тен муј щенїяк
прїсолюїу чї вчорај з проци.
Порѧдніе ґо обшторцовауем. І
навет заґрожїуем, же јсљї то сїі
повтўри, забїєрѣ му процѣ.

— Цгиба биу трохѣ ніе в соііе, же
омінѣуа ґо еґзекуця — рѣку
Вінстон.

— Цўж, бива... Аље як мувія,
наставієніе ма суушне, сам
прїзнаш. Псотне щенїякі, јдно і

другіє, за то як горльіве! В г'юовіє ім
тільки Капушіє, но і воїна, очивіщіє.
Вієш, цо та моя ма'а зробі'а в
зешу'а собот'є, к'ди пошл'і ца'у'а
дружин'а на вичієчк'є в околице
Беркгамстед? Нам'уві'а двіє
кољежанкі, жеби теж оду'а'чи'уи щіє
од решти, і п'рез ца'ує попо'удніє
сьєд'і'уи як'гощ фацета. Шу'и за н'ім
біте двіє го'діни, л'асем, а г'ди в
ко'нцу дотарл'і до Амерсгам,
насу'а'уи на н'ієго патруль.

— Д'лячєго? — спита'у
здєзорієнтовани Вінстон. Парсонс
зараз му виящ'ні'у тріумфальним
тоном:

— Ма'а би'а певна, же то шпієг'.
Може з'руцоно го на спадохроніє?
А'є н'іє о то ход'і. Вієш, стари, по
чим з'гаду'а? Спост'р'єг'у'а, же ма
д'івне бути, якіх н'іг'ди јще н'іє
від'ія'уа. Вієц од разу викомбінова'уа,
же то цудзозіємієц. Смарку'а ма
допієро щієдем л'ат, а патр', яка
цвана!

— Цо щіє ста'уо з тим ч'уовієк'м? —
спита'у Вінстон.

— Н'іє вієм. Вца'є бим щіє н'іє зд'іві'у,
г'диби...

Уні'ус'у р'єце, якби целова'у з

карабіну, по чим цмокнаў гўошно,
наўладуяц вистрѣаў.

— І бардзо добре — похваляў
махінальніе Симе, ніе одриваяц очу
од паска папієру.

— Очівіщіе, ніе можеми ризиковач
— прызнаў з почучія обовіязку
Вінстон.

— Як то мўвія, трва војна, но ніе?

Якби на потвієрдзеніе тих сўўв з
тельеекрану туж над іх гўовамі
розльегў сїе сїгнаў трѣбкі. Тим
разем ніе ходіўо јднак о огўошеніе
кољејнего мільітарнего звичієства,
льеч о комунікат Міністерства
Обфітощі.

— Товарише! — завоўаў охочо
мўодієньчи гўос. — Увага,
товарише! Мами дља вас вспаніяўе
новіни! Однієсьльїсми вієлькі сукцес
на фрончіе продукціјним! З
најновших компльєксових зєставієнь
статистичних дотичѣщих продукці
артикуўўв консумпціјних винїка,
же в порўвнанію з рокм убїєгўим
стопа жичієва обивательї взросўа
аж о дваїєщїа процент. Дїс рано в
цаўеј Оцеанїї одбиўи сїе
спонтанїчне масове манїфєстаці;
льудїє вїльегльї з біюр, з фабрик,

дефілювали ульцями нієсац
транспаренти і взношац окрікі на
чещ Вієлькго Брата, аби виражіч му
вдієчнощ за нове, щєщльіве жичіє,
як вієдѧ под їго свіатуім
крівніцтвом. А ото нієктуре з
узисканих даних. Артикууи
живнощіове...

Зврот „нове, щєщльіве жичіє”
повтарау єїє кількакратніє.
Наљежау остатніє до улюбієних
окрещєнь Міністерства Обфітощі.
Парсонс, ктуреґо уваґє пїрикуу
сигнау трабкі, єїєдіяу засуухани, з
поважнѧ мінѧ і з роздіявієнѧ ґєбѧ;
нудіу єїє, аље в будуяци спосуб. Ніє
розуміяу пїритачених лѧчб, вієдіяу
їднак, же з якіхс взґльєдѡв сѧ
поводем до радощі. Вичіяґнѧу
вієлькѧ, цухнѧцѧ фај до поуови
набітѧ звєґльоним титонієм.
Тиґоднієви пїридіяу титонію винощіу
заљєдвіє 100 ґрамѡв, рѧдко вієц
кди можна биуо набіч фајкє по брег
ґуѡвкі. Вінстон пѧльіу Папієроса
Звичієства, тїрмаяц ґо острожніє в
позиці позіємеј. Зостауи му юж
тільки чтери, а новѧ карткє мѡґу
зреальізовач допієро назаютр.
Скупіу єїє, жеби ніє сѡишеч ґвару
розмѡв, і всѡухау в ґѡос пѡинѧци з
тељеекрану. Оказауо єїє, же
маніфестовано рѡвнієж, би

подієковач Вієлькму Брату за
звієкшеніє пїйдіяуу чекољади до
двудієсту ґрамўв тигоднієво. А
пїречієж заїедвіє вчораї, як
памієтау Вінстон, надано комунікат
о змнієїшені у пїйдіяуу до
двудієсту ґрамўв. Чи можливе, же
вистарчї дваїієщіа чтери ґоїїни,
аби вшиши пїреуїкнїї то куамство?
Так, вистарчиїи. Парсонс пїреуїкнїу
ї ґуадко, зе звієрїеї ґуупоти.
Безокі ствїр пїи сїїїєднїм стоїїку
пїреуїкнїу ї фанатичнїє, з запауем,
натихміяст пауаяц ґваутовнї хїїї
виїїєдзенїя, заденунцїєванїя і
евапорованїя каждеґо, кто
твієрдїуїи, же в убїєґуїм тигоднїю
пїйдіяуу виноїїу тїїїїєщі ґрамўв.
Симе рўвнїєж — в спосўб бардїєї
зуїожони, двуїмиїїьови — аїе теж ї
пїреуїкнїу. Чижи виїц тїїько он
їден, Вінстон, обдаїони биу
памієїїї?

Фантастичне дане вїїїж їауи їїє з
теїеекрану. В порўвнанїю з
убїєґуїм роїм виїеїеї биуо живнощі,
виїеїеї оїїїєжи, виїеїеї домўв, виїеїеї
мебїї, виїеїеї ґарнкўв, виїеїеї паїїв,
виїеїеї статкўв, виїеїеї ґельікоптерўв,
виїеїеї кїїїїжек, виїеїеї новородкўв-
виїеїеї вшистїїґо опрўч хорўб,
пїрестїпств і шаїїєнцўв. З року на
рок, врїч з мїнути на мїнутї,

вшиши і вшистко піёуо сїё на цораз
вижше щити. Вінстон подніўсú
уижкё і, так як вчеснієј Симе, зачăу
розмазивач нїя по блячіє стоуу јднă
з однўг гёстнієяцеј кауужи гуляшу.
Розмисльăу з горичă о матерїальним
позїёмїє жичїя. Чи завше биуо так
зље? Чи јдзенїє завше мїяуо так
подуи смак? Розејрау сїё по
стоуўвце. Ніск, затуочоне
помїєщенїє о щїанах шарих од
дотику нїєзльчоних чїяу; пообїяне
метальове стоуи і кресуа, уставїєне
так чїясно, же вшиши нїємаль
стикалї сїё уокчіямї; погїєте уижкї,
вищербїєне таце, топорне бїяуе
кубкї; каждая повірхнїя затуущона,
каждая щельїна випеунїєна брудем;
а вшёдіє затёхуа, прёмїєшана воњ
подуего дїну, кпскїј кави, квасного
гуляшу і нїєсвієжих убрањ. Чїяуо
вздригауо сїё, а кїшкї скрёцауи на
знак протесту, ктўрему
товаришиуо почучїє, же чуовїєка
виківано позбавїяяц го чегос, до
чего мїяу нїєзбивальне право.
Вінстон нїє прїпомїнау собіє, аби
кдїкольвієк биуо іначеј. Як даљєко
сїёгау памїєчїя, завше сїё нїє
доядауо, ноїуо дїюраве скарпети і
уатанă бієльзнё, мебље биуи
пообїяне і крїве, мїєшканїя
нїєдогрәне, метро затуочоне, доми

в розсипце, хлѣб шари, кава
огидна; гербата уході́уа за
раритас, папіеросѹв ніє вистарча́уо;
нічого ніє можна би́уо купіч таніє́ і
без оґранічень з ви́яткѣм
синтетичне́го дѣну. Очиві́щіє, і́м
чу́овієкові пѣрибива́уо лѣат, тим
го́рѣј то вши́стко зно́сіу, а́лѣ скоро
вздри́гау́ ці́є на нієви́годи, бруд і
нієдостатек, на ніє ко́нчѣце́ ці́є
жі́ми, лѣпкі́ од бру́ду ска́рпети,
зѣпсѹте ві́нди, хро́повате́ мидѹ́о,
ро́зпада́єце́ ці́є папі́єроси і
обри́длѣ́ве, дѣ́вне в сма́ку я́дуо, чи́ж
ніє би́у то вѹ́а́сніє́ знак, і́ж ніє́ такі́
ї́ст на́туральни́ по́рѣ́дек рѣ́чи?
Гди́би ніє́ і́стні́яу в па́мі́єчі
ге́нетични́ за́піс о́ інним, лѣ́пшим
жи́чію, чи́ о́бе́цни́ сві́ят ви́дава́у́би
ці́є аж так обри́длѣ́ви?

Зну́в ро́зејра́у ці́є по сто́у́у́вце.
Ніє́малѣ́ вши́ши би́лі бѣ́риди́и і та́ци
би́ по́зоста́лі, на́вет гди́би у́брач і́х
в цо́ інне́го ні́ж і́дентичне́
ґра́натове́ ко́мбіне́зони. На́ дру́гі́м
ко́нцѹ́ са́лі ні́скі ме́жчизна́,
ніє́звѣ́клѣ́ подобни́ до плѹ́скви,
сі́єді́яу са́мотні́є пѣ́ри сто́ліку і́ пі́у
ка́вѣ, цо́ ру́ш зе́рка́ѣц по́дејрлѣ́віє
на бо́кі ма́лѣ́нькі́мі о́чка́мі. Якже́
у́атво́ ї́ст уві́є́рич, по́ми́шлѣ́ау
Ві́нстон, звѹ́а́ща ї́слѣ́и кто́с ніє́
ро́зглѣ́ада́ ці́є доо́ко́уа, же́ тип

фізични уважани п̑рез Партіє за
ідеа́у — висоци, муску́лярні
му́одіє́нци і пієрсі́ясте дієво́ї,
вши́стко я́сноу́осе, живо́тне,
опа́льоне, безтрос́ — і́стніє́ї, а
на́вет доміну́ї. В р̑ечиві́стощі, о і́ље
му́гú о́цені́ч, ві́єкшо́ц міє́шка́ньцúв
Паса́ Старто́веґо́ Јден би́уа дро́бна,
чіє́мна і нієуро́ді́ва. А́ж ді́в, як тип
п̑луск̑ви пієні́у́ ці́є в міні́стерствах:
ма́лі, п̑́рсаді́щі ме́жчи́знні бардзо
вче́сніє на́бієра́йци ту́ши,
кру́тконо́дзи, о хижих, ова́діх ру́хах
і на́льаних, нієп̑́рені́кніє́них тва́рах з
ма́лье́нкімі о́чками. То ву́а́сніє те́н
тип про́спєрова́у под к̑́ровні́цтвєм
Парті́ї. Ко́муні́кат Міні́стерства
Обфі́тощі́ зако́нчи́у́ ці́є ру́вніє́ж
сигна́уєм тра́бкі; по ні́м роз́лье́гу́и
ці́є б̑лаша́не д̑́віє́кі музи́кі.
Парсо́нс, в кту́рим бомбардо́ваніє
лы́чба́мі взбу́ді́уо нієспре́цизовани
єнту́зязм, ви́йу́ фа́йке́ з у́ст.

— Но, Міні́стерство Обфі́тощі́
р̑ечиві́щіє спі́сау́о ці́є в т́ім ро́ку на
меда́ль — р̑е́ку́ ківая́ц з у́знаніє́м
гу́ов̑̑. — П̑́ри о́казі́, Смі́тґ, стари́
дру́гу, ніє ма́ш п̑́рпа́дк̑м жи́љеткі́,
кту́р̑̑ му́гú́би́щ мі одста́пі́ч?

— Ніє́стєти́ — одпа́ру́ Ві́нстон. —
Са́м од ше́щі́у т́иґо́дні́ у́жива́м те́ґ
са́меґ.

— Трудно. Аље вољауем ціе
упевніч.

— Прыкро мі.

Квачаці гуос пры сасіеднім
столюку, на крутко учішони прэз
міністеріяльні камунікат, тэраз
взбіу ціе поновніе, доношні як
упредніе. Ніе віеціе чэму,
Вінстонові станёуа прэд очіма пані
Парсонс зэ сваімі радкімі вуосамі і
змаршчамі випеўніёнімі куўем. Ёшчэ
два лата, а діеціякі заденунцюя я
Польці Мішы. Пані Парсонс
зостаніе евапорована. Сіме
руўніеж. І Вінстон. І О'Бріен. За то
Парсонс останіе ціе на пэвно. Так
само безокі ствур з гуосем качкі.
Останя ціе малы урёдніці падобні
до плюскв, помікаяці так звінніе
лябіринтэ міністеріяльных
корытары. Ораз чіёмновуоса
діеўчына з Дэпартаменту
Літэратуры. Здавауо му/ціе, же
інтуіціяніе віе, хто згініе, а хто
прэтрва, хочіяж ніе уміяубі ясна
окрешыч, як цехі гварантуя
прэтрваніе.

Нагле цош гваўтовніе вірвауо го з
задумі. Діеўчына пры сасіеднім
столюку абручыуа ціе ніецо і
попатрыуа на ніего. Біуа то
брунетка з Дэпартаменту

Лїтератури. П`риг`лядаю́а му́ ці́є
спод ока з дївн`а інтенсивнощїа.
За́ледвіє їх спол`рення́ ці́є спотка́уи,
одвр`учі́уа взрок.

Жі́мни пот зро́ці́у п`леци́ Вінстона.
Почу́у дрещ пані́чного́ страху.
Опано́вау́ ці́є праві́є нати́хміяст,
л`еч упорчиви́ нієпо́ку́ї позоста́у.
Д`ля́чего́ го́ обсерво́вау́а? Д`ля́чего́
за ні́м хо́ді́уа? Як на зу́ощ ні́є
памі́єта́у, чи ці́єдї́ауа́ ю́ж п`ри́ тим
сто́ліку, ќди ці́є зяві́у, чи у́сїяду́а
там до́пієро́ п`у́зніє́ї. В ко́ждим разі́є
вчора́ї, подчас́ Дв`у́х Мі́нут
Ні́єнаві́щі, за́ју́а мі́єїше́ туж за́ ні́м,
хоч би́уо ві́єл`е во́льних к`ресе́у.
На́йправдопо́добні́єї хчі́ауа́ справді́ч,
чи к`ри́чи одпо́вієдні́є г`уо́сно.

Зну́в поми́сьла́у, же́ хи́ба ї́днак ні́є
ї́ст а́гєнтка́ По́льці́ Ми́сьлі, а́л`е цу́ж
з те́го, ско́ро ву́а́сніє́ шпі́цл`е
амато́ри са́ на́йбарді́єї го́рл`іві. Ні́є
ві́єдї́ау, як ду́уго́ му́ ці́є
п`риг`ляда́уа; мо́гуа́ п`речі́єж
обсерво́вач го́ од пі́є́чію́ мі́нут, а ні́є
мі́ау певно́щі, чи п`рє́з ца́уи́ те́н час
достате́чніє́ панова́у над мі́міка́.
Одда́ваніє́ ці́є розми́сьля́нієм в
мі́єїшу́ публі́чним л`уб в за́сіє́гу
те́л`еекрану́ би́уо стра́шл`івіє́
ні́єбезпíє́чне. Ка́жди́ дро́біязѓ м`у́гу́
чу́овіє́ка здраді́ч. Нерво́ви ті́к,

подсвядоми вираз троскі, звичаї
мамротанія до самого себе —
цокольвік, цо виглядаю на
одступство од норми і могу
сугеровач, же ма це цо до укричія.
Зрештє невуащіві вираз тварі (на
приклад недовієр'яца міна, гди
огуашано сукцес мілітарни)
становіу сам в собі прѣступство,
на ктѹре в новомові істніаю
одповідніє окресльєніє:
гѣбозброднія.

Дієвчина знѹв одврѹчіа це
плєцамі до Вінстона. Може вцаље
го не сльєдіа; може то чисти
пріпадек, же два дні з рѣду
усядѹа так бльіско. Папієрос му
згасѹ, поѹожиу го вієц острожніє на
кравѣді блату, замієр'яц допальч
по праці, о іље нехцаці не висипіє
титонію. Навет їсьлі дієвчина прі
сащієднім століку їст агєнткѣ
Полиці Мисльі — а затєм нїм мінѣ
трі дні, Вінстона замкнѣ в лѹхах
Міністерства Міѹощі — то їще не
повѹд, би марновач спори
недопаѹек. Симє зѹожиу і шговау
до кшені пасек папієру. Парсонс
знѹв це одєзвау:

— Чи оповіаѹєм чі, стари —
спитау хіхочѣц прѣз зѣби зачіснїєте
на цибуху фѣжі — як то кдїс те мої

зухи подпальїуи кцкё бабіє на
база́ре, бо зобачи́уи, же завія
кúбаскі в п́лакaт В. Б.? Подкраду́и
щїє од ти́уу і подпальїуи за́паукамі!
Ніє́зље би́уа по́па́рона! Псoтне
щєніякі, цo? А́ље як цванє!
П́рехoдз́а в Ка́пу́сїях пїєрвше́й
кляси́ тренінг, лєпши навет нїж за
моїх часу́в. Вієш, в цo іх тєраз
випосажай? В тра́бкі до
подсу́хіванія п́рєз дїюркё од
кльуча! Мoя ма́уа п́ринїє́су́а таќа до
дoму п́рєд парoма днїямі і
випру́бова́уа на др́вїях до нашєго
покою; oзна́їмі́уа, же су́иши два
рази лєпіє́й, нїж ќди п́рикúада уxo.
Oчівїщїє, то тїлькo забавка. А́ље
сам п́ризнаш, же шкoльї щїє іх в
су́ушним ќрунку, нїє?

В тим моменчіє тєлєєкран ви́дау
п́рєїму́йци ѓвізд. Би́у то знак, же
пора вра́цач до пра́ци. Ќди вшиши
т́рєй подєрвалї щїє на нoгї, би
добієц до вїнд, за́нім зрoбі щїє п́ри
нїх щїск, рєштa титoнію висипа́уа
щїє з нїєдо́паука.

6

На́писау в памїє́тніку:

Ви́да́риуо щїє то т́ри л́ата тєму.
Наткн́ауєм щїє на нї́я чїємним
вієчoрем в в́аскј бoчнє́й у́льїцє в

поблыжу дворца кољеёвего. Стауа
при браміе, под латарній, ктура
руцауа тилько нікуе швіатуо. Міяуа
мудад твар покритад грубо
макіажем. То вуашніе тен макіаж
так на мніе подіяуау: твар зупеуніе
біяуа, як маска, уста
яскравочервоне. Кобіети належаце
до Партії нігди шїе ніе маљуя. Опруч
нас ніе биуо нікого, ніе биуо теж
тееекранув. Повідіяуа, же два
долари. Віец...

През хвільє ніе мугу пісач даљеј.
Замкнау очи і причіснау пальцамі
повієкі, жеби вимазач образ, ктури
поврацау в памієчі. Міяу охотє
викріківач најгорше прєкльєнства,
валіч гуовад в шіанє, прєвручіч
копніякм стуу, чіснач кауамар през
окно — зробіч цош гваутовнего,
вивоуач якіш гауас луб навет задач
собіе фізични буль, биљеби тилько
затрєч дрєчаце вспомнієніє.

Најгрознієјшим врожієм чуовієка,
помишљау, їст їго укуад нервови.
Напієчіє вевнєтрне може в каждеј
хвілі уявніч шїе попрєз зевнєтрне
обяви. Припомніау собіе мєжчизнє,
ктурего відіяу на улыци прєд
кілкома тигодніямі: биу то зупеуніе
звичајні їгомош, на око поніжеј
чтердієсткі, чуонек Партії, щупуи,

дош високі, з течкă в рѣце. Дієльіуо іх заљедвіє кїлька метрѹв, гди нагље якіс скурч викривіу љевă поуовѣ тварі тамтего. І по хвілі знову, кди сїѣ міялі; биуо то тилько дрґнієніє, в додатку шибк̆ як мігавка, аље највиразнієј зупеуніє мімовольне. Вінстон помисльау втеди: дні теґо бієдака сă пољичоне. Најстрашнієјше, же ґош певно вцаље ніє здавау собіє справи зе својґо тіку. Ѓднакже највієкшим нієбезпеєчењством биуо мѹвієніє прѣз сен. А Вінстон ніє вієдіяу, як сїѣ прѣд тим устрѣц.

Взіяу ґуѣбокі оддох і знѹв подяу пісаніє:

Вієц вшедѹем за ній до брами і даѹем сїѣ запровадіч подвѹрце до кухні в сутереніє. Под щіанă стауо уѹжко, а на стоље прїчмієна љампа. Кобієта...

В ґардље чуу сухощ. Міяу охотѣ одпљунăч. Мисльăц о кобієчіє з сутерени міяу теж прѣд очамі свој жонѣ, Катгеріне. Вінстон бовієм биу кдис жонати — і правдоподобніє ніц сїѣ ніє змієніуо, бо о іље вієдіяу, Катгеріне вчіяж жиуа. Знѹв почуу в ноздрăх чієпуі, душни фетор сутерени, в ктѹрим смрѹд пљускв і одѹр бруднеј одієжи мієшауі сїѣ з

воні́я тані́х перфум, обрідлыва́, лєч
мі́мо то подні́сцайца́, гди́ж кобі́ети
парти́їне ні́є стосова́уи жадних
пахні́деу́; би́уо врѣ́ч
ні́євиобража́льне, би кту́ращ мо́гуа
то учині́ч. Тільки про́лкі ужива́уи
перфум. В ї́го уми́сьлє запах тен
коя́риу́ щі́є ні́єрозервальні́є з
копу́лаця́.

Пўјжїє з тѧ кобієтѧ становїуо јго
пїєрвши вистѣпек тєго типу од
блїско двѹх лѧт. Очївїщїє
обовїѧзивау нїєписани заказ
задаванїѧ щїє з проституткѧмї, лѣч
— зєбравши щїє на одвагѣ — раз на
пєвїєн час можна го бїуо зуѧмѧч.
Рїзїковауо щїє вїєлѣ, ѧлѣ за
зброднїє тѣ нїє грожїуѧ карѧ
щмїєрчї. Прїуѧпанї — хїба жє мїєлї
на сумїєнїю цо щїє јщє — моглї щїє
сподїєвѧч кѧрї пїєчїю лѧт чїєжкїх
робѹт. Јщлї вїєдїѧуо щїє, ѧк унїкнѧч
впадкї, спѧвѧ нїє настрѣчауѧ
труднощї. Убогїє дїєлнїцє роїуї щїє
од кобієт гѹтовїх спрѣдавѧч свої
вдїєкї. Чѧсамї вїстарчїуѧ бутелькѧ
дїну, нормѧлнїє нїєдостѣпнєго
прѹлом. По чїху Пѧртїѧ апрѹбовѧуѧ
нѧвѣт простїтуцї, ѧкѹ
умѹжлївїѧѧцѧ зѧспѹкоїнїє попѣду,
ктѹрї нїє давѧу щїє цѧуковїчїє
стѹумїч. Розвїѧзѹощ нїє
прѣшкѧдзѧуѧ ѧж тѧк бѧрдзо, ѹ ілѣ

управляно я потайміє, без радости і
виучніє з кобієтами належащими до
уярмієней і погардзаней класи.
Збродній нієвибачальній биу
стосунк позамаужєнські мієдзи
чуонками Партії. Але — хоч также і
до теї збродні з регууї признавали
щі оскаржені подчас вієльких чистек
— трудно собіє виображіч, аби цо
тако направдє щіє здаіуо.

Партія поставіуа собіє за цєль ніє
тільки повстриманіє мєжчизн і
кобієт од творєніа звійзкув, над
ктуримі ніє міяуаби жадней
контролі. Упарчіє, ач скричіє,
дажиуа до одарчіа стосунку
пучієвєго з вшєлькії приїмнощі. За
врога уважано ніє тільє міуощ, ілє
змисуовощ, зарувно в маужєнствіє,
як і поза нїм. Каждый звійзек
маужєнські мієдзи чуонками Партії
мушіуу зискач акцептацї спеціальней
комісії і — хоч ніє істніау на то
спеціальни параграф — ніє удієлано
згоди кандидатом, ктури справіаły
враженіє, же чуя до щієбіє почійг
фізични. Їдиним акцептованим
цєлєм маужєнства биуо пуодзеніє
пришуих чуонкув Партії. Сам
стосунк пучієви належауо,
трактовач яко цо взбудзайцєго
одразє, нічим лєватива. Тєго
рувнієж ніє мувієно впрост, лєч в

пошредні спосѹб впаяно од
дїєчїньства каждому чѹонковї
Партїї. Дїяѹаѹи навет так орґанізацї
як Мѹодїєжова Лїґа
Антисексуальна, ктѹре заљецаѹи
пеѹнѧ встрємїєзльивош пѹчїєвѧ.
Кобїєти мїяно поддавач штучнеї
їнсемїнацї (в новомовїє штучсем), а
уродзоне прѣз нїє дїєчї виховивач в
спецяльних закуадах. Вїнстон
здаваѹ собіє справѧ, же проїкт тен
нїє їст трактовани серїє, ачкольвїєк
пасуї до огѹльнеї їдеолоґїї Партїї.
Партїя усїѹоваѹа забїч попѣд
пѹчїєви, а їсльї її нїє виходїѹо,
прѹбоваѹа ґо прїнаїмнїєї спачич ї
зогидїч. Нїє розумїяѹ дльачеґо, аље
зе строни Партїї видаваѹо му сїє то
натуральне. Ї їсльї ходї о кобїєти,
висїѹкі те прїносїѹи пожадани
результат.

Знѹв помисльаѹ о Катгерїне. Мїнєѹо
дїєвїєч, дїєсїєч — бльїско їденащїє
льат, одкѧд сїє розстаљї. То дївне,
як рѧдко о нїєї мисльаѹ. На дѹугїє
тиґоднїє запомїнаѹ о тим, же їст
жонати. Бїльї разом тїлько прѣз
пїєтнащїє мїєсїєци. Партїя нїє
зезваљаѹа на розводи, аље
маѹжењства бездїєтне на огѹѹ
захѣцано до сепарацї.

Катгерїне бїѹа простѧ як трѣчина,

високá, ясновóсá дїєвчинá о
вспанїяúих рухах. Міяúа щміяúá,
почіягúá тварь, ктúра видаваúа му
щїє удуховієна — чиста іљузя, гдиж
зараз на самим почáтку
маúжењства Вінстон дошедú до
внїєску, же ма до чинїєнїя з
најгúупшим, најпримітивнїєјшим і
најбардїєј пустим умисúем, з яким
дотáд щїє зеткнáú. Цгочїяж може
винїкаúо то по просту стáд, же
познаú Катгерїне лєпїєј нїж
коґокольвієк. Гúовě міяúа набїтá
виúáчнїє партїјнимї сльоґанамї і
здољна биúа прёúкнáч кождá,
досúовнїє кождá бздурě вимисљонá
прёз Партїє. В мисльах прёзиваú я
људзкїм ґрамофоном. Аље зніúсúби
її товариство, гдиби нїє јдно — їх
жичїє пúчієве.

Љедво її доткнáú, вздриґаúа щїє і
штивнїяúа. Обејмуяц я чуú щїє так,
якби обејмоваú древнїянá кукуь з
рухомимї коњчинамї. Најдївнїєјше,
же навет гди лєжаú в її рамієнах,
міяú враженїє, їж рúвночєщнїє
одпиха ґо з цаúеј щїуи. Учучїє то
вивоúиваúа штивнощ її чúонкув,
гдиж Катгерїне лєжаúа з
замкнїєтимї очамї, анї щїє нїє
опїєрайц, анї нїє вспúучєстнїчáц,
љєч якби бієрнїє вшистко зношáц.
Їх збљїженїя биúи

нієправдоподобніє женуѣце, а з часем стаѣи єїє по просту окропне. Аље мїмо вшиєтко Вїнєтон вїтрїмаѣби з жонѣ, гдїби єїє тїлько згѣдїѣа, бї жїлї в єельїбачїє. Јднакже, ку јгѣ здумїєнїю, та пропозиєя окаяѣа єїє дља нїєј нїє до прїїчїя. Оєвїядчїѣа, же мушѣ мїєч дїєцко. Так вїєц повтѣрѣлї тен сам прїкри ритуѣу рєгуљарнїє раз на тїдїєнь, хїба же акурат бїѣо то нїєможљїве. Катгерїне навет прїпомїнаѣа му рано о єекаѣцїм їх акчїє як о чїмє, єо трїба вїєонач вїєчорем ї єгѣ нїє вољно занїєдбач. Посѣугїваѣа єїє двома окрєєљєнїямї. Пїєрвєе то „прѣдукованїє дїєцка“, а другїє „наш обѣвїѣзек вобєц Партїї“ (так їєст, уживѣа докѣаднїє тих єѣѣв!). Вкрѣтє Вїнєтон з єораз вїєкшїм лїєкм очекїваѣу вїзначонєгѣ днїя. На єещїє Катгерїне нїє зашѣа в чїѣжє ї в коњєу згѣдїѣа єїє зрєзїгновач з дальшїх прѣб, а нїєдѣѣгѣ потєм розсталї єїє на добре.

Вїнєтон вєєхнѣѣу чїхо, по чїм знѣв уѣѣ пїѣро ї напїєаѣ:

Кобїєта рїчїѣа єїє на лїѣжко ї натїхмїѣєт бєз жаднїх єерегїєлї, најбардїєј ординарнїм, вєстрїтнїм гєєєм, якї єобїє вїображїч,

задаруа спудніцё. Вўвчас я...

Уўрау ёіебіе, як стоі в бладим
ёвіетље лампи, вчіягайц в ноздра
воњ пљускв і тандетних перфум,
оґарніёти почучіем кльёскі і
уражонеј ґоднощі, цо навет там, в
сутереніе, віязауо ёіё з мисльа о
біяуім чіеље Катгеріне, обрўцоним
в бриуё льоду прёз гіпнотична моц
Партіі. Дљачеґо вшистка муёіяуо
завше зље ёіё коњчич? Дљачеґо,
заміаст тих обміеўуих шамотанін
повтаўайцих ёіё в кількулетніх
одстёпах, ніе мўґу міеҷ кобіети,
ктўра би кохау? Аље правдїви
романс ніе міещіу ёіё в ґуовіе.
Кобіети партііне биуи вшистка так
саме. Чистоц сексуальна міяуи
закоўреніёна рўвніе ґуёбоко як
льоальнощ вобец Партіі. Попрёз
уміејтне вчесне варункованіе, прёз
ґри і жімне пришніце, попрёз
бздури, ктўре впаяно ім в шкоље, в
Капуёіях і в Љідзе Мўодих, прёз
вikuади, походи, піёсенкі,
скандованіе ґасеу і војскова музикё
удавауо ёіё стууміч в ніх попёд
натуральни. Розум подповідау му,
же муша істніеҷ вијткі, лєч серце
ніе хчіяуо в то віеўрич. Вшистка знане
му кобіети биуи ніе до здобичія, так
як теґо очеківауа од ніх Партія.
Бардїеј јще ніж міуощі праґнау

обалѣч тен мур цноти, хочби тилько
раз в жичію. Удане спѹукованіє
биѹо бунтем. Пожаданіє рѹвнаѹо сїє
мишльозбродні. Навет розбудзеніє
Катгеріне, їго вѹаснеї жони,
означаѹоби вистѣпек пѣречівко
Партії, гдиби му сїє повієдѹо.

Алє мусяѹ докоњчич свой оповієщ.
Напісаѹ:

Вѹвчас я подкрѣчіѹем ѡампѣ. Кди
уїраѹем кобієтѣ в сѵієтлє...

Нієвієлкі пѹомієнь ѡампи нафтовеї,
кди розбѹисѹ в пѹѹмроку, видаѹ сїє
нієзвиклє ясни. Вінстон допієро
тераз мѹгѹ сїє добѣре пѣриїреч
кобієчіє. Постапіѹ крок в її стронѣ і
пѣристанѹ, огарнієти пожаданієм і
лѣкм. Биѹ бољєснїє сѵіядом
ризика, ктѹре подѹѹ пѣриходзѹц
тутаї. Істніяѹо дужє
правдоподобієньство, же патрољ
зѹапіє го, кди бѣдіє виходїѹ; бардзо
можљіве, же пољіцянчі юж чекаї
за дѣрвіямі. І так го звінѹ; ніє може
вієц виїщ, ніє зробівши теґо, по цо
вшедѹ...!

Мусяѹ то напісач, мусяѹ визнач.
Отѹж в сѵієтлє зобачиѹ наґлє, же
кобієта їст стара. Варства макіяжу
на її тварї биѹа так ґруба, же
моґѹа пѣкнѹч нічим тектурова

маска. Відіяу вўоси кобієти
попřетикане ївізнї, лєч цо
наїкропнієїше, гди розхильїуа уста,
уїрау тилько чарнї, ямї.
Проститутка в огўље нїє мїяуа
зїбўв.

Набазграу шибкім, нїєстаранним
пісмом:

Ќди уїрауєм кобієтї в ївієтље,
пřеконауєм їїє, же то стара баба,
пřинаїмнієї пієчдїєїїєчієљетнїя.
Љєч нїц нїє могўо мнїє повстрїмач:
зробїуєм то, по цо там пошєдўєм.

Знўв пřичїснїу пальце до очу.
Врєшчїє напїсау вшиєтко, аљє
вцаљє му нїє уљжиуо. Тєрапїя нїє
однїєсуа skutку. Вчїяж мїяу охотї
врєщєч ї кљїч на цаує гїрдўо.

7

Їїљї їєт якакољвієк надїєя, напїсау
Вїнєтон, спочива в прољах.

Їїљї їєт якакољвієк надїєя, муїї
спочивач в прољах, бо тилько
поїрўд нїх, в тєї котўуяцєї їїє,
љєкцєважонєї маїє становїяцєї
85% мїєшкањцўв Оцєанїї, може їїє
зродїч їїуа здольна обальїч Партїє.
Партїї нїє спосўб зніщїч од
вєвнїтрї. Її врєговїє, о їљє в огўље
їєтнїєя, нїє тилько нїє потрафїя їїє

Зјднoчич, лѣч тaкжe рoзпoзнaвaч.
Нaвeт јѣлѣ лѣгeндaрнe Брaтeрствo
нiє јст виуѣчнiє фiкцѣ, труднo сoбiє
виoбрaжiч, aби виѣцeј нiж двѣх лѣб
трѣх јгo чѣoнкѣв мoгѣo спoтикaч ѣiє
нaрaз. Вирaзeм бунтy биѣo
пoрoзумiєвaвчe спoјрѣнiє,
мoдѣлaцѣ гѣoсy, aлбo — цo
нaјвижeј — шeптeм випoвiєдѣянe
сѣoвo. Aлѣ прoлѣ, гдiби тiлкo
стaлѣ ѣiє ѣвiядoмi вѣaснeј ѣiѣ, нiє
мѣiєлѣби спiскoвaч. Вистaрчиѣoби,
aби ѣiє пoднiєѣлѣ i oтрѣaснѣлѣ, нiчим
кoнѣ стрѣцaяци мѣхи. Гдiби
зeхчiєлѣ, юж ютрo мoглѣби рoзнiєщ
Пaртiє в пiѣ. Прѣчiєж хибa мѣi iм
тo прѣiјщ дo гѣoви прѣдзeј чи
пѣзнiєј! A јднaк...

Прiпoмнiяѣ сoбiє, як пeвнeгo рaзy
шeдѣ рoјнѣ улѣцѣ, гдi нaрaз
пoтѣжни крѣк сeтeк гѣoсѣв —
кoбiєцix гѣoсѣв — бѣхнѣѣ з бoчнeј
aлѣјкi нiєцo прѣд нiм. Биѣ тo
пoтѣжни, прѣрaзлѣви крѣк рoзпaчи
i вѣiєкѣѣцi, гѣѣбoк, гѣoѣнe „Oх-o-o-
o-oх“, ктѣрe встрѣaснѣѣo пoвiєтрѣм
нiчим бiчiє дзвoнy. Сeрцe кoѣaтaѣo
мѣ мoцнiєј. „Зaчѣѣo ѣiє! —
пoмиѣлѣѣ. — Вибѣхѣ бунт! Прoлѣ
врeшчiє зрѣцaя виѣзи!“. Кдi дoтaрѣ
дo рoгy, ујрѣѣ тѣум, якѣ двiєщiє
лѣб трiстa кoбiєт тѣoчѣцix ѣiє
вoкѣѣ стрaгaнѣв улѣчнeгo крмaшy,

з тварамі так пригнѣбієнимі як
тварѣ пасажерѹв тонѣцего статку.
Льеч в теј самеј хвилі в спѹлна
розпач розпадѹа ѿїє на дїєїяткі
поїдинчих кѹѹтні. Оказаѹо ѿїє, же
на їдним страґанїє спрѣдавано
рондлье, нѣдзне і з бляхи чїєнкї як
папієр, аље і так ценне, гдиж
вшелькго родзаю гарнкї і спрѣти
кухенне биѹи з трудем оїяґальне.
Тераз запас ѿїє наґлье скоњчиѹ.
Кобїєти, ктѹре здоѹаѹи доконач
закупу, попихане і потрацане прѣз
рештѣ, уїѹоваѹи одеїц зе своѹ
здобичѣ, подчас гди дїєїяткі їнних
тѹочиѹи ѿїє вокѹѹ страґану,
оскаржаяц спрѣдавцѣ о
кумотерство і укриванїє товару.
Знѹв розльегѹи ѿїє врѣскї. Двіє
тѹусте баби, їдна страшнїє
розчохрана, учепїѹи ѿїє бляшанего
рондлья і прѹбоваѹи вирвач го собїє
з рѣк. Прѣз хвїльѣ вальчиѹи заядлье,
аж наґлье одпадѹ ухвит. Вінстон
обсервоваѹ ї з нїєсмакм. А їднак,
прѣз момент, з якѣж прѣражаяцѣ
моцѣ брмїяѹ крїк заљедвіє двусту
гардеѹ! Дљачего проље нїґди нїє
крїчѣ так гѹоїсно о чимї направдѣ
їстотним? Занотоваѹ:

Допѹкї нїє поѹѣчи їх ївіядомоїц,
нїґди сѣ нїє збунтуѣ; допѹкї сѣ нїє
збунтуѣ, нїє станѣ ѿїє ївіядомї.

То зданіє, помисљаў, вигляда як
живцем прэпісанае з партійнаго
падрэчніка. Партія очивіціе
утрымываўа, же вызволяўа прольі.
Пřed Револьуцй былі окрутніе
чіемиёжені прэз капітальістўв,
гўодзоно іх і карано хўостя, кобіети
змушано до праці в копальніях
вёгља (цо правда надаль в ніх
працоваўи), а дієчі в вієку лят
шещіу спрэдавано до фабрик.
Рўвночєшніє їднак, згодніє з
засадамі двўмисльєнія, Партія
научаўа, же прольє ся гатункм з
натури подльєjším, і нальєжи —
нічим звірётэ — прїмушач іх до
посўушєньства за помоця певних
нієскомпльікованих метод. В суміє
бардзо маўо вієдіяно о прольах.
Альє вієцєй ніє трєба биўо вієдієч.
Як дўуго розмнажалі сїє і
працоваьлі, нікогo ніє обходїўо, цо
робія поза тим. Позоставієні собіє,
нічим бидўо пуццонє самопас на
рўвніах Аргєнтини, поврўчіьлі до
натуральнагo дльа нїх стільу жичія,
одїєдічонагo по прѣдках. Родїьлі сїє,
вирастаьлі в ринштоках, в вієку
двунасту лят шьлі до праці,
настєпніє прєживаьлі крўткі окрес
розквіту уроди і змисўовощі, в вієку
лат двудїєсту женїьлі сїє, окоўо
трїдїєсткі вкрачаьлі в вієк сьредні, а

умієрали на огуу окоуо
шешдїєсїяткі. Чїєжка праца
фізична, провадженіє дому і
виховиваніє дієчі, спречкі з
сасїядами, фільми, піука ножна, піво,
а прёде вшисткім газард замикауи
їх горизонт мисльови. Утрїманіє
пролі в ризах ніє настрєчауо
труднощі. Кражиуа всрїд ніх
гарстка агентїв Польці Мисльі,
розпрєстрєніяяц фаушиве погуоскі
ораз ідентифікуяц і усуваяц
нієльчнє їдносткі, ктїре уважано за
потенцяльніє ґрозне, лєч ніє
чинїєно ніц, би вщепіч ім ідеольоґїє
Партїї. Биуо рєчя врєч
нієпожаданя, аби пролє мієлі
здецидованє поґляди польітичнє.
Вимаґано од ніх їдиніє
примітивнєго патрієтизму, до
ктїрєго можна сїє биуо одвоуач
наруцаяц ім видужжони час праці
люб змнієшнє раці живнощіовє. І
навет ґди виражалі
нієзадовољеніє, цо сїє часамі
здаряуо, ніє провадіуо то до нічєго,
понїєваж жилі в нієсвіядомості
польітичнєй і концентровалі сїє
виуячніє на дробних, поїдинчих
болячках. Вієкше зуо і їґо прєяви
нієзмїєнніє умикауи їх увадзе.
Нїєвієљу пролі міяуо в домах
тєлєєкрани. Навет польіця

обивательска рѣдко втрацаѹа сїѣ в
їх справи. В Лондинїє прѣстѣпчощ
о сїягнѣѹа застрашайце розміяри:
роїѹо сїѣ од зѹодїєї, рѣжімієшкѹв,
проститутек, гандлярї наркотикѹв
ї афеїристѹв вшелькѣго аутораменту,
а лѣ понїєваж їх дїяѹальнощ
оґранїчаѹа сїѣ до сѣвята пролї, нїє
уважано тѣго за їстотне. В квестїях
обичаєвих позваљано масом
прѣјмовач взори прѣдкѹв. Нїє
наруцано їм партиїнеї
встрѣмієзљивошчї пѹчїєвеї. За
розвїязѹощ нїє ґрожіѹи кари,
розводи биѹи дозвољоне.
Прїпущальнїє зезвољоно би/їм
навет на одбиванїє практик
релїґїїних, ґди би виражілї такѣ
потрѣбѣ лѹб хѣч. Бїлї поза
за сїєґїєм подеїрѣнь. Як то уїмоваѹо
їдно з гасеѹ Партії: „Проље ї
звїєрѣта сѣ вољне”.

Вїнстон опушчїѹ рѣкѣ ї острожнїє
подрапаѹ оврѣдзонѣ ногѣ. Знѹв ґо
свѣдїѹа. В їґо розважанїях вчїяж
поврацаѹ проблем нїєможнощї
довїєдзенїя сїѣ, як на правдѣ
вїґљѣдаѹо жичїє прѣд Революцїя.
Вїяѹ з шуфљади шкољни подрѣчнїк
ґїсторїї, пожичони од панї Парсонс,
ї прѣпїсаѹ до памїєтнїка настѣпуяци
фраґмент:

[illegible]

пієнійдзе. Їсьлі ктоś би́у ім
нієпосу́ушни, мо́гли го́ втра́чіч до
вієзіє́нія альбо позбаві́ч пра́ци і
загу́одіч на шміє́рч. Ї́ди звику́и
чу́овієк зраца́у шіє́ до ка́піта́льісти,
му́сія́у зде́ймовач з гу́ови ча́пкє́,
пу́ащич шіє́ п́ред ні́м, ку́анія́ч і
титу́уовач го́ „я́сніє віє́льмо́жним
пане́м”. П́риву́дца вши́сткі́х
ка́піта́льісту́в назива́у шіє́ кру́ль і...

На памі́єч зна́у рештє́ виводу́.
Да́леј би́уа мо́ва о бі́скупа́х в шата́х
з батистові́мі ре́кава́мі, о се́дїях в
гроно́стаях, о прє́гіє́рху, ди́бах,
ќратах пору́шаних шіу́а́ лудзкі́х
міє́шні, о ка́ре ху́ости, о обі́ядах
і́наугура́ці́йних бурмі́стрху́в
Льонди́ну і зви́чаю ца́уова́нія
па́пієжа́ в ду́жи па́лец у но́гі.
І́стніа́уо те́ж цо́ш зване́го і́юс прі́має
но́цтіс, хо́ч ніє́ са́дїу́, аби
вспомі́нано о́ тим в подрє́чніку́ дла́
діє́чі. Та́к зва́уо шіє́ пра́во
позва́ля́єце ка́ждему ка́піта́льі́ще
сі́пія́ч зе вши́сткі́мі ко́біє́тамі
затрудні́єні́мі в ї́го фа́брице́.

Я́к ту ствіє́рдї́ч, цо́ з те́го ї́ст
ку́амстве́м? Мо́гуо́ бич пра́вда́, же
п́речіє́тне́му чу́овіє́кові віє́ду́о шіє́
обе́цніє́ ле́піє́ј ні́ж п́ред Рево́лю́цїа́.
Ї́дні́м до́воде́м п́речі́в би́у ні́ємі
протест в́уасне́го чі́ауа́,

інстинктовна певнощ, же варункі, в
якіх сїї жиї, сь нієзноєне і кдиє
муїяїуи бич інне. То ніє
окручієньство і почучіє лїку
наїпеїнієї характеризоваїи
вспїїучеснощ, лїч убїїство,
обскурнощ і апатія. Вистарчиїо сїї
розеїрїч, аби ствієрдїч, їж жичіє ніє
тїько ніє пїїпомїна кїамств
лїейцїх сїї потоками з тїїеекрану,
лїч такїе одбієїа даїїко од
партиїнеїо їдеаїу. Цоїїєннощ,
навет дїа чїонкїїв Партії, скїадаїа
сїї в пїїеваїаїцеї мїїре з заїч
аполїтїчних і неутральних, такїх як
сїїїєненїє за бїюрїм, тїїоченїє сїї в
метїїе, церованїє дїїравїх скарпет,
ощїдзанїє нїєдопаїїкїїв і прїби
вициїанїєнїа од знаїїмїх пастиїкї
сахарїни. Їдеаїу, до ктїїреїо дїїжиїа
Партія, цеховаїи розмах,
монструальнощ і поїїиск: бїї то
сїїят зе стальї і бетонуї сїїят
їїїантїчних машин і страшїївеї
бронї, сїїят воїївнїкїїв і фанатїкїїв
машеруїцїх напїїїд ноїа в ногїї,
їдентїчніє мїїсїїїцїх і скандуїцїх
те саме гасїа, вієчніє
запрацованїх, ваїїїцїх,
трїїумфуїцїх і шпїїєїуїцїх сїї в заїїм
— трїїста мїїїїєнїїв обїївателї о
їїднєї тваїї. Тимчасем на
рїчїївістощ скїадаїи сїї жаїїосне,

сипі́йце́ сї́є мі́яста, ктѹ́рих ульце́
п́реміє́ральі ні́едожи́вієні́ лѹ́діє в
п́ремака́йцих бутах, лѹ́діє з
о́драпаних діє́віє́тнасто́віє́чних
чиншѹ́век цухна́цих ґо́тованя́
капустя́ і позатикани́мі устѣ́памі.
Вінстон у́рґау́ в виобра́зні панора́мє
Лонди́ну — ї́днє́ о́грома́нє руї́нє,
мі́ясто мі́льїє́на с́міє́тнікѹ́в, а на ї́ґо
тлє́ поста́ч пані́ Парсонс, ко́бієти о
пома́рщоне́й тва́ри і рѣ́дкі́х вѹ́осах,
безску́течніє́ у́сіу́уя́це́й п́репха́ч
руре́ одпу́ивовя́.

Знѹ́в подра́пау́ сї́є в ко́сткє́. Діє́нь в
діє́нь і но́ц в но́ц лѹ́ау́и сї́є з
те́лєе́екрану, аж у́ши пухѹ́и, да́не
ста́тистичне́ до́водза́це, же́ обе́цніє́
лѹ́діє́ ма́я ві́єце́й жи́вно́щі, ві́єце́й
о́діє́жи, ві́єце́й ро́зриве́к і лє́пше
до́ми — же́ жи́я дѹ́уже́й, пра́цу́я
крѹ́це́й, са́ ро́сље́йші́, здо́ровші́,
сї́льніє́йші́, щє́сљі́вші́, інте́льї́ґентні́єйші́ і
ба́рдіє́й ви́кштау́цені́ ні́ж лѹ́діє́
піє́чдіє́сї́ят лѹ́ат те́му. Ніє́ спо́су́б
би́уо́ сї́є п́реко́нач, чи́ хочби́ ї́дна з
ти́х інфо́рмаці́ ї́ст пра́вді́ва. Па́ртія
твіє́рді́уа на п́ри́ку́ад, і́ж
ана́льфа́бетизм в́срѹ́д до́росѹ́и́х
про́лі спа́ду́ до 60%, подча́с ґ́ди
п́ред Рево́лю́ця́ ви́но́сїу́ аж 85 %;
вспѹ́у́чинні́к с́міє́ртеле́но́щі
ні́ємо́вля́т зма́ляу́ до 160 на 1000
уро́дзе́нь, подча́с ґ́ди п́ред

Револьуцѣ виношіу 300 — і так даљеј. Пўипомінауо то јдно рўвнаніє з двієма нієвіядомимі. Могуо чиє оказач, же досуовніє кажде зданіє в подрєчніках гісторії, навет дотичає справ безспорних, јст од початку до коңца змишљоне. Рўвніє добре могуо прєчієж нігди ніє істнієч жадне право іюс прімає ноцтіс, жадна істота звана капітальістă, жадне накричіє гуови зване циљіндрем.

Вшистко розмивауо чиє ве мгље. Прєшуощ вимазивано, о факчіє вимазанія запомінано, і куамство ставауо чиє правдă. Тільки раз в жичію — і, цо наїстотнієјше, по цауим видаřenію — міяу в рєку конкретни, намацаљни довуд фаушерства. Тўрмау го в пальцах прєз тўйдієщі секунд. Здаřiуо чиє то хиба в 1973 року — в каждом разіє мнієј вієцеј втєди, гди розстау чиє з Катгеріне. Аље значаца дата биуа о чиєдем чи ошієм лят вчешнієјша.

Цауа гісторія розпочєуа чиє в поуовіє лят шєщдієшіятих, в окрєшіє вієљкіх чистєк, кди то раз на завше розправієно чиє з фактичнимі пўивудцамі Револьуцї. До року 1970 ніє остау чиє жадєн

опруч Вієлькго Брата. Вшисткіх
здемасковано яко здрајцѹв і
контрревољуцѣністѹв. Гольдстеін
збієгѹ і гдієщ сїє укриваѹ; з інних
чѣщ по просту знікѹа, а вієкшоц
зостаѹа страціона по явних
показових процесах, на ктѹрих
вшиши пїзнальї сїє до заїуцаних
ім збродні. Всїрѹд ґарсткі оцаљаѹих
знајдоваьї сїє тїей дїяѹаче о
назвісках Ёнес, Ааронсон і
Рутгерфорд. Арештовано їх хиба в
1965 року. Як то сїє чѣсто здаїаѹо,
знікнѣьї на рок альбо дѹужеї; нікт
ніє вієдїяѹ, чи їще жиї, кди наґље
появїьї сїє на салї сїдовеї, аби —
зґодніє з пїїїтї практикї — зѹожич
інкримїнѹяце їх самих зезнанїя.
Пїзнальї сїє до входзенїя в
коншахти з вроґїєм (в овим чаїє,
подобніє як тєраз, вроґїєм биѹа
Еуразя), спїренїєвієїенїя фундуши
пањствових, замордованїя вієльѹ
вїбїтних чѹонкѹв Партїї,
спїскованїя пїречївко кїровнїцтѹ
Вієлькго Брата на дѹуго пїред
вїбухем Рєвољуцї ораз до
провадзенїя акцї саботажовей, в
вїнїку ктѹрей сеткї тїсїєци осѹб
понїєсуї сїїєрч. По теї сповїєдї
амнєстїєновано їх, пїїїто з
повротем до Партїї і пїїдїєьїоно ім
важнє на позѹр становїска,

фактичніє бѣдаце тилько
синекурамі. По кољеі напісальі до
„Тге Тімес“ сажністе, ўзаве
артикууі, в ктўрих розтрѣсальі
пїрчини своїї здради і обієцивальі
направіч вирѣдзоне зуо.

В якіс час пўзнієї Вінстон уїрау
вшисткіх трѣх в кафеїце Под
Каштанем. Паміѣтау лѣкльівѣ
фашинацї, з якѣ пїрипатривау сїѣ ім
каѣм ока. Билі о вієлье старсї од
нієго — релїкти давнего сївіята,
вўащівіє остатніє лѣгендарне
постачіє з вчесних, богатерскіх лѣат
Партїї — і вчїйж оточені лѣекко
тільки змуршауім нїмбем сўави яко
учестніци валькі подїємнеї і воїни
домовеї. Вінстонові здавауо сїѣ —
хоч юж вўвчас факти і дати трачіуі
острощ — же знау іх назвіска
значніє вчєснїєї, нїж усўишау о
Вієлькім Брачіє. Аље билі рўвнієж
зброднїярами, вргоами, парїясамі,
ктўрих нїє повінна омїнач лїквідаця
в чїйгу наблїжшего року, може
двўх лѣат. Нїкт, кто раз впадў в
рѣце Польїцї Мисльі, нїє уходїу з
жичієм. Билі трупамі чекайцимі на
одесўаніє до ґробу.

Сѣсїєдніє стольікі стауі пусте.
Навет само пїребиваніє в поблїжу
такіх лўдї биуо ґўупотѣ. Сїєдїєльї в

мільченію над шкльанкамі діну
заправієного ґо́здікамі,
спецяльнощіа лѡкаљу. Највіѣкше
враженіє зробіу на Вінстоніє
вигляд Рутгерфорда. Биу то
нієґдиш ґуо́сни карикату́риста,
ктѹреґо ядовіте рисункі помоґуі
розбудіч швіа́домош мас јще п́ред
Революц́я. Навет тераз указивауі
шіє з řадка в „Тге Тімес”. Јднакже
те обещне, мімо іж становіуі
континуац́ј давнеґо стиљу
Рутгерфорда, биуі дівніє мартве і
нієп́рекону́яце. Вчіяж повта́рауі шіє
в ніх те саме окльепане мотиви:
рудери, ґуоду́яце дієчі, ва́лкі
улічне і капіта́ліщі в ци́ліндрах, з
ктѹримі ніє розставалі шіє навет на
барикадах — нієустая́ца,
безнадіє́јна прѹба поворту до
п́решу́ощі. Рутгерфорд биу
монструа́льних розмія́рѹв чу́овіє́км з
ґ́рива́ шівих, позльепі́яних вѹо́сѹв,
вора́мі под очима, о тва́ри
позначоне́ј брузда́мі і ґру́бих,
му́риньскіх варґах. Кдиш му́шіяу
одзначач шіє нієсамові́та шіу́а, лѣч
тераз јґо потѣ́жне чіау́о ґарбіу́о шіє,
виб́рушау́о, розльевау́о і розу́ажіу́о
на вши́сткі строни. Пат́ряц на нієґо
трудно шіє биу́о оп́реч враженію,
же зараз цауі шіє розпа́дніє нічим
зві́єт́рауі оду́ам ска́льні.

Доході́уа го́діна пі́єтнаста; споко́йна
пора. Ві́нстон ніє па́міє́тау́ юж,
д́ляче́го зна́язу́ є́їє в кафе́йце так
вче́сніє. Љока́ль би́у праві́є пусти. З
те́льеєкра́ну в са́чиу́а є́їє яка́
мета́лічна му́зика. Т́реј ме́жчи́зні
є́їєді́єльі в ро́гу са́лі, нієма́ль без
руху і ніє одзи́ваяц є́їє су́овем.
Ке́льнер, ніє про́шони, пода́у і́м нове
шкля́нкі д́іну. П́ред соба́ міє́льі
шаховні́цє з розста́віє́ними фі́гурами,
а́ле до́та́д ніє розпо́чє́льі па́ртії.
Вте́м цо́щ д́івне́го ста́уо є́їє з
те́льеєкра́нем і трва́уо хи́ба з п́у́у
міну́ти. Зміє́ніу́а є́їє ніє тілько́
ме́лоді́а, а́ле та́кже ха́рактер
му́зика́і. Вкра́ду́а є́їє в ні́я — аж
трудно́ то о́пісач — яка́ д́івачна,
фа́уши́ва, сќрєча́ца і ши́дерча нута,
до́су́овніє о́чієка́йца ж́у́у́чі́я, по чим
які́с ґу́ос за́спіє́вау́:

Под ко́нарамі кашта́на
Пан сп́реда́у мні́є, а я пана́;
Іх по́ґрєба́но, а ми од ра́на
Под ко́нарамі кашта́на.
Т́реј ме́жчи́зні ані д́рґне́льі. А́ле ґди
Ві́нстон зн́у в зеркна́у на зні́щона́
тва́р Рутгерфо́рда, зоба́чиу́, же ї́го
очи са́ мо́кре од у́ез. І до́піє́ро те́раз
до́стрє́ґу́, і аж є́їє взи́дриґна́у́, хоч
ніє віє́ді́яу́ д́ляче́го, і́ж Ааро́нсон і
Рутгерфо́рд ма́я зу́амане но́си.

Нієдуюго потем вшисткіх трѣх знѹв
арештовано. Подобно натиxмїаст
по звольнієнію зачѣлї од нова
спїсковач. В тракчіє другїєго
процесу раз јще пїзналї сїє до
своїх давних зброднї і до цауєго
шерегу сїєжо попеуїнієних.
Зосталї страценї, а їх лѹс
однотовано в партїїних кронїках
яко острѣженїє дїа пїшѹих
покольєнь. Мнїєј вїєцєј пїєч лѹт
пѹзнієј, в 1973 року, розвїяц
рульон документѹв, ктѹри випадѹ
на јго бїюрко з рури пнеуматичнєј,
Вїнстон зналѹзѹ всрѹд нїх звїтек
папїєру; ктос највїразнієј доуаїчу
го до їнних, а пѹзнієј запомнїяѹ
усунаїч. Јдно спожрєнїє вистарїїо,
аби Вїнстон усвїядомїѹ собїє вагѣ
одкрїїа. Бїѹа то поѹова строни
вїрванєј з нумєру „Тге Тїмєс”
спрѣд дїєвїєїїю лѹт — гѹрна
поѹова, а вїєц опатрѹна датѹ — на
ктѹрєј вїднїяѹ здїїїє дєлѣгаїї
прѣбїваїцєј в Новїм Ёрку в звїязку
з якас партїїнаї урочїстоїїа. В
самїм срѹдку грѹпї сталї Ёнес,
Ааронсон і Рутгерфорд. Нїє могѹо
бїч мовї о помїѹцє; зрештѹ подпїс
под здїїїєм вїмїєнїяѹ їх назвїска.

Нїєзвїкѹощ документу полѣгаѹа на
тїм, же подчас обѹ процесѹв
вшїшї трѣє зєзналї, їж акурат тєго

днія би́ли на територіюм Еуразі́ї. З та́йне́го льотні́ска в Кана́діє по́льче́їє́ли на Сибе́ріє, ѓдіє спотка́ли́їє з чу́онкамі Штабу Ге́нера́льне́го А́рмії Еуразя́тицкі́ і здра́ді́ли їм ва́жне та́їмні́це во́јско́ве. Да́та уткві́уа Ві́нсто́нові в па́міє́чі, ѓди́ж ву́а́сніє в у́в діє́нь ви́пада́уо льетні́є п́ре́ші́леніє; те са́ме інфо́рмаці́ зна́ля́зу́и ї́є за́певне в діє́сі́йтках і́нних зру́деу́. Вні́єсек насу́вау́ ї́є ї́ден: зезна́нія би́уи фа́уши́ве.

То, са́мо в со́біє, т́рудно́ у́знач за́реве́ля́ці. Ві́нстон да́вно ю́ж п́ре́стау́ віє́ри́ч, же льу́діє лькві́довані́ подча́с чисте́к на́правде́ по́пеу́ні́ли за́ру́цане ї́м збро́дніє. А́ље по́ раз піє́рвши мі́яу в ре́ку на́маца́льні до́вуд: скра́век зні́щоне́ї п́ре́шу́ощі, кту́ри — по́добніє́ як скаміє́льна́ зна́лезі́єна в ніє́ву́ащі́веї ва́рствіє́ геоло́гі́чнеї мо́же оба́льі́ч науко́ва́ теорі́є — виста́рчи́у́би, а́би зні́щич Па́ртіє́, ѓди́би я́кімсь́ цуде́м уда́уо ї́є го́огу́о́щі́ч і ви́ту́умачи́ч ш́віа́ту ї́го сенс.

Ніє́ п́ре́рва́у пра́ци. Льедво́ у́ї́рау́ зд́і́чіє і зда́у со́біє спра́ве́ з ї́го ва́гі, на́тихмі́яст п́рі́криу́ ї́ картка́ па́піє́ру. На щё́щіє, ќди розві́яу́ скра́век п́ре́д те́лье́екра́нем, т́рі́мау́ го́ до гу́ри но́га́мі.

Опару́ нотатнік на коляніє і
одсунәу кресу́о до тиуу, жеби
знаље́зч ши́ як најда́љеј од
те́леекрану. Ут́риманіє
нієп́ренікнієне́го виразу тва́ри ніє
настрё́чауо спе́ціальних трудно́щі;
над одде́хем те́ж умія́у панова́ч,
хоч ви́магауо то певне́го ви́си́уку;
ніє потра́фіу́ ї́днак зво́льніч
п́риспієшо́него бі́чія се́рца, а
віє́діяу́, же те́леекран ї́ст
достате́чніє чу́уи, аби ї́ вихви́чіч.
Одче́кау́ діє́щи́єч міну́т, ца́уи час
чієрпі́яц кату́ше з обави, же на́гље
вида́ри ши́ цо́щ, цо́ го́ здра́ді — на
п́рику́ад на́гуи п́речі́яг здму́хніє
папіє́ри з бію́рка. По чим зга́рна́у
зд́чіє, ніє огля́да́яц го́ ві́єцеј, враз з
які́міщ бру́днопі́самі і в́ручі́у до л́уки
памі́єчі. Міну́тє п́у́знієј
правдопо́добніє обр́у́чіуо ши́ в
попі́уу.

Вида́риуо ши́ то діє́щи́єч чи ї́дена́щіє
ля́т те́му. Ді́щ најпе́внієј захо́ва́уби
зд́чіє. Ді́вне, а́ље факт, же т́рима́у ї́
в па́льцах, на́да́ль ви́дава́у му ши́
і́стотни, хоч зару́вно зд́чіє, як і то,
цо п́редста́віяуо, би́уи ї́диніє
одље́гу́им вспо́мнієні́єм. Чи́ж пі́єщ
Парті́ї су́абієј за́чіска́уа ши́ на
п́решу́ощі тілько д́ляте́го, же
певі́єн зні́щони ю́ж до́вуд і́стні́яу
п́ред ля́ти?

Діс здічіє, навет ґдиби удаюо сїє ї
видобич якош з попїєууѳ, моґуо нїє
становїч жаднеґо доводу. Юж
вѳвчас, кди доконау своїґо
одкричія, Оцеанїя нїє провадіуа
воїни з Еуразї, а затем ведууґ
обовїязуєцї версї трїє страчені
діяуаче нїєвѳтплївіє здраділі
таїмніце своїї оїчизни аґентом
Вшґудазї. Од теґо часу настѳпіуи
кољеїне зміяни союши — двїє, трї,
сам нїє биу певїєн їље. Зезнанїя,
запевне каждоразово прїерабіяно,
аж в коңцу речивїсте факти і дати
страчіуи яќкольвієк значенїє.
Прїешуощ нїє тїлько сїє змієніяуа,
љеч змієніяуа сїє нїєустаннїє. Учучїє
поґрѳженїя сїє в кошмаре
потїґовауа в Вїнстонїє нїєможнощ
зрозумїєнія дљачеґо подїто сїє теґо
ґїґантичнеґо шальбієрства.
Натїхміястове коґрищі пуїнаїце з
фаушованїя прїешуощї биуи
евїдентне, лїеч засаднїча прїчина
фаушерств позоставауа дља нїєґо
заґадкѳ. Знѳв уяу піуро і напісау:

Розумїєм ЯК; нїє розумїєм
ДЉАЧЕґО.

Зачѳу сїє застанавїяч, зрештѳ нїє по
раз пієрвши, чи прїпадќм нїє
пострадау змисѳуѳ. Може варїят то
по просту чуонек їдноособовеї

мнієшощі. Нієґдиш ознака
шаљєньства биуо упієраніє шїє, же
зіємія обраца шїє вокуу суюнца; діс
віяра, же прєшуощ їст нієзмієнна.
Може тилько он їден вієриу в
нієзмієннощ прєшуощі; їшлі так,
биу варіятєм. Мишл та ніє справіуа
му спеціальнєй прікрощі — бардієї
шїє лєкау тєго, же може ніє місч
раці.

Взіяу до рєкі школьні подрєчнїк
гісторії і попатриу на портрет
Вієлькго Брата на фронтиспіє. З
мієша прєшиу го гіпнотизуяци
взрок водза. Міяу враженіє, якби
міяждиуа го потворна шїуа, якби
цощ вдієрауо шїє до їго мұзгу,
напавауо огуупіяяцим лєкм,
ніємал змушауо до одрұценія
швіадецтва змисууєв. Певнєго дня
Партія огуоші, же два і два то пієч, і
вшиши бєдә мушієлі в то увієрич.
Прєдзеї чи пұзнієї вуашніє до тєго
доїдіє; такі крок биу лєгїчним
настєпством дотихчасовєї лінії.
Ідеологія Партії нєговауа
пошредніє ніє тилько швіадецтво
змисууєв, лєч само істнієніє швіята
зєвнєтрнєго. За највієкшә гєрезї
узнавано здрови розсәдек.
Најбардієї прєражауо навет ніє то,
же моґә забїч чуовієка за
одмієннощ поґлядұєв, лєч же моґә

мієч рацї. Бо прѣчієж скѣд
направдѣ віядомо, же два і два то
чтери? Љуб же істнієї сїуа
ґравітацї? Альбо же прѣшўоц їст
нієзмієнна? Їсї зарўвно прѣшўоц,
як і сїят зевнѣтрїні істнієя виўачніє
в нашим умисльє, а умисў можна
контрольовач — цо втєди?

Аљєж ніє! Наґљє в Вінстона
встѣпіуа нова отуха. Тварь О'Брієна,
ніє прївоуана жаднимі скоярєніямі,
станѣуа му в мисльах. Чуў, з вієкшѣ
певнощїѣ нїж дотихчас, же О'Брієн
їст їго спрїмієрєньцем. Пісаў дља
О'Брієна — до О'Брієна: памієтнїк
биў якби ніє коньчѣцим сїє лїстєм,
ктўрєго нїкт нїґди ніє прѣчита, лєч
факт, же адресовани їст до
конкрєтнєї особи, впўива на їго
кштаўт.

Партїя жѣдауа, аби одрўчїч
сївїдєцтво вўасних очу і ушу. Такі
биў її подставови, најважнїєїши
розказ. Вінстона оґарнѣуо
прїґнѣбієніє на мисль о зврўцонєї
прѣчївко нїєму оґромнєї потѣдзє
Партїї, о ўатвоцї, з якѣ кажды
партїїни інтєљєктуальїста
поконаўби ґо в диспучїє, посўугўяц
сїє субтєљнимі аргўмєнтамі, ктўрих
он ніє потрафіўби навет зрозумїєч,
а цўж допієро одепрѣч. А їднак мїяў

суушнощ! То оні би́лі в бу́дїє, ніє он. На́љежи броніч те́го, цо очивісте і правд́іве, мніє́ша, же наівне. Труі́зми ніє ку́амі́й, на ніх на́љежи щі́є опіє́рач! Реа́льні щві́ят і́стніє́й, ї́го права щі́є ніє зміє́нія́й. Каміє́ніє са́ тварде, вода ї́ст мокра, п́редміє́т ніє подт́римивани спада в ќрунку щ́родка чі́єжкощі́ Зіє́мі. З почучі́єм, же звра́ца щі́є до О́Бріє́на і же за́пісу́ї нієзміє́рніє ва́жни аксё́мат, заното́вау́:

Во́льнощ озна́ча право до твіє́рдзе́нія, же два і два то чте́ри. З ніє́го вині́ка решта́.

8

З які́щ кля́ткі шго́дове́й видобива́у щі́є на у́лицє́ запа́х па́льоне́й кави — правд́іве́й кави, ніє Кави Звичі́єства́. Ві́нстон зат́рима́у щі́є мі́мо во́лі. П́рез кі́лька се́кунд зну́в п́ребива́у в на п́у́ запомні́яним щві́єчіє́ діє́чіньства́. Потем д́рві зат́расне́уи щі́є з гу́км і запа́х зні́ку́ так рапто́вніє як урива́ щі́є д́ьві́єк.

Ві́нстон п́ремаше́ровау́ у́лицамі́ кі́лька кі́лометрúв і ов́родзо́на но́га докуча́уа му цо́раз щі́льніє́й. По раз дру́гі в чі́йгу́ т́рех тигóдні ніє поше́ду́ ві́єчорем до щві́єтлы́ци о́їєдло́ве́й — нієро́зважни́ кро́к,

Гдиж на певно докӯаднїє
справдзано, кто їст обецни.
Уважано, же чӯонек Партїї нїє
повїнїєн мїєч вольнєго часу і допӯкі
нїє поӯожи щїє спач, анї хвїлі
пřebивач сам. Кди нїє працоваў, нїє
ядў луб нїє спаў, мїяў обовїязек
учестнїчич в жичїю збїєровим своїї
споўечнощї; робїєнїє чєгокольвїєк,
цо здрадзаўо замїюванїє до
самотнїцтва — хочби пўжшїє на
спацер в поїдинкє — уходїю за
нїєбезпїєчне. Навет їстнїяў на то в
новомовїє одповїєднї термїн:
собїзм, означайци скўоннощ до
їндивїдуальїзму і екшентричнощї.
Алє тєго попоӯуднїя, гди Вїнстон
вишєдў з мїнїстерства, скущїю го
воннє квїєтнїєвє повїєтрє. Нїєбо
мїяўо чїєплєјши одчїєнь бӯєкїту нїж
кдикольвїєк в тим року і наглє
мїшь о дўугїм вїєчорє в гаўащлївєј
щвїєтльїци, о учестнїченїю в нудних,
мєчאַщих грах і сўуханїю одчитўв в
штучнєј атмосфєрє кољежењства
подсицанєј дїнем, видаўа му щїє нїє
до знїєщїєнїя. Нїєвїєлє мїшьац,
мїнаў пїристанек і загўєбїю щїє в
лабїринт лондїньскїх ульц:
наїпїєрв скроваў щїє на поӯуднїє,
потем на вшгўд, потом знўв на
пўуноц; губїю щїє в нїє знаних
дїєльнїцах і навет нїє застанавїяў

над тим, дока́д і́діє.

„]сьлі їст якако́львієк на́дієя — занотова́у нієдавно в памі́єтніку — спочива в про́лях”. Сýова те вчі́йж повраца́уи в ї́го ми́сьлях: ствієрдзеніє якби містичне́й правди, а заразем очивісти абсурд. Зна́йдова́у сїє по́срӯд брунатних сльумсӯв чі́йгн́а́чих сїє на пӯ́уно́цни вшгӯд од да́внєго дворца Са́інт Панцрас. Шеду́ по бруковане́й кочі́мі у́бамі у́льі́це ї́днопі́єтрових домкӯв о одрапаних і дівніє подобних до ми́сїх нор брамах виходз́а́чих безпо́средніє на ходні́к. Міє́шамі на бруку ста́уи ка́ууже брудне́й води. П́рєз чіє́мне брами і в́а́ск зау́у́кі по obu стро́нах у́льі́ци п́рє́льева́уи сїє збі́те ту́уми — дієвчини в квіє́чіє віє́ку з ву́льга́рніє ума́льовани́мі уста́мі, у́гані́я́я́ци сїє за ні́мі му́о́діє́ньци, розд́є́те, очіє́жа́ує ба́би, в я́к дієвчини п́рєі́сточ́а́ сїє за л́ат діє́сіє́ч, зга́рбіє́ні старци пову́у́ча́ци ніє́мраво но́гамі о́раз обда́рте, босе діє́чіякі, кту́ре та́пльа́уи сїє в ка́уужа́х і піє́рха́уи на гніє́вни ќрїк мате́к. Ё́дна чва́рта о́́кн біу́а без ши́б і за́біта де́скамі. Віє́кшо́щ лу́ді ніє зва́ца́уа на Ві́нстона ува́гі; за́льдвіє па́рє о́сӯб п́ріпа́трива́уо му́ сїє́з о́стро́жним за́чієка́вієніє́м.

Двіє монструальних розмірůв баби в фартухах, з рёками барви цегўи зўожонимі на піерсїях, розмавіяўи прёд јднǎ з брам. Вінстона дољечіяўи стрёпи їх розмови.

— Віец мўвіец теј ідіётце, ґадај се здорова. Аље на моім міејшу зробіуабищ то само. Љепіеј щіец ніе втрацај. Ти маш вўасне кўопоти, а я вўасне. Так јј повідїяўам!

— Щвіёта правда! — завоуауа друга.
— Кажди ма вўасне кўопоти!

Подніещїёне ґўоси уміљкўи наґље. Кди прёходїу обок, кобіети обсервоваўи ґо ве вроґім мїљченїю. Цґоч може їх мїљченїе биўо ніе тїље вроґїе, іље чуїне; зештивнїяўиби так само, ґдиби мїяўо ј обще звірё. Ґранатови комбінезон чўонка Партїї мущїяў прёдставїяч рядкі відок в теј чёщї мїяста. Правдё мўвіяц, одвієдзанїе такїх мїејш ніе биўо збит розсǎдне, хиба же мїяўо щіец якіщ конкретни інтерес. Вінстон вієдїяў, же ґдиби наткнǎў щіец на патруль, пољїцянчі моґљїби ґо затрїмач. „Покажчіе документи, товаришу. Цо ту робїчіе? О ктўреј вишљїщїе з праці? Ктўрёди звикље врацачіе до дому?” — і так даљеј. Поврўт до дому одмієннǎ трасǎ ніе биў

забронієни, лєч ктоś пїри́уапани на
тим нїєхибнїє зврѹчі́уби на щїєбіє
увагѣ Польці́ Мищлі́. Нагѣ на ца́уєй
ульци́ вибуху́ туму́лт. Зе вшисткі́х
строн поси́пау́и щїє́ острѣ́гавче
вр́аскі́. Људіє́ піє́рхальі́ до брам
нічим спѹ́ошоне крѹ́льікі́. З брами
туж пѣ́д Ві́нстоне́м вискочи́уа яка́щ
му́ода кобіє́та, порва́уа діє́цко
баві́яце щїє́ в ка́уужи, закри́уа ї́
фартухе́м і зну́в знікне́уа в брамі́є,
вшистко́ в у́уамку́ секунди́. В те́й
саме́й хві́лі з бо́чне́й а́лє́жі́ виуо́ніу́
щїє́ ме́жчизна́ в ча́рним у́бра́нію
пофа́у́довани́м як га́рмонія́ і
пѣ́біє́га́йц обок Ві́нстона́ крі́кна́у:

— Парѹ́ва! Чѹ́овіє́ку, уважа́й! Ю́ж
льє́чі! Па́дні́й на зіє́міє́! „Парѹ́вами́”
про́ље назива́лі́ почі́скі́ ра́кто́ве.
Ві́нстон на́тихмі́яст рѹ́чіу́ щїє́ на
брук. Про́ље ніє́маль ні́гди щїє́ ніє́
ми́льі́лі в сво́іх острѣ́жені́ях. Які́щ
шѹ́сти змисѹ́ подпо́ві́ядау́ і́м кі́лька
секунд́ вче́сніє́й, же на́дльату́ї
почі́ск, а́чко́льві́єк ра́кти́ пору́шау́и
щїє́ з по́наддѹ́віє́ковѹ́ пѣ́дко́щїѹ́.
Ві́нстон пѣ́криу́ рѣ́камі́ гѹ́овѣ́.
Розльє́гу́ щїє́ гу́к, од ктѹ́ре́го а́ж
затрѣ́су́а щїє́ зіє́мія́; ме́жчизна́
почу́у́, як цо́щ дро́бне́го спа́да му́ на
плє́ци. Ќди вста́у́, пѣ́конау́ щїє́, же
ца́уи ї́ст поси́пани́ одѹ́амка́мі́ шку́а
з на́йблї́жше́го о́кна.

Рушиу́ п̑ред щієбіє. Двієщіє метру́в
да́лєй почіск зніщи́у кі́лька домѡ́в.
Піу́ропуш чарне́го диму́ пія́у щіє
високо́ в ніє́бо, а ніже́й
ро́зпощієра́уа хму́ра бія́уєго́ пи́уу;
Вінстон до́ржа́у в ніє́й си́льветкі́ лѡ́дї
ґромадза́чих щіє́ воку́у ру́ін. На
ходні́ку п̑ред ні́м ле́жау́а купка́
ґрузу́, пощро́дку кту́ре́й цо́щ щіє́
червіє́ніуо́. Кди́ подше́ду́ блі́же́й,
у́ржа́у одерва́нә́ лѡ́дзка́ ду́оң. З
кіку́та ла́уа щіє́ кре́в, лє́ч са́ма
ду́оң би́уа ца́уа, і́ так до́куа́дніє́
по́крита́ бія́уим пи́уем, же́
ви́гља́дау́а як ґі́псови́ одле́в.

Копна́у паску́дзтво́ до́ риншто́ку,
по́ чим — дла́ омі́ніє́чія́ ту́уму —
скре́чіу́ в пра́во в бо́чна́ улі́чкє́. По
кі́лку мі́нутах зна́лазу́ щіє́ поза́
обша́рем до́ткні́є́тим експльо́зя́; ту
не́дзне́, ро́јне жи́чіє́ улі́чне́ то́чиуо́
щіє́ так, я́кби ні́ц щіє́ ніє́ ста́уо.
До́хо́діу́а двуді́єста і́ в у́чєщани́х
п̑ре́з про́лі́ пі́воскље́пах (звани́х
п̑ре́з ні́х „пі́вія́рні́ямі́”) па́новау́
ту́ок. Зза́ бру́дних, ро́зко́уисани́х
ва́гаду́ових д̑рві́ за́ля́тивау́о́ мочем,
тро́чіна́мі і́ сква́сні́яу́им пі́вем. В
пу́иткі́м зау́у́ку мі́є́дзи до́ма́мі ста́уо
т̑ре́х про́лі́ збі́тих в чі́ясна́
ґрома́дкє́ — те́н в щро́дку т̑ри́мау́
зу́ожо́нә́ ґа́зетє́, кту́рә́ вши́ши
ба́чніє́ студі́єва́лі́. За́ні́м Вінстон

зблїжїу́ її́ на тїлє, аби уї́реч
тва́ре, доми́сьїу́ її́ напї́чїя
мѣжчїзн по укѹа́дїє їх чїя́у. Му́сїєлї
чита́ч яќс нїєзвїклє важне
вїядомо́щї.

Ќди дїєлїу́о го од нїх за́лєдвїє
кї́лка крокѹв, про́лє наѓлє
одскочїлї од її́єбїє; два́ї бїлї
вїра́знїє вщїеклї. П́рєз хвїлѣ
вїѓлѣа́дау́о навет на то, же до́їдїє
мї́дзи нїмї до бїткї.

— Цго́лєра ясна, гѹ́ухи ї́стєс чї
цо?! І́лє разї мам чї повта́рч, же
од чтернасту мїє́сїє́ци нїє вїѓрау́
жаден нумер зако́нчони її́удемка́!

— А вѹа́снїє же вїѓрау́!

— Гѹ́вно! Од двѹ́х лѣат за́пїсу́ї
каждї нумер, ре́гулѣарнїє як в
зе́гарку. І мѹ́вїє́ чї, же нїє па́дѹа
жадна лѣ́чба...

— Вѹа́снїє же її́удемка вїѓраѹа!
Курва, памї́єтам навет ко́нцѹ́вкѣ:
чтери zero її́едем. Бїѹ́о то в
лѹтим, другї́єї нїє́дїєлї лѹте́го...

— В лѹтим?! Та́кго ваѹа! Мам
за́пїсанє вшїстќ нумери і мѹ́вїє́ чї,
же жа́ден...

— Но юж, да́їчїє спо́кѹї! — втра́чїу́
т́речї.

Цгодіюо о Љотеріѣ. Ушедуши якс
трїдієщі метрув, Вінстон spojрау за
сьєбіє. Мѣжчизні з тварамі
набієгуимі крвія вчіяж спрєчалі сїє
завзієчіє. Љотерія, в ктуреј цо
тидієнь падауи ољбрїміє вигране,
биуа јдина публычнa імпреза
поважніє трактованa прєз прољі.
Правдоподобніє дља іљуш мілыєнув
становіуа гуувни, јсьлі ніє јдини
сенс жичія. Биуа іх радощіа,
шальєньством, одтрукa на
цодієннош, інтелектуальнa
поднієтa. Кди рєч дотичиуа
Љотерії, навет пууанальфабечі
доконивалі скомплїкованих
облычєх і нієсамовітих вичинув
памієчі. Істніяуо цаує збієровіско
људі, ктурі утримивалі сїє
виуачніє зє спрєдажи системув,
прогноз і амуљєтув прїношaщих
щєщіє. Вінстон ніє міяу ніц
вспуљнєго з провадзєнієм Љотерії,
яко жє подљєгауа Міністерству
Обфітощі, аљє орієнтовау сїє,
подобніє як вшиши чуонковіє
Партії, іж вигране сa в вієкшощі
уудa. Тилько дробнє сумкі
рєчивіщіє випуацано; гуувнє
нагроди прїпадауи фікцијним
особом. Помієдзи провінцямі
Оцеанії ніє істніяуа практичніє
жадна уачнош, вієц правдє уатво

дава́ю чи́ї укрич.

Льеч ї́сьлі би́уа якако́львієк на́дієа,
спочи́вауа в про-ля́х. Те́ї ми́сьлі
му́сьіау́ чи́ї т́римач курчо́во. У́їта в
су́ова, б́рмія́уа розса́дніє; допі́єро
ґди па́тріу́о чи́ї на поста́чіє
спа́церуя́це ходні́ками, ста́вауа чи́ї
ви́уя́чніє акте́м вія́ри. У́льіца, в
кту́ра скре́чіу́, опа́дауа в ду́у.
Вида́уо му́ чи́ї, же ю́ж ќдиш би́у в те́ї
око́лиці і же ґ́діє́ш в поблі́жу біє́ґніє
ї́дна з ґу́у́вних арте́рії. Ска́дс
до́лечі́ау ґо зґі́єу́к подні́єщіє́них
ґу́осу́в. У́льіца зну́в скре́чіуа́ остро,
по чим на́ґље зако́нчи́уа чи́ї
шго́дами ви́ходза́цимі на а́ље́кє, в
кту́ре́ї ста́уо кі́лька стра́ґану́в зе
зві́єду́ими ва́рива́мі. Тера́з допі́єро
зоре́нто́вау́ чи́ї, ґ́діє́ ї́ст. А́ље́йка
прова́ді́уа до ґу́у́вне́ї арте́рії; за
на́йблі́жшим ро́ґіє́м, за́ледві́є пі́єч
міну́т дро́ґі ста́д, міє́щіу́ чи́ї скле́пик
з рупі́єчі́а́мі, в кту́рим купі́у зе́шит
су́ужа́ци му́ за па́міє́тнік. А кі́лька
кро́ку́в да́ље́ї скле́пик з п́ри́бора́мі
пі́сміє́нними, ґ́діє́ на́би́у пі́уро і
атра́мент.

Зат́рима́у чи́ї на мо́мент у щі́ту
шго́ду́в. По дру́гіє́ї строне́ї а́ље́кі
у́їра́у обску́рна́ пі́вія́ренкє́ з так
потво́рніє́ заку́роні́мі ши́ба́мі, же
ви́ґля́да́уи ні́чим з ма́тове́го шку́а.

Зґарбієни, аље рухлѣви старушек, о
біяуіх вѣсах настрошоних як у
рака, пхнѣу вагадуове дрѣві і вшеду
до щродка. Вінстонові прѣшѣо до
гуови, же старушек, на око цо
најмнієі ошіемдієшієчієльетні, біу юж
доросуім чѣовієкм, кді вибухѣа
Революця. Он і гроно рѣвніє сѣдівих
діядкув білі остатнімі ўачнікамі
мієдзи швіаєм обецним а ніє
істнієйцим швіаєм капітальїзму. До
Партії наљежаѣо нієвієлье осѣб о
погльадах укштаѣтованих їще прѣд
Революцѣ. Старше покольєніє
зостаѣо нієомаль тотальніє
зльїквідованє подчас вієлькіх чистек
в лѣтах пієчдієшіятих і
шєщдієшіятих, а тих нієльічних,
ктѣри оцальєлі, так skutєчніє
стерроризовано, же балі шїє піснач
хоч сѣово спрѣчне з ідеольогіѣ
партијнѣ. Їшлі ктокольвієк мѣгу му
щєре оповієдієч, як варункі
пановаѣи на почѣтку стульєчіѣ, то
їдиніє проль. Наглье Вінстон
прѣпомніѣу собіє акапіт, ктѣри
прѣпісаѣу з подрѣчніка гісторії, і
повзіѣу шміѣѣи помисѣ. Вејдіє до
півіярні, навіѣже знаємощ зе
старцем і випита го о вшистко.
Попроші: „Оповієдзчіє мі о часах,
кді більшіє хѣопцем. Як шїє втєди
жиѣо? Льєпієі ніж тєраз чи горѣі?”

Шибко, жеби ґо ніє оґарна́у страх,
збіє́у по шгодах і прѣшеду́ на
друга́ стронѣ а́лєјкі. Тен помису́ то
чисте ша́льєньство. Ніє істні́ауо,
очиві́щіє, жадне право забрані́аєце
розмѣ́в з про́лами і одві́єдзані́а іх
льока́лі, а́лє би́а то рѣч так
нієсу́ихана, же ніє мо́уа у́щ ува́гі.
Вправді́є ґди́би зяві́у чи́є патру́ль,
Вінстон му́ґуби чи́є ту́умачич, же
наґ́лє зробі́уо му́ чи́є су́або, а́лє
певні́є би му́ ніє уві́єроно. Пхна́у
дрѣ́ві; огидни, мдла́ци смрѣ́д
сква́сні́ауєго́ пі́ва уде́риу́ ґо в тва́р.
Кди́ поста́піу́ нап́рѣд, ґвар ґу́осѣ́в
натихмі́аст прі́чіху́. Чу́у, же вшиши
впатру́я чи́є в ї́го ґранатови
комбі́незон. Ме́жчи́зні рѣ́ца́йци
стрѣ́аукамі́ до тарчи на ко́нцу
помі́єщені́а прѣ́рва́лі ґрѣ́ на добре
пѣ́у мі́нути. Ста́рец, за кту́рим
вше́ду до щ́родка, ста́у прі́ ба́ре і
спі́єрау́ чи́є о цо́щ з барманем,
росу́им, те́ґім му́оді́єньцем о
гачиковатим но́сіє і потѣ́жних,
муску́лярних рѣ́ках. Вокѣ́у
зґрома́ді́ауа чи́є ґру́пка клі́єнтѣ́в; зе
шкля́нкамі́ в ду́оні́ях обсервова́лі
нієзвikúа шенѣ́.

— Пита́м хі́ба ґрѣ́чніє, но ніє? —
денервова́у чи́є ста́рец, просту́ц
воѣ́внічо ра́міє́на. — Цгцеш мі́
вму́віч, же в ца́ує́й те́й зафа́јдане́й

діюре ніє ма ані їднего
пўўквартового куфеля?

— А цо то такго, у лыха,
пўўквартови куфелек? — спитаў
барман, похильайц шйё до прёду і
опіерайц чубкамі пальцўв о контуар.

— Патрчыё, патрчыё! Працуї яко
барман, а ніє віє, цо то пўўквартови
куфель! Такі, цо місці пўў кварти!
Їднă ўсмă ģальона! Цгољера ясна,
вшисткго трёба іх учич! Абецадўа
теж певніє ніє знаш, цо?

— Пієрвши раз сўишё о якіхс
квартах і ģальонах — ствієрдїў сухо
барман. — Подаїми піво в
пўўлытрових і в лытрових
шкљанках. Такіх як те на пўўце.

— Вољаўбим випіч пўў кварти —
упієраў шйё старец.

— Цо за пробљем наљач комуш пўў
кварти? Ѐди биўем мўоди, нікт ніє
стосоваў тих засраних лытрўв.

— Ѐди бильшйє мўодї, ми вшиши
їще ўажільшми по дрёвах! —
зажартоваў барман зеркайц на
інних кљієнтўв.

Грухнёлы шмієхем; присў нієпокўї
вивоўани появієнієм шйё Вінстона.
Румієнієц обљаў покритă шівим

заростем твар̑ старца. Обр̑чі́у̑ щі̑,
мру́чац цо́щ под носем, і впа́ду на
Вінстона. Тен у́у́ го́ уа́годніє под
рамі̑.

— Позв̑льчіє, же поставі̑ вам
ко́лежкѣ, д́ядку — р̑ку́.

— Чему́ ніє? — одпар̑у́ стар̑ец, зн̑в̑
щі̑ просту́яц. Цги́ба ніє зауважи́у
ґранатового́ комбінезону́ Вінстона.

— Пу́у кварти́ пі́ва! — ќрикна́у
зачепніє́ до бармана́.

— Пу́у кварти́ дупльового́!

Барман напе́у́ніу́ брунатним пі́вем
двіє пу́у́льтрове шкля́ніце з
ґрубе́го шку́а, кту́ре вче́сніє́
опу́ука́у в вія́дрѣ сто́яцим под
конту́арем. Пі́во би́уо́ ї́диним
тру́н́км сп́редавани́м в ло́калях
п́резначо́них д́ля про́лі.

Обові́язива́у і́х за́каз пі́чія д́іну, хоч
в практи́це мо́гли́ го́ здо́бич без
тру́ду. Гра́ в ст́ра́у́кі зн̑в̑ ш́уа пе́у́на
па́р̑а, а ґро́мадка п́ри ба́ре заче́уа
розмаві́яч о купона́х л̑отери́йних.
Цгві́льово запо́мні́яно о обе́цно́щі
Вінстона. Под окне́м Вінстон
зауважи́у ст̑у́у збі́ти з сурових
десек, п́ри кту́рим му́ґу́ розмаві́яч
зе старце́м без обави́, же кто́щ і́х
подсу́уха. Ґро́жіу́о то сурови́мі

консеквенціямі, а́ле п́рина́ймні́є в
по́мїєщені́ю ніє би́уо те́льеєкрану, о
чим́ ці́є упевні́у за́раз по ве́йщіу.

— Мў́гу́ мі́ у́обуз на́льач пў́у кварти
— на́река́у ста́рец ставі́яяц
шкля́нкє́ і́ сі́яда́яц п́ри сто́ле. —
Пў́у л́їтра то за ма́уо. Ніє старча. А
ца́уи л́їтр то за ду́жо. Пё́хе́р мі́
втеди́ пу́ща. І́ т́реба́ два́ рази́ тильє
бу́льіч!

— Му́сіє́льщіє́ бич в жи́чію́ ш́віа́дќм
віє́лькі́х змі́ян — за́чя́у го́ сондова́ч
Вінстон.

Ста́рец по́віу́ду́ бля́доніє́біє́скі́мі
о́чамі́ по са́лі; од та́рчи, до кту́ре́й
р́уцано́ ст́ра́ука́мі, до ба́ру, а
насте́пніє́ од ба́ру до д́рві́ з на́пісем
„ВЦ”, зу́пеу́ніє́ я́кби ми́шля́у, же
Вінстон пита́ о змі́яни, я́кже за́шу́и
в пі́вія́рні.

— Пі́во би́уо ле́пше — о́швіа́дчи́у в
ко́нцу. — І́ та́нше! Ќди би́уем
му́оди, за ку́фель ля́грове́го,
зва́льшми́ ї́ ле́жа́ќм, пу́ачі́уо́ ці́є
чте́ри пен́си. То би́уо́ ї́ще п́ред
во́їня́, очиві́щіє.

— П́ред кту́ра́ во́їня́?

— Вши́стќ во́їни са́ ї́дна́к. — Ста́рец
подні́у́су́ шкля́нкє́ і́ зну́в
випро́стова́у ра́міє́на. — Здо́ровіє́

шановного пана!

Грдика на худеј шиі порушиуа сїє раптовніє в ґурѣ і в дўу; шклянка опрўжніуа сїє. Вінстон пошедў до бару і пїринїўсў настѣпнѧ кољејкѧ. Старец якби запомнїяў о своїм упредзенїю до пічія цаўего лїтра.

— Їстещіє о вієље старсі оде мнїє — рєку́ Вінстон. — Занїм я сїє уродіуєм, вищїє юж билї дорошлї. Памїєтачіє, як жиуо сїє в давних часах, їще пїред Рєвољуцѧ. Људїє в моїм вієку вўащївіє нїц нїє вієдзѧ о тамтих лѧтах. Знами пїрешўощ тїлько з ксїяжек, аље то, цо в нїх пішѧ, нїєконїєчнїє мусі покривач сїє з правдѧ. Чїєкав їстем вашєго зданїя. Ксїяжкї мўвія, же варункї жичїя пїред Рєвољуцѧ в нїчим нїє пїпомїнаўи обєцних. Поноч пановаў так страшлїви учїск, така нїєсправїєдлївоощ і бїєда, же трудно то собіє виображїч. Ту, в Љондинїє, вієкшоощ мїєшкањцўв родїуа сїє в ґуодїє і в ґуодїє умієрауа. Поуова з нїх ходїуа без бутўв. Працоваљї дванащїє ґодїн на добѧ, в вієку дїєвієчїю лѧт коњчїлї наукѧ, спалї по дїєсїєч осўб в їднєј їзбїє. А рўвночєшнїє жиуа ґарстка лўдї, кїлька тїсїєци так званих капїтальїстўв, ктўри

би́лі бо́гачі і вшехвѹадні.
На́лежа́ю до ніх вши́тко.
Мієшка́лі в о́громних, вспані́яю́их
резиден́цях, міє́лі по т́риді́єсту
су́ужа́щих ка́жди, ї́зді́лі самохода́мі
і чтеро-конни́мі по́воза́мі, пі́лы
ша́мпана, но́сі́лі ци́ліндри...

Ста́рец на́гле́ є́їє́ о́живі́у.

— Ци́ліндри! — рикна́у. — Забавне,
же пан о́ ніх вспо́міна. Бо ву́а́сніє
вчора́ поми́сьля́уем собі́є, сам ніє
ві́єм д́ля́че́го, же́ ю́ж од́ л́ат ніє
ві́ді́я́уем ци́ліндра. Ца́у́́км ви́шу́и з
моди. О́статні́ раз мі́я́уем на́ гу́ові́є
ци́ліндер на́ по́гребі́є бра́тове́ї.
Би́уо́ то, до́ку́адні́є ніє́ памі́є́там, з
пі́є́чді́є́сї́ят л́ат те́му. О́чиви́щіє́ ніє́
мі́я́уем ву́асне́го, му́сї́я́уем
випо́жичич, сам пан розу́міє.

— Ніє́ тил́е і́нтересу́я́ мні́є
ци́ліндри, і́́ле о́гу́́льні́ о́бра́з —
вї́я́снї́у́ Ві́нстон, ніє́ тра́ца́ц
чі́єрплыво́щі. — З те́го, чо́ ві́єм,
ка́піта́лі́щі о́раз гу́́ру́па́ же́ру́я́щих на́
ні́х пра́вні́ку́в, ќсї́є́жи і́́ тим
по́добних́ у́отру́в би́лі́ па́намі́
с́ві́ята. Вши́тко і́́стні́я́уо́ д́ля́ і́х
ужитку́ і́ ви́годи. Ви́, зви́клі́ лу́ді́є,
ро́ботні́ци, би́лі́щіє́ і́х ні́єво́льні́камі́.
Мо́глі́ ро́бі́ч з ва́мі, чо́ і́м є́їє́ жи́вні́є
по́доба́уо́. Мо́глі́ ви́су́ач ва́с до
Ка́нади́ ні́чим тра́нспорт би́ду́а. Ї́с́лы

нашу́а їх охота, мо́гли сипі́яч з
вашими́ цу́рками. Мо́гли сказа́ч вас
на ху́остѣ так звани́м бато́гієм.
Му́сьєльші́е зде́ймовач ча́пкі, ќди
кту́риш з ні́х п́рехо́діу. За ка́ждим
капі́тальста́ кро́чиу́а банда́ ло́кају́в,
кту́ри... Ста́рец зну́в ши́ї о́живіу.

— Ло́кај! Го, го, те́го су́ова те́ж ю́ж
копѣ́ лат ні́є су́иша́уем. Ло́кај! І́ље
вспомні́єнь насу́ва ши́ї од разу!
Па́мі́єтам, як ві́єлье, ві́єлье лат те́му
за́гля́дау́ем часе́м до Ги́де Парку́ в
ні́єді́єльне по́поу́удні́я, же́би
посу́ухач му́вцу́в. П́ремаві́ялы
фа́цечі́ з А́рмії́ Зба́вієні́я, като́лиці́,
Жи́ді, Гі́ндуші́, на́јру́жні́є́ше ти́пи.
Би́у там і́ден го́щ, на́зві́ска то́ ю́ж
со́біє те́раз ні́є п́рипо́мне́, і́ те́н
до́піє́ро мі́яу га́дане! А́ні ми́сьлау́
п́ребі́єрач в су́овах. „Ло́кај! —
ќрича́у. — Ло́кај бу́ржуазі́! Па́хоу́кі
кля́си па́нуя́цеј! Па́сожити́!” — та́к
те́ж їх о́кре́шьа́у, ль „гі́єні”; то́ і́ще
і́дно з і́го у́любі́є́них о́кре́шьє́нь.
Цго́діу́о му́ очиві́ші́є о́ ла́боу́ристу́в,
па́н ро́зуме́є.

Ві́нстон по́ми́сьлау́, же́ ро́змаві́я́я як
ге́щ з про́ші́є́чіє́м.

— Цѓчі́яу́бим ши́ї тилько́ до́ві́єді́єч
і́днего́ — ре́ку́. — Чи́ ува́жачі́є, же́
ма́чіє те́раз ві́є́цеј сво́бу́д ні́ж п́ред
ля́ти? Чи́ чу́жі́є ши́ї льє́піє́ј

трактовані? В давних часах боґаче,
чі на гӯре...

— Ізба Љордӯв — втрәчіу старец,
ктӯрему знӯв сїє цоґ пїпомніауо.

— Нієх бёдіє Ізба Љордӯв.

Цгчіяубим вієдієч, чи чі лӯдіє
речивіщіє моґлі вамі поміятч
тільки дльатеґо, же ви бильіщіє
бієдні, а оні боґачі? Чи напавдє
мусїєльіщіє титууовач іх „яґніє
вієльможнимі панамі” і щіаґач чапкі,
ілекроч сїє збљіжаљі?

Старец якби замисльіу сїє гӯёбоко і
випіу јднә чвартә шкљанкі, занім
одповієдіау.

— Так. Љубіљі, жеби пїнајмнієј
доткнәч пальцамі дашка. Оказач ім
шацунек. Ніє бардзо мі то лєжауо,
аљє трудно, робіуем як інні.
Вуащівіє ніє міауем вибору.

— Чи речивіщіє так биуо — питаю о
то, цо вичитауем в ксїяґках
гісторичних — чи речивіщіє так
биуо, же чі лӯдіє і іх сӯужба
спихаљі вас з ходніка до
ринштока?

— Раз јден ґощ мніє пхнәу —
одпару старец. — Паміётам, якби
то видаїриуо сїє вчорај. Биуо то в
днію реґат на Тамізіє; теґо дніа

звикльє тѣго собіє попіялы. На
Сгафтесбури Авенуе трăчіуем
певнего мýодіка, ельеганта, цо щіє
зовіє: чарни пýащ, цилиндер,
щнієжнобіяýа кошуља. Шедý
затачайц щіє од кравѣжніка до
кравѣжніка, вієц нієхца́ци
стукна́уем го рамієнієм. А он з
морда́: „Уважа́убищ пан лєпієј!”
Вієц я на то: „А цо, бараніє, ца́уи
ходнік до чієбіє на́љежи?” „Ніє ба́дь
такі безчєльні, бо зараз чіє на́учѣ
моресу!” — одщєкна́у мі щіє.
Вр́асна́уем: „Ніє стру́гај хо́јрака,
піячино, бо зараз заво́уам ѓлыни!”.
Втеди опарý мі дýоњ на пієрсі і так
мніє пхна́у, же о ма́уо ніє впа́дýем
под аутобус. Мýоди би́уем, то і крєв
гор́аца. Цѓчія́уем му зараз
пр́исольіч, а́ље...

Вінстона о́гарнѣ́уа безщільнощ.
Паміє́ч старєго пр́ипомі́науа скýад
безвартощіових рупієчі. Можна би
го випитивач ца́уи д́ієнь і ніє
довіє́дієч щіє ніц конкретне́го. А то,
цо мýві́у покрива́уо щіє в певним
стопнію з тим, цо пісано в
парти́јних подрѣ́чниках; може вієц
вши́стко в ніх заварте би́уо правда́?
Вінстон постано́віу спру́бовач јще
раз.

— Може ніє виражі́уем щіє дощ

ясно. Цгоді мі о реч настёпуюцѣ. Жиїчіє бардзо дуюго; поуова вашёго жичія пїпада на лѣта пїред Револьуцѣ. В тищїяц дїєвієчсет двудїєстим пїятим биљіщіє юж доросум чуювієкм. Як вам щїє видаї, з вуюаснего дощвіядченія, чи в двудїєстим пїятим жиуо щїє льепієї ніж тѣраз, чи ґорєї? Ґдибищіє моґлі вибѣрач, чи вољельїбищіє жич втѣди, чи обѣцніє?

Старєц споїрау в замищленію на тарчє зѣ стрѣуками. Опружніу шкљанкє, пїяц значніє вољнієї ніж пїредѣм. Кди щїє одѣзвау, в їго ґуошїє бїрміяуа нута виѣрозуміяуощї, ніємалѣ фїльзофїчнєї задуми, якби зуаґодніяу под впуивѣм пїва.

— Вієм, чєго пан очѣкуї — рєку. — Очѣкуї пан, жѣ повїєм: „Знўв хчіяубим бич муоди”. Вієкшоц старих лудї так вуащніє би одповїєдіяуа. Цґчієльїби одзискач здѣровїє, щїуи. В тим вієку чїяґлѣ цош чуювієковї дољєґа. Ноґї вчіяж мніє бољѣ, пєхѣр бѣз пїрѣрви мї докуча. В ноци щїєдѣм рази мушє зѣривач щїє з уужка. Алѣ, з другїєї строни, старощ тѣж ма свої заљѣти. Одході вієлѣ змѣртвієнь. Жадних бздур з бабамї, а то значна уљґа. Вієрїч щїє ніє хцѣ, жѣ мїнєуо юж тїїдієщї

льат, одкад якăс мiяуем. I навет нiе чууем прѣз тен час потреби.

Вiнстон опару сiе пльецами о парапет окна. Далше випитиванiе старца нiе мiяуо сенсу. Вуа снiе замиѣрау поновнiе iщ по пiво, гди нагле старец зервау сiе i подрептау шибко в стронѣ дрѣвi цухнѣцего устѣпу. Додаткове пуу льтра зробиу своi. Вiнстон сiедiяу прѣз дуужшѣ хвiльѣ впатрѣни в пустѣ шкльанкѣ. Навет сiе нiе зорiєнтовау, кди встау i знув зналазу сiе в аљеце. Розмисльау о тим, же за двадiєщiа льат юж нiкт нiе здоуа одповiєдiєч на так страшнiе важне, а заразем так шаьенiе просте питанiе: „Чи прѣд Револьуцѣ жиуо сiе льепiєй нiж обецнiє?” Льеч в рѣчи самеi юж тепаз нiе спосуб биуо узискач на нiє одповiєдi, гдiж нiєльiчне, розпрошоне нiєдобiткi давнего сѣвята нiє умiяуи порувнач iднеi епоки з другѣ. Старушковiє памiєтальi мiльiєни безужитечних щегууув: куутнiє з кумплем, шуканiє згубiєнеi помпки роверовеi, вираз тварi давно змаруєй сiєстри, курь вiруйци в вiєтрѣни поранек прѣд сiєдемдiєсiєчiю льати; натомиаст вшельк iстотне факти знаiдовауи сiє якби поза iх польем вiдзенiя.

Бильї як мрѹвкї, ктѹре відзѧ маѹе
пředмїєти, лѣч нїє дострѣгаѹ
вїєлькїх. Кди защ заводї памїєч, а
вшельк запїси подлѣгаѹ
сфѡушованїю — вѹвчас хцѧц нїє
хцѧц мущї щїє заакцептовач
ощвїядченїє Партїї, же полѣпшиѹа
вшисткїм варункї битове, гдїж нїє
ма і юж нїгди нїє бѣдїє способу, би
справдїч її правдомѹвнощ.

В тим моменчїє ток їго мїщлї наглѣ
щїє урваѹ. Вїнстон затрїмаѹ щїє і
унїѹсѹ взрок. В вѧскї ульїце опрѹч
домѹв мїєшкальнїх спострѣгѹ кїлька
мрочнїх маѹїх склѣпїкѹв. Туж над
їго гѹовѧ вїщїяѹи трї зматовїяѹе
метальове кулѣ, нїєгдїщ певнїє
позѹацане. Мїєїше то видаѹо му щїє
дївнїє знаєме. Алѣж очивїщїє! Стаѹ
пřed склѣпем з рупїєчїямї, в
ктѹрим купїѹ свѹї памїєтнїк.

Прѣражїѹ щїє. Юж само набичїє
зешиту бїѹо вїѧтковово
нїєрозтропнїм крокм; обїєцаѹ собіє
втєди, же їго стопа нїгди вїєцєї нїє
постанїє в тим мїєїшу. Вистарчиѹа
їднак хвїлѧ замїщлѣнїя, а ногї саме
го ту прїнїєсѹи. Пřed такїмї вѹащнїє
самобѹїчимї одрухамї мїяѹо го
хронїч провадзенїє памїєтнїка. Мїмо
взбурѣнїя зауважїѹ, же хоч доходї
двудїєста пїєрвша, склѣп їст надалѣ

отварти. П'ришўо му до гўови, їж
мнїєї сїє бєдїє рўцаў в очи, їсїї
веїдїє до сїродка, замїяст так
стерчеч на сїродку уїїци, ї з тим
пїреконанїєм скїроваў сїє до дїрві.
їсїї надеїдїє патруль, може пїречїєж
удавач, же хчїяў купїч жиїлеткї.

Вўащїчїєї акурат запаїаў вїшїцї
їампї нафтовї, ктўра вїдїєїаўа
острї, їеч пїриязнї вої. Бїў то
мїжчїзна окоўо шещїдїєсїїяткї,
вїтўи ї пїригарбїєни, о дўугїм,
добротївїє вїгїїадаїцїм ноїє ї
ўаїодних очах знїєкштаўцонїх
їрубїмї шкўамї. Вўосї мїяў нїємаль
цаўїкм сїве, їеч брвї надалї чарне ї
кїрачасте. їїо окуїари, мїєкї,
повоїне рухї ораз вїтарта
аксамїтна марїнарка, в ктўрї бїў
одїяни, пїровоїїї на мїсїї
їнтелектуальїстї, може їїтерата
альбо музика. Гўос мїяў чїхи, якбї
вїбїакўї, акцент засї значнїє мнїєї
простацкї нїж вїєкшошч проїї.

— Розпознаўем пана пїрез шїбї! —
завоўаў на повїтанїє. — То пан
купїў у мнїє штамбух пенсїнаркї.
Пїєкни папїєр! Кдїсї зваў сїє
черпани. Такїо папїєру нїє продукуїї
сїє юж... ох, хїба з пїєчдїєсїїят їат!

Попатїїї на Вїнстона знад
окуїарўв.

— Чим моґе пану сѹужич? А може во́лі пан сїе́ сам розејреч?

— Прехо́діу́ем те́ди, ві́ец постанові́уем вста́піч — одпару́ Вінстон. — Ніє шукам ніц конкретнеґо.

— Може то і лєпіє́, бо запевне трудно би ми́ би́уо пана задово́ліч.

— Прєпраша́йцим ґестем де́лікатне́й ду́оні всказа́у внє́трє склє́пу. — Сам пан ві́ді: пу́сткі. Правде́ му́вія́ц, ганде́ль антика́мі по просту доґори́ва. Ніє ма́ кліє́нту́в, браку́ї товару́в. Меб́ље, порце́љана, шку́о — з часе́м вши́стко по́уама́уо сїе́ луб ви́туку́о. З ко́љеі мета́лове п́редміє́ти п́рето́піє́но. Од лат ю́ж ніє ві́дія́уем мо́сїє́жнеґо лѣхта́ра.

В речивісто́щі ма́лье́нькі склє́пік пе́ка́у в швах, лєч ніє би́уо в нім ніц, цо мія́уоби якáко́львіє́к варто́щ. Пано́ва́уа стра́шлѣ́ва чі́яснота, ґди́ж праві́є ца́уѣ́ поду́огѣ́ за́льеґа́уи діє́сїя́ткі опарти́х о щіа́не́ заку́рених ра́м. На пара́печіє́ ста́уи та́це пе́у́не сру́бек і накрѣ́тек, зда́ртих ду́ут, шизо́рикѹ́в з по́уамани́мі о́стра́мі, за́снїє́дія́уих зе́ґарку́в, кту́ре на́вет ніє прѹ́бова́уи ут́римива́ч по́зору́в, же хо́дзѣ́, о́раз і́нних ру́піє́чі. Ї́диніє́ на ніє́віє́лькі́м сто́ліку в са́мим ро́гу ле́жа́у сто́їк ема́ліє́ваних

таба́крек, брошек з а́татамі і
подобних дробіязгѹв, всрѹд ктѹрих
даѹоби сїѣ вишперач цош чїекавего.
Ќди Вінстон подшеду́ до сто́лика,
їго увагѣ зврѹчіу́ окрѹгу́и, гу́адкі
пředміёт, поу́искуя́ци у́аго́дніє в
бляску лѹампи нафтовеј. Взїя́у го
до рѣкі.

Би́уа то чїѣжка бри́уа шку́а,
заокрѹгльона з їднеј строни,
зупеу́ніє пу́аска з другїеј — правіє
їдеальна пу́уку́ля. Зарѹвно її барва,
як і фактура мія́уи в собіє дївна́
міѣккощ коярѣ́ца сїѣ з водѣ дешовѣ.
В самим щродку бри́уи, повіѣкшони
пředз її пу́уокрѹ́гѹ повієрхніѣ, ткви́у
якіш та́ймнічи, поскрѣ́цани червони
кшта́ут подобни до рѹ́жи лѹб
морскѣ́го по́льіпа.

— Цо то та́кго? — спита́у Вінстон
урѣчони.

— Кораль — одпару́ ву́ащїчіє́ль. —
Походї з Оцеану Інди́йскѣ́го. Нієгдиш
уміяно втапіяч ї в шку́о. Тен
пředміёт ма п́рина́јмніеј сто лѹат. А
може навет віѣ́цеј.

— Піѣ́кна рѣч — захвичі́у сїѣ
Вінстон.

— Рѣчиві́щіє піѣ́кна — потвієрді́у зе
знавством ву́ащїчіє́ль. — А́ље ма́уо

кто уміє то teraz доценіч. —
Закасúау чіхо. — Ѓдиби п̑рипад́км
міяу пан охотѣ ѣ купіч, коштуј
чтери дољари. Паміѣтам, як за так
цуда пу́ачіуо čіѣ о́ієм фунту́в, а
о́ієм фунту́в то... ніє п̑рѣльчѣ, а́е
цау́км споро пієні́дзи. Љеч ко́го
teraz обходз̑а антикі? А так
нієвіє́ље іх čіѣ остау́о!

Вінстон шибко запу́ачіу чтери
дољари і всун̑ау упрагні́єні
п̑редміѣт до́кшені. Почі́яґауо го
навет ніє тільє јго пі́екно, і́ље факт,
же похो́діу з епокі зупеу́ніє іннеј
ніж обецна. Јще ні́гди ніє ві́діяу
шку́а, кту́ре вигля́дауоби так
мі́екко, зупеу́ніє як вода дешова.
Безужитечнощ шкля́неј пу́укулы́ —
п̑рипу́ща́льніє су́ужиу́а нієґди́ч за
п̑ри́чіск — тілько потѣ́говау́а јј
атракці́жнощ в очах Вінстона.
Цґочі́яж дощ чі́ѣжка, на щѣ́ціє ніє
випихау́а му збит ві́дочніє́ ќшені.
По́сія́даніє таќго п̑редміѣ́ту п̑рѣз
чу́онка Парті́ї би́уоби ніє тілько
дівне, љеч ру́внієж компромі́туя́це.
Ка́жда стара љуб по просту пі́екна
реч взбудзау́а подеј́ренія.
Ву́ащі́чіє́ль вира́зніє́ повесе́љау́, ќди
отр́имау́ запу́атѣ. Вінстон здау́
собіє справѣ́, же певніє́ зґо́діу́би čіѣ
сп̑ре́дач п̑ри́чіск за т̑ри, а навет два
дољари.

— На гӯре мам јще јден покӯј; може хчіяуби сїе пан по нїм розејреч? — спитаў скљепїкар. — Нїевїелье там јст. От, трохе спрётӯв. Везмє тїлько лѣмпє.

Запальїу другѣ лѣмпє і, лѣкко пїргарбїєни, рушїу вољно по стромїх, знїцонїх шгодах і вздӯуж вѣзїюткїго корїтарѣ, провадзѣц Вїнстона до покою, ктӯрегo окна вїходїуї нїе на улїцє, лѣч на вїбруковане подвӯре і лѣс бѣашанїх комїнӯв. Покӯј бїу так урѣдзони, якбї ктош в нїм мїешкаў. На подӯодзе лѣжаў дїван, на щїанїе вїсїяу образек, а пїри комїнку — на ктӯрїм тїкаў старомоднї зегар з двунастоцїфровѣ тарчѣ — стаў бруднї гӯѣбокї фотель; под окнѣм знајдоваўо сїе огромне ўўжко з матѣрацем, заїмуѣце бѣїско јднѣ чвартѣ повїєрхнї помїєщенїя.

— Мїешкалїсми ту з жонѣ до јї сїмїєрчї — повїєдїяў вӯащїчїель, на впӯу пїрепрашайцїм тонѣм. — Тѣраз вїпїредај по кољеї мѣбѣе. Нїєх пан спojрї, цo за вspanїяўе магонїєве ўoже! Трѣба ј тїлько одплусквїч. Аље подејрѣвам, же дѣла пана бїўоби трохе нїєпорѣчне. Трїмаў лѣмпє вїсоко в гӯре, абї

льепіє́й о́свіє́тлѣч ца́льє внѣ́трє, і в її
чіє́пѹ́им, ні́ку́им бля́ску покѹ́ї
вигля́даѹ ніє́звиклѣ захѣ́цаѣцо.
Вінсто́нові прѣ́мкнѣ́ѹо прѣ́з ми́сь,
же ґди́би є́їє́ тѣ́лько одва́жиѹ,
певні́є без тру́ду мѹ́ґѹ́би ґо вина́ѣч
за кі́лька до́ларѹ́в тѣ́ґодні́єво. Те́н
ша́льони, ні́єреа́льні помисѹ́
на́љежаѹо одда́лѣч од є́їє́біє́ як
на́їпрѣ́дзе́ї; лѣ́ч покѹ́ї обу́діѹ́ в
Вінсто́ніє́ я́кя́є́ тѣ́скнотѣ́, я́кє́
вспо́мніє́ніє ґе́нетичні́є зако́доване
в памі́єчі. Ви́даѹо́ му є́їє́, же
до́куа́дніє́ віє́, як то́ ї́є́ст, ќди
прѣ́бива є́їє́ в та́кім помі́єщені́ю,
одпочи́ва в фоте́льѹ прѣ́д ко́мінкѹ́м,
дотика́ѣц но́ґамі́ розґ́рне́ї крати́
охро́нне́ї і че́каѣц, аж в ча́їні́ку
за́ґоту́ї є́їє́ вода́ на герба́тѣ́; сѹ́овем,
ќди є́їє́ді́ є́їє́ са́мотні́є, з почу́чіє́м
пе́ѹне́ґо безпíє́че́ньства, без о́бави,
же ї́є́ст є́їє́ обсерво́вани́м, а за́мія́єст
ната́рчѣ́веґо ґѹ́осу, од ктѹ́реґо́ аж
пу́хнѣ́ уши, сѹ́иха́ч ї́дині́є сѣ́к води́ в
і́мбри́ку і прі́язне́ цѣ́каніє́ зе́ґара.

— Ні́є ма́ те́льєе́екра́ну! — ви́рваѹо́
му є́їє́.

— А́ так, ні́ґди со́біє́ ні́є купі́ѹєм. За
дро́ґі. По́за тим́ я́ко́є́ ні́є чу́ѹєм
потрѣ́би. А́лѣ про́шѣ́ спо́їрѣ́ч на те́н
розкѹ́адани́ стѹ́ѹ там в ро́ґѹ; чи́ж то́
ні́є пі́є́кни ме́белѣ́? Трѣ́ба тѣ́лько

вставіч нове зав'яси.

Вінстона їднак бардієй зачієкавіу
нієвієлькі реґау з ксі́йжками сто́йци в
п́речівним ро́гу. Нієстети, на пўу́ках
зна́лазу́ саме їмієчіє. По́лованіє на
ксі́йжкі і їх ні́щеніє п́репровадзоно з
такā самā сумієннощіā в діє́льніцах
про́лі, як в позоста́уих.

П́рипуца́льніє в ца́уєй Оцеанії ніє
захова́уа їїє ані ї́дна ксі́йжка
видана п́ред 1960 ро́км. Скльєпіка́р
о́свієтліу́ лампа́ образек в
па́лісандрове́й раміє віша́ци по
дру́гієй строніє ко́мінка, до́куа́дніє
на впрост у́ўжка.

— А ґдиби з ко́леі і́нтересова́уи
пана старе ричі́ни... — зача́у
де́лікатніє.

Вінстон зб́ліжиу́ їїє, би обе́йреч
образек. Би́у то ста́льорит
п́редставі́яяци ова́льна́ будовльє́ з
простока́тнимі окнами́ і нієвіє́лька
віє́жичка́. Вокўу́ будинку біє́гу
паркан, а з ти́уу зна́йдова́у їїє які́
помні́к. Вінстон п́рез хві́льє
п́рипатрива́у їїє ува́жніє. Будовля́
видава́уа му їїє зна́єма, хоч
помні́ка на певно ні́ґди ніє ві́діяу́.

— Рама ї́ст п́ри́срубована до щі́ани
— озна́јміу́ ву́ащічіє́ль — а́ље ґдиби
пан хчі́яу́, му́ґу́бим я́ одкрё́чіч.

— Познајтен будинек — прѣмѹвіу врешчіє Вінстон.

— Тераз то руіна, стоі на самим щродку ульци, на впрост Пауацу Справієдльивоші.

— Так јст. На впрост гмаху саду. Зостау збомбардовани в... ох, вієлье лат temu. Кдиш биу то кощіуу. Кощіуу Свиѣтего Кљеменса. — Ущмієхнау щіє з заженованієм, якби щвіядом, же трохє щіє ощмієша, і додау:

— „Помарањче за пенса, крїчā дзвони Кљеменса!”

— Сухам? — здівіу щіє Вінстон.

— Ох, „Помарањче за пенса, крїчā дзвони Кљеменса” то такі вієршик, ктѹри щіє рецитовауо, кди биуем мауи. Цауощі ніє памієтам, аље вієм, же коњчиу щіє настѣпуйцо: „Ото чіястко, можеш зјщ поуовѣ, а ото топѹр, ктѹри зетніє чі гуовѣ”. То биуа така забава. Чѣщ дієчі стауа парамі напрѣчів щієбіє трїмаяц в гуре зуѣчоне рѣце, а позостаує прѣходіуи под німі. Кди падуи сѹова „А ото топѹр, ктѹри зетніє чі гуовѣ”, рѣце щіє опуцауи, затрїмуяц когощ з прѣходзѣцих. Вієршик вимієніяу вшистк

льонди́ньскі кощіо́уи; п́рина́ймніє
вши́сткі́ важні́єйше.

Вінстон зачав їй застанаваляч, і
лят можа лїчч коштуй
представіені на образку. Трудно
бію одгаднач вік якокольвік
лондінскаго будинку. Взісненіе
всіх вікшых, імпонуючых
гмаў, ктўре нїе вглядаўі збіт
старо, Партія аўтаматичнїе
прїпісываўа собіе; їсьлі зач якач
будовля віразнїе справіаўа
враженіе вчєснїєїшеї, твїєрдзоно,
же повстаўа в одлєгўім окрєїе
званім срднїєвієчєм. Ведўг
Партїї, по еїє капїталїзму нїе
позостаўо нїц вартостїєвєго. Так
вїєц з архїтектуры, подобнїе як і з
пдрєчнїкўв, нїе можна бію
научч її гїсторїї. Помнїкї, напїсї,
таблїце памїятковє, назвї улїц —
всїє, цо могўо рчїч свїятўо на
прєшўощ, скрупулятнїе змїєнїєно.

— Навет ніє вієдїяуєм, же то биу
кощїуу — повідїяу Вінстон.

— Ёст іх вчіяж бардзо вієље, хоч сѹужа́ тѣраз іннім цѣљом. Аље як даљеј шедѹ тен віѣршик? Га! їднак собіє пѣпомніаѹем:

Помарање за пенса, крїчѣ дзвони
Кљеменса, Скрадѹ цитрин пѹѹ

тужіна, дуднія дзвони Марчіна...

Решти, нієстети, ніє паміётам. А пенс то така давнієйша монета, одповієднік цента.

— Гдіє биу кощіуу Марчіна?

— Кощіуу Ѓвіётего Марчіна? Надаљ стоі. На пляцу Звичіёства, обок ґальерії штукі. Ґмах з трўјкăтним фронтоном, кољумнадă і шерокімі шгодамі.

Вінстон добре знау тен будинек. Биуо то обецніє музеум, в ктўрим орґанізовано рўжне пропаґандове вистави: експоновано маќти почіскўв раќтових, модеље пўивайцих фортец ораз поуставієне в сугестивних позах фіґури воскове, указуєце збродніє нієпріячієльскіх жоўнієри.

Ніє купіу ричіни. Биуби то набитек јще бардієј компромітуєци ніж шкљани пўичіск; зрештă ніє мўґуби јј забрач без вијмованія з рам. Аље очіяґау ёіё јще пўез кілька мінут з опущенієм скљепу, розмавіяєц з вўащічієљем, ктўри — як одкриу — вцаље ніє називау ёіё Веекс, хоч так бўміяу напіс на шильдіє скљепу, љеч Цгаррінґтон. Пан Цгаррінґтон биу вдовцем, міяу шещдієёјт трі

льата і мієшкаў над скльепем од
т́рїдієсту лат. П́рєз цаўи тен час
замієраў змієніч шильд, лъеч яко́
нігди щіє до тєго ніє забраў. Подчас
розмови Вінстонові вчіяж
розб́рмієваў в ми́сьлах стрёп
запомніяне́го вієршика.

„Помара́нче за пенса, ќрїча́
дзвони Къеменса, Скрад́у цитрин
п́уу тужі́на, дудні́я дзвони
Марчі́на!” Ді́вне, а́ље ќди повта́раў
те с́уова, міяў враженіє, іж
направд́є с́уиши дзвони, дзвони
давне́го Љондину, ќту́ри — ач
змієні́єни і запомні́яни — і́стніяў
нада́ль. Здава́ю му щіє, же с́уиши,
як бі́я по ко́љеі з відм ко́щїєльних
вієж. А п́рєчієж, о і́ље памі́єтаў,
нігди ніє с́уишаў ко́щїєльне́го
дзвону.

Пожеѓнаў щіє з панем Цгарінѓтоном
і зач́аў збієѓач по шгодах, ніє хца́ц,
аби старши ј́гомо́щ віді́яў, як
розѓля́да щіє на бо́кі п́рєд ви́їщієм
на у́льцє. Подя́ў юж де́цїзј, же по
певним ча́сіє — на п́рїку́ад по
упу́ивіє міє́сїяца — заризіку́ј і
поновніє одвіє́ді скльеп. Може
вца́ље ніє ј́ст то барді́єј
нієбезпіє́чне од нієобе́цно́щі в
с́вієтльі́ці. Кари́годна́
лъєккоми́сьльно́щіа́ вика́заў щіє
п́рїходза́ц по раз дру́гі до

скльепіку, мімо же ніє міяу по́чія, чи
може уфач ву́ащічієлові; а́ле скоро
то щі́є юж ста́уо...

Так, обі́єца́у собі́є, врѹ́цѣ. І зну́в купі́
які́щ пі́єкни рупі́єч. Набѣ́діє теж
ри́чіні́є ко́щіо́уа Щві́єтего́ Кље́менса;
ви́їміє́ я з ра́м, шго́ва под ку́рткѣ́
комбі́незону і́ так за́нієщі́є до до́му.
Ви́чія́гніє́ рештѣ́ стро́ф ві́єрша з
памі́єччі́ пана́ Цга́рінгто́на. Ї́ще раз
п́ремкна́у му́ п́рез ми́сь ша́льони
помі́су́ вина́́чія́ по́кою на пі́єт́ре.
Ра́досне́ подні́єцені́є спра́вію́, же
на мо́мент за́помні́яу́ о о́строжно́щі
і́ ви́шедѹ́ на у́лицѣ́ ні́є зеркна́вши
п́рез о́кно. За́чя́у на́вет ну́чіч под
но́сем на за́їмпрові́зованя́ мельоді́є:

По́мара́нче за́ пенса́,ќрічя́ дзвони́
Кље́менса,
Скра́ду́ цитрин пѹ́у́ тужі́на, дудні́я
дзвѹ́...

На́ѓле се́рце му́ за́марю́, а кі́шкі
скрѣ́чію́и щі́є зе́ стра́ху. За́ьедві́є
ді́єщі́єч метрѹ́в п́ред со́ба у́ј́рау́
зб́ліжа́яця́ щі́є поста́ч в ѓранатовім
комбі́незоні́є. Бі́юа́ то́ чі́ємнов́ю́са
ді́євчи́на з Де́парта́менту
Лі́терату́ри. Мі́мо змі́єрху
ро́зпозна́у́ я́ без т́руду. Спо́ј́раю́а́ му
про́сто в тва́р, по́ чим п́решу́а́ обок,
я́кби го́ в о́гѹ́́ле ні́є ві́ді́яю́а.

П́рез кі́лька се́кунд ста́у в мі́єјшу́,

досювнїє спаралїжовани страхем. В ко̑цу рушиу̑ чи̑жкїм кро̑м в право, навет нїє орієнтуяц̑ чи̑, же їдіє в з̑им к̑рунку. П̑ринаїмнїєї їдно чи̑ вияснїуо. Тераз юж нїє мїяу̑ жадних в̑тпл̑воцї, же дієвчина ґо шпїєґуї. Му̑сіяуа ґо с̑л̑едїч, бо шанса спотканїя її на обскурнеї у̑личце одл̑ег̑уєї о кїлька кїльометр̑в од дієл̑нїц̑ п̑р̑значоних д̑ла партїїних би̑а так мїкроскопїїна, же п̑рипадек по просту нїє вхо̑діу̑ в рахуб̑. То, чи фактичнїє би̑а аґентк̑а Польцї Ми̑с̑лї, чи теж шпїєґовауа ґо з надмїяру ґор̑л̑воцї, нїє робїуо р̑ужнїци. Доц, же мїяуа ґо на оку. Правдоподобнїє вїдїяуа р̑внїєж, як вхо̑діу̑ до півїярнї.

З трудем порушау̑ ногамї. Укрита в к̑шенї шк̑лана бри̑а п̑ри ко̑дим кроку ва̑лїуа ґо в удо; мїяу̑ охот̑ я вїяч і вїр̑учїч. Наїбардїєї докучау̑ му скурч жо̑у̑адка. Ба̑у̑ чи̑, же ум̑ре, їс̑лї натихмїяст нїє знаїдіє тоа̑л̑ети. А̑е вїєдїяу̑, же в так под̑уєї дієл̑нїци нїє ма пуб̑лїчних ша̑ет̑в. По кїльку мїнутах скурч мїна̑у̑, позоставїяяц̑ тїлько т̑пи бу̑ль.

У̑лїчка би̑а с̑л̑епа. Вїнстон п̑ристан̑у̑ і п̑рез кїлька секунд

застанавіяў сiё, цо робiч, по чим
заврўчiу в стронё скльепу. Iдaц
помисльaу, же мiнaу сiё з дiевчинa
заьедвiе тpи мiнути тему, гдиби
вiёц зачaу бiец, певнiе здоуaуби я
догонiч. Шедуби за нiя до якгoщ
одьуднегo мiеjша, а там
розтpаскау jj чашкё камiенiем.
Зрештa вистарчiуби шкляни
пpичiск. Шибко jднак зрезигновау з
тегo помисуу, альбовiем юж сама
мiсль о наjмнiеjшим виcиуку
фiзичним биa для нiёгo нiе до
знiеcиенiя. Подбiегниёчiе чи заданiе
чiёсу пpекрачау в тим моменчiе jгo
можльивоcцi. Позна тим дiевчина,
мyода i cильна, на певно ставiяaби
опур. Пpишуо му теж до гуови, же
чим пpедзеj повiнiен удач сiё до
оciedьовеj cвiетльици, аби запевнiч
собiе хоч чёщiове альibi на дiцiеjши
вiечур. Леч то рўвнiеж пpекрачау
jгo ciуи. Oгарнёa го страшльiва
нiемоц. Прагнау тилько як
наjшибчiеj знаьезч сiё у cиёбiе,
уcиaщ, нiц нiе робiч.

Kди врешчiе дотару до cвоjгo
мiешканiя, мiнёa юж двудiеста
друга. Cвiятyо виyачано в цауим
дому о двудiестеj тpечiеj тpидiеццi.
Вшеду до кухнi i випiу душкм
правiе пеуна фiльжанкё дiну
Звичiёства. Настёпнiе уcияду пpи

столюку ве внёце і видобиў з
шуфляди паміётнік. Ніе отвориў го
їднак. З тельеекрану гўрміяў кобієци
гўос вивўраскуяци якящ патріётична
пієсьнь. Вінстон, утквівши взрок в
мрамурковеї окуадце, безскутечніє
ущїюваў ніє допущїч щпієву до своїї
щвіядомощї.

Пўрїходзя в ноци, завше в ноци.
Наїльєпієї щїє забїч, занїм впадніє щїє
в їх рёце. На певно споро осўб так
вўащніє постёпуї. Вієљу спощруд
тих, ктўри знікаї, по просту
попеўніяўо самобўїство. Љеч
одебранїє собіє жичїя в щвієчіє, гдїє
бронь паїна їуб дїяўаяца шїбко і
нієзаводніє тручізна бїуї
абсољутніє ніє до здобичїя,
вїмағаўо десперацкїї одвагї.
Помищїаў якбї зе здївієнієм о
бїєїлогїчним безсенщїє їстнієнія
бўїу і страху, о здрадївощї
їудзкїго чїяўа, ктўре оғарнїя
тотальна їнерця докўадніє втедї,
кдї конїєчни їст максїмальнї
вїщїуек. Гдїбї змобїїїзоваў щїє до
дїяўанїя, мўгўбї раз на завше
замкняч уста чїємновўосеї
дїєвчїніє; їеч вўащніє з поводу
грозї ситуацїї зупеўніє страчїу
здоїнощ справнего
функцёнованїя. Удерїуа го мищї,
же в хвїїлах крїзїсу нїгдї ніє

ваљчи щї з врожїєм зевнїтрїним,
аље завше з вўасним чїяўем. Навет
теґаз, помїмо випїтеґо дїну, тїпе
кўучїє в жоўа́дку унїєможљївіяўо му
концентрацї. Подејре́ваў, же так
само дїєј щїє ве вшисткїх ґро́зних
љуб траґїчних ситуацях. На пољу
бїтви, в саљї тортур, на тона́цим
окре́чїє запо́міна щїє о
највзнієщљејших ідеаўах, ґдиж
чїяўо пї́чнієј, аж випеў́нія соба́
цаўи вшехсвїят; љеч пре́чїєж навет
вўвчас, кди чўовїєк нїє јст
спаральжовани страхем аљбо нїє
виј з бўљу, жичїє становї
нїепре́рване пасмо змаґањ з
ґўодем, хўодем, безсеннощїа́, зе
зґаґа́ љуб рва́цим зї́бем.

Отво́риў памїє́тнік. Ва́жне биўо́, аби
цо́ напісач. Кобїє́та на
тељеекранїє розпочё́ўа кољејна́
пїєсьн. Јј ґўос вбіяў му щїє в мўзг як
одўамкі шкўа. Прўбо́ваў мищљеч о
О'Бріє́ніє, дља ктўреґо пісаў љуб до
ктўреґо адре́соваў памїє́тнік, аље
на прўжно; виобра́знія зачё́ўа му
подсувач обра́зи теґо, цо ґо чека,
кди впа́дніє в ўапи Пољї́ці Мищљї.
ґди́би забіяљї од разу, нїє биўоби
то та́к страшне. Ка́жди віє́зієњ
оче́ківаў, же пре́дзеј чи пў́знієј
зоста́ніє стра́цони. Аље пре́д
щміє́рчія (хоч ні́кт о тим нїє мў́віў,

вієдієлы то вшиши) прѣходіюо сїє
прѣз ритуау прѣсуухањ, до ктѹрего
належаюо чоуганіє сїє по зіємі і
скамланіє о лїтощ, трѣск уаманих
кощї, вибіяне зѣби, скрѣпи крві ве
вѹсах. Дљачего чѹвієк мусяю так
страшніє чїєрпієч, скоро чекаю го і
так ідентични конієц? Дљачего ніє
можна биюо умрѣч о те кїлька дні
љуб тигодні вчєснієј? Нікому ніє
удаваюо сїє унікнѣч викричїя,
вшиши теж в пеуні прїзнавальї сїє
до віни. Їжелы ктощ доущїю сїє
мишьозбродні, мѹгѹ мїєч певнощ,
же їго щмієрч то тїлько квестїя часу.
Дљачего вієц тен кошмар, ктѹри і
так нічего ніє змїєніяю, мусяю сїє
ставач їго удїяюем?

Поновніє, тим разем з нієцо
вієкшим поведзенієм, спрѹбоваю
мишьєч о О'Брієніє. „Спотками сїє
там, гдїє ніє ма мроку” — так му
ознаїмію. Вінстон вієдіяю, цо то
значи, а прїнаїмнієј так му сїє
здаваюо. Мієјше, гдїє ніє ма мроку,
то настѣпна епока, ктѹреј нігди ніє
уїри, аљє вієрѣц, же надєїдіє, може
в нієј духово учєстнічїч. Љєч
натрѣтни гѹос добїєгаїци з
тељеекрану ніє позвољїю пеунієј
розвінѣч теј мишьї. Вінстон вѹожию
до уст папієроса. Поѹова титонїю
натїхміяст висипаюа му сїє на јзик;

Горкі пи́у ніє дава́у́ щі́ випл́уч.
Наѓле тва́р Віє́льќго Брата
п́рису́оні́уа О́Бріє́на. Так як п́ред
кількома́ дня́мі, Ві́нстон ви́йу́ з
ќшені́ монеті́ і подні́у́су́ до очу.
Пат́ри́уо з ніє́й то само́ масивне,
споко́jne, опі́еку́нче облы́че; а́ле які́
би́у у́смі́ех, кт́ури кри́у щі́ под
чарним в́сем? Ні́чим жа́уобне́ тони
дзвону́ розд́ві́єча́уи щі́ в му́згу
Ві́нстона ви́бі́те на монечі́є гас́уа:

ВО́ЈНА ТО ПОЌУ

ВО́ЛЬНОЩ ТО НІ́ЕВО́ЛЬА

І́ГНОРА́НЦЯ ТО ЩІ́УА

ЧЕ́Щ ДРУ́ГА

1

Мі́нє́уа по́уова́ поранка́, ќди Ві́нстон
опу́щі́у сво́й п́ре́гроді́, же́би п́у́ж
до тоа́льети.

Яка́ са́мотна́ поста́ч шу́а ку́ ні́єму́ з
п́речі́вне́го ко́нця́ ду́угі́єго́, яскра́во
о́сві́тльоне́го́ корита́ра. Би́уа́ то та
са́ма чі́ємнов́у́оса́ д́іє́вчина́.
Уп́у́инє́уи́ чте́ри́ дні́, одка́д ове́го
ві́єчору́ наткна́у́ щі́ на ні́й п́ред
скле́пем зе́ старочі́ямі. З б́лы́ска
зобачі́у, же́ прав́а́ рё́ке́ ма́ на
темб́лаку́, вче́сні́єй ні́єві́дочним,
ѓди́ж би́у те́й са́ме́й ба́рви́ цо́

комбінезон. Припущальніє вибіуа я собіє прѣставіяяц ктѹриѣ з оґромних каљејдоскопѹв уживаних до „випеу́ніянія” фабульарних зарисѹв повієщі. Так випадкі здарауи єїє чѣсто в Департаменчіє Љітератури.

Дієльіуи іх мнієј вієцеј чтери метри, ґди нараз дієвчина поткнѣуа єїє і упадуа як дууга на зієміє. Видауа ґуоєни окрик буљу — певніє приґнієтуа собіє звіхнієтѣ рѣкѣ. Вінстон пристанѣу. Дієвчина тимчасем унієсуа єїє на кљѣчкі. Ї тварь прибрауа жууто-мљєчнѣ барвѣ, а прѣз то уста видавауи єїє јще червієньше. В очах, патрѣцих буаґальніє на нієго, маљовау єїє јднак ніє тильє буљ, іљє страх.

В серцу Вінстона зродіуо єїє вспѹучучіє. Ото відіяу прѣд собѣ ємієртельнеґо враґа, лєч биу то заразем чуовієк, ктѹри чієрпіяу, може навет міяу зуамани надґарстєк. Нієвієљє миєљѣц Вінстон подшєду, жеби помѹц дієвчиніє. Кди упадуа на забандажованѣ рѣкѣ, буљ прѣшиу также јґо чіяуо.

— Бардзоєіє єїє потуукљі? — спитау.

— Ніє, ніє. Тільки рёка. Зараз мі
прёйдіє. Мўвіуа уриваним ґуосем,
якби серце вчіяж ва́ліуо її му́отем. І
виразніє збљадуа.

— Ніц собіє ніє зуама́ліщіє?

— Ніє, вшистко в по́рядку. Юж
прёстауо бо́леч. Вичі́яґнёуа до
нієго здорова́ рёкё і помў́гу її встач.
Одзискауа руміє́нце; вигля́дауа
значніє лєпіє́.

— Ніц мі ніє їст! — о́свіядчи́уа
здецидованіє. — Тільки́ щіє
уде́риуам. Ді́єку́ вам, товаришу!

І з тимі́ су́ови дія́рскім кро́км
руши́уа прёд щіє́біє, якби́ речиві́щіє
ніц її ніє до́лєга́уо. Ца́ує за́йщіє
трва́уо најви́же́й пў́у мінуті.
Контро́лованіє мі́мікі́ би́уо нави́км,
ктў́ри юж да́вно прёро́діу́ щіє́ в
одрух, а в до́датку зна́йдова́лі щіє́
безпо́средніє́ под те́лєеекранем.
Мі́мо то Ві́нстон лє́дво по́гамова́у
ви́раз здумі́єнія, а́льбові́єм ґди́
пома́гау́ діє́вчиніє́ встач, всунё́уа
му цо́щ в ду́оњ. Ніє́ у́лєга́уо
ва́тплыво́щі, же́ щві́ядоміє́. То цо́щ
би́уо ніє́віє́льк і пў́аск. Вхо́дза́ц до
тоа́лєти вў́ожи́у прёдмі́єт до́ ќшені́
і пома́цау́ чубка́мі па́льцо́в. Вичу́у
зу́ожони́ в ква́драт ка́вау́ек
папі́єру.

Стояц над пісуарем з трудом розпростоваў карткё, посўугуяц сїе тилько јднă рёкă. Цош мусяюо бич там напісане. Міяу охотё вејщ до кабіни і прёчитач од разу. Биюоби то јднак істне шаљењство. Гдіе як гдіе, аље в тоаљетах тељеекрани наставіано на чіягуи подгľad.

Врўчіу до својј прёгроди, усяду, рўчіу ніедбаље карткё поміёдзи інне папієри на біюрку, вюожиу окуљари і присунăу мовопіс. „Піёч минут — помисљау. — Мушё витрїмач прїнајмніеј піёч минут!” Серце ваљюо му прёразльівіе гуошно. На щёціе заданіе, ктўре виконивау — впровадзаніе змїян в дўугіеј кољумніе лїчб — наљежаюо до рутинових і ніе вимагаюо спецяльнеј концентраці.

Биу прёконани, же віядомощ запісана на картце муї мієч значеніе польітичне. В грё входіуи јдиніе двіе можљівощі. Пієрвша, бардіеј правдоподобна, то же дієвчина речивіщіе јст аґенткă Польці Мишљі, так як сїе теґо обавіяу. Ніе розуміяу тилько, дљачеґо Польця Мишљі вибрауа акурат тен спосўб, жеби сїе з нїм комуніковач, аље певніе міяуа свој поводи. Картка могуа завієрач

Грозбѣ, везваніє, розказ попеунієніа
самобуїства; муґу теж крич ши за
ніа подстѣп, пруба здемаскованіа.
Алѣ биуа і інна можливоц, шалона
і нієреальна, ктура упорчивіє
домаґауа ши розпатрєніа, хоч
старау ши я од шиєбіє одсунач. Може
аутором віядомощі вцалѣ ніє їст
Польця Мишли, лѣч якаш подіємна
орґанізаця! Може Братерство їднак
істнієї! Може дієвчина до нієго
налѣжи! Помису нієвѣтплівіє
абсурдални, алѣ прішеду му до
гуови, лѣдвіє почуу под пальцамі
шелѣщѣци папієр. Допієро по
кілку мінутах впаду на бардієї
рацєнальне витумачєніє. Цгоч
розум мувіу, же картка
наїправдоподобнієї завієра вирок
шмієрчі, вчіяж ніє хчіяу вієрич, вчіяж
живіу нієдорєчнѣ надієї, іж ніє такі
їст її сєнс. Серцє му ваїуо і з
трудєм пановау над држенієм
гуосу, диктуяц лѣчби до мовопісу.

Звінѣу отримани видрук і всунѣу до
рури пнеуматичнєї. Мінѣуо ошієм
мінут. Поправіу окуляри, вєстхнѣу і
прісунѣу до шиєбіє колѣєїни плѣк
папієрѣв — тєн з лѣжѣцѣ на вієрху
карткѣ. Розпростовау я. Віядомощ,
скрєшљона дужим, дієчінним
пісмєм, брміяуа:

Кохам чіё

Прѣз кѣлька секунд би́у так ошо́уоміє́ни, же запо́мніа́у в́ручі́ карткѣ́ до лѣу́кі па́міє́чі. За́нім то учи́ніу́ — хо́чіа́ж віє́діа́у, же збит ви́ра́зне за́інтересова́ніє ї́ст бардзо поде́р́ане — п́рече́итау́ я́ ї́ще раз, хца́ц сі́ё у́певні́ч, чи ні́ц му́ сі́ё ніє п́риві́діа́уо.

Прѣз рештѣ́ поранка́ ніє́ міа́у се́рца до пра́ци. Ї́ще тру́дніє́ї од ску́піє́ніа сі́ё на се́рії ну́дних дро́біязгѣ́в п́риво́діу́о му́ уквива́ч подні́є́ценіє п́ред те́лѣе́кранем. Чу́у сі́ё так, я́кби о́гіє́нь тра́віу́ ї́го т́рє́віа. Обі́яд в го́ра́цеї, за́ту́очоне́ї і га́уа́сьлі́веї сто́у́увце́ би́у пра́вді́ва мѣ́чарні́я. Љі́чиу́ на хві́льє́ спо́кою, лѣ́ч як на ніє́щє́щіє́ те́н і́мбе́циль Па́рсо́нс кля́пна́у п́ри ї́го сто́ліку, ніє́ма́ль за́біа́яц во́ні́я поту́ мета́лі́чни, ква́сни́ запа́х ґу́ляшу, і за́ча́у ро́зводі́ч сі́ё на́д п́ри́го́товані́а́мі до Ти́го́дня Ні́є́наві́щі. З о́грома́ним е́нту́зязме́м му́ві́у о́ дву́метро́веї ґу́овіє́ Віє́ль́ґо Бра́та ро́біє́не́ї на те́ о́казі́ з па́піє́р-ма́хе́ п́рє́з дру́жинє́ Ка́пу́сі́у́в, до кту́реї́ на́ле́жа́уа ї́го цу́рка. На́йба́рдіє́ї і́риту́я́це́ би́уо́ то, же в з́гіє́у́ку па́ну́я́цим в сто́у́увце́ Ві́нсто́н лѣ́дво́ су́иша́у, цо́ Па́рсо́нс му́ві́, і цо́ хві́ля́ му́сі́а́у ґо́ про́ї́ч о

повтўрєнїє як҃го҃ кољєїне҃го
їдієтизму. Тїлько раз спойрау на
дієвчинє; їїєдіяуа з двїєма
кољєжанками в другїм коңцу салї.
Цгиба го вцаље нїє зауважиуа.
Вїєцеї нїє патріу в її стронє.

Попоуудніє биуо зношнієіше. Туж по
 обієдіє зљецоно му субтельне і
 трудне заданіє, ктўре вимагауо
 кільку годин праці і одуоженія інних
 зљецењ на пўзнієј. Цгодіуо о
 сфаушованіє пльіку справоздањ
 продукцијних спрѣд двўх љат в
 такі спосўб, аби здискредитовач
 важнего чўонка Вевнётрнеј Партії,
 ктўри попадў в нієуаскё. Вінстон
 міяу дар до подобних задањ і
 вчіягнўу їє до теґо стопнія, же
 прѣз двіє години ані разу ніє
 помисльау о дієвчиніє. Аље потем јј
 тварь знўв станёуа му прѣд очима і
 поновніє оґарнёуо го вщієкуе,
 прёможне праґнієніє, жеби
 знаљезч їє в самотнощі. Допієро
 втеди мўгўби прёмисльєч собіє цауа
 ситуацј. Јднакже теґо дня мусяу
 показач їє в оїєдльовеј свієтльіци.
 По скоњчонеј праці прёґризў цоґ
 поспієшніє в стоуўвце і поґнау до
 свієтльіци, гдіє взіяу удіяу в
 намащонеј бўазенадіє званеј
 „кўу́км дискусијним”, розеґрау два
 мече пінґ-понґа, випіу кілька

шкљанек діну ораз висіуухау
пўугодіннеґо реферату
затитууованеґо „Ангсоц а шахи”. В
сґродку аж скрєцау сїє з нуди, лєч
тим разем навет нїє пґришуу му до
гўови, жеби сїє нїє ставїч в
свієтльци. На відок сўує Кохам чїє
везбрауа в нїм охота до жичїя і
подејмованїє збєднеґо ризика
видавауо му сїє наґлє ідієтичне.
Допієро о двудїєстеј тґрєчієј, гди юж
врўчіу до дому і лєжау в уўжку пґри
зґашоним свієтлє — а вієц врєшчіє,
допўкі сїє нїє одзивау, безпїєчни —
мўгў сїє без пґрєшкўд оддач
розмисльанїєм.

Мїяу до розвіязанїя нїєуатви
проблєм: як сконтактовач сїє з
дїєвчинā і умўвіч на спотканїє. Нїє
обавїяу сїє жаднеґо подстєпу. Биу
певїєн, же дїєвчина нїц нїє кнуї, бо
її зденервованїє, кди пґреказивауа
му карткє, виґльадауо на як
најбардїєј аутєнтичне. Досўовнїє
држауа зє страху, і нїє без
пґричини. Навєт пґрєз мисль му нїє
пґрєшуу, аби жїґноровач її авансє.

Цґочїяж залєдвіє пїєч днї вчєснїєј
хчіяу дїєвчинїє розвалїч гўовє
камїєнїєм, в теј хвїлї нїє лїчиуо сїє
то зупеунїє. Виображау собіє наґїє
мўодїєньчє чїяуо, ктўрє дотад відїяу

тилько ве сніє. Їще нієдавно уважау
я за такя сама ідієткя як інне
кобієти, о умисльє затрутим
бздурами і нієнавіщія, а уоніє
жімним як люд. Тераз мисльау
горячково о тим, же може я
утрачіч, же то біяує чіяуо може му
сїє вимкнѧч! Најбардієј лѧкау сїє
тего, же дієвчина по просту змієні
зданіє, їсльї сїє шибко з нїя ніє
сконтактуї. Аљє умўвієніє сїє биуо
вўащівіє рѧчя нієвикональнѧ. Рўвніє
труднѧ як зробієніє руху, кди юж
сїє достауо мата. Гдієкољвієк сїє
чуовієк обрўчіу, міяу пѧред собѧ
тељеекрани. Правдѧ мўвіяц, нїм
упўинѧуо пієч мїнут од пѧчитанїя
картки, пѧишуо му до гўови кїлька
помисўўв; тераз, в зачішу домовим,
розважау ї вшисткї по кољєї, якби
застанавїяу сїє над вибором нарѧді
пѧред пѧистѧпієнієм до
скомплїкованєј операці. Повтўрне
заїншенїзованіє їх пораннєго
спотканїя биуо очивїщє
викључоне. Гдиби працовауа в
Департаменчіє Архївўв, навіязаніє
контакту ніє пѧредставїяуби
вієкших труднощі; ніє орієнтовау
сїє натомяст, гдіє докўадніє мїєщі
сїє Департамент Љїтератури, і ніє
міяу жаднєго поводу, аби там пўїщ.
Гдиби вієдіяу, гдіє дієвчина мїєшка

люб о ктуреј коңчи праце,
постараўби сїе я споткач, кди бёдіе
вращаўа до дому; аље чеканіе под
міністерством то збит віельк ризико.
Висуаніе льісту теж ніе входіўо в
рахубё, гдиж дља нікого ніе биўо
таїмніца, же цаўа почта їст
контрольована. В огўље маўо кто
кореспондоваў. Їсљі часем заходіўа
коніечнощ прёказанія якїс
віядомошці льістовніе, істніяўи дручкі
з готовим спісем сформуўовањ;
наљежаўо їдиніе скресљіч
ніепотребне. Ніе знаў зрешта
адресу дїевчини ані навет її іміенія і
назвіска. В коңцу узнаў, же
наїбезпїєчнієї бёдіе навіязач
контакт в стоўўвце. Їсљі тілько уда
му сїе застач я самă прї столюку
гдіес пощродку салї, ніе за бльіско
тељеекранўв, і їсљі вокўу хоч прёз
трїдієщі секунд бёдіе розбрмієваў
звїкуи гвар — здоўай замієніч
кілька сўўв.

Прёз цаўи тїдієњ їго жичіе
прїпомінаўо нієспокоїни сен.
Назаютр по прёказанію карткі
дїевчина появиўа сїе в стоўўвце
допїєро гди виходіў, юж по дзвонку
ознаїміяїцїм конієц прерви.
Запєвне працоваўа на пўзнієїшеї
змїаніє. Мінёльї сїе навет на сїєбіє
ніе патрăц. Настёпного дня биўа в

стоу́вце о норма́лнеј по́ре, лѣч
сьє́дія́уа туж под те́леекранем в
това́риствіє т́рех ко́љежанек. П́рез
т́ри ко́љејне страшне дні в огу́ље
сьє́ ніє зяві́уа. Умис́у і чі́яуо Ві́нстона
ста́уи сьє́ бо́льєсніє надвражл́іве;
дівне виост́рєніє змис́у́в справі́яуо,
же кажды рух, кажды д́ьвіє́к,
кажды контакт з другі́м чу́овіє́км,
кажде су́ово, кту́ре су́иша́у луб
випові́яда́у, станові́уи тортурё.
Образ д́ієвчини това́риши́у му
навет ве с́ніє. П́рез ца́уи тен час ані
разу ніє отво́ри́у памі́єтні́ка. Ё́диня́
ульгё́ дава́уа му пра́ца; часамі так
сьє́ вчі́яга́у, же на д́ієсьі́єч мі́нут
удава́уо му сьє́ запо́мніє́ч о
вши́сткі́м. Ніє мі́яу бля́дего по́чія,
цо сьє́ ста́уо з д́ієвчиня́, а пита́ч ніє
му́гу. Може я́ евапоровано, може
попе́уні́уа самобу́јство, може
п́ренієсьі́єно я́ на другі́ коніє́ц
Оцеа́ніі; најго́рше, а зара́зем
на́бард́ієј правдопо́добне бі́уо то,
же го́ уні́ка, бо сьє́ розми́сльі́уа.

Лѣч д́ієнь пу́зніє́ј зну́в я́ зобачи́у. Ніє
мі́яуа ю́ж ре́кі на темб́лаку, тільки
кава́уек пла́стра на надга́рстку.
Почу́ так віє́лька́ ульгё́, же п́рез
кі́лька секунд га́пі́у сьє́ впрост на
ні́я. Настё́пнего́ д́ні́я праві́є уда́уо
му сьє́ до ні́єј оде́звач. Ќ́ди вше́ду
до стоу́увкі, сьє́ді́яуа п́ри сто́ліку з

даља од щіани, і в додатку зупеу́ніє
сама. Зявіу́ щіє вче́сніє, вчіяж би́уо
споро во́льних міє́ш. Ко́ље́йка
п́ресува́уа щіє до п́роду, аж в
ко́нцу, ѓди Ві́нстон доше́ду́ правіє
до са́меґо о́кнка, ста́неу́а на двіє
міну́ти, бо кто́щ зача́у щіє
аванту́рович, же ніє доста́у
пасти́лкі саха́рини. А́ље діє́вчина
вчіяж щіє́дія́уа сама, ѓди Ві́нстоно́ві
видано обі́яд, руши́у віє́ц з та́цә в її
стро́нє. Ше́ду́ нієдба́ље, ні́би то
шука́йц взро́км во́льнеґо міє́ша.
Діє́льіу́и ґо од ніє́й юж тилько т́ри
метри. Ї́ще двіє секунди і му щіє́
повіє́діє.

Втем які́щ ґу́ос за ні́м заво́уау́:

— Смі́тґ!

Уда́у, же ніє су́иши.

— Смі́тґ! — Во́уаніє повт́у́риу́о щіє,
тим разем ґу́о́щніє́ше.

Ніє мія́у і́ннеґо ви́йщія. Одвру́чіу́ щіє.
Му́оди блонди́н о ніє́цо
ґу́упковати́м вирази́є тва́ри,
назві́скм Ві́льсгер, кт́уреґо зна́у
бардзо су́або, запра́шау́ ґо з
у́сміє́хем до сво́їґо сто́лика.
Нієбезпíє́чніє би́уо одму́віч. Скоро
зна́лазу́о щіє во́льне міє́ше, ніє му́ґу́
п́у́жщ да́љеј і п́ри щі́ящ щіє до

самотнеј дієвчини. За бардзо би то кúуúо в очи. Уśїядú уśмієхайц śїє прія́знїє. Ѓúупковата тварь блондина промієніяúа. Міяú охотє зміяждич я кїльофем. Прі сто́льїку дієвчини за́јто вшистќ міє́ша.

На певно їднак ві́діяúа, же шедú в її стронє́, і повинна вичі́яґна́ч з теґо внієсек. І рєчиві́щїє; ґди назаютр̃ зявіú śїє в стоу́увце, śїєді́яúа прі сто́льїку сама і подобніє як вчора́, з да́ља од те́леекрану. В ко́љејце туж п̃ред Вінстоне́м ста́у ма́уи, звінни, п̃лусквовати ч́уовієчек о п́уасќј твар̃и і ма́лье́нькіх, поде́јр̃львіх очках. Ќди Вінстон одвр́учі́у śїє з та́ц̃а од крати, зобачі́у, же тамтен ќруј śїє просто до стоу́у дієвчини.

Зн́ув стра́чі́у на́діє́ј. Прі настє́пним сто́льїку би́уо вправдіє́ їдно во́льне міє́ше, л̃єч цо́щ в ви́гльа́діє ч́уовієчка сугєрова́уо, же за бардзо цені́ собіє ви́годє́, аби śїє т́уочич з т́рема особамі. Вінстон шедú за нїм зе щі́сніє́тим серцем. Му́сі зна́ье́зч śїє з дієвчин̃а́ сам на сам, бо іна́чеј ні́ц з теґо ніє ви́їдіє́. В тим мо́менчіє роз́лье́ґу śїє потє́жни у́оскот. Ч́уовієчек па́ду на зіє́міє́ як д́уугі́, випуща́яц з ра́к та́цє́ і розбриз́ґуя́ц зупє́ і кавє́ по поса́дзце́. Подні́у́су

сіє і споїрау гнієвнїє на Вінстона,
ктуреґо највиразнієї подеїревау о
подставієніє ногі. Аље вшистко
закоңчиуо сіє щєсьлівіє. Пієч
секунд пўзнієї Вінстон, з ваљацим
серцем, сієдіяу пїри стоїку
дієвчини.

Ніє споїрау на нїя. Зєставиу начинїя
з таци і забрау сіє до їдзєнія.
Вієдіяу, же повінієн прємўвіч як
наїрихлєї, занїм ктоś сіє доїїдіє,
лєч наїлє здяу ґо бляди страх.
Міняу тидієнь, одкад дауа му
карткє. Моґуа сіє розмисльіч, на
певно сіє розмисльіуа! Ніє вієїриу в
помисльни розвўї теї ґїсторїї; в
жичію так рєчи по просту сіє ніє
здаїрауи. Може в оґўлє ніє
вїкртуїуби сўова, ґдиби нараз ніє
уїрау Амплєфортга, поети о
овўоїєїєних ушах, суняцєґо
ніємраво по салї в пошуківанію
вольнеґо мїєїша. На свўї
сьламазарни спосўб Амплєфортг
любїу Вінстона, биуо вієц певне, же
сіє до нїєґо доїїдіє, їсьлі тїлько ґо
заважи. Вінстон мїяу највижеї
мїнутє на діяуанїє. Обої з дієвчиня
сієдієлі впатрєні в мїскї, їдзяц
рядкі ґуляш, а вўащївіє зупє —
зупє фасольовя. Вінстон зачяу мўвіч
чїхим, прїтуумїєним ґуосем. Жадне
з нїх ніє поднієсуо ґуови; їдлы

водніста брєј, мієдзи јднѧ ўижкѧ а
другѧ монотонним шептем
вимієніяѧц нїєзбєдне інформацї.

— О ктўреј коњчиш працє?

— О оїємнастеј тїйдїєщї.

— Гдїє сїє можеми споткач?

— На пљацу Звичїєства, обок
помнїка.

— Там јст пеўно тељеекранўв.

— Јсљї јст тўум, то нїц нїє шкодї.

— Даш мї якіс знак?

— Нїє. По просту подејдь до мнїє
вўвчас, кди бєдє в тўумїє. І нїє патр
на мнїє. Аљє подејдь бљїско.

— О ктўреј?

— О дїєвієтнастеј.

— Добре.

Ампљефортг нїє дострєгў Вїнстона;
уїядў пїри інним стољїку. Аљє і так
нїє одзивалї сїє юж вієцеј і — на
тиљє, на іљє биўо то можљїве в
випадку двўх осўб сїєдзѧщих
напрєчївко сїєбіє — унікалї сїє
взрокм. Дїєвчина шибко скоњчиўа
обїяд і одешўа, а Вїнстон зостаў і
запалїў папїєроса.

На п'ляцу Звичієства зявіу́ ціє́пřed визначоним часем. Обшеду́ цокую́ о́громне́й, жу́обієне́й ко́лумни, з кту́ре́й щиту́ поса́г Віє́лькго́ Брата патріу́ на поу́удніє́ ніє́ба; там ву́а́сніє́ ву́дз розѓроміу́ еуразятицќ ескадри (кі́лька́ лят́ тому́ му́віу́о́ ціє́, же́ вшгу́дазятицќ) в Бітвіє́ о́ Пас Стартови́ Јден. Ніє́ опода́ль ко́лумни́ взно́сіу́ ціє́ помні́к јзды́ца; подобно́ пředставі́яу́ О́льі́вера Цромвель́а. О́ діє́віє́тнасте́й зє́ро піє́ч діє́вчини́ вчі́яж ніє́ би́уо́; Ві́нстона́ зну́в обля́у́ жі́мни́ пот. Ніє́ пρί́јдіє́, розми́сьлі́уа́ ціє́! Пошє́ду́ во́льно́ на пу́уно́цна́ стронє́́ п'ляцу́ і́ з певна́́ сатисфаќця́ жі́дє́нтифі́кова́у́ ко́щіу́у́ Ї́віє́тего́ Марчі́на, кту́рего́́ дзвони́ —́ ќди́ мі́яу́ јще́́ та́кове́ —́ бі́уи́ „Скра́ду́ цитрин́ пу́у́ тужі́на”. Цгві́льє́ пу́зніє́́й у́јра́у́ діє́вчинє́́; ста́уа́ пρί́ ко́лумніє́́ і́ чита́уа́ —́ луб́ уда́ва́уа́, же́́ чита́́ —́ транспа́рє́нт обіє́га́йци́ спі́ральніє́́ ка́міє́нни́ су́уп.

Вієдіяу, же допўкі ніє зґромаді сїє
вієцеј осўб, дља вўаснеґо
безпїєченьства повїнні тїримач сїє од
сїєбіє з даљека — кољумнє отачауи
тељеекрани. Наґље їднак розљеґуи
сїє окїрикї і варкот чїєжкїх пояздўв
надїждајцїх з лева. Вшиши зачєлы
бієц в тамтї стронє. Дїєвчина

звінніє окрѣжи́уа лѣви у цоко́уу
ко́лумни і при́уѣчи́уа щіє до
бієгнѣх. Вінстон попѣді́у за ній. З
окрѣкѣв вивнієскова́у, же зблѣжа
щіє конвѣ́у еуразятицкіх їнцѣ́в.

Збіти ту́ум випе́у́ніа́у юж
по́удніє́ва́ стронѣ́ плацу. Вінстон,
ктѣ́ри в подобних ситуа́цях зви́кле
во́лау т́римач щіє на убо́чу, тим
разем пха́у щіє до п́роду, тору́яц
собіє дро́гѣ у́окчіа́мі. Вкрѣ́тце од
дієвчини діє́ліуо́ го за́едвіє пѣ́у
метра, лѣч да́льша́ дро́гѣ
бло́кова́у му пара о́громних
про́лі, правдопо́добніє
ма́уже́нство, ктѣ́рих потѣ́жне
чіє́льска стано́віуи п́решко́дѣ ніє до
п́ребичія. Устави́у щіє бо́км і напару́ з
ца́уеј щі́уи; здо́уау вчі́сна́ч ра́міє.
Шамота́у щіє п́рез хві́льє, з учучіє́м,
же щіє доста́у міє́дзи два ка́мієніє
му́и́ньсќ, а́ле в ко́нцу, з́лани
потем, п́ребі́у щіє на дру́га́ стронѣ́.
Би́у туж обок дієвчини. Ста́лі ра́міє
в ра́міє, зе скупіє́ніє́м патрѣ́ц
просто п́ред щіє́біє.

Ду́уга ко́лумна чіє́жарѣ́век ї́ха́уа
во́лно у́ліца́. В ро́гах ка́ждеј
п́латфо́рми ста́лі узбро́їні в
пісто́љети маши́нове стра́жніци о
суро́вих об́лічах; пі́льнова́лі
дробних, жу́у́тих ме́жчизн о́діяних

в лѣхѣ зїєльоне мундури. Їњци
ѣїєдієлї в куцкї, стѹоченї чїясно, а їх
посѣпне монгольскѣ очї патріуї в
дѹу з крањцовѣ обојтнощїѣ. Цо
пєвієн час, гди чїєжарѹвкї
подскаківауї на вибоях, розлєгау
ѣїє брѣк жељаства; їњци мїєлї
скуте ногї. Чїєжарѹвка за
чїєжарѹвкѣ прѣсувауї ѣїє прѣд
Вїнстонем понуре тварѣ. Патріу на
нїє, аљє вѹащївіє їх нїє дострѣгау.
Рамїє дієвчїни прїчїскауо ѣїє до їго
рамїєнїѣ. Її полїчек бїу так бльїско,
же чуу нїємалѣ їго чїєпѹо. Подобнїє
як в стоѹѹвцѣ, од разу прѣїуѣ
їнїцїатївѣ. Љєдво порушайц
варґамї, зачѣуѣ мѹвїч тим самим
шептем цо попрѣднїє — чїхїм,
монотоннїм, ѹатво гїнѣцїм поѣрѹд
повшєхнєго згїєѹку і варкоту
ѣїльнїкѹв.

— Сѹїшиш мнїє?

— Так.

— Чї їстєѣ вољнї в нїєдієлѣ по
поѹуднїю?

— Так.

— Вїєц сѹухаї уважнїє. Муѣїш
вшїстко запамїєтач. Пѹїдїєш на
дворѣц Паддїнгтон...

З нїємалѣ војсковѣ прєцїзѣ, ктѹра

вправіуа Вінстона в здумієніє,
поінструовауа го крок по кроку, цо
ма зробіч. Пўу гоїни кољей; зе
стаці скрєчіч в љєво; прєјщ шосă
два кіљометри; при браміє без
гўрного прєта скрєчіч в пољнă
дрогє; дојщ до љєшного дукту;
потем скрєчіч на щієжкє мїєдзи
кўракамі; дојщ до зваљonego пнія
порошнієтого мхем. Зупеуніє якби в
гўовіє міяуа мапє.

— Запамієташ? — шепнєуа на
конієц.

— Так.

— Скрєцаш в љєво, в право, потом
знўв в љєво. Брама без гўрного
прєта.

— Добре. О ктўреј?

— Окоуо пієтнастеј. Може бєдієш
мусяу на мніє зачекач. Пријдє іннă
трасă. На певно вшистко
запамієтауєє?

— Так.

— Вієц тєраз шибко одејдь.

Тєго нїє мусяуа му мўвіч. Аљє нїє
од разу могљі єїє роздієљіч. Вчіяж
прєјждауи чїєжарўвкі, вшиши вієц
сталі гапіяц єїє уапчивіє. На
почăтку розљєгўо єїє трохє гвіздўв

і врожіх окрікув, аље видавалі і
ніельчні в тууміе партіјні і вкрўтце
теж учіхлы. Домінуяцим учучіем
биуа звичајна чіекавош.
Цудзозіємци, чи то Еуразячі, чи
Вшгўдазячі, становілы такя самя
особльівош як радкь окази звієрят.
Нігди ніе відивано іх інаچهј ніж в
характере јњцув, і навет вўвчас
заљедвіе прёз крутка хвільё. Нікт
теж ніе вієдіяу, цо сіё з німі діеј
пўзніеј; правдоподобніе віёкшош
трафіяуа до обозўв праці, бо
тільки дробня чёш віешано яко
збродніяри војнних. Окрагўе,
монгольскь тваре устăпіуи міејша
бардіеј еуропејским, брудним,
заросніётим і вимізерованим. Знад
ніе огољоних пољічкўв патріуи на
Вінстона вчіяж нове пари очу;
часем впіяуи сіё в ніёго з дівня
інтенсивнощіа, по чим одврацауи.
Конвўј збљіжау сіё до коњца. В
остатніеј чіёжарўвце Вінстон
зобачіу ніемўодего мёжчизнё з
сівă гёстă бродă, ктўри стау зе
скріжованимі рёкамі, якби прівикў
до тего, же скувай му і кајдани. Биу
юж највижши час одејш од
дієвчини. Љеч в остатніеј хвілы, кди
вчіяж отачау іх зварти туум, јј дуоњ
знаљазуа јго рёкё і щіснёуа я
љекко.

Трва́ю то најви́жеј діє́сїєч секунд, а
ї́днак здава́ю му сїє́, же т́рима́й сїє́
за рё́це бардзо ду́уго. Мія́ю дощ
часу, би познач ка́жди щегу́у ї́
ду́оні. Бада́ю доті́км ду́угіє па́льце,
кшта́утне пазнокчіє́, ствардніа́ує од
пра́ци і покрите одчі́скамі внёт́ре
ду́оні, міє́ккі надга́рстек. Уміа́уби
тера́з одру́жніч те́ ду́оњ взро́км.
Наѓље поми́сьла́у, же навет ніє́ віє́,
я́кго ко́льору са́ очи діє́вчини.
Правдопо́добніє́ півне́, хоч шати́ні
міє́вай часе́м ніє́біє́ск те́чу́вкі.
Праѓна́у одврú́чіч гу́овё́ і справді́ч,
а́ље би́уаби то ніє́виобража́льна
гу́упота. Т́рима́йц сїє́ за рё́це,
ніє́відочне́ в збі́тим ту́уміє́, пат́ри́лі
просто п́ред сїє́біє́ і заміа́ст очу
діє́вчини, Ві́нстон на́потка́у сме́тни
взрок ста́рего́ ї́нца, спо́гльа́да́йце́го
спомі́єдзи сї́вих ку́аку́в.

2

Ві́нстон шеду́ очіє́ніє́ним дукте́м;
гдіє́ніє́гдіє́ проміє́ніє́ су́о́нца
п́редіє́ра́уи сїє́ п́рез га́уё́зіє́, тво́р҃ац
на зіє́мі я́сне цёткі́; хві́льа́мі д́рева
ре́ду́и і ву́вчас дукт л́снїу́ зу́очі́щіє́.
Побоче́ по л́еве́ј стро́ніє́ дро́гі
міє́ніу́о сїє́ од дзвонку́в. Повіє́трє́
я́кби покрива́ю піє́щота́мі ску́рє́.
Би́у дру́гі діє́нь ма́я. Гдіє́с з гу́ё́бі
ла́су до́ля́тива́у ҃руханіє́ ҃ривачи́.

Приймаю трохи вчасніше. Подріж
одби́уа́ цієї без жадних пригуд;
зорієнтовавши її, же дієвчина ма
найвиразніше досвідчення в того
родзая справах, лєкаю її значніє
мніє, ніжби очеківаю. З певності
знала́зуа́ безпечне місце. На огу
ніє належаю її сподієвач, же
поза містом загроження ма́єє. В
ласах ніє інстальовано очивіще
телеекранів, лєч кажде суво
моу зареєстровач покриванє
мікрофони, а розпозна́ніє го́осу ніє
настрєчаю Поліції Ми́сли
найменіших купотів. Зрештє
трудно би́уо подріжовач ніє
звраща́єц на її́біє ува́гі. Ачко́львієк
визд на одлє́гуощ поні́жеє сту
кілометрів од міс́а ста́єго
побиту ніє вима́гаю спе́ціальне́є
п́репусткі, то ї́днак на дворцах
чє́сто крє́чіуи її́ патро́ле полі́ції,
кту́ре лє́гітимова́уи і щє́гу́ово
випитива́уи вши́ткі́х на́поткани́х
чу́онку́в Партії. Але́ того́ дня ніє
поя́віу́ її́ жа́ден патро́ль а́ні те́ж
ні́кт ніє ш́лєді́у Ві́нстона в дро́дзе
зе ста́ції, о́ чим її́ п́реко́наю,́ цо
пє́віє́н ча́с о́гля́да́єц її́ дискрє́тніє́
за її́біє. Почі́яг пє́ує́н би́у про́лі, в
знако́міти́х гуморах, бо́ аку́рат
до́писа́уа́ по́года. Ва́гон з
дрє́вняни́ми́ у́авка́ми, в кту́рим

подрѹжовау Вінстон, зајмовауа
ніємаль в цауощі їдна оґромна
родіна — од беззѣбнеј прабабкі по
мієщієчне ніємовльє — ядѣца
одвієдїч тещіуѡв на всі, аби там — як
визналі без скрѣпованія — на лєво
заопатрїч сїє в масуо.

Дукт пошерїу сїє; по хвілі Вінстон
ујрау щієжкѣ, о ктѹреј мѹвіуа
дїєвчина: вѣскѣ лєснѣ дрожинѣ
вієдѣцѣ прѣз кѣпи крѣкѹѡв. Ніє міяу
зеґарка, алє вієдїяу, же зявіу сїє
прѣд часем. Дзвонкі росѹи ту ґѣсто
— ніє спосѹб биуо по нїх ніє дептач.
Укльѣку і зачѣу ї збієрач, трохѣ дльа
забічія часу, а чѣщїово дльатеґо, же
наґлє прїшѹо му до ґѹови, іж з
прїїмнощїѣ даѹби дїєвчиніє букчік
на повітаніє. Міяу юж цаѹкм спори
букт і вѹасніє ґо вѣхау, вчіяґайц в
ноздрѣ нікуи, нієцо мдѹави запах,
ґди втем замарѹ — усѹишау за собѣ
виразні трѣск ґаѹѣзкі пѣкайцеј под
стопѣ. Врѹчіу до зриванія дзвонкѹѡв.
То биуо їдине розсѣдне вијщіє.
Моґѹа надходїч она, алє рѹвніє
добре ктош мѹґѹ ґо мімо вшистка
сљедїч од стаці. Ғдиби сїє обејрау,
вигльѣдаѹоби на то, же ма нієчисте
сумієніє. Зервау їден квіят, зервау
другі. Наґлє почѹу на рамієнію
дѹоњ.

Спојраў до гўри. То биўа она.
Потрǎснѣўа гўовǎ, відочніє аби го
острѣц, жеби сїѣ ніє одзиваў, по
чим розгǎрнѣўа кǎракі і шибкім
кро́м поправадіўа го щіежкǎ в
гўǎб лǎсу. Највиразнієј биваўа ту
нієраз, бо без ваганія омїяўа każde
гǎрǎск мїєјше. Вінстон шедў за нїя
вчіяж щїскайц в дўонї букт.
Најпієрв одетхнǎў з ульгǎ, лѣч
тераз, кди відїяў пǎред собǎ щупўе,
сїльне чїяўо пǎрепасане в тальї
шкаруатнǎ шарфǎ подкрещǎяйцǎ
кǎрǎгўощ бієдер, овўаднѣўо нїм
почучїє скрајнеј нїжшощї. Лѣкаў
сїѣ, же гди дїєвчина одврўчі сїѣ і му
пǎријри, ніє бѣдїє го хчіяўа. Вонне
повієтрѣ і відок зієљоних љщї
одебраўи Вінстоновї решткі віяри в
сїєбіє. Юж в дродзе зе стацї маєве
сўоњце узмисўовїўо му вўаснǎ
марнощ — марнощ бǎадеј їстоти
жїяцеј вієчніє пощрўд мурув, з
љондињскїм курем і садзǎ,
вжартимї в пори скўри. Здаў собіє
справѣ, же дїєвчина нїгди дотǎд ніє
відїяўа го в ясным, дїєнним щвієтље.
Дотарљї до зваљонєго пнїя, о
ктўрим му вспомїнаўа. Пǎрескочиўа
пǎрез пієнь і вешўа в кǎракі, хоч ніє
відач биўо мїєдзи нїмї жаднєго
пǎрејщїа. Вінстон рушиў јї щљадем;
хвїльѣ пўзнієј знаљєзљї сїѣ на

нієвієлькї порошнієтеї травѧ пољаніє
на щичіє маўего пагўрка, зе
вшисткіх строн оточонеґо п̣рез
стрѣльісте д̣ревка, цаўковічіє
крияце ґо п̣ред л̣удзкім взро́км.
Дієвчина зат̣римаўа čіє і одврўчіўа
до Вінстона.

— Јстеґми на мієјшу — ошвіядчиўа.
Стаў кілька крокўв од нієј. І ніє міяў
одваґі подејщ бльіжеј.

— Спецѧльніє ніє одезваўам čіє п̣ри
дукчіє, бо там моґѧ бич мікрофони.
Певніє іх ніє ма, аље льепієј ніє
ризиковач, же ктўриč з тих вієп̣ри
розпозна наше ґўоси. Ту јстеґми
безпієчні.

Вчіяж браковаўо му čміяўощі, жеби
čіє до нієј збльіжич.

— Ту јстеґми безпієчні? — повтўриў
тёпо.

— Певніє. Спўјр̣ на те д̣рева.

Вокўў шуміяўи мўоде јčієни —
нієґдиč рўсў тутај вієлькі л̣ас, аље
потем старе д̣рева щієто; іх пніє
випущіўи нове, просте п̣єди, з
ктўрих жаден ніє биў ґрубши од
л̣удзкї р̣єкі.

— Навет ніє ма ґдїє шговач
мікрофону! — додаўа. — Зрештѧ

Істем ту ніє пієрвши раз.

Љеч ніє по то ту пїріхалї, жеби розмавіач. Вінстон здобиу́ ціє на одвагє і поста́піу́ крок напї́рд. Стау́а пїред нїм штивно випростована, з љекко іронїчним усьмієхем на устах, якби пита́йц, на цо јще чека. Букт љежау́ на зіємі, хоч ніє памієтау́, жеби випущіу́ го з ра́к. Уя́у дуо́нь дієвчини.

— Чи увієриш, же до теј пори ніє вієм, якго кољору маш очи? — спитау́.

Пїреконау́ ціє, же са́ півне; яснопівне, окољоне чарнимі рєсамі.

— Повієдз, чи тєраз, кди зобачиу́ащ мніє з бльїска, ніє видај чі ціє встрєтні?

— Ніє, ска́де — одпару́а.

— Мам тїрдієщі дієвієч љат. Жонє, ктуреј ніє могє ціє позбич. Вроди на ноґах. І пієч штучних зєбу́в.

— То мніє ніц ніє обході!

В настєпнеј хвілі, ніє віядомо, чи за јј, чи за јго справа, знаљазу́а ціє в рамієнах Вінстона. З початку мисльау́ јдиніє о тим, як то вшистко јст нієправдоподобне. Дієвчєце чіяу́о туљіу́о ціє до нієго, чіємне

вўоси мускаўи му тварь, а тєраз... так, унїєсуа тварь і ото цаўоваў пеўне, червоне уста! Заړучїа му рёце на шиї, шєптаўа, же їст наїдрожши, цудовни, укохани. Осунёльї сїё на муравё; нїє ставїаўа наїмнїєшєго опору, мўгў з нїа робїч цо хчїаў. Ёднакже дотик її чїаўа нїє розпальїў в нїм наміётнощї. Чуў сїё думни, щёсьльви. Радоваў сїё з тєго, цо сїё дїєї, альє нїє чуў пожаданїа. Сам добре нїє вїєдїаў длячєго: може бїуо на то збит вчєснїє, може пешиўи го її мўодош і урода, може за дўуго жиў без кобїєти. Дїєвчина поднїєсуа сїё і виўа з вўосўв згнїєчїєни дзвонек. Усїядўа і обїўа Вїнстона рамієнїєм.

— Нїє прєїмуї сїё, коханїє. Нїє ма пощїєху. Цаўє попоўуднїє прєд намі. Чи то нїє вспанїаўа криїўка? Знаьазўам то мїєїше, кди певнєго разу згубїўам сїё на збїєровєї вичїєчцє. Ёсьї ктощ їдїє, суїхач го на сто метрўв.

— Як маш на їмїё? — спїтаў.

— Юльїа. А ти Вїнстон; називаш сїё Вїнстон Смітг.

— Скад вїєш?

— Цгиба їстєм льєпшим детєктивєм

ніж ти, мій коханий. Повієдз, що
ми́сьля́єш о́ мене, за́нім да́ю́ам чі
карткє?

Ніє мія́у охоти ку́амач. А зрешт́а,
виявіє́ніє најгорше́го би́уо теж
певне́го родза́у міу́осним подарќм.

— Нієнаві́ді́уем чі́є стра́шніє.
Цѓчія́уем чі́є зѓва́у́чіч, а потем
замордовач. П́ред двома тиѓодні́ями
поважні́є за́стана́ві́уем щі́є над
тим, чи ніє розт́раскач чі́ чашкі
каміє́нієм. Скоро хцеш ві́єді́єч,
пові́ем чі́: би́уем п́реконани, же
працу́їш д́ля По́льці́ Ми́шльї!

Дієвчина розе́щмія́уа щі́є радо́шніє,
тракту́яц то́ яко комп́лемент д́ля
сво́її умі́є́їтно́щі камуф́ляжу.

— Цо́щ ти, д́ля По́льці́ Ми́шльї?!
Поважні́є?

— Но, може ніє до ко́нца. А́ле
ќру́яц щі́є тво́ім ви́гльа́дем, би́уем
п́реконани... Но, сама розумі́єш:
ї́сте́ш му́ода, щві́єжа, здоро́ва...

— Би́ує́ш п́реконани, же ї́стем
взоровим чу́онќм Парті́ї. Чиста в
ми́шльї і учинку. Транспаре́нти,
походи, пост́єпове гасу́а, вспу́льне
ґри, пі́єше ви́чієчкі і решта те́го
гу́вна. І певні́є ми́сьля́є́ш, же
ґди́бим мія́уа хоч чі́єнь поде́ї́ренія,

натихміяст бим чіє заденунцёва́уа
яко ми́сьлозбродні́яра і чієши́уа́ сїє з
твої́ї смієрчі?

— Так, ву́асніє цо́ш в тим сти́љу.
Памі́єта́ї, же віє́ље му́одих кобієт
ї́ст докúадніє такі́х.

— То вши́стко п́рез те́ п́рекльє́та
шма́тє! — заво́уауа́, зрива́йц з сїєбіє
шка́руа́тнə шарфё́ Му́одіє́жове́ї Лы́гі
Анти́сексуа́льне́ї і чі́ска́йц я́ на
на́йблы́жшə га́уə́з.

Настё́пніє́, якби́ доткна́вши та́льї
цо́ш собіє́ п́рипомні́яуа́, всунё́уа
ду́оњ до́ кшені́ комбіне́зону і ви́јуа
ніє́дужə та́блычкё́ чеко́љади.
П́реуа́мауа́ на дві́є чё́щї і ї́днə да́уа
Вінсто́новї. Ї́ще за́нім ї́ї ско́штова́у,
позна́у по́ запаху́, же то́ ніє́звика́уа
чеко́љада. Би́уа чі́ємна, ль́сні́яца і
ові́ніє́та в сребрнə́ фольі́є, подчас
ґди́ норма́льніє́ сп́редава́но мато́вə,
у́амлывə́ масё́ бра́зове́ї барви́, о
сма́ку ко́яря́цим сї́є з воні́я па́льоних
сміє́чі. А́ље ќди́ш, да́вно те́му, я́ду
ю́ж та́кə чеко́ляде́ як та́, кту́ра
почё́стова́уа́ ґо́ Ю́ля́я. Са́м запах
збу́діу́ в ні́м сї́льне, ні́споко́яце, лъ́ч
ца́у́км за́тарте́ вспо́мніє́ні́я.

— Ска́д то́ маш? — спита́у.

— Купі́уам на́ чарні́м ринку́ —

одпаруа обојтніє. — Факт, же позорніє јстем така, за якѧ мніє взіѧуєш. Нігди ніє унікам спорту. В Капушіях пеуніуам функцј дружиновеј. Прѧз тѧи вієчори в тигоднію працуј охотнічо в Муюдієжовеј Љідзе Антисексуальнеј. Іљеж то годин змарновауам обкљеяѧц цауи Љондин тимі іх бздетами! В походах з регууи ношѧ транспаренти. Вигљѧдам погодніє, ніє вимігуј шіє од праці споучнеј. Завше кѧич то цо інні, така јст моя засада. Тільки она гварантуј безпеєчењство.

Пієрвши кавауек чекољади розтопіу шіє на јзику Вінстона. Биуа прѧпишна. Туж на скраю јго швіядомошці коуатау шіє якіш запомніяни образ, якш вспомнієніє, шільне, ъеч нієвиразне нічим кштаут достѧєгани кѧтем ока. Одсунѧу го од шієбіє, чуѧц гдієш в гуєбі, же віѧже шіє з якімш учинкм, ктури најхѧтнієј би одвоуѧу, гдиби то тільки биуо можљіве.

— Јстеш бардзо муода, Юльіє — рѧку. — Дієшієч, пієтнащіє ъат муодша оде мніє. Цо такго чі шіє ве мніє сподобауо?

— Маш цош в тварі. Помішљауам, же заризикуј. Умієм оєеніѧч ъуді по

виглядіє. Вієдіяуам, же оні чіє
мієржă.

Мўвіяц оні міяуа на мишлы Партіє, а
звўаща Вевнётрнă Партіє, з ктўреј
так бардзо єіє наігравауа, ніє крияц
својј нієнавіщі, же Вінстон почуу єіє
нієсвоє, хочіяж вієдіяу, іж сă ту
вийтково безпієчні. Здумієвауо ґо
теж јј ординарне сўовніцтво.

Чўонковіє Партії ніє повинні
прёкльінач і сам Вінстон кльăу
бардзо řадко, прёинајмнієј на ґуос.
Юльія натомяст якби в оґўље ніє
потрафіуа вспомнієч о Партії, а
звўаща о Вевнётрнеј Партії, ніє
уживаяц рўвніє пльугавих сўўв як
те повипісиване в цухнăщих
зауўках. Ніє жеби му то
прёшкадзауо. Становіуо по просту
кољејни прёеяв бунту дїєвчини
прёчівко Партії і вшисткму, цо
репрезентовауа, і в певієн спосўб
видавауо му єіє рўвніє натуральне і
здорове як приханіє конія, ктўри чуј
запах зґніуєґо єіяна. Опущілі
пољанё і вёдровалы прёд єієбіє
щієжкă накрапіянă сўоњцем, ідăц
објчі, іљєкроч јј широкощ на то
позваљауа. Здївіуо Вінстона, о
іљєж мієкша видај єіє тальія
дїєвчини, ґди ніє опасуј јј шарфа.
Розмавіялы шептем. Поза пољанă,
зданієм Юльії, наљежауо заховач

острожнощ. Вкрѹтце дошлї до
скраю ласу. Юльїя затрїмауа сїє.

— Далєј нїє їдьми. На отвартим
теренїє ктоś може нас зауважич. Ту
засуанїяя нас гауєзіє.

Сталї в чїєнїю кєпи лєщини.
Промїєнїє сѹоњца, мїмо же
прєдїєрауї сїє прєз дїєсїяткї лїщї,
вчїяж грїауї їм тварє. Вїнстон
спојрау на поље розчїягайце сїє
прєд нїмї ї нагље, з найвижшим
здумїєнїєм, розпознау то мїєјше.
Вїдїяу ї нїєраз. Опущоне паствїско з
вискубанї травї, по ктѹрим —
мїєдзи копчиками кретовїск —
вїєдѹа крєта щїєжка. Напрєчїв, в
нїєрѹвним шерегу дрєв, гауєзіє
вїязѹв дрґауї лєчїютко на вїєтрє,
коуїшїац гєствїнї лїщї нїчим
кобїєцимї сплѹтамі. Гдїєс в
поблїжу, хоч поза засїєгїєм взроку,
мусї прєпѹивач струмїєњ, в ктѹрєго
зїєльоних розлєвїсках сїмїгай
кљєнїє!

— Чи гдїєс тєди прєпѹива струмик?
— спїтау чїхо.

— Так, на скраю сїсїєднїєго поља.
Сї в нїм риби, ї то направдє
огромнє. Вїдач, як чатуя в
розлєвїсках под вїєрґбамї, утрїмуяц
сїє в мїєјшу лєккїмї рухамї огона.

— Зўота Краіна — шепнаў. —
Правіе!

— Зўота Краіна?

— Так собіе назваўем краёбраз,
кту́ри часамі яві мі́ ці́е ве́ сніе.

— Патр! — паве́дзяўа́ чі́хо Ю́ляя.

Ніе́спеўна́ пі́е́ч метру́в од ні́х і на
высоко́ці і́х тва́ри, на га́ўе́жы,
п́ры́сія́ду́ дро́зд. Мо́же і́х ні́е
заува́жыў. Би́ў в сýо́ньцу, а о́ні ста́лы
в чі́е́нію. Розпостару́ сќры́ду́а і зну́в
і́ зўо́жыў, покрё́чыў у́еб́км, якби́ ці́е
ку́ані́яў сýо́ньцу, по́ чим на́гље
за́спіе́ваў. В по́поу́удні́е́ве́й чі́шы і́го
тре́ль заб́рмі́яў з ні́espóді́еван́а
мо́ца́. Ві́нстон і́ Ю́ляя́ п́ры́льгнё́лы́ до
ці́е́бі́е, сýуха́йц в очаро́вані́ю. Мі́ну́ты
мі́яўі, а птаќ ш́пі́е́ваў і́ ш́пі́е́ваў,
цо́раз то́ і́на́чeй, ні́е по́вта́ра́йц ці́е
а́ні́ разу́, якби́ спе́цья́льні́е по́пі́сі́ваў
ці́е́ сво́ім ку́нштем. Часа́мі мі́лькú на
кі́лька́ се́кунд, ро́зпо́щі́ераў і́
ску́адаў сќры́ду́а, а по́ хві́лы́ ви́пі́наў
пі́е́рщ і́ зну́в за́но́сіў ці́е́ ш́пі́е́вем.
Ві́нстон п́ры́патрива́ў му́ ці́е́ з
по́ді́вем. Д́ля́ ко́го і́ по́ цо́ так
тре́льова́ў? В по́блы́жу ні́е би́ўо
жа́дне́й са́мі́чкі, жа́дне́го́ рива́ля.
Цо́ ні́м по́водова́ўо, же́ ці́едза́ц на
скра́ю пу́сте́го́ л́асу́ ви́ш́пі́евива́ў в
п́рэ́стрень́ сво́й то́ні? Чі́е́ка́ве, чи́ би́ў

ту гдієś укрити мікрофон. Он і
Юльїа одзиваьї śїє до śїєбіє тилько
шептем, збит чїхим, аби мікрофон
мўгў ґо виуовїч, аьє на певно
муśїяу реїстровач śвієрґот. Може
пїри одбієрніку, даьєко стїд, якїс
мауї, пьусквовати чуовїєчек
насуухуї уважнїє — і суїши птака?
Аьє розбїрмієваяца мельодїа
стопнїєво випаруа вшисткї миśьлї
Вїнстона. Міяу враженїє, же заьєва
ґо нїчим баьсамїчни пуїн і мієша
śїє з промієнїямї суоьца
пїредїєраяцимї śїє пїрез ґауєзїє.
Пїрестау миśьлеч; по просту чуу.
Кїбіч дїєвчини биуа мїєкка і чїєпуа.
Обрўчуу Юльїє пїродем до śїєбіє; јј
чїяуо якби втопїуо śїє в јґо вуасне.
Кди дотикау дїєвчини, уьегьє
пїрімовауа пїєщоти. Іх уста
зуаьчиуи śїє, аьє іначеј нїж подчас
пїєрвших ґваутовних поцауункўв.
Кди śїє одсунєьлї, обої вестхнєьлї
ґуєбоко. Спуошони дрозд
одфрунау уопочац скїридуамї.

Вїнстон збьїжиу варґї до уха Юльїї.

— Тераз — шепнау.

— Нїє тутај — одшепнєуа. —
Цґодьми на поьанкє. Там
безпїєчнієј.

Поспїєшнїє, нїє зважайц на тїраск

Гаўа́зек, кту́ре пё́каўи под і́х
стопа́мі, врۇ́чільі на да́вне міе́йше.
Гди зна́ьезлы́ ці́е на пагۇ́рку
ото́чоним му́одими́ јці́ёнамі́, Ю́ля
одврۇ́чіуа́ ці́е до Ві́нстона. Обо́ј
оддиха́лы чі́ежко, а́ь на јј ва́рґах
бу́а́каў ці́е у́сьмієх. П́рез хві́льє
п́рипатрива́уа́ ці́е ме́жчи́зніє, по́ чим
зб́ліжи́уа́ ду́оњ до бу́искаві́чного
замка́ комбіне́зону. І ста́уо́ ці́е
ніе́маль то, цо́ в јго́ сні́є! Ніе́маль так
шибко́, як со́біє виобра́жіу́, зда́руа́ з
ці́ебіє у́браніє і́ чі́снёуа́ на бо́к
доку́адніє́ тим са́мим вспані́яу́им
гесте́м, обра́ца́йцим вні́веч вши́стк
нау́кі Парті́і. Јј біа́уе́ чі́яуо́ ль́сніуо́ в
су́оњцу. На́ разі́є ні́є пат́ріу́ на ні́є;
уткві́у́ очи́ в піе́говате́ј, у́обузе́рско
у́сьмієхні́ётеј́ тва́ри. Укля́ку́ п́ред
Ю́ля́я і́ у́яу́ јј ре́це в сво́ј.

— Чи ро́біуа́с то́ ю́ж п́редте́м?

— Певні́є. Сеткі́... но, діе́сїя́ткі́ рази́.

— З па́ртијні́мі?

— За́вше з па́ртијні́мі.

— З чу́онкамі́ Вевне́трне́ј Парті́і
ру́вніє́ж?

— Ні́є, з ти́мі бидля́камі́ ні́гди. А́ь
вистарчи́уби́, же́бим ківне́уа́
па́льце́м, а пра́віє ка́жди з ні́х
по́ьчія́уби́ на мні́є. Ти́лько, хо́љери,

струга́й такі́х сві́єтошкѹв!

Серце забі́уо му радо́сніє́. Роби́уа то
діє́сі́яткі́ рази́ — пра́гнѹ́, аби́ би́уи
то се́ткі, ти́сі́йце. Вши́стко, цо́ мі́яуо́
посма́к зе́псучі́я, на́пава́уо го́
на́діє́я. Кто́ віє́, може́ Парті́є́ ю́ж
да́вно п́режа́ру́а згні́льі́зна, може́
ку́льт пра́ци і а́шези́ то б́ла́га,
за́ведві́є чі́єнка́ ото́чка скрива́йца
пе́у́не ро́зпасані́є. Гди́би мѹ́гу́ і́х
вши́сткі́х зара́жіч тра́дем љуб
сифі́льісем, учи́ніу́би то́ з радо́щіа́!
Цо́ко́льві́єк, би́ље́би тілько́ осу́абі́ч,
по́дко́пач і зні́щич ти́х дра́ні!
Почі́ягнѹ́́ Ю́льі́є в дѹ́у́, та́к аби́
кльє́чельі́ на́п́речі́в сі́єбі́є.

— Су́уха́ј. Ім ві́є́це́ј ме́жчизн мі́яу́а́с,
тим ба́рді́є́ј чі́є́ ко́хам. Ві́єш
д́ля́че́го?

— Та́к. До́ско́на́ље.

— Ні́єна́відзѣ́ чи́сто́щі, ні́єна́відзѣ́
до́бро́чі! Ні́є хцѣ́, же́би і́стні́яуи
я́кко́льві́єк цно́ти. Пра́гнѣ́, аби́
вши́ши би́льі зе́псучі́ до́ шпі́ку ко́щі.

— В та́кім ра́зіє́ по́вінна́м чі́
одо́пові́дач, ко́хані́є. Ї́стем зе́псу́та
я́к ні́кт.

— Љубі́ш то́ робі́ч? Ні́є пи́там о́
пі́єщоти́ зе́ мнѹ́, ље́ч о́ секс́ я́ко та́кі.

— Увієльбіям!

То в́уа́сніє најбардієі прагн́ау
у́суишеч. Ніє хо́діуо му о учучіє до
конкретнеі особи, тільки о звієр́єци
інстинкт, нієпогамовани фізични
поп́ед; он в́уа́сніє би́у ч́іу́а, кт́ура
моѓуа розса́діч Партіє. П́рєвр́учіу
Ю́льїє на мурав́є, на розсипане
дзвонкі; тим разом ніє мія́у жадних
труднощі. По певним ча́сіє іх
п́рїспієшоне оддехи повр́учіуи до
звуќуєго ритму і ов́уаднієчі б́уоѓа
ніємоц́а одсун́єльї ч́їє трох́є од
ч́їєбіє. С́уо́нцє ч́вієчіуо тєраз якби
моцнієі. Обоі чу́льї ч́їє сенні. Вінстон
п́рїчія́гн́ау комбінезон і на́ручіу на
д́їєвчин́є. Засн́єльї ніємал́
натихміяст і спал́ї б́льїско п́уу
го́діни.

Вінстон обуді́у ч́їє пієрвши. У́сіяду́ і
попат́ріу на піє́говат́а тва́р Ю́льїї;
д́їєвчина надал́ спал́а споко́їніє, з
по́льч́км в́спартим на д́уоні. Жадна
піє́кнощ, ал́є уста мія́у нап̀равд́є
в́спанія́ує. Ќди ч́їє л́єпієі п́рїі́рау,
под її очамі дост́ре́гу ќілька
по́їдинчих змарщек. За то кр́у́тк
ч́їємне в́уоси би́уи в́ия́тково ѓєсте і
пушисте. Зда́у собіє справ́є, же
в́чія́ж ніє зна назві́ска Ю́льїї і ніє віє,
ѓдіє она мієшка.

М́уоде, ч́ільне ч́ія́у, так нієві́нніє

поґра̑жоне ве с̑ніє, видау̑о мі с̑іє
крухе і безрадне, взбудзау̑о в нім
опієку̑ъче учучія. Љеч наівна
ткльівоц, кт̑ра везбрау̑а в нім под
љещинӑ, к̑ди с̑ухаљі с̑пієву
дрозда, мінєу̑а безповротніє.
Щіӑгнӑу̑ з Юльїї комбінезон і д̑уґо
впатривау̑ с̑іє в її г̑уадк̑ біяу̑е чіяу̑о.
В давних часах, помисљау̑, г̑ди
мєжчизна пат̑риу̑ на чіяу̑о д̑ієвчини,
кт̑ре г̑о поднієцау̑о, справа биу̑а
проста. Обецніє їднак ніє істніяу̑а
сама міу̑ощ љуб само пожа́даніє.
Жадне учучіє ніє моґу̑о бич чисте,
бо вшистка п̑єсицау̑и страх і
нієнавіщ. Ущіскі їґо і Юльїї биу̑и
ваљкӑ; іх орґазм звичієством.
Чієсем заданим Партїї. Уданӑ акц̑я
польітичнӑ.

З

К̑ди с̑ можеми ту зн̑в п̑ріїхач —
повієдіяу̑а Юльія. — Звикље каждеї
криј̑вк̑і можна безпієчніє уживач
два рази. Аље допієро по міс̑їяцу
љуб дв̑х, очивіщіє.

Натихміяст по п̑ребудзенію її
захованіє цау̑км с̑іє змієніу̑о: стау̑а
с̑іє чујна і речова. Убрау̑а с̑іє,
обвіязау̑а шарфӑ і зачєу̑а
інструовач Вінстона, кт̑рєди ма
їхач до дому. Видау̑о му с̑іє
натуральне, же то она зају̑а с̑іє

п'янованієм повороту. Найвиразніє
мія́уа дриг до таких справ, ктѹреґо
їму зупе́уніє бракова́уо, а в додатку
доскона́ље зна́уа око́лице Лондину
з льічних пієших вичієчек.

Маршрута, якѧ дльа нієґо у́ожи́уа,
ніє покрива́уа сіє з їґо пораннѧ
трасѧ; в Лондиніє теж п'риїжда́у на
інни дво́рец.

— Ніґди ніє на́љежи вра́чач тѧ сама́
дроґѧ — о́свіядчи́уа такім то́нем,
якби обвієща́уа же́льазнѧ реґу́ує.

Постанові́уа, же руши пієрвша;
Вінстон мія́у одчекач їще п'у́у
ґо́діни. Повіє́дія́уа му, ґ́діє моґѧ сіє
споткач по пра́ци, за чтери дні.
Вибра́уа ульі́кѧ в їдне́й з убожших
діє́льніц, на ктѹре́й зна́йдова́у сіє
тарґ; зви́кље панова́у там зґіє́у́к і
п'ре́ва́льа́уи сіє т'у́уми. Бє́діє крє́чі́уа
сіє міє́дзи страґана́мі, уда́йц, же
шука шнурова́деу́ льуб нічі. Ї́сьлі
узна, же ї́ст безпіє́чніє, вит'ре нос,
кди Вінстон сіє зблы́жи; ї́сьлі ніє да
теґо знаку, ма ѧ по просту мінѧч.
Ї́же́лі щє́щіє до́піше, уда́ ім сіє,
нієві́дочним в т'у́уміє, порозма́віяч з
ква́дранс і ум'у́віч сіє на настє́пне
спотканіє.

— Ле́цє — повіє́дія́уа, ґди тільки
запаміє́тау́ її інструќї. — О
діє́віє́тнасте́й т'ри́діє́щі мушє́ бич з

поворотем. Обієца́уам пּрепрацовач
двіє го́діни в Мýо́дієжове́й Лы́дзе
Антисексуа́льне́й, певніє бё́дё
роздавач у́лоткі чи робіч цо́щ
подобне́го. Шля́г би іх трафі́у!
Отр́еп мніє, до́брё? Ніє мам ве
вúосах лы́щі? На певно? В такім
разіє же́гна́й, на́йдро́жши, же́гна́й!

Паду́а му в раміё́на, вица́уова́уа
гва́утовніє, а хві́льё пú́зніє́й
пּредару́а щі́ё пּрез мýоде́ јщі́ёни і
правіє безше́льестніє́ одда́лы́уа.
Вчі́йж ніє зна́у ј́ј назві́ска і адре́су —
а́ље мніє́јша, бо пּречі́єж і так ніє
мо́глы́ ані щі́ё одві́єдзач, ані зе соба́
кореспондо́вач.

Так щі́ё зу́ожи́уо, же ні́гди ві́єце́й ніє
по́јхальі́ на по́льанё́. В маю́ јще́
ты́лько раз міє́лы о́казј́ щі́ё ко́хач.
Зда́ры́уо щі́ё то в і́нне́й кри́ју́вце
зна́не́й Ю́льї́, дзвонні́ци збу́роне́го
кощі́оуа́ в нієма́ль ца́у́км
ви́льдніё́не́й о́колы́ци, на кту́ра
пּред тּри́діє́сту лы́ти зру́цоно
бомбё́ а́томова́. Би́уо то щві́єтне
міє́јше, лы́ч само́ дотарчі́є до ніє́го
ві́йза́уо щі́ё зе значні́м ризи́км. В
позоста́уе́ дні́ спотика́лы щі́ё на
у́лыци, ка́ждего́ ві́єчора́ ѓдіє́ і́ндіє́й і
ні́гди на ду́уже́й ні́ж на пú́у го́діни.
Мо́глы́ зе соба́ вú́вчас розма́віяч, хоч
в дощ о́соблы́ви спосú́б. Вё́друя́ц

зату́очонімі ходні́камі, ні́гди рамі́є
в рамі́є і ані́ разу на́ собі́є ні́є
па́трац, прова́ділы́ дівачні́ дія́лог,
п́реривани́ ні́чим сві́яту́о л́атарні́
морскі́; мі́лклы́ на́гље — чэ́сто в
по́уові́е зда́нія — і́лекро́ч ві́дієлы́
па́рти́ні ко́мбінезон́ луб́ зб́ліжа́лы
сі́є до те́леекрану́, би́ по кі́лку
мі́нутах́ под́яч п́рерва́ні ва́тек; ѓди
за́с дохо́ділы́ до мі́е́ша, ѓді́є мі́єлы́
сі́є розста́ч, урива́лы́ розмо́вэ, по
чим́ на́заю́т́р ко́нтінуо́валы́ я́ без
жа́днего́ всте́пу. Ю́ля́я бі́уа
на́віра́зні́е́й п́ризвича́ёна́ до та́кго
споса́бу поро́зумі́евані́я сі́є, кту́ри
на́зівает́ „ро́змова́ на́ рати́”.
По́сіяда́уа те́ж ні́езвіку́а́ бі́е́гуо́щ в
му́ві́енію́ без пору́шані́я уста́мі.
Ті́лько раз, в чі́ягу́ ні́ема́ль мі́е́сці́яца
ві́е́чорні́х спо́тка́нь, уда́уо́ і́м сі́є
по́цау́овач. Ш́лы́ в мі́лчені́ю бо́чна́
у́лиця́ (Ю́ля́я ува́жауа́, же́ з да́ла од
гу́о́сних́ арте́рі́і ні́є во́льно́ сі́є
одзівач), ѓди на́гље́ доше́ду́ і́х
огу́уша́йці́ рик, зі́е́міа́ за́дигота́уа,
ні́е́бо по́черні́ауо́ і́ Ві́нстон на́гље́
стві́е́рді́у, же́ ле́жи на́ зі́е́мі,
п́рера́жоні́ і́ поту́учоні́. Ѓді́е́с
ба́рдзо́ блі́ско́ ра́бна́у́ по́чіск
ра́кто́ві. Вте́м Ві́нстон у́я́рау́ о́ кі́лька
це́нтіме́тру́в од́ собі́є́ тва́р Ю́льі́ —
тру́піе́бля́да́. На́вет уста́ мі́ауа́
бі́ауе́. „Ні́є жи́!” — п́рера́жі́у сі́є.

Притулю́ю́ я́ і допі́єро втеди собі́є
у́свіядо́міу́, же ца́ууї́ чі́єпу́а́ тва́р
живе́ї особи́. Под ва́рґа́мі чу́у́ пи́у;
покрива́уа́ і́х ґру́ба ва́рства́ тинку́.

Часе́м, ќди до́чієра́лі на уму́віє́не
міє́ше, му́чіє́лі́ ці́є мі́яч без ї́дне́го
спо́рґе́ні́я, бо а́льбо зза́ ро́гу
ви́уа́ні́яу́ ці́є па́троль, а́льбо в ґу́рє
теркота́у́ ге́ліко́птер. На́вет ґди́би
би́уо́ то мні́єї ні́єбезпі́єчне, і́ так ні́є
мі́єлі́би ча́су споти́кач ці́є че́щїє́ї.
Вінсто́н пра́цовау́ ше́щді́єсі́ят ґо́дї́н
ти́ґодні́єво, Ю́лі́я ї́ще ві́єце́ї; од
нава́уу пра́ци за́љежа́уо, ќди
випа́днә́ і́х во́льне дні́ — че́сто ці́є
ні́є покрива́уи. Цо́ ві́єце́ї, Ю́лі́я
р́адко́ мі́яуа́ ца́уи во́лни ві́єчу́р.
Ні́єса́мові́чіє́ ду́жо ча́су поху́а́ні́яуо́ ї́ї
су́уха́ніє одчи́ту́в, у́ді́яу́ в по́ходах,
розда́вані́є у́лоте́к М́уо́ді́єжове́ї
Л́ї́ґи́ Антисе́ксуа́льне́ї,
п́риґото́вива́ніє́ тра́нспа́ренту́в на
Ти́діє́нь Ні́єна́віщі́, збі́єра́ніє́ ску́а́дек
подча́с кампа́ні́ї о́щє́днощі́ове́ї і́
по́добна́ ді́яуа́льно́щ спо́у́єчна.
Тві́єрді́уа́, же́ ї́ї ці́є то́ опу́аца́; да́ї
до́скона́уи́ каму́фля́ж. П́рє́стрє́ґа́йц
бу́аґи́х пра́в, мо́жна у́а́мач ві́єльќ.
Наму́ві́уа́ на́вет Ві́нсто́на, а́би
по́сві́єчі́у́ ї́ще ї́ден зе́ сво́їх во́льних
ві́єчору́в і́ зґу́о́сі́у́ ці́є о́хотні́чо до
пра́ци в фа́брице́ броне́ї, ґ́ді́є — в
ра́мах до́дато́кових за́їч —

затрудніяно ґорльових партіїніякув. Так вієц раз в тиґоднію, прєз чтери ґодини, Вінстон з нуди одходіу ніємалъ од змисуу, скрєцайц зє собѧ нієвієльк каваукі металу, правдоподобніє чєщї запальнікув, в кпско освієтльонеј, пеунеј прєчіяґу в галї, в ктуреј понури стукот муоткув злевау єїє з музика пуїнаца з тельеекрану в.

Кди споткали єїє в дзвонніци, моґлі врєщчїє узупеуніч љукї в своїх прєриваних розмовах. Биуо упальне попоудніє. Повїєтрє в мауим квадратовим помїєщенїю над дзвонамі, наґране і душе, цухнеуо ґоуєбімі одходамі. Розмавіялі прєз вієлє ґодин єїєдзац на закуронеј, покритєј ґауѧзками подуодзе; тилько цо якіє час ктуреє з нїх вставауо, би спојрєч прєз вѧск отвори стрєльнічє і справдіч, чи нїкт єїє нїє збљїжа.

Юльїя мїяуа двадієщїа шєщ љат. Мїєшкауа в готєљу роботнічим з трїдієстома їннимї дієвчєтамї („Вїєчніє в тим бабскїм смродїє! Як я нїєнавідзє кобієт” — доручїуа) і працовауа, так як єїє домиєљау, при аутоматах до пісанїя повїєщї в Департаменчїє Љїтератури. Љубїуа свуј завуд: її обовїязкї пољєґауи

ґуўвніє на обсудзе і консерваці
потѣжного, скомплікованого
сільніка електричного. Ніє уважаюа
сїє за спеціальніє буйскотлівă, аље
знаюа сїє на машинах, а праца
фізична справляюа її приїмнош.
Потрафіюа опісач цаїи процес
творѣнія повісці од моменту
надеїшіа зльєценія з Комісі
Планованія аж по остатечни ретуш
доконивани прѣз зеспўю ауторскі.
За то коңцови винік її ніє
інтересоваю. Як ошвіядчиюа, ніє
міяюа ґуови до ксїйжек. Трактоваюа
ї так само як інне артикуїи, ктўре
сїє продукуї, на прикуад
шнуровадуа љуб дѣми.

Ніє сїєґаюа памієчїя даљеї ніж до
почăтку љат шещдїєсїйтих, а їдинă
знанă її особă, ктўра чѣсто мўвіюа о
часах прѣд Револьуцїя, биюу її дїядек;
зніку, кди міяюа осїєм љат. В шкоље
зостаюа капітанем дружини
гокеєвеї і два љата з рѣду здобиюа
титуу најљепшеї ґімнастичкі. В
Капусїях биюа дружиновă, а в
Љідзе Мўодих — занім прѣшюа до
Мўодїєжовеї Љіґі Антисексуальнеї
— секретарѣм окрѣговим. Завше
чієшиюа сїє знакомїтă опінія.
Вибрано я навет (нієомиљна ознака
зауфанія) до праці в Порносеку,
секці Департаменту Љїтератури

зајмуяцеј сїї продукця тандетнеј порнографїї до розпровадзанія всрѹд прольї. Міїдзи собѧ, як визнаѹа, працювнїци прїзиваьї тї секцї „Кльоакѧ”. Працоваѹа там прїз рок, помагаяц видавач брошури — од разу в закльеїних опакованїях — под такімі титуѹамі, як Љубїї бич хѹостана альбо Ноц в інтерначїє дља дїєвчѧт, ктѹре пѹзнієј куповаьї украдкѹм мѹодїєньци з пролетарїяцкїх родин, прїконанї, же здобивая цоѧ заказанеґо.

— Як оне сѧ? — запитаѹ зачієкавіїни Вінстон.

— Ех, страшне сїєчїє. І так напавдї, потворнїє нудне. Їст тїько шещ фабуѹ, ктѹре за кождим разом цо нїєцо сїї змїєнїя. Зрештѧ я тїько обсѹгїваѹам каьїєдоскоп. Нїґди нїє працюваѹам в зєспоьє аѹторскїм. Нїє мам жадних здоьнощї лїтерацкїх, навет до вимисьланїя такї шмїри.

Здумїяѹа ґо вїядомощ, же з вїяткѹм шефѹв вшисткїх подсекцї в Порносеку затруднїяно виѹѧчнїє дїєвчїта, уважаяц, же мїжчїзнї, у ктѹрих попїд пѹчїїви їст значнїє сїьнїєјши, моґѧ прїдзеї уьєц зєпсучїю прїз контакт з

продукованимі прѣз щїєбіє
щвїньствамі.

— Навет мѣжаткі нієхѣтніє
затрудніяя — додаўа. — Воўа
мўоде дїєвчини, бо нібі сѧ так
чисте. Аўе цо до мніє гўрбо щїє
омильїлі!

Свўї пієрвши романс мїяўа в вієку
лат шеснасту з
шешдїєщїєчїєльетнім чўонкм Партії,
ктўри пўзнієї попеўніў самобўїство,
аби унікнѧч арештованїя.

— І добре щїє стаўо — ствїєрдїўа —
бо гдиби го зачѣлы магльовач, на
певно би мніє всипаў.

Од тєго часу мїяўа вієљу коханкўв.
Фїльозофія жичїєва Юльїї биўа
бардзо проста. Прагнѣўа щїє бавїч,
а „онї”, чїлы Партія, ущїўовальї її в
тим прѣшкодїч; ўамаўа вієц право і
якощ собїє радїўа. Уважаўа за так
само натуральне то, же „онї” хцѧ
позбавїч каждего радощї, як то, же
кажди прўбуї унікнѧч зўапанїя.
Нїєнавїдїўа Партії і чѣсто о тим
мўвїўа, уживаяц як
наєрдинарнїєїших сўўв, аўе нїє
критиковаўа її заўожењ і польїтїкї.
Доктрїнї Партії зупеўнїє Юльїї нїє
їнтересоваўи, хїба же дотичїўи її
вўаснего жичїя. Вїнстон ствїєрдїў,

же в оґу́льє ніє стосу́ї новомови, з
вийт́км пару су́ув, кту́ре вешу́и до
повшехнеґо ужичі́я. Ніґди ніє
су́ишау́а о Братерствіє і ніє хчі́яу́а
віє́рич в їґо істнієніє. Зорґанізовани
бунт п́речівко Парті́ї, з ґу́ри сказани
на нієповодзеніє, узнау́а за
ідіє́тизм. Твієрді́у́а, же
најрозса́днієј їст по просту у́амач
п́репіси, л́еч уміє́јтніє, так аби ніє
впащ. Вінстон чі́екав би́у, і́љу
п́редставі́чієльї му́одеґо поко́льєні́я
ми́сльї подобніє як она — чи можна
зна́льєзч віє́љу л́юдї вихованих по
Револу́цї, нієс́віядомих іннеґо
жичі́я., кту́ри уважа́й Парті́є за цо́с
ру́вніє трва́уеґо як нієбо і ніє
бунту́й сї́є отварчіє п́речівко ї́ї
ауторитетові, л́еч у́сіу́у́й ї́ї сї́є
вимкна́ч украд́км нічим за́йц сфо́ре
псу́в.

Ані разу ніє розважа́льї можли́воцї
взі́єчі́я с́льубу, бо Застана́віяніє сї́є
над чим́с так нієреальним по просту
ніє мі́яуо сенсу. Жа́дна, комі́ся ніє
уді́єльїу́аби ім зґо́ди, навет ґди́би
Вінсто́нові уда́уо сї́є яко́с позбич
Катгері́не. Ніє би́уо цо ма́рич.

— Яка она ї́ст, та твоя жо́на? —
запита́у́а Ю́льїя.

— Гм... чи знаш такі термі́н з
новомови: доброми́сља́к? Означа

особѣ догۇѣбнїє ортодоксїя, нїєздольна до помишленїя чего зۇего.

— Нїє, тего зврота нїє знам, аље вієм добре, о які тип чۇовїєка чї ходї.

Зачау јї оповїдач гїсторїє својго маужењства, лєч ку јго заскоченїю, нїє горєј нїж он умїяуа шгараактеризовачтен звїязек. Описауа му чїяуо Катгерїне, якби ј вїдіяуа луб дотикауа, штивнїєяце, їлєкоч сїє до нїєј зблїжау, ораз спосуб, в які жона здавауа сїє з цауєј сїуи го одпихач навет вۇвчас, гди обејмовауа го чїясно рамієнамі. Розмавіяяц з Юльїя о тих справах нїє чуу скрєпованїя; зрештї Катгерїне юж давно прєстауа бич дла нїего больесним вспомнїєнїєм; цо наївижеј мисльау о нїєј з нїєсмакм.

— Витрїмаубим з нїя, гдиби нїє јдно — освїдчиу і оповїєдіяу о фруструяцеј родїннєј церемонїї, до ктۇреј Катгерїне прїмушауа го регۇлярнїє раз в тигоднїю. — Нїє зносіуа тего, аље нїц нїє могуо јї повстрїмач. Називауа то... Нїгди нїє згаднїєш!

— Обовїязкм вобец Партїї —

ознаймі́уа нати́хміа́ст Ю́ляіа.

— Ска́д віє́діа́уащ?!

— Я те́ж, коха́ни, хо́діу́ам до шко́уі. Шеснасто́латкі ма́й раз в міє́сїя́цу по́гаданкі́ на темат жи́чіа ро́дінне́го. То само́ діє́ї́ щі́є в ор́ганіза́цях му́одіє́жових. Ца́уімі́ лата́мі вбі́а́я́ чі до гу́ови те́ бзду́ри. І в віє́љу ви́падках хи́ба р́ечиві́щіє ім щі́є уда́ї. Цго́чіа́ж ву́ащіві́є трудно́ оце́ніч; лу́діє́ потра́фі́й би́ч ша́леніє́ обу́удні́!

За́чє́уа ро́звіа́ч те́ кве́стіє́. Пра́віє́ ка́жди темат спрова́дза́уа до ву́асне́ї зми́су́овощі́, а ву́вчас потра́фі́уа ви́гу́аша́ч ніє́звиќље вні́кльі́ве са́ди. В одру́жніє́нню од Ві́нстона, щві́єтніє́ ро́зуміа́уа, д́ляче́го Па́ртіа́ ї́ст та́ка пу́рита́ньска. Уда́не в́спу́у́жичі́є пу́чіє́ве зва́льча́но ніє́ д́ляте́го, же́ мі́єдзи́ па́ртнера́мі тво́ри щі́є ін́тимна́ ві́є́з ніє́ подда́йца́ щі́є па́рти́їне́ї ко́нтро́лі, а́ље по́ніє́ва́ж ніє́заспо́кої́ніє́ сексуа́льне ви́воу́у́ї́ гі́стері́є, ста́н о́грома́ніє́ по́жа́дани́, ѓди́ж у́атво́ го́ пр́екшта́у́чі́ч в го́ра́чкє́ во́ї́нна́ лу́б в ку́льт пр́иву́дци́. Ю́ляіа́ у́ју́а то́ так:

— Ќди лу́діє́ щі́є ко́ха́я, зу́жива́я е́нергі́є, а по́тем ї́ст ім до́бре́ і

зупеўніе ніц іх ніе обході. Віец
Партія заказуї ім ціе кохач, бо хце,
жеби кажды безустанніе аж
трискаў енергія. Те чіягуе походи,
окрікі, вимахіваніе флягамі то по
просту ознакі ніевижичія
сексуальнего. Ісьлі їст чі добре, по
хољерё міяўбіс ціе поднієцач
Віелькім Братем, пљанамі
трьлетнімі, Двіема Мінутамі
Ніенавіщі і рэштā тих бредні?

Ма рацї, помисльаў. Міёдзи
встрёмієзльівощіā пучієвā а
ортодоксā палітичнā муї істнієч
щісуї, бліскі звязек. Бо як іначє
можна утрїмач на так высокім
позієміє ово натёженіе страху,
ніенавіщі і обуакањчє
уатвовієрнощі у вшисткіх чуонкув
Партіі, їсьлі ніе прёз затамованіє,
спіётрєніє і одповієдніє
укрункованіє якгощ потёжнего
натуральнего інстинкту? Попёд
пучієви стварāў дља Партіі
загроженіє, аљє уміяўа го
викоїстач. Подобніє постāпіўа з
інстинктем родічіельскім. Ніе могуа
заказач поїяданія дієчі, захёцаўа
віец до коханія іх в як најбардіє
традиціјні спосўб. Натоміаст дієчі
систематичніє обрацано прёчівко
родіцом; учоно ї, аби шпієговаўи і
доносіўи, їсьлі тилько зауважā цощ

одбігаяцего од норми. Так віець
родіна стауа ціе якби прѣдуюженіем
Польці Мишлі; кажды, кто міяу дієчі,
прѣз цауи час прѣбивау в
товариствіе досконале го знайцих
капушіув.

Нагле Вінстонові припомніауа ціе
Катгеріне. На певно донієсуаби на
ніего Польці Мишлі, гдиби по
просту ніе биуа збит гуупія, аби ціе
зорієнтовач, як нієправомишльне ма
погльади. Мишь о нієі насунау му
пануяци упау, од ктурего чоуо міяу
зрошоне потем. Зачау оповідач
Юльїі о тим, цо ціе видариуо — а
рачѣ] правіе видариуо — в рўвніє
упальне љетніє попоудніє прѣд
їденасту љати.

Биуо то три љуб чтери мієшіяце по
іх шљубіє. Згубілі ціе подчас пієшеі
вичієчкі в околїце Кент. Зостаї в
тиље за групă заљедвіє о кількасєт
метрўв, љєч скрѣчілі в зуă стронѣ і
нагле знаљєзлі ціе на скраю
урвіска, в мієішу гдіє нієгдиш
вбієрано кредѣ. Пієнова щіана —
дієшієч, двадієщіа метрўв — а
поніжеі гуази. Ніє биуо нікого, кого
могліби запитач о дрогѣ. Кди
Катгеріне зрозуміауа, же ціе
згубілі, впадуа в попуох.
Прѣбиваніє хоч прѣз хвіљѣ з даља

од гауаśлыівих вспууучестнікўв
вичієчкі вивоуивауо у нієј почучіє
віни. Цгчіяуа чим прёдзеј врўчич тă
самă дрогă, ктўрă прїшлы, і удач
śїє на пошуківаніє ґрупи. Аље
акурат втеди Вінстон спострёгў
кёпи крвавніци роснăце в щельінах
скальних поніжеј. Вśрўд ніх
двубарвнă — кармазиновă і
цеғласточервонă — ктўра
највиразнієј вирастауа з јднего
корєнія. Нігди ніє відіяу чєгоś
подобнего, завоуау вієц Катгеріне,
жеби теж зобачиуа.

— Спўјр, Катгеріне! Попатр на
тамте квіяти. Та кёпа правіє на
самим доље. Відіш, же сă в двўх
кольорах?

Юж одходіуа, аље мімо взбурєнія
цофнёуа śїє. Вихильіуа śїє прёз
урвіско і спојрауа там, гдіє
всказивау. Стояц о крок за нія, обяу
я в тальї, би ніє страчіуа рўвновагі.
В тејже хвілы здау собіє справё, же
сă зупеуніє самі. В поблыжу ніє
биуо нікого, ніє дрғау ані јден лыщ,
ніє суйшауо śїє навет птакўв. Мауа
шанса, аби в такім мієјшу знајдовау
śїє мікрофон, а навет гдиби го ту
гдієś укрито, виуапивауби прёчієж
тільки дьвієкі. Биуа то најгорётша,
најбардієј сенна пора попоуднія.

Сўоњце паўіўо, пот щіекаў
Вінстонові з тварі. І втеди нагље
пřiшўо му до гўови...

— Дљачегощ јј ніе зепхнаў? —
спитаўа Юльіа. — Я бим щіе там ніе
вагаўа.

— Так, најдрожша, ніе вятпіе. Я теж
бим щіе ніе вагаў, гдибим втеди биў
тим чўовіе́км цо teraz. Цгочіяж...
сам ніе віем.

— Жаўуїш, жещ јј ніе зрўчіў?

— Так. В грунчіе рєчи жаўуї.

Щієдїєльі обок щієбіє на закуронеј
посадзце. Пřiчіягнаў дїєвчинё
бљіжеј. Опарўа гўовё о јго раміе; јј
вўоси видїєљаўи пřiїмни запах
нівечяци смрўд гоўёбіх одходўв. Јст
мўода, помищљаў, вчіяж очекуї
чегощ од жичія і ніе розуміє, же
зепхніе́чіє зе скаўи нієвигоднеј
особи нічего ніе розвіязуї.

— Прєчієж то би ніц ніє змієніўо —
ощвіядчиў.

— Віец дљачего жаўуїш, жещ јј ніе
зепхнаў?

— Бо лєпше јст дїяўаніє од
бієрнощі. В гре, якя провадїми, ніє
можеми однієщ звичієства. Аље
нієктўре прєгранє ся мімо вшистко

льепше од інних.

Почуу, же Юля взура рамянамі на знак спрэчыву. Нігдзі с'ї з нїм нїе згадзауа, іл'екроч м'увіу цоц' падобн'го. Ніе хчіяуа п'рыяч до вядомасці, же ідностка завше муці п'реграч. Здавауа сабіе справе, іж згуба іст п'ресадзона, же п'редзеі чі п'ўзніеі Польця Мислі зуапіе іх і забіі, але р'ўночасніе якас' ч'астка іі умісуу віеріуа в шансе створенія сабіе таімнач'го с'віята, в кт'урім можна жич, як с'їе тілько запрагніе. Вистарчіуо міеа шч'еіе, п'ребіег'уощ і одваге. Ніе розуміяуа, же шч'еіе по прасту нїе істніеі, же звичіество іст мажліве ідініе в одл'ег'уеі п'ріш'уощі, д'ууго по іх с'міерчі, же од хвілі вівовіедзенія воіні Партіі најл'епіеі мисл'еч о сабіе яко о трупіе.

— Їстеґми мартві — рґеку́ Вінстон.

— Ёшчэ ніе ёсцёмі —
запротэстоваўа рэчово.

— Фізічніє ніє їсте҃ми. Аље за пўу року, за рок, гўра за пієч лят бєдїєми. Бої єїє ємієрчі. Їсте҃ мўодша оде мніє, вієц певніє боїш єїє бардїєї. Ясне, же спрўбуїми одвлєкач наш конїєц так дўуго, як нам єїє уда. Аље ніє ма то вієлькїго

значенія. Скоро здецидowaliсьми шйё бич вољнимі лъудьмі, мушми поставіч знак рўвнощі міёдзи жичієм і шміерчія.

— Бздура! Вољіш шйё кохач зе мнă чи з якімш шкълетем? Ніе радујш шйё жичієм? Ніе чієши чіё, же можеш повідїєч: то јстем я, то јст моя рёка, моя нога, істнієј, направдё істнієј, жиј?! Ніе справія чі то радощі?!

Обрўчіуа шйё ку нієму і приваруа цауим чіяуєм. Чуу прёз комбінезон дотик јј дојрауих, јдрних пієрсі. Чіяуо Юльї вљевауо в нієго свой муодощ і анімуш.

— Маш рацј, справія — прїзнау.

— Вієц прёстањ гадач о шмієрчі. А тераз, кохани, мушми шйё умўвіч на настёпне спотканіє. Цгиба знўв можеми шйё споткач на пољанце. Одчекальїми дощ дўуго. Тільки тим разем појдїєш іннă трасă. Вшистко юж обмишльїуам. Всїядїєш в почїяг... почекај, најљєпієј чі то нарисуј.

І, зарадна як завше, гауăзкă з гоуёбієго гніязда зачёуа рисовач мапё на закуронеј посадзце.

Вінстон розејрау́ ці́ по нё́дзнім
покоі́ку над скльепем пана
Цгаррінґтона. На о́громаім у́ўжку
под окнем лѐжау́и вистрѣ́піёне
коце і подушка без пову́очки. На
комінку тикау́ старомодні зеґар з
двунастоцифровѧ́ тарча́. В роґу, на
розку́аданім стоље, поу́исківау́
уаґодніе в пу́ўмоку шкљани
прі́чіск, кту́ри Вінстон купіу́ п́ред
міе́сцяцем.

За мета́ловѧ́ осу́онѧ́ комінка стау́
пообіяні бляшани примус, ґарнек
ораз двіе фі́льжанкі, вши́стко
достарчоне п́рез пана
Цгаррінґтона. Вінстон розпальіу́
примус і наставіу́ в ґарнку водѣ.
П́риніу́су зе собѧ́ пеу́нѧ́ копертѣ
Кави Звичі́ёства і кі́лька пасти́лек
сахарини. Зеґар всказивау́ ці́удма́
дваді́ещія, чилі́ діе́віётнаста́
дваді́ещія. Ю́ля міяу́а п́ри́щ о
діе́віётнасте́й т́риді́ещі.

Ша́лье́ньство, ша́лье́ньство, шептау́
му вевне́т́рни ґу́ос; ш́віа́доме,
ніе́пот́ребне, само́бу́јче
ша́лье́ньство. Зе вши́сткі́х
п́рестѣ́пств, як му́ґу попеу́ніч
чу́онек Парті́і, то би́уо
на́јтрудні́е́ше до укри́чія. Помису́
п́рише́ду му до ґу́ови, ґди у́јрау́ в
ми́сьлах шкљани п́ри́чіск одбія́йци

сіє в випольерованим блячіє
розку́аданеґо стоу́у. Так як
очеківа́у, пан Цгаррі́нгтон хётніє
вина́у покѹ́. Учієши́у сіє, же
впадніє му кілька до́ларѹв екстра.
Ані сіє ніє обу́риу, ані ніє зач́у
нієп́риїмніє споуфа́лч, ќди стау́о
сіє ясне, іж Вінстон пот́ребу́ покою
в це́лах романсових. Стара́у сіє
раче́ї ніє пат́реч му в очи і виража́ч
тільки о́у́льнікамі; в суміє
заховива́у сіє так де́лікатніє, якби
хчі́ау нієма́л стач сіє нієві́дочни.
Можли́воц п́ребива́нія з да́ла од
лю́ді то ценна р́еч, о́свіядчи́у. Цо
певіє́н час ка́жди одчу́ва пот́ребѣ
самотно́щі. А ј́сьлі кому́с акура́т
ві́ядомо, ѓдіє кто́с інни́ любі́
ізо́ловач сіє од́ сві́ята, зви́ку́а
ѓречно́ц вима́га, аби те́го ніє
розѓуаша́у. Дода́у навет, з та́кім
виразе́м тва́ри, якби на́јхётніє́ї в
о́у́лье розпу́ина́у сіє в пові́трѹ, же
дру́гіє д́рві до́мку вихо́дза́ на
подвѹ́ре, з ктѹ́реґо ј́ст п́рејщіє на
са́сїєдні́я у́лічкѣ. За о́кне́м кто́с
спіє́вау. Вінстон, укрити́ за
му́сьліно́ва́ фіранка́, ви́јра́у на
зе́вна́трѣ. Червцо́ве су́о́ньце вчі́яж
ве́дрова́у висо́ко по ніє́біє, а на
подвѹ́рку сќапани́м в ј́ґо бля́ску
о́льб́рімі́я ба́ба п́реві́язана в па́сіє
фа́ртuxeм у́шити́м з ворка, маси́вна

як нормандзка кољумна, о крѣпкіх,
червоних раміёнах, хо́діуа чіѣжко
там і з поворотем міѣдзи ба́льіа а
шнурем на бієльзнѣ, розвієшайц
дієсьіяткі біа́уіх, квадратових
кава́укѡв матеріа́уу, в ктѡ́рих
Вінстон розпозна́у піє́љушкі.
Љєкроч ви́јмова́уа з уст древніа́не
спіна́че, нати́хміа́ст зачина́уа
спіє́вач доно́шним контра́лѣм:

То би́у тілько хві́лови урок
І мінáу як квіє́тніє́ви діє́нь,
Љєч цѡ́ж за ма́реніа́ розбуді́у!
З серца ме́го нај́льже́ши здя́у чіє́нь!
Су́ова те од тигóдні нучі́у до
знудзє́ніа́ ца́уи Љондин. Би́уа то
ї́дна з ніє́льчних, бардзо до́ шіє́біє
подобних піє́сенек, п́ригòтовиваних
д́ля про́лі п́рєз ктѡ́ра́ш з секці́
Департаменту Музикі. Їх тексти,
без абсо́лютніє́ ні́чії́го у́діа́уу,
укѡ́ада́уа машина звана
версифі́каторем. А́ље кобіє́та
спіє́ва́уа так мелòди́їніє́, же в її́
устах на́вет те стра́шне бредніє́
б́рміа́уи ніє́малъ п́ри́їмніє́. Вінстон
су́иша́у спіє́в і шу́раніє́ бутѡ́в
про́лкі о брук, ќрікі діє́чі баві́ящих
ші́є на у́льци, а ѓдіє́ш в одда́лі
стѡ́уміє́не одгѡ́си ру́ху ко́уовє́го,
љєч покѡ́ї і так вида́ва́у му ші́є чі́хи
п́рєз то, же бра́кова́уо в ні́м
те́љеекрану.

„Шаљењство, чисте шаљењство!”
— помиśљау знув. Ніє вієриу, аби
відуйц śіє тутај моғлі унікнăч
викричія дуюжеј ніж през кілька
тигодні. Аље покуса, би врешчіє
мієч стаує мієјше споткань, в
додатку бльіско і под дахем, биуа
для ніх збит śільна. По рандце в
дзвонніци в огуље ніє удавауо ім
śіє споткач. В звійзку зе
зблійжайцим śіє Тигоднієм Нієнавіщі
дракоњско видуюжоно час праці.
Вправдіє обходи розпочинауи śіє
допієро за мієśійц, аље
пруготованія провадзоно на так
гігантичнă скальє, же нікого ніє
омінеуи якś додаткове зајчія.
Врешчіє јднего дня обојгу
випадауо вољне попоудніє.
Умувільі śіє, же поядă на пољанкє.
Дієнь вчеśнієј споткальі śіє вієчорем
на улыци. Як звикље Вінстон ледво
спојрау на Юльє, кди лавіровальі в
тууміє повољі зблійжайц śіє до
śієбіє, лєч видауа му śіє бљедша
ніж зазвичај.

— Ніц з тего — шепнеуа, гди тилько
узнауа, же може śіє безпієчніє
одезвач. — З ютра нічі!

— Цо такго?

— Ютро ніє моғє.

— Дљачеґо?

— З прозаїчнеј пїрчини. Тим разем зачаў мі сїє вчеснієј.

Мёжчизна на момент впадў ве вщїекуощ. Одкăд мїесяц тему познаў Юльїє, змїєнїу сїє характер јїго пожаданїя. На почăтку нїєвїєље бїуо в їх пїєщотах правдївеј змисўовощї. Кди кохалї сїє по раз пїєрвши, бїу то по просту сївїядоми акт вољї. Алє юж по другїм разїє вшїстко сїє змїєнїуо. Запах вўосўв Юльїї, смак јї уст, дотик скўри стаўи сїє якби чёщїă јїго і јїго сївїята.

Дїєвчина видаваўа му сїє тєраз фїзїчнїє нїєзбёдна; нїє тїько јї праґнăу — уважаў врёч, же ма до нїєј право. Кди повїєдїяўа, же ютро нїє може јхач, почуў сїє гўёбоко ошукани. Акурат в тим моменчїє тўум пхнăу їх ку собїє і їх дўонїє сїє зеткнёўи. Шїько ущїєнёўа чубкї јїго пальцўв ґестем, ктўри взбудїу в нїм нїє тїьє пожаданїє, їьє чуўощ. Узмисўовїу собїє, же кди жиї сїє з кобїєтă, такї повўд одмови јст речă чёстă і натуральнă; оґарнёўо ґо розрєвнїєнїє, якґо нїє знаў нїґди дотăд. Запраґнăу наґље, аби бїьї маўжењством юж од дїєсїєчїю лят. Запраґнăу їщ з нїя улыцă; нїє так як тєраз, лєч отварчїє і без лёку,

розмавіяяц о бўагостках і купуяц
дробіязгі до вѣпўльнеґо дому.
Зама́риуо му сїе́, аби міе́лы ѓдіе́ сїе́
спотикач і п́ребивач тилько ве дво́ї
без почучі́я, же за ка́ждим разем
муш́а сїе́ кохач. Ніе́ теґо віе́чору,
а́ле ю́ж насте́пнеґо дні́я впаду́ му
помису́, жеби вина́йч покӯ́ј од пана
Цга́ррі́нгтона. Ѓди пові́їді́яу о тим
Ю́льїі́, ніе́спо́діе́ваніе́ п́ристау́а
охочо. Обо́ї здава́лы собі́е́ справе́,
же то ша́льеґство. Я́кби
науми́сьніе́ постё́пова́лы о кро́к в
стронё́ґробу. Сїе́дза́ц на б́реґу
у́у́жка і чека́яц на Ю́льїе́, поми́сьлау́
о льо́хах Міні́стерства Міу́ощі́. Ді́вне,
я́к у́в ніе́ухронні́ кошма́р яві́у сїе́
наґ́ле п́ред очима́, по чим зну́в
зні́кау́. Би́у чимс́ ніе́одвоу́альним:
стано́віу́ че́щ іх п́ришу́ощі́, че́щ
поп́редзая́ца́ с́міе́рч так
ніе́заво́дніе́, я́к лы́чба 99 поп́редза
лы́чбе́ 100. Ніе́ спо́су́б би́уо теґо
у́нікна́ч, а́ле і́стні́яуа ша́нса
о́дрочені́я; ї́дна́кже раз по раз з
пеу́на́ с́вія́домо́щіа́
ніе́безпі́е́чеґства ро́бі́лы цо́с, цо
тільки мо́уо скру́чіч о́крес діе́́ля́ци
і́х од зґу́би.

В тим мо́менчіе́ на шґо́дах розле́ґу
сїе́ поспі́ешні́ тупо́т кро́кув і до
по́кою впаду́а Ю́льїа́. Мі́яуа зе соба́
торбе́ на на́ре́ді́я ви́конан́а з

Ґрубеґо бра́зовеґо пу́ўтна, з кту́рґа
часамі віди́вау́ я на корита́ру
міністерства. Подше́ду і прїту́льїу
дієвчинѣ, лєч шибко визво́льїуа́ щїѣ
з објч, вчіяж щїска́яц торбѣ.

— Ѓднґ хві́лкѣ! Најпієрв хцѣ́ чї
показач, цо здо́биу́ам. Ти певніє
прїніє́сує́ш тѣ огиднґ Кавѣ́
Звичіє́ства, но ніє? Так теж
ми́сьлау́ам. Можеш ви́ручіч то
гу́вно, ніє бѣ́діє́ нам потрѣ́бна.
Патрґ!

Укльѣ́куа́ на поду́одзе, отвори́уа
торбѣ́ і висипа́уа з ніє́ј лєжа́це на
вієрху на́рѣ́дія. Под спо́дем
зна́йдовау́о щїѣ́ кї́лька зґрабних
папієрових пачушек. В пієрвше́ј,
кту́рґа му пода́уа, вичу́у доти́км цо́ш
ді́внеґо, а́ле зара́зем я́кби мґльі́щіє
зна́ємеґо. Випе́у́ніяу́а я́ яка́ш
чіє́жка, зія́рніста субста́нця
устѣ́пу́яца под на́чіс́км па́льцу́в.

— Чи́жби то́ би́у цу́кр? — спита́у.

— Так, правді́ви цу́кр. Ніє́ сахара́на,
ті́лько цу́кр! А ото́ бо́хенек х́леба,
правді́веґо, я́снеґо х́леба, ніє́ теґо
сві́ньства, кту́рим нас карма́й, о́раз
су́оїчек де́му. До теґо́ јще́ пу́шка
м́лека і... Спѣ́јрґ! З теґо́ ј́стем
на́јбарді́єј ду́мна. Му́сьїау́ам о́віна́ч в
шма́тѣ, бо...

Ніє потребова́уа му вия́снїяч,
д́лячеѓо завіне́уа те́ пачкё: її
аромат од разу ви́пеу́ніу́ покӯ́ї.
Вонни, інтенсивни запах ко́яріу́ чіє
Вінстонові з највче́сніє́шим
діє́чіньством, хоч і тєраз часем
зда́рау́о му чіє́ го́ чуч — до́ходіу́ на
п́ріку́ад з гу́ёбі міяне́ї ќлаткі
шгодо́веї, до́пӯкі на́гље́ ніє
зат́ра́сніє́то д́рві, а́льбо уно́сіу́ чіє́
та́їмнічо́ на зат́уочо́неї у́лиці;
ва́хау́о чіє́ го́ п́рєз хві́льє́, по́ чим
ра́птем ні́ку́.

— Ка́ва — шє́пна́у́. — П́равді́ва
ка́ва!

— Ка́ва Вє́внє́трне́ї Парті́ї.
П́рініє́су́ам ца́уи кі́льоґ́рам.

— Я́к здо́біу́ащ те́ ска́рбі?

— Чу́онковіє́ Вє́внє́трне́ї Парті́ї ма́я
вши́сткі́го в брӯ́д. Тим́ ш́вініє́м ні́чеѓо
ніє́ бра́куї́, до́су́овніє́ ні́чеѓо. А́ље
ке́льне́ри, су́ужба́ і інні́ за́вше́ цо́щ
там под́кра́даї́, віє́ц... Па́тр̕, ма́м
на́вет тро́хє́ герба́ти.

Вінстон ю́ж до́бра́ хві́льє́ те́му
п́ріку́цна́у́ обо́к Ю́льїї́. Ро́зерва́у рӯ́ґ
пачу́шкі́.

— П́равді́ва герба́та! Ніє́ льі́щіє́
ї́жін!

— Остатніє їст споро гербати.
Певніє здобили Індіє чи цоґ в тим
родзаю — оґвіядчи́уа. — Почекај,
кохани. Одврѹч ґіє і ніє патр на
мніє прѣз кїлька мїнут. Уґїяґ по
другїєј стронїє уґужка. Тїлько ніє
подходь збит бльїско окна. І ніє
оґляґај ґіє, допѹкі чї ніє повієм.

Вїнстон запатрїу ґіє в муґльїновѡ
фіранкѣ. На подвѹрѹ кобієта о
червоних рамїєнах вчіяж дрептауа
мієдзи баљїя і шнурем з бієльїзнѡ.
Вијуа з уст кољеїне два древнїяне
спїначе і заґпїєвауа з прѣјчієм:

Муґвїя, же час љечи рани,
Вшїстко в нїєпамїєч одпѹїва;
Љеч мој серце вчіяж шљоха
жауоґнїє,
Гди вґпомнїєнїє спрѣд љат в нїм
оґїва!

Највїразнїєј знауа на памїєч цауѡ
шматуавѡ пієснкѣ. Їј ґуос —
мельодїїни, прѣпоєни якби поґоднѡ
мельанхольїя — взбіяу ґіє до ґури
враз з вонним љетнїм повієтрєм.
Одноґїуо ґіє враженїє, же бїуаби
зупеунїє щєґљїва, гдїби тен
червцови вієчѹр трвау вієчнїє, а
ґура пранїя нїгди ґіє ніє коњчиуа, і
гдїби прѣз настєпне тїґїяце љат
моуа розвієшач пієљушкі і
вїґпїєвївач бздури. Помїґљау з

заскоченієм, же нігди ніє сѹишау́,
аби чѹонек Партії шпїєвау́ цош
спонтанїчніє сам їден. Биѹоби то
врѣч нїєправомишльне і певнїє
узнане за ознакѣ нїєбезпїєчнеї
екшентричнощї, подобнїє як
мѹвієнїє на гѹос до шїєбіє. Чижби
тїлько лѹдїє жийци на ґранїци
убѹства мїєлї охотѣ шпїєвач?

— Можеш шїє одврѹчїч! — завоѹаѹа
Юльїя.

Ќди на нїя споїрау́, в пїєрвшеї хвїлї
правїє її нїє познау́. Споїєвау́ шїє,
же зобачи дїєвчинѣ наґа́. Тимчасем
змїяна, яка настїпіѹа, биѹа значнїє
бардїєї нїєзвикѹа. Юльїя шїє
умаьоваѹа.

Запевне встїпіѹа украдѣм до якґош
скьєпу в дїєльнїци дља пролї і
купїѹа собїє зєстав косметикѹв.
Уста мїяѹа чїємночервоне, на
польїчках рѹж, нос пїїпудровани;
навет очї подкрешльїѹа чимш, цо
справїѹо, же видаваѹи шїє яшнїєїше.
Макїяж виконаѹа дощ нїєудољнїє,
аље теж Вїнстон нїє биѹ жадним
знавцї. Дотихчас нїгди нїє вїдїяѹ і
навет собїє нїє потрафїѹ виображїч
партїїнїячкї з умаьованї тварї.
Пїремїяна, яка шїє в Юльїї доконаѹа,
биѹа впрост нїєсамовїта. За помоцї
заљедвїє кїлька почїйґнїєч в

одповідніх міє́шах ста́уа щі́є́ ніє
тільки значніє́ у́адніє́ша, љеч
п́реде вшисткім значніє́ бард́іє́
кобіє́ца. Ї́ крú́тка фризурá і
хúопіє́ци комбінезон ї́диніє́
потё́гова́уи то враженіє́. Ѓ́ди бра́у я́
в раміє́на, почу́у штучни запах
фіє́уку́в. П́рипомні́яу́ му щі́є́ пú́умрок
сутерени і чарна яма в тва́ри
проституткі. Ужива́уа тих самих
перфум, а́ле вца́ле му то ніє́
п́решкадза́уо.

— Навет перфуми! — виќрикна́у.

— Так, на́йдрожши, навет перфуми.
І віє́ш, цо́ ї́ще зробі́є? Здобе́дє́ яко́
правді́ва́ бабскá су́кнкє́ і бе́дє́ я́
но́іч замі́яст тих хо́љерних ґачі́.
Вúо́жє́ ї́двабне по́ньчохи і пантоф́ље
на висо́кіх обца́сах! В тим поко́ю
бе́дє́ кобіє́та, а ніє́ това́ришкá
парти́йна!

Зрúчі́льі з щі́є́біє́ убрані́я і по́уожи́льі
щі́є́ на о́громним магоні́євим у́ожу.
Вінстон по́ раз піє́рвши розебра́у щі́є́
ца́у́км до на́ґа в обе́цнощі́ Ю́льї́.
Дотихчас збит щі́є́ всти́діу́ сво́ґо
б́ладе́ґо, мі́зерне́ґо чі́яу́а, жи́льакúв
на у́идках і фіє́льетове́ї п́лями над
косткá. Ніє́ міє́льі п́рещі́єрадúа, љеч
витарте́ ко́це, на кту́рих спочива́льі,
би́уи ґу́адќ в доти́ку, а розмі́яри і
спр́ежисто́щ у́у́жка вправі́яуи і́х

о чим тилько хцѧ, нїє чуѧц жаднеї потреби, аби встач — чи вољно їм биѸо по просту так љежеч і сѸухач чїхих дѡвїѧкѸв пѸинѧщих зза окна? Цгиба нїєможљїве, жеби така сѸодка безчиннощ биѸа кѡдиכולвїєк дозвољона! Юљїа обуѡїѸа щїѧ, прѧтарѸа очи і уношѧц щїѧ на Ѹокчїю спојраѸа на примус.

— ПоѸова води щїѧ виґотоваѸа — ствїєрдїѸа. — Зараз встанѧ і зробіѧ нам кави. Мама ґоѡїнѧ. О ктѸреј ґашѧ щвїятѸо в твоїм бљоку? :

— О двудїєстеј трѧчієј трїдїєщї.

— У мнїє в готельу пункт двудїєста трѧчїа. Аљє вшисткї мущїми врацач споро вчещнїєј, бо... Ојј! А маш, ти обрїдљїва бестїє!

Наґљє вихильїѸа щїѧ з ѸѸжка, хвичїѸа з подѸоґї бут і ррчїѸа в рѸґ покою тим самим хѸопїєщїм рухом рамієнїа, яким подчас ДвѸх Мїнут Нїєнавіщї на очах Вїнстона чїснѧѸа сѸовнїк в подобїзнѧ Ґольдстеїна.

— Цо то биѸо? — спитаѸ заскочони.

— Щур. ВиставїѸ свѸї щмїєрдзѧци нос зза љїстви. На певно їст там дїюра. Прїнајмнїєј напѧдїѸам му пїєтра!

— Щури — шепнаў Вінстон. —
Тутај!

— Са вшэ́дзі́е — пові́дзяўа обо́јтні́е
Ю́льіа, ќуада́ц с́іе з по́вротем. — В
го́тельу ро́ботні́чим ма́ми ї́ в ку́хні.
Чэ́щ д́іе́льні́ц Л́онди́ну аж с́іе од ні́х
ро́і. Ві́еш, же ата́куя́ д́іе́чі? На
ні́екту́рых у́лыцах ко́біе́ти бо́я с́іе
зо́ставі́яч ні́емовлье́ без о́піе́кі на́вет
на м́іну́тэ. На́јго́рше са́ те ві́е́льк і́
бру́натне. А на́јпо́твора́ніе́ше ї́ст то,
же...

— П́рэста́нь! — заво́уаў Ві́нстон,
за́чіска́яц мо́цно о́чи.

— На́јдро́жши, стра́шні́е зб́ладу́е́щ!
Цо́ с́іе ста́уо? Ма́ш а́льергі́е на
щу́ри?

— Щу́ри то на́е́гідні́е́ше, цо́ мо́же
бич на́ с́віе́чіе!

П́риту́льі́уа го́ до с́іе́біе і́ ото́чіуа́
ра́міе́намі, я́кбі х́ца́ц ро́зпро́шич ї́го
лье́кі ч́іе́пу́ем сво́јго́ ч́і́яуа. Ні́е од
ра́зу ото́ро́іу о́чи. П́рэ́з кі́лька х́ві́ль
зда́вауо́ му с́іе́, же зну́в по́вру́чіу
ко́шмарні́ сен, кту́ри п́рэ́сьля́довау́
го́ п́рэ́з ца́уе жи́чіе в ру́жних
одста́пах ча́су. Пра́віе за́вше бі́у
такі́ сам. П́ред Ві́нсто́нем я́ві́уа с́іе́
мро́чна я́ма, а в ні́е́ј ча́іуо́ с́іе́ цо́щ
так п́рэ́ража́я́цего́ і́ об́ры́длы́вего́,

же бау́ ціє навет спојреч. Ве ціє
цау́и час чуу́, же ошукуј сам цієбіє,
бо подсвіядоміє віє, цо криј ціє в
чіємнощіах. Ѓдиби здобиу́ ціє на
правдівіє вієлькі виціуек, так
брутальні, якби хціау́ сам розсадіч
собіє чашкё, здоу́ау́би одкрич, цо
то та́кго. Љеч за кождим разем
будіу́ ціє ніє учинівши те́го; кошмар
їднак міау́ якіс звійзек з тим, цо
му́віу́а Ю́ля, ќди на нія ќрикна́у.

— Прёпрашам — рёку́. — Ніц ціє ніє
стау́о. По просту ніє љубіє щурѳв.

— Ніє мартв ціє, најдрожши, юж іх
вієцеј ніє ујриш. Прёд вијцієм
заткам отвѳр кавау́км ворка. А
настёпним разем пр́инієсё гіпс і
по́рдніє вшистка за́кляјструј.

Юж правіє запомніау́ о своїм
панічним страху. Љекко
завстидзони у́ціяду́ на у́ѳжку. Ю́ля
встау́а, ву́ожиу́а комбінезон і
запа́риу́а кави. З гарнка уно́ціу́ ціє
так ці́лни, вспаніяу́и аромат, же
замкнё́льі окно, аби пр́ипад́км ніє
почуу́ го́ ктос обци і ніє зач́ау́
справдзач, сќад дохо́ді. Ѓще љепша
од са́меґо смаку кави би́уа
їдвабістош, яќа надавау́ їј цуќр —
цо́с, че́го Ві́нстон, по љатах
уживанія сахарини, нієма́ль ніє
паміє́тау́. З їдн́а рё́ќа в ќшені, а в

другієј т́римаѣц пајдѣ хлѣба з
ѣдем, Юльїа обешуа покѹј;
зеркнѣуа обојтнїє на реґау з
ксіѣжками, обејрауа розкуадани
стѹу і повідїяуа, як најлѣпієј ґо
направїч, опадуа на фотель, жеби
справдїч, чи сієдї сіє в нїм вигоднїє,
врешчіє з чїєкавощіа і розбавїєнїєм
попатріуа на зеґар з абсурдаљна
двунастоцифрова тарча. Потем
п́ринїєсуа до уѹжка шкљани
п́ричїск, хцац обејреч ґо в лѣпшим
свїєтлѣ. Вїнстон вїяу ґо јј з рак, як
завше заурочони мїєкка
воднїстощіа шкуа.

— Як мїсльїш, до чєґо то суужї? —
спїтауа Юльїа.

— До нїчєґо; хїба нїґди нїє мїяуо
жаднеґо застосованїя. І вуаєнїє
длѣатеґо так мї сієє подоба. То
кавауек давнєј гїсторїї, ктѹри
запомнїєлї змїєнїч. П́ресуанїє спрѣд
сту лѣат; ґдибїсми тїљко умїєлї ј
одчитач!

— А тен образек — всказауа ґуова
рїчїнѣ на п́речївлѣгѹєј щїанїє —
теж ма тїлѣ лѣат?

— Вїєцєј. Садзѣ, же двїєщїє. Аљє
трудно одґаднѣч. Нїє вїядомо, цо
походї з якґо окресу. Подешуа,
жеби обејреч рїчїнѣ з бљїска.

— О, то тѣди ви́лазу́а та бестія! —
заво́уа́уа, копі́яц лѣствѣ́ докѹ́адні́е
под образ́км. — Цо то за будинек?
Ѓдіє́щ го́ хиба ві́дія́уам.

— То ко́щіу́у, а п́рина́јмні́еј ні́егди́щ
би́у то ко́щіу́у. Ко́щіу́у Ш́ві́єте́го
Ќлье́менса.

П́рипо́мні́яу́ му́ ш́іє́ стрѣ́п ві́ерши́ка,
кту́рего́ на́учіу́ го́ пан Цга́ррі́нгтон.
Ви́ре́цито́вау́ те́скні́є:

— „Пома́ра́нче за пенса́, ќрича́
дзвони́ Ќлье́менса!” Ку́ јго́
заско́ченію́, дода́уа:

Скра́ду́ цитрин пѹ́у́ тужі́на, дудні́я
дзвони́ Марчі́на,
Зара́з зу́апі́я зу́о́діє́я, рича́ дзвони́
Баі́ље́иа...

Да́љеј ні́є ві́єм. Па́мі́єтам тилько́ сам
коні́єц: „Ото́ чі́ястко́, можеш з́іщ
по́уовѣ́, а ото́ топѹ́р, кту́ри зетні́є чі́
гѹ́овѣ́!” Ні́чим гасѹ́о́ і одзев. А́ље по
„дзвони́ Баі́ље́иа” по́ві́нна бич ј́ще
ј́дна лѣ́ні́јка. Мо́же уда́ ш́іє́ јако́щ
о́живі́ч па́мі́єч па́на Цга́ррі́нгтона,
би́ я́ собі́є п́рипо́мні́яу́.

— Ќто чі́є те́го на́учіу́? — за́питау́.

— Ді́ядек. Повта́рау́ мі́ тен ві́ерши́к,
ќди би́уам ма́уа. А́ље ѓди мі́яу́ам
о́ієм л́ат, ста́рушка́ хиба
ева́поровано́. В ка́ждим ра́зіє́ на́гље́

зніку́. Чіекаве, цо то та́кго цитрини
— дода́уа змієнія́яц темат. —
Помара́нче віді́яуам. То та́к
окра́гуе жу́утаве овоце з груба́
ску́рка.

— Памі́ётам цитрини — ре́ку
Вінстон. — В л́атах пі́єчдіє́сі́йних
би́уо іх под достат́км. Так ква́сне,
же од са́мего́ запаха́ зёби́ чієрпу́и.

— За́уожё́ ці́є, же за тим обра́зкм
гніє́ждя́ ці́є плу́скви. Кту́рего́щ дні́я
зде́ймё́ го і по́рядніє́ вишору́. Цгиба́
юж час́ ці́є збі́єрач. Мушё́ змич
макі́яж. Шла́г би то трафі́у! Тобі́є
теж витре́ докúадні́є тва́р.

Вінстон ніє́ встава́у і́ще прё́з кі́лька
мінут. В поко́ю пово́лі ці́є
щіє́мні́яуо. Одвру́чіу́ ці́є тва́ря́ до
сві́ятúa і ле́жау́ так впа́троні́ в
шкля́ні прі́чіск. Фаши́новау́ го ніє́
ти́ле ко́раль в ш́родку, і́ле са́ма
факту́ра шку́а. Би́уо ніє́малъ́ так
прё́йрі́сте як пові́єтрё́, хочі́яж мі́яуо
в собі́є дівна́ гу́ёбі́є. Зупе́уніє́ якби
пові́рхні́я шку́а тво́риúá у́ук ніє́ба
ота́чайце́го ма́ленькі́ сві́ят з ву́асна́
атмосфе́рă. Вида́вау́о му́ ці́є, же
потрафі́у́би прё́нікна́ч до внёт́ра, а
ву́ащіві́є, же юж там і́ст разем з
маго́ніє́вим у́у́жкм, розку́адани́м
сто́уем, зе́гарем, ста́льорите́м, а
также́ з са́мим прі́чіскм. Прі́чіск

стау́ ці́й тим поко́йм, а кораль жичі́єм
ї́го і Ю́льїі, заві́шаним я́кби на
ві́чнощ в серцу́ шкля́неї бри́у́кі.

5

Симе зніку́. Певне́го дні́я ні́е
п́ришеду́ до пра́ци; кі́лька
ні́ерозва́жних осу́б скоментова́ю
факт ї́го ні́еобе́цнощі. Наза́ютр ю́ж
ні́кт о ні́м ні́е вспо́міна́у. Тр́ечі́его
дні́я Ві́нстон затр́има́у ці́й п́ред
таб́лиця́ огу́оше́нь на корита́ру п́ри
ве́щю до Де́партаменту Архі́вув.

Ві́сія́уа там мі́єдзи інні́мі льі́ста
чу́онку́в Ко́мітету Ша́хове́го, до
кту́рего на́лежа́у Симе. Вигля́да́уа
праві́е так само́ як за́вше — ні́ц з
ні́єї ні́е викре́сько́но — тілько́ би́уа о
ї́дно назві́ско кру́тша. То
вистарчи́уо. Симе п́реста́у і́стні́єч:
ні́гди ні́е і́стні́я́у.

Льато́ робі́уо ці́й цо́раз скварні́є́ше.
В льа́бірінчі́е позбаві́є́них о́кн,
кльі́матизова́них помі́щене́ь
міні́стерства́ пано́ва́уа ні́єзмі́є́нні́е
та сама́ темпе́рату́ра, а́ље на
зевна́тр пу́ити ходні́ку́в па́льї́уи в
сто́пи, а в мет́ре в го́ді́нах щі́ту
п́рера́зльі́ві́е цухне́́уо. П́риго́товані́я
до Ти́го́дні́я Ні́єна́ві́щі шу́и пе́уна́
па́рґ; у́рє́дні́ци вши́сткі́х
міні́стерств пра́цова́лі по го́ді́нах.

Трѣба би́уо зорґанізовач походи,
зебранія, дефі́лади војскове,
вѣку́ади, вистави фі́гур воскових,
покази фі́льму́в, проґрами
те́лѣекранове; на́лежау́о взнієщ
трибуни, поуставі́яч ку́куи врогѹ́в,
у́уожич одпові́єдніє гасу́а, напісач
піє́сні, розпу́щіч погѹ́оскі, подроби́ч
фотоґрафіє. Комѹ́рка
Департаменту Љі́тератури, в ктѹ́реј
працовау́а Ю́льіа, му́сїяу́а завіє́щіч
продукцѹ́ пові́єщі і в бу́искаві́чним
темпіє п́риґотовач сері́є брошур о
збродні́ях во́јнних нієп́риячіє́ља.
Вінстон, опру́ч сво́її зви́куеј пра́ци,
ду́угімі го́дінамі п́рекопивау́ щі́є
п́рез старе рочні́кі „The Times”,
поправі́яяц трещ артику́уѹ́в, на
ктѹ́ре заміє́рґано щі́є повоу́ач в
п́ремѹ́вієні́ях, љуб зміє́ніяяц і́х сти́ль
на барді́єј квіє́чісти. Цау́е мі́ясто
оґарна́у ґорắчкови настрѹ́ј, цо чу́уо
щі́є звѹ́аща пѹ́зним віє́чорем, ґди на
у́льце ви́льєґау́и ту́уми гау́ащльі́вих
про́лі. Почі́скі ра́ктове спадау́и
значніє чѣ́щїєј, а часамі з одда́лі
добієґау́ гук потворних детона́ці,
ктѹ́рих п́ричини ні́кт ніє знау́;
кра́жиу́и о ні́х најді́вачніє́ше
погѹ́оскі.

Скомпоновано ю́ж ме́лодіє́ —
музични мотив п́реводні́ Тиґодні́я
Нієнаві́щі (називау́а щі́є Піє́сній

Нієнавіщі) — і teraz без п̑рєрви
г̑рмія́уа з тєлєєкрану́в. Ї́ї д̑ікі,
варч̑а́ци ритм бард̑іє́ї ко́ярі́у ч̑іє́ з
дудніє́нієм вербл̑і́ н̑і́ж з правд̑ів̑а́
музик̑а́. Вив̑раск̑івана п̑рє́з сетк̑і́
г̑ард̑іє́л̑і в такт кро́ку́в машеру́я́цє́ї
ко́л̑умни, за́істе мія́уа в собіє́ цо́щ
п̑рє́ража́я́цє́го. Про́лє подхвич̑і́л̑і́ я́
натихмі́яст і в но́ци з поводзе́нієм
конку́рова́уа з вч̑і́я́ж попу́ларним
п̑рє́бо́їм „То́ би́у́ т̑і́лько хв̑і́лови
уро́к”. Ві́нстон л̑є́дво м̑у́г̑у
в̑ит̑р̑има́ч, бо д̑іє́чі Парсонс̑у́в
в̑іг̑рива́уи́ я́ о ка́ждє́ї по́рє́ д̑ні́я і
но́ци на г̑р̑єбіє́нію п̑р̑икритим
скрав̑́км папіє́ру тоа́лєто́вєго́.
Віє́чори мія́у́ teraz ч̑і́я́г̑лє́ за́ї́тє.
Дру́жини охотні́ку́в, зор̑г̑ані́зоване́
п̑рє́з Парсонса́, п̑р̑і́г̑отовива́уи́ ца́уа́
у́л̑і́цє́ до Ти́го́дні́я Ніє́наві́щі:
розміє́щай́ц транспа́ренти, ма́л̑у́я́ц
п̑ла́кати, мо́цу́я́ц на да́хах маш̑ти
до в̑ивіє́шан̑і́я ф̑ла́г і з нара́женіє́м
жич̑і́я розч̑і́я́га́я́ц над ї́здні́я́ дру́ти
до за́чєпі́я́ні́я серпє́нтин. Парсонс
хва́л̑і́у ч̑іє́́, же на декора́ц̑і́ са́мєго́
Б̑ло́ку З̑вичіє́ства́ п̑у́ї́діє́ ч̑териста
мє́тр̑у́в п̑у́ут̑на. Би́у́ в свої́м
живіє́́лє́, вєсо́уи́ як щиг̑іє́у́. У́пау́ і
пра́ца фі́зичн̑а́ да́уи́ му́ на́рєшч̑іє́
п̑рє́тєкст, би́ віє́чора́мі пара́довач̑ в
шор̑тах і розп̑іє́тє́ї́ под ш̑и́я́ ко́шу́л̑і.
Вш̑є́діє́ би́у́о́ го́ пє́у́но: п̑ха́у́,

чіягнѧу, піюовау, вбіяу гвоздіє,
поправіау, кољежењскімі окрікамі
захѣцау сѧсїяду в до вієкшего
висіуку і з каждеї фауди скури
трискау ніє коњчѧцимі сїє струґамі
ядовічіє цухнѧцего поту.

Наґље цауи Љондин обљепієно
новим пљакатем. Ніє міау жадних
напісу в, а пїредставіау тілько
гіґантичнѧ, понадтрїметровѧ
сильветкѧ машеруѧцего
еуразятицїґго жоунієра; монґольска
твар без виразу, оґромне бучієри,
на бієдрѧ пістољет машинови.
Гдієкољвієк сїє стауо, љуфа
пістољету повієкшона пїрез скрут
перспективічни цельовауа просто в
патрѧцего. Пљакати порозљепіаю
досуовніє на вшисткіх мурах; биуо
їх навет вієцеї ніж тих з подобізнѧ
Вієльґго Брата. Старано сїє
рознієчіч в прољах, ктури звикље
мауо обходїуа воїна, кољеїни шау
патрієтизму. Нієнавіщ подсицауи
также почіскі рактове, збієраїце
крвавше жніво ніж зазвичаї. Јдна
бомба спадуа на затуочоне кіно в
Степнеи — кількасєт осуб зґінєуо в
ґрузах. В вієльоґдїнним поґрєбіє
офіяр, ктури пїєродіу сїє в ґнієвнѧ
манїфєстацї, учєстнічілї вшиши
мієшкаґци дієльніци. Інна бомба
спадуа на пусти терєн суужѧци за

п'яц забав; шм'єрч понїєсуо
кїлкадїєсїят дїєчі. Одбїу сїє
настєпни похўд: лўдїє,
манїфестуяц свої обурєнїє, спалїлі
кукує Гольдстеїна, поздїєралі і
чїснєлі в пўомїєнїє сеткї п'якатўв
з еуразятицкїм жоўнїєрєм, а подчас
огўльнєго замїєшанїя спл'ядровано
кїлка склєпўв. Пўзнїєї розешўа сїє
погўоска, же то шпїєдзи накрівуя
бомби пїри помоци фаль радїєвих,
спалєно вїєц дом старєго
маўжењства, ктўре подеїрєвано о
цудзозїємскї походзенїє;
старушковїє зачадїєлі од диму.

Кажда вольна хвїльє Юльїа і Вїнстон
спїдзали в покою над склєпем
пана Цгаррїнгтона, лєж'яц наго на
ўўжку под отвартим окном; так
спрагнїєні билї одробїни хўоду, же
пїрез мїшь їм нїє пїрешўо окривач
сїє коцем. Щур вїєцєї сїє нїє появїў,
лєч за то в упаље страшлївїє
розплєнїўи сїє п'лускви. Ёднакже
Юльїї і Вїнстоновї то нїє
пїрешкадзаўо. Брудни чи чисти,
покуї бїу д'ля нїх раїм. Зараз по
пїїїщїу висипивали вшистка
пїєпїрем купїєним на чарним ринку,
щїагали з сїєбїє убранїє і зачиналі
сїє кохач, хоч пот л'ау сїє з нїх
струмїєнїямї. Потем засипїялі, а
лєдво сїє будїлі, мусїєлі одпїєрач

змасоване атакі нових армії
робацтва.

В червцу споткалі ціє в суміє чтери,
пієч, шещ — ніє, цієдем рази.

Вінстон скоңчиу з попіянієм діну о
каждеј поре. Ніє чуу вієцеј потрєби.
Прїтиу, опухлызна на нодзе
опадуа, позоставіяц їдиніє
брунатне знаміє над косткă, а
поранне атакі кашљу устăпіуи
зупеуніє. Жичіє прєстауо бич
нієзноєне; одешуа ґо охота, би
робіч міни до тельеекрану альбо
кляч іље тху в пієрсіях. Тераз, ґди
мієлы безпієчнă кријувкє, нієомаль
дом, ніє чіяжиуо му так бардзо то,
же спотикай ціє рăдко і највижеј на
кілька ґодін. Ѓвіядомощ, іж чека на
ніх покуж, до ктўреґо нікт інни ніє
ма достєпу, биуа нієомаль рўвніє
прїјмна як прєбиваніє в нім. Покуж
видавау ціє мінієним євіятем,
скансенем прєшуоці, в ктўрим
моґă битовач ґатункі давно
вимарує ґдіє індієј. Пан
Цгаррінґтон запевне рўвнієж
наљежау до такґо ґатунку. В
дродзе на пієтро Вінстон звикље
встєповау до скљепу, жеби
замієніч з ґосподарем кілька суюв.
Старши пан хиба ніґди луб правіє
ніґди ніє опуцау скљепу; хиба
ніґди теж ніє мієвау кльієнтўв. Жиу

кра́жяц як дух мієдзи нієвієлькім
мрочним скльепем а јще мнієјшя
кухнія на ти́ах дому, гдіє
п́риготовива́у собіє по́сі́уки і гдіє
по́срѹд інних р́ечи п́реховива́у
нієправдоподобніє стари грамофон
з ольб́римі́я тубя́. Розмова з
Вінстоне́м завше справі́я́а му
вира́зня́ п́ри́јмно́щ. Ду́угоно́си, в
гру́бих шку́ах і витарте́ј аксамі́тне́ј
марина́рце, кре́цяц́ сїє́ по́срѹд́ своїх
безварто́щіових сп́рѣ́тѹв́ робі́у
враже́ніє́ ніє́ тильє́ гандля́ра, і́ље
ко́лекце́нера. З ви́бляку́им
енту́язме́м бра́у до ре́кі рѹ́жне
рупіє́чіє́ — порце́льано́ви ко́рек,
ма́льова́не віє́чко зе́псуге́ј таба́кркі,
отвіє́рани то́мбакови ме́да́льіє́н з
пуќлем вѹ́осѹв́ да́вно зма́рує́го
діє́цка́ — ні́гди ніє́ нама́вія́яц
Вінсто́на, а́би цо́щ купі́у, ј́диніє́
про́шя́ц, б́и по́ді́вія́у. Су́уха́уо́ го́ сїє́
як зда́рте́ј позити́вкі. Ви́гребива́у з
отхѹ́ані па́міє́чі стрѣ́пи за́помні́яних
віє́рши. Ј́ден би́у о́ дву́діє́сту че́терех
ко́сах, і́нни о́ кро́віє з за́кре́цани́м
ро́гіє́м, ј́ще і́нни о́ шміє́рчі біє́дне́го
дро́зда. „По́мишля́ує́м, же́ може́ то
па́на і́нтере́сова́ч” — і́нформова́у
у́сміє́хя́ц сїє́ з за́всти́дзене́м,
і́љекро́ч п́рита́ча́у я́кіш́ но́ви
фра́гме́нт. А́ље ні́гди ніє́ па́міє́та́у
ві́є́це́ј ні́ж кі́лька́ лі́ніі́к.

Вінстон і Юлія вієдієлы — в певним сенсіє мишь та нігди їх ніє опуцауа — же то, цо сїє дієї, ніє може трвач вієчніє. Биуи хвіље, кди свой рихуа смієрч чулы ніє мнієї намацальніє ніж уужко, на ктурим лежелі, а вувчас їх пієщоти ставауи сїє розпачльвіє намієтне, якби од еґзекуці дієлыуи їх заљедвіє секунди. Аљє здарауо сїє і так, же вієрилы ніє тилько в іљузі безпеєньства, лєч рўвнієж в трвауощ своїго щєщія. Обојгу видавауо сїє вувчас, же допўкі сә в покою над скљепем, ніц ім ніє ґрожі. Само дојщіє до нієго јст трудне і ризиковне, лєч ту знајдуя азиль. Вінстон міяу ідєнтичне враженіє, кди впатривау сїє в пїріск; мишьау втєди, же ґдиби тилько удауо му сїє пїренікнәч до сїродка, час станәуби в мієјшу. Чєсто учієкалы од рєчивістоці в маїренія. Щєщіє нігди їх ніє опуці і бєдә спотикач сїє так украдкм аж до пўзней староці. Аљбо Катгеріне умїє, а ім дієкі субтєльним інтриґом уда сїє завїєч маўжењство. Аљбо вспўльніє попеуіня самобўјство. Љуб наґљє знікнә, змієнія цауковічіє свўј вигљад, зачнә мўвіч з акцентем пролы, најмә сїє до праці в фабрїцє і — ніє викричі —

бѣдѣ жи́лы щѣ́сьлывіє на ктѹре́йщ з
са́щїєдні́х улы́чек. Віє́діє́лы, же то
мѣ́ронкі. Бо так на́правде́ ніє і́стніа́у
дѣ́ла ні́х рату́нек. А ї́дине́го
реа́льне́го помис́у — вспѹ́льне́го
самобѹ́јства — ніє міє́лы заміа́ру
впрова́дзач в чин. Жич на́вет так, з
дні́а на дїє́нь і з тигѹ́дніа на тидїє́нь,
вчі́йж в тера́зніє́шоці і без жа́дних
відокѹ́в на пѣ́ришѹ́ощ, на́казива́у ім
інстин́кт рѹ́вніє ніє́можлы́ві до
пѣ́рзвичі́є́женіа́ як те́н, ктѹ́ри
впра́віа в ру́х пѹ́ца, допѹ́кі в
повіє́трѹ ї́ст хоч одро́біна тѣ́ену.

Часа́мі розма́віа́лы та́кже о чин́ним
бун́чіє пѣ́речі́вко Па́ртїі, а́ље ніє
міє́лы по́чїа, як щї́є забра́ч до
дїа́уаніа́. Ї́щлы на́вет ље́генда́рне
Бра́терство і́стніа́уо, зу́пеу́ніє ніє
віє́діє́лы, як наві́йзач з ні́м конта́кт.
Вінсто́н опові́єдіа́у Ю́льїі о дї́вне́й
зажи́уощі, пра́вді́ве́й љуб уро́єне́й,
у́а́ча́це́й го́ з О́Бріє́нем, о́раз о
і́мпуль́сіє, ктѹ́ри го́ часе́м нахо́діу́,
а́би пѹ́жщ до ніє́го, ви́знач сво́й
ніє́наві́щ во́бец Па́ртїі і про́їч о
по́моц. Вбра́ев оче́ківа́ніє́м Вінсто́на,
дїє́вчиніє́ помис́у те́н вца́ље ніє
ви́дау́ щї́є ніє́до́рєчні. Са́ма зви́кѣ
оце́ніа́уа љу́ді по ви́гѣ́а́діє, ві́єц
ува́жау́а за рє́ч ца́у́км на́тура́льнѣ́,
же у́знау́ О́Бріє́на за чу́овіє́ка
го́дне́го за́уфа́ніа́ тилько́ на

пoдстaвiє вимiяни спoїрєнь. Здaнiєм
Юльї — a нiц нiє мoгyо зaхвiяч її
пeвнoщi — кaжди лyб пpaвiє
кaжди скpичiє нiєнaвiдi Пaртїї i
гoтyв їст yмaч пpaвo, їсьлi тилькo
сaдi, iж yдїє мy тo бeзкapнiє. Aлє
нiє xчiяyа дaч вiяpи тeмy, жe дїяyа
лyб мyгyби пoвстaч мaсoви,
зopгaнiзoвaни pух oпopy. Oпoвiєщi
o Гoльдстeїнiє i їгo пoдїємнeї apмїї
биyи — в її oпiнїї — плoткaми
вимисльoнимi пpєз Пaртїє длa
вyасних цeльyв; нaлєжaю oдaвaч,
жe щїє в нiє вiєpи, aлє тo вшисткo.
Cаmа, нa зeбpaнiях пaртиїних i
спoнтaнiчних мaнiфeстaцях,
бeзyстaннiє дoмaгaюa щїє гpoмкiм
гyocем щмiєpчi лyдi, ктyрих нaзвiск
нiгди вчeщнiєї нiє cyишaюa, a в
pєкoмo пoпeуниєнe пpєз нix
збpoднiє вцaлє нiє вiєpиyа. Кди
oдбивaюи щїє пyблiчнe пpoцeси,
чєстo oдкoмeндepoвивaнo я вpaз з
iннимi чyoнкaми Лyгi Myoдix, aби oд
paнa дo вiєчopa стepчeлi пpєд
гмaхeм сaдyв, цo пeвиєн чaс
викpикyяц: „Щмiєpч здpaцoм!”
Пoдчaс Двyх Мiнyт Нiєнaвiщi зaвшe
з нaйвiєкшим зaпaуeм oбpуцaюa
oбeльгaми Гoльдстeїнa. Мiяyа їднaк
бapдзo нiкyє пoчiє, ктo тo тaкi i як
дoктpини мa нiби рeпpeзeнтoвaч.
Виpocyа юж пo Рeвoлюцїї i биyа зa

м'юода, жеби памієтач валькі
ідеоольгічне л'ат пієчдієсьіятих і
шешдієсьіятих. Можливош істнієніа
нієзальєжнего руху польітичнего в
ог'уље ніє мієщіуа її єіє в г'уовіє;
вієдіяуа, же Партіа їст нієпоконана.
Бєдіє трвач вієчніє і нігди єіє ніє
змієні. Бунт м'уг'у польєгач їдиніє на
скритим уаманію права льуб — в
наєскраєнієшеї постачі — на
поїдинчих актах п'ремоци, такіх як
замахи льуб подкуаданіє бомб.

Їднакже на вієље справ Юльіа
пат'риуа значніє бардієї п'ренікльвіє
од Вінстона і биуа мнієї од нієго
податна на партійн'а пропагандє.
Ќди певнего разу вспомніау о воїніє
з Еураз'я, заскочиуа го, м'увіац' як о
р'єч очивіст'а, же її зданієм жаднеї
воїни ніє ма. Почіскі рак'тове
спадаєце цодієнніє на Љондин
вистрєльівау, вед'уг' нієї, сам р'ад
Оцеанії, аби „утр'имивач льуді в
чійг'уим страху”. Тєго родзаю
подеїрєніа нігди ніє п'ришуї
Вінстонові до г'уови. Вєбудиуа в нім
теж ніємау'а заздрош визнанієм, же
подчас Дв'ух Мінут Нієнавіщі муєї
єіє гамовач, аби ніє парскн'ач
ємієхем, льєч ідеоольгіє Партії
квестієновауа їдиніє в'увчас, кди
безпоєредніє дотичиуа її жичія.
Чєстог'отова биуа акцептовач

офіцяльне міти, ґдиж по просту ніє
робіуо її рўжніци, чи сǎ правдǎ, чи
кúамством. Вієриуа на пǎрикуад, бо
теґо научоно ґ в шкоље, якобы то
Партія винальазуа самољоти. (За
љат шкољних Вінстона твієрдзоно,
же Партія винальазуа тилько
гельікоптери; кільканащіє лѣт
пўзнієј, ґди Юльія ходіуа до шкоуи,
Партія винальазуа юж самољоти;
настѣпне покољеніє бѣдіє щіє
запевне учич, же также машинѣ
паровǎ.) Кди її виящніу, іж
самољоти лѣтауи пǎред їїґо
уродзенієм і в оґуље на дўуґо пǎред
Револьуцǎ, вцаље щіє тим ніє пǎрејуа.
Цо за рўжніца, кто винальазу
самољоти? Здуміау щіє јще бардієј,
ґди з якјщ її уваґі зорієнтовау щіє,
же ніє памієта, іж чтери лѣта тему
Оцеанія точиуа војнѣ зе Вшґұдазǎ,
а з Еуразǎ уǎчиу ґ союш. Вправдіє
Юльія уважауа цауǎ војнǎ за јднǎ
вієлькǎ бљаґѣ, аље највиразнієј ніє
достǎреґуа, же тимчасем змієнієно
нієпǎриачієља.

— Мищљауам, же завше
провадільщми војнѣ з Еуразǎ —
пǎризнауа.

То ґо пǎреражіуо. Самољот
винальезієно на вієље лѣт пǎред її
уродзенієм, лѣч зміяна союши

наста́піуа за́ледвіє чтери лѣта
тему, гди Ю́ля би́уа юж доросу́а
кобієта́. П́рекони́вау́ я́ правіє
квадранс, аж врешчіє зачѣу́о сїє́ її
якби п́рипо́минач, же ќдиш і́стотніє
врогієм би́уа ніє Еуразя, лѣч
Вшгѣ́дазѣ. Ё́днакже в да́льшим чі́йгу
уважа́уа то за факт без значенія.

— Цо за рѣ́жніца? — зніє́чієрплѣ́віуа
сїє́. — Тен врѣ́г чи і́нни, та засрана
во́йна ні́гди ніє уста́ї! А ка́жди віє,
же ѓазети ку́амі́я!

Часа́мі Ві́нстон му́віу́ о сво́їй пра́ци в
Департа́менчіє Архі́вѣ і о
безвстидних фа́ушерствах, ктѣ́рих
докони́вау́. Ю́льї вца́лє ніє
напа́вау́о то ѓрозѣ. На ми́сь о тим,
же ку́амства ста́я сїє́ правдѣ,
біна́ймніє́ї ніє о́гарні́ау́о її учу́чіє, і́ж
под її сто́памі отві́єра сїє́ отхѣ́ањ.
Ќди опові́єді́ау́ о Ё́не́сїє, Ааронсо́ніє,
Рутгерфор́діє і ніє́звѣку́им скравку
ѓазети, ктѣ́ри ніє́гдиш доста́у́ сїє́ в
ї́го рѣ́це, в піє́рвше́ї хві́лі на́вет ніє
зрозумі́ауа, о цо му хо́ді.

— Би́лі твоі́мі п́рія́чіу́у́мі? —
спита́уа.

— Ніє, в о́гѣ́лє і́х ніє зна́уєм.
На́лєжелі́ до Ве́внѣ́трне́ї Парті́ї.
По́за тим би́лі значніє́ старсі́ оде
мніє́. П́редста́вічіє́лє ста́ре́ї ѓварді́ї,

їще спрѣд Револьуці. Відіяуем їх
заљедвіє кілька рази в жичію.

— Віѣц дљачегѡ так сїѣ німі
прѣяуеѣ? Људіє прѣчієж вчіяж гінă,
ніє?

Усіуовау її витуумачич.

— То биуа вийткова справа. Ніє ходї
виуăчніє о то, же знѡв когѡѣ забїто.
Чи ніє розумієш, же цауа прѣшѡщ,
починайц юж од дня вчорајшегѡ,
їст систематичніє ніщона? Їсљї
цокольвієк з нієї прѣтрвауѡ, то
їдиніє ґарщ ніємих прѣдмієтѡв,
такїх як тен кавау шкуа. Юж діс ніє
вієми вуащївіє ніц о Револьуці і
часах ѡ попрѣдзайцих. Кажди
документ зніщона ѡуб
сфаушовано, кажда ксіяжкѣ
напісано од нова, кажди образ
прѣмаљовано, змієнієно назви
вшисткіх помнікув, уљїц, будинкув,
прѣробієно дати. Процес тен трва
цо дієнь і в каждеї мїнучіє.
Затрїмано гісторіє. Істнієї тїлько
нієогранїчона теразнієїшощ, в
ктѡреї Партїя завше ма раці. Вієм,
же фаушуї сїѣ прѣшѡщ, аљє ніє
потрафіубим тегѡ удоводніч, навет
в випадку фаушерств, ктѡрих сам
доконауем. Ніє зостаї жадне
сљади. Їдиним сївіадецтвом їст моя
памієч, аљє чи опрѡч мніє ктѡѣ їще

памієта правдє? Тільки тен їден раз в цаўим моім жичію тїрмаўем в рєку нїєподважальни довўд фаўшерства, і то спрєд вієљу, вієљу лят!

— І цо чі то даўо?

— Ніц, бо зараз вирўчіўем тен швістек. Ѓдиби ситуаця та повтўриўа шїє дішїяї, шговаўбим.

— А я нї҃ди! — завоўаўа Юльїя. — Ѓотова їстем ризиковач, тільки втеди їднак, ҃ди ходї о справє направдє важнѧ, а нїє о стрєп стареї ҃азети! Цо биш з нїм зробиў?

— Певнїє нїц. Аље мїяўбим довўд. Ѓдибим шїє одважиў показач ҃о пару особом, може удаўоби мї шїє взбудїч в нїх вѧтпльивошї. Нїє сѧдзє, абишми здоўальї змїєнїч цокольвієк за нашє҃о жичїя. Ц҃очїяж мо҃є собіє виображїч, як повстай маўе, розшїяне ҃рупкї опору, ктўре ўѧчѧ шїє, стай цораз лїчебнїєїше, а навет зоставїяї по собіє якш папїєри, запїскї, жеби настєпне покольєнїя континуоваўи їх дієўо.

— Кохани, нїє обходзѧ мнїє настєпне покольєнїя! Мнїє ходї о нас двої!

— Ѓстеш бунтовнїкм тільки од паса в

дўў — ствієрдіў.

Узнаўа то за вийтково забавне і з
радоці рўчіўа му щіє на шиї.

Ніє биўа рўвнієж чієкава ані
розвою, ані настєпств партиїнеї
ідеольоґії. Кди ущіўоваў її виящніч
засади анґсоцу і та́к по́чія, як
двўмищленіє, змієннощ прєшўощі
люб неґаця обієктивнеї
рєчивістоці, альбо теж втрацаў
терміни з новомови, зачинаўа щіє
ну́дич, вшистка її щіє мієшаўо і
мўвіўа, же ніґди ніє інтересоваўи її
подобне бздури. Кажди щіє орієнтуї,
же то звичаїни беўкот, по цо вієц
запрѣтач собіє тим ґўовѣ? Вієдіяўа,
кди кльаскач, а кди ґвіздач, і то її
вистарчаўо. Їщлі обставаўа при
подобним темачіє, в ктўримщ
моменчіє — ку їґо нієзадовољєнію
— по просту засипіяўа. Уміяўа
засна́ч о каждеї по́ре і в довољнеї
позиці. Провадза́ч з нійя розмови
узмисўовіўа собіє, як нієтрудно їст
удавач вієрнощ ідеольоґії, о ктўреї
ніє ма щіє бљадеґо по́чія. І
рєчивіщіє партиїни щвіятопоґљад
најуатвієї даваўа щіє впоіч лўдієм о
збит оґранічонеї інтельїґєнці, аби ґо
моґлі по́йч. Без протесту
акцептова́лі навет на́яскравше
випачєнія рєчивістоці, бо ніє

розумієлі в пеу́ні потворнощі те́го, чегó од ніх жа́дано, а понадто збит ма́ю інтересовалі́ ці́ї актуальнимі́ вида́реніямі, аби здавач собі́ справе́ з грози ситуаці́. Нієві́єдза позва́ља́у і́м заховач здоро́ве змису́и. Прёу́икалі́ вшисткі́ ку́амства, і́ то без најмні́є́шого д́ля́ ці́єбі́є ущербку, бо прё́льатива́уи прё́з ніх — ні́є страві́єне — ні́чим ка́микі прё́з укúад пока́рмови́ птака.

6

Врешчі́є ста́ю́ ці́ї. Контакт зоста́у наві́язани. Ві́нстон мія́у вражені́є, же ца́уе жи́чі́є чека́у на те́ хві́льє.

Шеду́ в міні́стерстві́є ду́угім корита́рем і́ ву́а́сні́є зб́лі́жа́у́ ці́ї до мі́є́ша, в ктú́рим Ю́льі́я всунё́у́а му́ до ре́кі́ карткё́, ѓди на́ѓље зда́у собі́ справе́, же туж за ні́м і́ді́є́ кто́́ значні́є од ні́є́го ро́сьље́́ши. Те́н кто́́ л́є́кко за́касу́а́у, я́кби да́йц зна́к, же х́це ці́ї оде́звач. Ві́нстон зат́рима́у́ ці́ї на́тихмі́яст і́ одвру́чіу́. У́р́а́у О́Брі́єна.

Нарешчі́є ста́лі́ тва́р́а в тва́р, а́ље́ ќру́я́ц ці́ї пі́єрв́шим одру́хем Ві́нстон х́чі́я́у́ р́учі́ч ці́ї до учі́є́чкі́. Серце ва́ліу́о му́ як му́отем. Ні́є у́мі́я́у́би ви́ду́щі́ч з ці́єбі́є су́ова.

О'Брієн тимчасем зру́внаў сїє з нїм і уяў го прїязніє под уо́кч, нїєзначніє попихайц до прѣду. Ѐди юж шлї обок сїєбіє, прѣмўвіў з та дївніє суровā упрѣймоцїā, ктўра рўжніуа го од інних чўонкўв Вевнѣтрнєј Партїї.

— Од давна мїяўем охотѣ з вамі порозмавіяч, товаришу. Читаўем остатніє јден з ваших артикуўўв в „Тге Тїмес“, пісани в новомовїє. Як розумїєм, їнтересујчіє сїє новомовā з побудек наукових? Вїнстон здоўаў сїє трохѣ опановач.

— Нїє, тїлько яко аматор — одпарў.
— То нїє моя дїєдїна. Нїгди нїє мїяўем нїц вспўльнєго з процесем творѣнїя јзика.

— Аљє посўугујчіє сїє нїм над вираз свободніє — освіядчиў О'Брієн. — Нїє тїлько я так уважам. Ваш прїячієль, з ктўрим розмавіяўем якіс час тему, теж сїє зе мнā згадза, а он јст правдївим експертем. Нїєстети, јго назвіско вїльечїяўо мї хвїльово з памїєчі.

Серце Вїнстона знўв забїўо моцнїєј. Нїє уљєгаўо вāтплївоцї, же то аљузя до Симе'а. Љеч прѣчієж Симе нїє жиў; вїєцеј навет, нїгди нїє їстнїяў, бїў нїєособā. Якакољвїєк

взм'янка о нїм станові́уа
смієртельне нієбезпієче́нство.
О'Брієн му́сїя́у віє́ц вспо́мніє́с
Симе'а спе́цяльніє́: би́у то зна́к,
якби зашиф́роване гасу́о. У́дія́у в
те́й дробне́й ми́сльозбро́дні учи́ні́у з
ні́х вспу́льніку́в.

Дотихчас шлі́ во́льно корита́рем,
а́ле те́раз О'Бріє́н п́ристаня́у. Сво́ім
характеристичним, розбра́я́йцим і
п́риязним ѓестем попра́ві́у
оку́ляри, по́ чим континуо́ва́у:

— Цгчі́я́уем ва́м зако́муні́ковач, же
в ва́шим артику́ле двукро́тніє́
появі́я́я сї́є́ су́ова, кту́ре ви́шу́и з
ужи́чі́я. Бардзо ніє́давно, а́ле ї́днак.
Чи ві́діє́льщіє́ діє́сї́яте ви́даніє́
Су́овні́ка, ново́мови?

— Ніє́ — одпа́ру́ Ві́нстон. — Ніє́
мі́я́уем по́ччі́я, же ю́ж сї́є́ указа́уо. В
Департа́менчіє́ Архі́вув вчі́я́ж
посу́угу́їми сї́є́ діє́ві́я́тим.

— О і́́ле ві́єм, ука́же сї́є́ допі́єро за
па́рє́ міє́сї́є́ци. А́́ле са́́ ю́ж
е́́гземп́ла́ре́ сигна́́льне. Са́́м ма́́м
ї́́ден. Мо́́же хчіє́́льбі́щіє́́ обе́́ї́реч?

— Та́́к, о́́гро́́мніє́́ — ре́́ку́́ Ві́́нстон;
на́́тихмі́́яст сї́́є́ до́́ми́́сьлі́́у, до́́ че́́го
О'Бріє́н зміє́́ра.

— Ніє́́кту́́ре но́́ве розві́́язані́́я са́́

бардзо помисўове. Редукця лїчби часовнікўв; то повинно вам сїе сподобач. Нієх сїе застановіе... Моґе вам пїсўач сўовнік пїез гоўца. Цгочіяж ніє, з реґуўи запомінам о подобних дробіязґах. А може моґлібіщіє по просту встїпїч до мніє ктўреґош дня? Цгвільчкё, запїше вам адрес.

Знајдоваљи сїе пїед тељеекранем. О'Брієн з певним розтарґнієнієм справдіў кшеніє і в коўцу виїў маўи нотес оправни в скўрё ораз зўоти оўўвек копїєви. Стояц докўадніє под тељеекранем, з нотесем в такї позицї, аби функцёнаріюш дижуруяци пїи одбіёрніку мўґў вшистка пїечитач, запїсаў адрес, вирваў карткё і врёчиў я Вінстонові.

— Вієчорем звикље бивам в дому — рёкў. — Ґдибищіє мніє ніє засталї, сўужїци вида вам сўовнік.

І одшедў, позоставіяяц Вінстона зе свісткм в дўоні. Тим разем Вінстон ніє мусїяў сїе крич з карткї, аље на вшелькі випадек запамїєтаў адрес, а кїлька ґодин пўзнієј врўчиў я до лўукі памїєчї враз зе стертї інних папієрўв.

Стаљи разем највижеј тїи мїнути.

Розмова мо́уа мієч тилько їден
цель. О'Брієн зааранжова́у я по то,
аби подач Вінстонові свѣ́у адрес.
Посу́ужиу́ ціє претекстем, бо ніє
спосу́б би́уо довіє́дієч ціє, ѓдіє кто́
мієшка, в інни спосу́б ніж пита́єц го
впрост. Кціє́гі адресове ніє істні́ауи.
„Јсьлі́ кдіко́львієк зехцеш ціє́ зе мна́
ві́дієч, вієш, ѓдіє мніє́ шукач” —
му́віу́ му О'Брієн. Може в су́овніку
зна́їдіє укрит́а вія́домошч. В ко́ждим
разіє́ їдно́ би́уо певне. По́дієміє́, о
кту́рим ма́риу́, істні́ауо; ву́ащніє́
дотару́ до їго́ обрѣ́жа.

Віє́діау́, же прѣ́дзеј чи пу́знієј
одповіє́ на везваніє́ О'Бріє́на. Може
ю́тро, може допіє́ро по ду́ужшеј
прѣ́рвіє́ — їще́ собіє́ те́го ніє́
прѣ́мисльа́у. Ді́ціє́јша розмова́ то
ко́льєјни ета́п в проце́шіє́, кту́рего́
поча́тек на́стапіу́ прѣ́д лати.
Піє́рвшим кро́км би́уа скрита́,
мі́мово́льна ми́сль; дру́гім —
за́уо́женіє́ паміє́тні́ка. Од ми́сльі
доше́ду до су́ув, те́раз од су́ув
прѣ́їдіє́ до чину́в. О́статні́ акт
ро́зе́гра ціє́ в Міні́стерствіє́ Мі́уощі.
Ю́ж да́вно ціє́ з тим по́го́діу́.
Поча́тек за́вієра в собіє́ ко́нієц. Мі́мо
то зда́у го́ страх: почу́у прѣ́дсмак
сміє́рчі, я́кби їго́ жи́чіє́ за́вісу́о на
ву́оску. В тра́кчіє́ розмови́ на
кори́та́ру, ќди тилько́ зро́зуміа́у

утаєни сенс сýу в О'Брієна,
льодовати дрещ встрѣснаý ģго
чіяýем. Міяý враженіє, же запада
щі в вільготни ґрýб. І хоч од давна
вієдіяý, іж ґрýб тен чека на нієго,
здяý ģо панічни страх.

7

Вінстон збудіу щіє запуакани. Юльїа
обручіуа щіє сенніє до нієго мручѣц
нієвиразніє:

— Цо щіє стауо?

— Щніуо мі щіє... — зачяу і урвау.

Ніє спосýб биуо теґо оповієдієч.
Цґодіуо ніє тильє о сам сен, ільє о
звіязане з нім вспомнієнія, ктýре
навієдіуи Вінстона кілька секунд по
пребудзенію.

Лежау прѣз хвільє з замкнієтимі
очамі, вчіяж поґрѣжони в
атмосфеґе вспаніяуєго,
щвієтльієтеґо сну: відіяу цаує свої
жичіє, розчіяґауо щіє прѣд нім нічим
краєобраз в љетні вієчýр по дещу.
Вшиєтко діяуо щіє вевнѣтр
шкљанеґо прїчієску; заокрѣґљона
повієрхнія твоґріуа скљєпієніє
нієба, а внѣтрє прѣпоєне биуо
прѣјристим, уаґодним щвіятýем, в
ктýрим кажди прѣдмієт явіу щіє
виразніє без взґљєду на одљєґуощ.

На трещ сну скуадау сїе рўвнієж, і сїльніє з нїя віязау, гест учинїєни нїєгди сї прїез маткї Вїнстона, а повтўрїєни тїїдїєщї лїат пўзнієї, на кронїцє фїльмовеї, прїез Жидўвкї, ктўра усїюовауа осїонїч хїопца прїед кулямї, занїм бомба зрїуона з гелїкоптера розтрїаскауа ўўдї в дїразгї.

— Вїєш, жє до тєї порї вїєрїуєм, жє замордовауєм вїаснї маткї?

— Дїачєго я замордовауєсї? — спїтауа Юлїя, вчїяж на пўў дїремїяцї.

— Нїє замордовауєм її. Нїє досїовнїє.

Вє снїє прїїпомнїяу сїбїє, кдї вїдїяу маткї по раз остатнї, а туж по прїєбудзєнїю одїуї му в памїєчї їннє звїязанє з тїм вспомнїєнїя. Цгодїю о справи, ктўрє цаїїмї лїатамї наумїсьлнїє вїрїуцау зє сївїї сївїядомошї. Нїє знау жаднєї дати, аїє мўгї мїєч вївчас дїєсїєч, наївїжєї дванащїє лїат.

Оїчїєц знїку вчєснїєї; нїє бїу пєвїєн, о їїє вчєснїєї. Дошч добїрє памїєтау нїдзї і нїєпєвношч тамтїх лїат; панїкї подчас чїягїїх наїотїв, укрїванїє сїє в стациах мєтра

суужа́щих за шґрони, зва́уи ґрузу́в
вше́діє доко́уа, нієзрозуміа́ує
маніфести розльепіа́не на ро́гах
у́лиц, банди ви́ростку́в в кошу́лах
те́й саме́й барви, о́ґромне ко́ље́жі
п́ред піекарніа́мі, спора́дични язґот
кара́біну́в машинових до́ходза́ци з
одда́лі, а п́реде вши́сткім чі́яґу́и
бра́к живно́ці. П́рез ца́ує
попо́удніа бушо́вау з і́ннимі
ху́опца́мі по шміє́тніках і висипі́сках,
виґре́буя́ц ґу́аби ка́пусти, обіє́ркі,
ніе́кди на́вет зешґу́є ску́ркі од
хле́ба, кту́ре до́куа́дніє чи́щі́лі з
попіе́уу, че́сто те́ж виче́ківа́у з
ко́љеґа́мі на тра́сах, кту́римі ї́зді́уи
чіе́жару́вкі з карма́ д́ља биду́а, бо
ґди подска́ківа́уи на ви́боях, ча́самі
спада́уо з ні́х ніє́цо маку́ху́в.

Ќди зні́ку о́јчіє́ц, ма́тка а́ні ніє́
о́каза́уа зду́міє́ніа, а́ні ніє́ ша́ља́уа з
ро́зпачи, ле́ч зміє́ніу́а ши́є́ до́суо́вніє́
з дні́а на діє́нь. Стра́чіу́а хе́ч до
жи́чіа. На́вет д́ља Ві́нстона би́уо
я́сне, же че́ка на чо́щ, чо́ му́сі ши́є́
вида́рич. Ви́пеу́ніа́уа сво́ї обо́вія́зкі
— ґо́това́уа, пра́уа, це́рова́уа,
щіє́льїу́а у́у́жко, за́міята́уа по́ку́ј,
одку́ра́уа ко́міне́к — за́вше ба́рдзо
по́во́лі і д́івніє́ о́щє́днимі ру́хамі,
ні́чим пору́ша́йци ши́є́ са́моі́стніє́
мане́кін. Ї́ј ро́су́є, кш́тау́тне чі́яу́о
я́кби на́тура́льніє́ о́ґарні́ау́ л́етарґ.

Цаўімі годінамі с'єдіяўа на ўўжку
правіє нієрухомо, тўрмайц на рёках
с'єстрё Вінстона — маўеьк,
нієдомагайце, вийтково чіхе дієцко,
дву- альбо тўриьетніє, о вихудўеј
маўпієј тваричце. Часамі, хоч дощ
радко, браўа теж в обўчія Вінстона і
дўуго, в мільченію, тульіўа го до
с'єбіє. Чуў, мімо мўодего вієку і
дієчієцего єгоізму, же ма то звійзек
з тим, цо — хоч нігди о тим ніє
мўвіўа — вкрўтце с'є видаři.

Памієтаў іх покўј: чіємни, душни, з
пўкритим біяўа капа вієлькім
ўўжкм, зајмуяцим ніємаь поўовё
повієрхні. В комінку стаў пальнік
газови, на щіаніє вісїяўа пўўка, на
ктўреј тўрималї живнощ, а на
коритаŗу знајдоваў с'є брăзови
камієнкови зльєв, вспўльни дља
кіьку родін. Памієтаў посаŗове
чіяўо маткі похильоне над пальнікм,
гди мієшаўа цош в ģарнку. Аьє
пўеде вшисткім памієтаў свўј
установічни ģўўд і завзієте нікчемне
бој точоне в поŗе посїукув. Вієчніє
марудїу, до знудзенія випитуяц
маткё, дљачего маь так маўо
їдзенія, кўричаў і авантуроваў с'є
(памієтаў навет тон својго ģўосу,
ктўри часамі ģŗміяў з дівна моца,
гдиж вўасніє пўеходїу втеди
пўедвчесна мутацї) альбо зачинаў

жауошніє похлыпивач, биљеби
тільки достач вієцеј ніж свѹј
пїрдіяу. Матка уважауа за
натуральне, же то їму, роснѧцему
хѹопцу, наљежи сїѧ највіѧкша
порця; аље нїєзальежніє од теґо,
їље му давауа, завше домаґау сїѧ
їще. Пїри кождим посіуку бѹаґауа
ґо, би нїє биу самољубни і памїѧтау,
же їґо сїєстрїчка їст хора і теж
мусі їщ, аље її просби нїє здавауи
сїѧ на нїц. Крїчау з вщїекѹощї, ґди
прїєставауа накуадач му їдзенїє,
усіуовау вирвач її з рѧк ґарнек,
викрадау цо мѹґу з таљєра сїєстри.
Вїєдіяу, же прїєз нїєґо обїє
прїмїєрај ґѹодем, љеч нїє тїлько
нїє потрафіу сїѧ опановач, а врѧч
вїєрїу, їж ма право так постѧповач.
Чїяґѹе бурченїє в брѹху якби
усправїєдљівїауо їґо захованїє.
Мїєдзи посіуками, їсљї матка ґо нїє
пїљновауа, уставїчнїє пљѧдровау
пѹѹкѧ зе щупѹимї запасамї.

Певнеґо разу отрїмалї пїрдіяу
чекољади, нїєдостѧпнеј од вїєљу
тиґоднї, може навет мїєсїѧци.
Бардзо докѹаднїє памїѧтау тен
рѧдкї раритас. Биуа то двуунцѧва
табљїчка (в тамтих часах їще
оперовано унцямї) на їх трої.
Очївїщїє наљежауо ѧ подієљїч на
трї рѹвне чѧщї. Наґље, зупеѹнїє

якби то прѣмавіа́у́ кто́с̑ і́нни,
Вінстон усѹиша́у́ саме́го́ с̑іє́біє,
дома́га́йце́го́ с̑іє́ дудні́йцим,
напа́стльви́м г̑у́осем ца́уе́ј та́бльі́чкі.
Матка упо́мніа́у́а го́, же́би ніє́ би́у
такі́ хчі́ви. Вибу́ху́а ду́уга, чі́ягна́ца
с̑іє́ в ніє́ско́нчоно́щ аванту́ра з
к̑ри́і́м, пу́а́чем, вимѹ́вками́ і́ та́ргамі́.
Ї́го ма́лье́нка с̑іє́ст̑ри́чка, вче́піє́на
обі́ема ре́ками́ в ма́ткѣ́, зу́пеу́ніє́ як
ма́упі́я́тко, па́т̑ри́у́а на ніє́го́ прѣ́з
ра́міє́ віє́лькі́мі, сму́тні́мі о́чамі́. В
ко́нці́у ма́тка оду́ама́у́а т̑ри́ чва́рте
та́бльі́чкі і́ да́уа́ Ві́нсто́нові́, реште́
за́с̑ ї́го́ с̑іє́ст̑ре́. Діє́вчи́нка взи́є́у́а
кава́уек до ра́чкі́ і́ заче́у́а го́
о́гля́дач, за́певне́ ніє́ віє́дза́ц, цо́ то
ї́ст. Ві́нстон прѣ́з мо́мент
обсе́рвова́у́ с̑іє́ст̑ре́, по́ чим ско́чи́у́
до ніє́ј, ї́дним ру́хем ви́рва́у́ ї́ї
че́ко́ладе́ і́ р̑у́чі́у́ с̑іє́ до д̑р̑ві́.

— Ві́нстон, Ві́нстон! — заво́уа́у́а за
ні́м ма́тка. — Вру́ч на́тихмі́яст!
Одда́ј с̑іє́ст̑ре́ че́ко́ладе́!

За́т̑ри́ма́у́ с̑іє́, а́ље́ ніє́ цо́фна́у́.
Ма́тка впа́трива́у́а с̑іє́ в ніє́го́ з
на́піє́чіє́м. Ма́уо́ бра́кова́у́о, а́би
ви́да́ри́у́о с̑іє́ цо́с̑ стра́шне́го́, хо́ч
на́вет те́раз, г̑ди́ о́ тим ми́с̑ља́у́, ніє́
віє́діа́у́ цо́. С̑іє́ст̑ри́чка,
зро́зуме́явши, же́ че́го́с̑ я́
по́зба́віє́но, заче́у́а жа́уо́с̑ніє́ кві́льі́ч.

Матка објуа я моцно і пїтуљуа до пїрчі. Вінстон вичитау якош з її гесту, же дієцко їст умієрайце. Одврўчіу чиє і збієгу по шгодах, з пальцями зачіснїєтимі на лєпкї, брунатнеї маїє.

Нїгди вієцеї нїє зобачиу маткї. Кди поузнїу чеколадє, зробіуо му чиє встид; пїез кїлька годїн кражиу улыцями, допўкі гууд нїє змуїу го до поворту. Врўчївши до дому нїє застау нїкого. В овим чаїє нагує знікнїєчїя ставауи чиє юж повшєднїє. Опрўч маткї і чиєстри нїц вієцеї нїє убиуо. Зостауи вшисткї убранїя, в тим навет палто маткї. Вінстон надаль нїє вієдіяу, чи їго маткє розстрєљано. Рўвнїє добре могуа трафіч до обозу праці. Чиєстрє заш альбо умїєщєно — подобнїє як їго — в їднеї з заужоних по воїнїє домовєї кољонїї дља бездомних дієчі (називано ї ошродками виховавчимї), альбо разєм з маткє висуано до обозу праці луб по просту поруцєно гдієш, жеби умаруа.

Вчїяж відіяу тє шєнє виразнїє пїєд очамї, звуаща ўв опїєкуьчи гєст, ктўрим матка пїтуљуа мауа, а в ктўрим якби завієрауо чиє цаує пїєсуанїє сну. Пїпомнїяу собіє

Інні сен, сен спред двѹх місцієци.
Матка сїєдіяѹа вѹвчас в ідентичнеї
позіє як втеди на ѹѹжку пїкритим
вишвієхтанѧ біяѹѧ капѧ, тульѧц до
сїєбіє дієцко, лєч биѹа ген в доље,
в тонѧцим статку, ктѹри вчіяж
опадаѹ цораз нїжеї, і цаѹи час
впатриваѹа сїє в Вінстона пїрез
мрочнієяцѧ водє.

Оповієдіяѹ Юльїі о знікнієчію маткі.
Нїє отвієраїц очу, пїєкрєчіѹа сїє в
їїго стронє і уѹожиѹа вигоднієї.

— На певно биѹєс втеди
нієзгоршим бидлякм —
вимамотаѹа. — Вшистк дієчі то
маѹє бидлякі.

— Так. Аље најважнієїше в теї цаѹєї
гісторїї їст то, же...

Познаѹ їднак по її оддеху, же знѹв
западаѹа в сен. Цгєтніє оповієдіяѹби
цощ їще о матце. З теїго, цо
памієтаѹ, нїє биѹа кобієтѧ нїєзвикѹѧ
ані тим бардієї спеціальніє
інтелїгєнтнѧ, лєч цеховаѹи ѧ
уччівощ і шляхєтнощ; завше
кїроваѹа сїє вѹаснімі засадами. Ы
учуч нїц нїє моѹо змієніч. Матце
нігди нїє пїшѹоби до гѹови, же
кажде безскутєчне діяѹанїє їст
збєдне. Уважаѹа, же їсїє сїє коїос
коха, то сїє їо коха, а гди нїє ма юж

ніц, цо можна би му заофіяровач,
вчіяж даї сїє міуощ. Кди забракую
чеколады, прїтулуйа дієцко. То ніц
ніє помогу, нічого ніє змієніу, ніє
появіу сїє вієцеї чеколады анї теж
ніє оддалуйа сїє сїєрч її і дієцка;
по просту биу то дља нієї
натуральни одрух. Кобієта на уоді
уходьцув в подобни спосуб оточиуа
хуопца рамієнамі, хоч прєчієж ніє
льєпієї хроніуо го то од куу ніж
картка папієру. Наїстрашнієїшя
крївдя, якя людїєм вірїдїуа
Партїя, биуо вмувієніє їм — прї
рувночесним позбавїєнію їх
якгокольвієк впуїву на бієг
випадкув — же одрухи і учучїя ніц
ніє значя. Кди юж зналязучєс сїє в
моци Партїї, вувчас то, цо чуучєс
люб чєго ніє чуучєс, цо робїуєс люб
чєго ніє робїуєс, ніє одгрївауо
жаднеї ролї. Знікаучєс — і нікт
вієцеї о тобіє ніє суїшау. Усувано
чїє зє струмієнія гісторїї. Їднакже
людїєм спрєд заљєдвіє двух
покољєнь ніє відаубї сїє то так
їстотнє, понїєваж самї гісторїї ніє
уїуовалї змієніч. В жичїю крєвалї
сїє віуячнїє особїстїм почучїєм
љояљнощї, нїгдї ніє подаєц го в
вїтплївощ. Наївієкшя вагє
прїкуадалї до стосункув
мїєдзїљудзкїх, а дробнї і нічєго ніє

змієнія҃ци г҃ест, цо҃҃ та҃к҃го як ущ҃іск,
у҃за л҃уб с҃уово ск҃роване до
умієрайцє҃го, міяу҃и о҃г҃ромн҃а
вартощ҃. П҃риш҃уо му на҃г҃ле до
г҃уови, же про҃ле на҃да҃ль захову҃я щ҃іє
в тен спос҃у҃б. Ніє цеху҃ї іх л҃оя҃льнощ
вобец Партії, краю чи ідеї, їдиніє
вобец самих щ҃ієбіє. По раз пієрвши
в жичію помищ҃лау҃ о про҃лах без
по҃гарди і п҃рєстау҃ відієч в ніх їдиніє
бієрн҃а мас҃є, кт҃у҃ра певне҃го дн҃ія
збуді щ҃іє і направі щ҃віят. Про҃ле
позоста҃лі л҃удьмі. Серца ім ніє
скамієніяу҃и. Ніє да҃лі щ҃іє обєдр҃єч з
примітивних учуч, кт҃у҃рих он сам
мущ҃іяу҃ щ҃іє допієро учич од нова.
Розмищ҃ляя҃ц о тим п҃рипомніяу҃
собіє, позорніє без зві҃язку, як кї҃лька
ти҃годні тему копн҃ау҃ до ринштока
л҃єж҃ац҃а на ходніку л҃удзк҃а р҃єк҃є,
зупеу҃ніє якби то биу҃ г҃у҃а҃б капусти.

— Проље сѧ људьмі — повідїяу
гѹошнo. — А ми ніє.

— Дљачего? — спитаўа Юљія зну́в
поднош́ац ѓуовѣ. Застана́віау́ щѣ
п́рез ду́ужш́а хвѣльѣ.

— Чи поми́сьла́уа́ш ќди́ш — ре́ку в
ко́нцу — же на́јро́зса́дни́єй би́у́оби
по́ просту ста́д ви́шц, п’у́кі ні́є ї́ст за
п’у́зно, і ні́гди ві́є́це́й щі́є́ ні́є ві́ді́єч?

— Так, најдрожди, нієраз. Аље і так

теґо ніє зробіѣ.

— Дотад мієльїсми щєще, вкрѹтце їднак може сїѣ нам повїнач ноґа. Їстеґ мѹода. Виглядаш здорово і нієвінніє. Їсљї бєдїєш тїримач сїѣ з даља од такїх як я, може здоѹаш дожич пѹзней староці.

— Ніє. Вшистко собіє докѹадніє пїремисљаѹам. Постїпіѣ так само як ти. Ніє мартв сїѣ. Умієм дбач о вѹаснї скѹрє.

— Ніє віядомо, іље нам застаѹо часу. Може пѹѹ року, може рок. В коњцу нас роздїєљї. Чи здаїш собіє справє, як страшљівїє бєдїєми вѹвчас осамотнієні? Кди нас зѹапїя, жадне з нас ніє здоѹа учинїч ніц, жеби помѹц другїєму. Їсљї сїѣ пїризнам, застрєљї чїѣ, їсљї ніє пїризнам, теж чїѣ застрєљї. Без взґљєду на то, як сїѣ заховам, ніц ніє одвљече твоїї сїєрчі хочби о пїєч мїнут. Ніґди сїѣ ніє довієми, чи другїє їще жиї, чи юж зґїнєѹо. Бєдїєми позбавїєні якїкољвієк можљивоці дїяѹанїя. Аље хоч вієм, же то ніц ніє змїєні, важне їст дља мніє їдно: абиґсми сїѣ навзаїм ніє здрадїљї.

— Їсљї маш на миґљї пїризнанїє сїѣ до вшисткїґо, обої зробїми то

бардзо шибко. Кажди ціё прызнаі.
Тёго ціё ніе да унікнэч. Стосуі
прэчіеж тортури.

— Ніе о то мі хоіі. Прызнаніе ціё то
іще ніе здрада. Сёова і чини ніц ніе
значэ; лёчэ ціё учучіа. Ісьлі змушэ
мніе до тёго, жебим прэстау чіё
кохач, вёвчас бёііе то правііа
здрада.

Задумауа ціё на хвілё.

— Ніе, тёго ніе здоуаі осіігнэч —
повііііауа врешчіе. — Акурат то
ідно іст ніеможлёве. Моіэ чіё
змуіч, жебіі мёвіу, цо хцэ,
абсолютніе вшистко, алё ніе уда ім
ціё справіч, абіі увііріу ве вёасне
куамства. Прэчіеж ніе маі достёпу
до твоііго мёзгу.

— Так — рёку з певнэ наііеі в
іуоііе. — Маш раці. До мёзгу ніе
потрафіі ціё достач. Допуі
праініеш бич чёвіеікм, навет ісьлі
то ніц ніе даі, вііриваш з німі.

Поміілёу о віечніе чуваіцх
теёеекранах. Моіэ чіё шпіеіовач
дваііеііа чтери ііііні на добё, а і
так, ісьлі істеі доіц цвани, здоуаш і
прэхитріч. Мімо цаёеі своіі
помііуовоііі, Партія вчііж іще ніе
впаіуа на то, як справііч, цо кто

ми́сьлі. Може вши́стко ви́гльа́даю́
і́наче́й, гди́ юж міє́лі ко́гощ в своїх
ре́ках. Ні́кт ніє́ віє́дія́у, цо на́правде́
діє́ї́ щіє́ в ло́хах Міні́стерства
Мі́уощі́, а́ле ніє́трудно́ би́уо
зга́днэ́ч: то́ртури, за́стрі́кі, чу́е
у́ра́дзє́нія ре́јстру́єце ка́жди одру́х,
сто́пніє́ве у́ама́ніє опо́ру по́прєз
бе́зсенно́щ, ізо́лац́і́ і́ чі́яѓує
п́ресу́уха́нія. Фа́кту́в ніє́ спосо́б
у́крич. Мо́гэ́ ї́ уя́вніч по́дчас
до́ходзе́нія, ви́чіснэ́ч за по́моцэ́
то́рту́р. А́ле ї́щлі́ кто́щ п́рі́јму́ї́ за
це́ль ніє́ п́ре́трва́ніє, ле́ч за́хова́ніє
чу́овіє́че́ньства, я́к са́ те́го
на́сте́пства? Ніє́ мо́гэ́ зміє́ніч щі́уэ́
чи́іхщ́ учу́ч; зре́штэ́ на́вет са́м
чу́овіє́к ніє́ мо́же і́х зміє́ніч, хо́чби
ніє́ ві́ядо́мо як пра́гнэ́у. Та́к,
по́трафі́я ви́добич ка́жди ще́гу́у
те́го, цо ро́біу́ луб му́віу́; а́ле
се́рце, кту́рего́ ді́яу́а́ніє на́вет дла́
ніє́го́ ста́нові́ та́јмні́це́, по́зоста́ї
ніє́звичі́є́жоне́.

8

Вре́шчіє́! Вре́шчіє́ здо́били́ щіє́ на
те́н кро́к!

По́ду́ужни́ по́ку́ї́ о́свіє́тла́уа́ ї́ди́ніє
п́рі́чміє́на́ ла́мпа. Щі́шони́
те́ле́е́екран ле́двіє́ мру́чау́; ста́пай́ц
по́ пу́ши́стим, гра́нато́вим ди́ваніє́
міє́лі́ учу́чіє́, же́ ї́ст з а́кса́міту. На

другім ко́нцу по́кою, п́ри
зава́льоним папієрамі біюрку, на
кту́рим ста́уа л́ампа з зіє́льоним
абажу́рем, щіє́дія́у О́Бріє́н. На́вет
ніє́ подні́у́су́ гу́ови, ѓди су́ужа́ци
впрова́ді́у Ю́льїє́ і Ві́нстона.

Ві́нсто́нові се́рце ко́уата́уо так
мо́цно, же л́е́ка́у щі́є́, і́ж ніє́ ви́ду́щі з
щіє́біє́ ані́ су́ова. Вреш́чіє́, вреш́чіє́
здо́били щі́є́ на те́н кро́к! — тілько́
та ї́дна ми́сль ту́уку́а му́ щі́є́ по
гу́овіє́. Ю́ж п́рихо́дза́ц ту́ поста́пі́лы
ніє́ро́зважніє́, а фа́кт, же зя́ві́лы щі́є́
разе́м, за́крава́у на чи́сте
ша́ље́ньство, хо́чія́ж ка́жде з ні́х
до́тару́о ту́таї і́нна́ дро́га́ і́ спотка́лы
щі́є́ до́піє́ро п́ред д́рві́ямі О́Бріє́на.
На́вет ве́йщіє́ до́ буди́нку ви́мага́уо
жі́мне́й крві́. Зви́ча́їні́ л́у́діє́ ба́рдзо
ра́дко би́ва́лы в до́мах чу́онку́в
Ве́внї́т́рне́й Па́ртії́ чи хо́чби
одві́єдза́лы за́міє́шкане́ п́рез ні́х
діє́льні́це. Ца́уа а́тмосфе́ра
о́гро́мне́го віє́жовца́, ї́го бо́га́цтво і́
п́ре́стро́нно́щ, о́бце́ за́пахи́ сма́чних
по́тра́в і́ до́бре́го тито́нію́, ши́б́к,
бе́зше́льє́стне ві́нди, п́ре́мика́йци
по́спіє́шніє́ су́ужа́ци оді́яні́ в бі́я́уе
ку́рткі́ — то́ вши́тко о́ніє́щміє́ља́уо. І́
хо́ч Ві́нстон мі́я́у до́бри прете́кст,
а́би ту́ п́ри́йщ, п́ре́сьла́дова́уа го́
ми́сль, же́ за́раз ви́уо́ні щі́є́ зза́
на́йб́льі́жше́го ро́гу стра́жні́к в

чарним мундурѣ, зажа́да од нієґо документу́в і каже му чи́ї вино́чіч. Суужа́ци О'Брієна, убрани в біяу́а курткѣ, впусти́у іх їднак без су́ова. Ма́уи, чарнову́оси, о видатних ко́ціах по́лічкових і жу́ута́веј, цау́км ка́мієннеј тва́ри, ви́гльа́дау на Цгі́ньчика. Корита́р, кту́рим іх по́проваді́у, ви́уожони би́у мі́єккім дива́нем, щі́ани по́крива́уа кре́мова та́пета, взду́уж поду́огі біє́гу́а бія́уа льі́ства; вши́тко аж ль́сні́уо чи́стощі́а. То ру́внієж оні́єсмі́єля́уо. Вінстон ні́є п́рипо́міна́у собі́є, аби ві́дія́у корита́р, кту́реґо щі́ани ні́є льє́пі́уиби чи́ї од до́тику ні́єзлы́чоних чі́яу.

О'Брієн т́рима́у в па́льцах якáщ карткѣ і студі́єва́у я́ в ску́пієні́у. Їґо гру́бо чи́єсана тва́р — похи́љона, так же ві́дач би́уо кро́гульча́ льі́ні́є но́са — спра́вія́уа зара́зем гро́зне і інте́льіґентне вра́женіє.

Цги́ба п́рез два́діє́щія се́кунд чи́єді́яу зу́пеу́ніє без ру́ху. На́стѣ́пні́є п́рисуна́у до чи́єбі́є мо́вопі́с і подикто́вау ві́домо́щ в о́собльі́вим жарґо́ніє, кту́рим по́су́угі́вано чи́ї в міні́стерствах:

— Пункти ї́ден п́речі́нек пі́єч п́речі́нек чи́єде́м затві́єрдзам ца́уощі́ово сто́п пункт шещ

пропозиція два-плюс абсурдальна
омаль мишльозброднія скрешльіч стоп
анти-континуовач праце
будовляне до поузиску
плюспеуного кошторису стоп
конієц ноти.

Встау нієспієшніє і стапайц
безгуошніє по мієккім диваніє,
рушиу в іх стронє. Кди скоњчиу
диктовач, урёдова атмосфера нієцо
зельжауа, льєч О'Брієн вчіяж міяу
мінє бардієі суровā ніж зазвичај,
якби биу нієзадовольони, же
прєшкадзай му в праці. Опрұч
прєраженія Вінстон почуу также
звikuє заженованіє. Мугу єіє
прєчієж по просту гуупіє омильіч.
Чи міяу якікольвієк довұд, же
О'Брієн фактичніє спіскуј прєчівко
Партії? Опієрау єіє тилько на
виміяніє спојрєнь і јдним
двузначним зданію; решта то
заљєдвіє домисуи започāткованє
снем. Ніє мугу навет в разіє чєго
посуужич єіє претекстєм, же
встапіу пожичич суовнік, бо як
витуумачиуби обєцнощ Юльїі?
Міяяц тєљєекран, О'Брієн наґљє
якби собіє цоє прїпомніау.
Затрїмау єіє, обрұчіу до щіани і
прєкрєчіу стерчāцā з нієј ґауке.
Розљєгу єіє гуошні трєск.
Тєљєекран замільку.

Юльїа аж піснёўа зе здумієнія.

Мімо страху Вінстон теж биў збит заскочони, аби погамовач окрик:

— Можечіє виўа́чич тельеекран!

— Овшем, моґё — потвієрдіў
О'Брієн. — Чўонковіє Вевнётрнеј
Партіі май тен привіљеј.

Стаљі тєраз докўадніє напречів
сьєбіє. Потёжна сільветка О'Брієна
гўроваўа над Вінстоне́м і Юльїа, а
їго твар вчіяж биўа нієпрєнікніє́на і
сроґа. Впатриваў сїє сурово в
Вінстона, чекайц аж тен сїє одєзвіє,
аље чєґо очєківаў? Ніє даваўо сїє
викльучич, же О'Брієн то по просту
бардзо зајти чўовієк, жіритовани,
же прєрвано му працё. Вінстон
мільчаў. По виўа́ченію тельеекрану в
покою запановаўа зўовієща чіша.
Кажда секунда трваўа вієкі.
Вінстон з највижшим трудєм
витрмиваў спојрєніє чўонка
Вевнётрнеј Партіі. Аље втем в
сроґієј тва́ри цоś дргнёўо і появіў
сїє на нієј чієнь усьмієху. О'Брієн
характеристичним ґєстєм поправіў
окуляри.

— Бёдієчіє мўвіч самі чи мам мўвіч
за вас?

— Я повієм — одпарў без ваганія

Вінстон. — Телеекран направдѣ їст виуѣчони?

— Так, вшистко їст виуѣчоне. Нікт нас ніє сѹиши.

— Пїшлїсми, понїєваж...

Завагау сїє, по раз пїєрвши здайц собїє справѣ з тего, як нїєспрецизоване сѣ їго мотиви. Нїє вієдіяу, чєго вѹащївіє очекуї од О'Брієна, дльатеґо трудно му биѹо вияснїч, по цо пїришедѹ. Брнѣу їднак даљєй, сѵїядом, же їго сѹова моґѣ забрмієч шабльоново і претенсєнальнїє.

— Вієрими, же їстнїєї якс подієміє, якас таїна орґанїзаця дѣжѣца до обаљєнїя Партїї і же ви їстєщїє з нїя звїязанї. Цгцеми сїє пїриуѣчич і помаґач. Ѓстєсми вроґамї Партїї. Нїє вієрими в анґсоц. Ѓстєсми мїсльозброднїярґамї. І цудзоѹожнїкамі. Мѹвіє о тим, бо праґнїєми здач сїє на вашѣ ѹаскѣ. Ѓслї зажѣдачїє, абисми попеуїнілї якас зброднїє, жеби обчїяжич сїє їще бардїєй, їстєсми ґотовї.

Умїлкѹ і споїрау за сїєбіє, бо видаѹо му сїє, же отварто дрѣві. І рєчивїщїє, дробни сѹужѣци о жѹѹтавеї тварї всльїзгнѣу сїє до сґродка без

пуканія. Ніўсў тацё, на ктўреј стаўа
карафка і кльішкі.

— Мартін јст јдним з нас — ознајміў
О'Брієн. — Устав вшистка на
окраѓуим стоље, Мартін. Чи мами
дош кресеў? А віец можеми усьйш
вигодніє і спокојніє порозмавіач.
Собіє теж прїсунь кресеў, Мартін.
То поважна справа. На дієсьїєч мінут
можеш прєстач бич сўужа́цим.

Маўи чўовієчек виконаў пољеценіє і
усьяду́ без скрєпованія, јднакже по
јго захованію вчійж можна биўо
познач, же то сўужа́ци, ктўрего
пан защи́чу запрошенієм до стоўу.
Вінстон прїпатриваў му сїє кăтем
ока. Чўовієк тен запевне прєз цаўе
жичіє граў певна́ рољє і здјчіє
маскі, хочби на момент, уважаў за
нієбезпíєчне. О'Брієн уяў карафкє́
за шијкє́ і напеўніў кльішкі
чіємночервоним пўинем. Збудіўо то
в умиşље Вінстона мғлісте
вспомнієніє чегоş, цо давно тему
відіяў на муре љуб сўупіє —
огромна́ неоновă бутљє́, ктўра
міготаўа і ғасуа, справіяяц
враженіє, же јј завартош вљева сїє
до пухару. Кди патрїу з ғўри на
свўј кльішек, пўин видаваў сїє
ніємаль чарни, љеч в карафце
поўисківаў рубіновим бљаскм.

Запах міяў кваśносуодкі. Вінстон зобачиў, же Юлья подноśі кльішек і вѣха го з ніе укриванѣ чіекавощіѣ.

— То віно — виясьніў з љеккім усьміехем О'Брієн. — На певно знане їст вам з ксьіѣжек. Нієстети, ніе трафія до Зевнётрнеј Партіі.

Знўв споважніяў і подніўсу кльішек до гўри.

— Сѣдзѣ, же повиннісьми зачѣч од тоасту. За нашого привўдцѣ, за Еммануельѣ Гольдстеіна!

Вінстон скваплівіе хвичіў кльішек. Вієље рази читаў і маїў о вініе. Подобніе як шкљани прїчіск ораз цитоване прѣз пана Цгаррінгтона уривкі запомніяних римованек, наљежаўо до мінієних, романтичних часўв, ктўре в најскритших миśљах називаў епока щѣщіѣ. Ніе вієдієч чему, завше му śіє выдаваўо, же віно ма виѣтково суодкі смак, так як дѣм ягодови, і натихміяст діяўа одурѣяцо. Юж прї пієрвшим ўику прїкро śіє розчароваў. По љатах пічіѣ діну правіе вцаље ніе чуў смаку. Одставіў опрўжнієни кльішек.

— Вієц Гольдстеін направдѣ істнієї?
— запитаў.

— Так, істнієї і добре єїє мієва. Але
ґдіє пребива, того ніє вієм.

— А подієміє, організаця? Теж
істнієї? Ніє їст по просту вимисієм
Полиці Миєлі?

— Ніє, істнієї напавдє. Назива єїє
Братерством. Ніґди ніє довієчіє єїє
о Братерствіє ніц понад то, же
істнієї і же до нієго наєжичіє.
Зараз до того врїцє. — Споїраї на
зеґарек. — Навет дїа чїонкїв
Вевнїтрїнеї Партїї ніє їст речї
розсїднї виїїчач тельєекран на
дїужеї ніж пїї ґоїїни. Ніє
повїннїє бїлї пїрїхїдїч ту разом і
бїдїєчіє муєїєлї виїц оддїєлнїє. Ви,
товаришко — скїнїї ґїовї Юлїї —
виїдїєчіє пїєрвша. Зостаїо нам
двадїєшїа мїнут. Розумїєчіє, мам
наїєї, же муєє вас наїпїєрв
випїтач о певне справи. Мївїїц
наїґїлнїєї, цо їстєєчіє ґотовї
учинїч?

— Цо тїлько в наєїєї моци — одпарї
Вїнстон.

О'Брїєн обрїчїї єїє нїєцо на крїєлє,
так же єїєдїїї тєраз тварї до
Вїнстона. Правїє зупеїнїє іґнїроваї
Юлїє, як ґдїбї уважаї за реч
очивїстї, же Вїнстон мївї в їмїєнїю
обоїґа. На момент змрїжїї очї.

Зача́ў задавач пита́ня чі́хим,
безбарвним гу́осем, якби то би́уа
віе́люкратні́е повта́ра́на проце́дура,
лы́танія пита́нь і одпові́єді, кту́рих
віе́кшо́щ зна́ чі́е з гу́ри.

— Чи ї́стє́ці́е го́тові по́сві́єчі́ч жи́чі́е?

— Так.

— Чи ї́стє́ці́е го́тові мордо́вач?

— Так.

— Прова́ді́ч акці́ сабо́тажо́ве, в
на́стє́пстві́е кту́рих се́ткі ні́єві́нних
лю́ді мо́гә по́ні́єщ шмі́єрч?

— Так.

— Здра́ді́ч о́јчизне́, в́спу́у́працу́ю́ц з
обци́мі мо́царства́мі?

— Так.

— Чи ї́стє́ці́е го́тові о́шукі́вач,
до́коні́вач фа́ушерств,
ша́нтажова́ч, за́тру́вач умі́су́и
ні́єльє́тні́х, ро́зпро́вадзач на́ркоті́кі,
за́хє́цач до́ прости́туці́, ше́рич
хоро́би ве́неричне́, су́ове́м ро́бі́ч
в́ши́стко, чо́ мо́же п́ри́чині́ч чі́е до́
осу́абі́єні́я і де́мора́льзі́заці́ Па́рті́і?

— Так.

— Ё́шлы́ д́ля до́бра на́ше́ј спра́ви
за́јді́е на п́ри́ку́ад ко́ні́єчно́щ

об'яанія тварі дієцка квасем
їярковим, чи їстєщіє ґотові то
учиніч?

— Так.

— Чи їстєщіє ґотові змієніч свої
тожсамош і до коңца жичія
працовач яко кельнер чи докер?

— Так.

— Чи їстєщіє ґотові попеу́ніч
самобу́јство, їсьлі і ќди вам
пољєчіми?

— Так.

— Чи їстєщіє ґотові розстач її́ і
ніґди вієцеј її́ ніє відієч?

— Ніє! — завоуауа Юльія.

Вінстонові здавауо її́, же час
пу́иніє, а он вчіяж її́ застанавія.
Прєз момент міяу́ навет враженіє,
же одју́о му мовє́. Їго уста
отвієрау́и її́ і замикау́и безгу́ошніє,
прімієрґаяц її́ до одповієді: аж до
хвілы́, ќди її́ одезвау́, ніє вієдіяу́,
яка бє́діє їго децизя.

— Ніє — ствієрдіу́ врешчіє.

— Добре, жещіє мі повієдієлы́ —
ознајміу́ О'Брієн. — Важне їст,
бищми вієдієлы́ вшистка.

Зврўчіў сїе до Юльї і з нїецо
віе́кшим оживієнієм рєку́:

— Чи розумієчіє, же навет јсљї ваш
пріячієљ нїє згїніє, бєдіє зупеу́ніє
інним чу́овіє́км? Отрїма новā
тожсамощ. Вшистко уљегніє
змїяніє. Јго тварь, рухи, кштау́т
ду́онї, барва ву́осу́в, навет гу́ос! Ви
также станієчіє сїе інна особā. Наці
хірурдзи потрафія змієніч каждего
нїє до познанія. Часамі бива то
конієчне. Ніє́кди трєба навет
ампутовач кту́ращ з коњчин.

Вінстон нїє му́гу сїе повстрїмач од
спојрєнія украд́км на монгольска
тварь Мартїна. Нїє дострєгу́ жадних
бљизн. Юльїа збљадуа трохє і пієгі
вистāпіуи јј виразнієј на пољичках,
љеч одважніє патріуа на О'Брієна.
Мрукнєуа цощ чїхо, виражаяц
згодє.

— В порядку. Віец то зауатвієне —
ошвіядчиу́ О'Брієн.

На стоље стауо сребрне пудеу́ко з
папієросамі. О'Брієн в замишљєнію
пресунāу ј в іх стронє, сам теж сїе
почєстовау́, по чим встау́ і зачāу
спацєровач по покою, якби в тен
спосу́б му́гу сїе лєпієј скупіч.
Папієроси биуи досконау́є, грубе,
моцнонабіте, з нїєспотиканіє

два біста бібуука. О'Брієн знув
зеркнау на зегарек.

— Врацај љепієј до сужбўвкі,
Мартін — реку. — За квадранс
вўачє тєлєекран. Тільки најпієрв
пїріїрії сїє добрє тим товаришом,
жеби сь запамієтау іх тварє. Певніє
сїє з німі јще зобачиш. Я може юж
ніє.

Докуадніє так само як вўвчас, гди
отвориу ім дрві, очи сужацєго
прєсунєуи сїє вољно по Юльї і
Вінстоніє. В јго взроку ніє биуо ніц
пїрязнего. Мартін запамієтєвау іх
вигљад, аљє оні самі зупеуніє го ніє
обходїлі, а пїринајмнієј так справїяу
враженіє. Вінстонові прємкнєуо
прєз мисль, же може штучна твар
нігди ніє змієнія виразу. Без сўова,
навет без скїнієнія гўовѧ, сужацї
вишєдў, чїхо замикајц за собѧ дрві.
О'Брієн вчїјж прєхадзау сїє по
покою, з јднѧ дўонїѧ в кшенї
чарнего комбієзону, а в другїєј
трїмајц папієроса.

— Мусїчіє здач собіє справѧ — реку
— іж завше бєдїєчіє дїяуач на
сльєпо. Нігди о нічим ніє бєдїєчіє
інформованї. Бєдїєчіє отрїмивач і
вїпеуніјч розкази, нігди ніє знајц
їх пїрїчин. Пузнієј пїрїсльє вам
ксїјжкѧ, з ктўрєј довїєчіє сїє

правди о устрою, в ктѹрим жиїми, а
также позначіє стратегіє, дієкі
ктѹреї замієрами го зніщич. Кди
пречитачіє ксіѣжкѣ, станієчіє сіє
речивістимі чѹонками Братерства.
Але опрѹч самого цельу, о ктѹри
вальчими, ораз своїх актуальних
задањ ніц ніє бѣдієчіє зналі.
Виявіѹем вам, же Братерство
істнієї, лєч ніє могѣ вам здрадіч, чи
лычи сту чѹонкѹв, чи дієсієч
мілієнѹв. Самі ніє позначіє навет
дієсієчію осѹб. Визначими вам
ѹѣчнікѹв, ктѹри цо певієн час бѣдѣ
сіє змієніялі; певніє трѣх, чтерех.
Понієваж пієрвши контакт
навіѣзальціє зе мнѣ, нієх так
позостаніє. Ісїлі отрїмачіє якс
розкази, виїдѣ оде мніє, а Мартін
вам ї прѣкаже. Кди вас в коьцу
зѹапій, прїзначіє сіє до вшисткіго.
Тєго ніє да сіє унікнѣч. Іднакже
поза вѹаснимі чинамі о нічим ніє
бѣдієчіє умієлі ніц повідієч.
Всіпієчіє заїєдвіє ґарсткѣ маѹо
значѣщих осѹб. Мніє
правдоподобніє ніє зашкодічіє.
Зрештѣ можїве, же до тєго часу
згінѣ альбо бѣдѣ іннѣ особѣ, з іннѣ
тварѣ.

Мѹвіѣц цаѹи час прѣхадзаѹ сіє по
пушистим диваніє. Мімо значнеї
туши порушаѹ сіє з ґрацѣ. Цеховаѹа

кажди їго гест, навет їди всува́у
ре́кє до їшені љуб подно́їу до уст
папієроса. Еманова́а з нієго ї́їа,
љеч п́реде вшисткім певнощ ї́єбіє
ораз ви́розуміа́ощ, љекко
забарвієна іроні́я. Цгочі́яж му́віу о
поважних справах, ніє мі́ау в собіє
ніц з зачіст́ревієні́я фанатика.
Навет їди вспо́міна́у о
мордерствах, самобу́јствах,
хоробах венеричних, ампута́цях
ко́нчин і опера́цях тва́ри, в їго
гу́оїє поб́рмієва́а кпі́ярска,
поуфа́а нута.

„То їст нієухронне — здаваў ціе мўвіч. — Так муціми постёповач і ніе вољно нам ціе вздраґач. Аље зобачичіе: бёдіе зупеўніе інаچهј, кди жичіе знўв набіеґе сенсу”.

Фаља по́діву, нієма́ль увіє́льбіє́нія,
за́ляа́уа Ві́нстона. Цгві́льово
запо́мнія́у о та́їмні́чим Го́льдсте́ініє.
Па́тр'я́ц на шєро́к бари́ і міє́щіста́
тва́р О'Бріє́на, так б́ридк'а́, а
зара́зем так ку́льтура́льн'а́, трудно́
би́уо увіє́рїч, і́ж чу́овіє́к те́н може
зоста́ч по́конани. Ніє́ і́стні́яуі
фо́рте́ље, кту́рих би́ ніє́ п́реї́р'ау́, ніє́
би́уо ніє́безпíєче́ньств, кту́рих би́ ніє́
п́реві́діяу́. На Ю́льї́ та́кже зроби́у
ду́же вра́женіє. Су́уха́уа в на́піє́чїю,
на́вет ніє́ до́стр'є́га́йц, же зг'асу́ јј

папієрос. А О'Брієн перороваў даўеј:

— На певно сѹишельщіе погѹоскі о Братерствіе. І правдоподобніе виробільщіе собіе о нїм вѹасне зданіе. Виображачіе собіе, же істніеј віелькі, подіемни щвіят спісковцѹв, ктѹри спотикая щіе потајмніе в півніцах, контактуя прѣз випісиваніе на мурах зашифрованих віядомощі, а розпознай по умѹвієних гасѹах љуб гестах. Тимчасем то вшистко ніе правда. Чѹонковіе Братерства ніе май жадних знакѹв розпознавчих і нікт ніе зна тожсамощі віецеј нїж кїлку осѹб. Навет сам Гольдстеін, гдиби впадѹ в рѣце Польці Мищлы, ніе уміяѹби ім здрадіч ані назвіск вшисткіх чѹонкѹв, ані теж подач жадних інформаці моґащих уѹатвіч однаљезієніе пеѹнеґо виказу. Такі виказ бовіем в оґѹље ніе істніеј. Братерства ніе можна зніщич, поніеваж ніе јст орґанізаця в звичајним значенію теґо сѹова. Чѹонкѹв ніе ѹачи ніц опрѹч вспѹљнеј ідеі, ктѹра јст ніезніщальна. Ви также тїько з ніеј бѣдіечіе моґлі черпач отухѣ. Ніе позначіе своїх товаřiши, ніе усѹишичіе сѹова захѣти. А кди вас

з'уапій, ніє сподієвајчіє їїє помоци.
Нігди ніє помагами нашим ч'уонком.
Можеми највижеј достарчич до
цельі жиљеткі, аље ви'у'ячніє в'у'вчас,
гди т'рєба конієчніє замкн'яч кому'с'
уста. Му'с'ічіє п'ривикн'яч до жичія
без відочних виніку'в і без надієі.
П'рєз певієн час б'єд'ієчіє вальчич,
потем вас з'уапій і по видушенію
зезна'нь забі'я. Б'єд'іє то їдини
відочни skutek вашєј д'ія'у'альнощі.
Ніє ма чієні'я шанси, аби за нашєго
жичія наст'апі'у'а дост'рєгальна
поправа. Вшиши їсте'с'ми мартві.
Правд'іве жичіє чека нас допієро в
п'р'иш'у'ощі. Аље б'єд'ієми в нім
учестнічич ви'у'ячніє яко г'арщ
прох'у'в і од'у'амку'в кощі. Нікт ніє віє,
яка одльєг'у'а то п'р'иш'у'ощ. Може аж
о ти'с'і'яц л'ят. В теј хвілі їдине, цо
можеми зробіч, то крочек по крочку
зб'л'іжач л'юд'і до опамієтанія. Ніє
можеми д'ія'у'ач в'сп'у'льніє. Можеми
тільки розповшехні'яч наш'а вієдз'є
у'стамі поїдинчих ос'у'б, п'рєказивач
з покольєні'я на покольєніє. В об'л'ічу
ч'і'яг'у'єго заг'рoженія зє строни
Польці Ми'с'льі ніє ма іннеј дрогі.
Умільку' і по раз т'рєчі спої'р'ау на
зєг'арек.

— Юж правіє пора на вас,
това'ришко — р'єку' до Юльїі. — Аље
моменчік. Карафка вч'і'яж їст до

поўови пеўна. Напеўніў кльішкі і
уніўсу свўј до гўри.

— Які тоаст взнієсьіеми тим разем?

— спитаў з та сама нута іроніі. — За
згубё Польці Мицьлі? На погібель
Віелькму Брату? За людзкощ? За
пřiшўощ?

— За прешўощ — повідїяў Вінстон.

— Сўушніє, прешўощ јст
најважнієша — пřiзнаў з повага
О'Брієн.

Опрўжнілы кльішкі і хвільє пўзнієј
Юльіа встаўа, збієрайц сїє до вијціа.
О'Брієн взїяў з шафкі нієвіельк
пудеўко, вијяў з нієго пўаска біяўа
пастилькє і врєчиў Юльїі, радзّاц,
жеби я поссаўа, бо трєба уважач,
аби пřiпадкм ніє пахнієч вінем;
віндїярє сّا бардзо спострєгавчи.
Љедвіє дрві затрєаснєўи сїє за
Юльїа, натиxмїаст о нієј запомніаў.
Прєшєдў јще кїлька крокўв по
покою і затрїмаў сїє.

— Мусіми омўвіч кїлька щєгўўўв —
ошвіадчиў. — Домисльам сїє, же
мачіє якّا кријўвкє?

Вінстон повідїяў му о покою над
скльєпем пана Цгаррїнгтона.

— На разіє мусі вистарчич. Потем

знайдієми дља вас цоґ іннеґо. Трёба
чёсто змієніяч лѡкаль. Нієдѹуго
прісьлѣ вам Ксієґѣ — Вінстон
зауважиѹ, же навет О'Брієн
вимавіяѹ то сѹово так, якби биѹо
пісане вієлькѧ лѣтерѧ — Ксієґѣ
Ґольдстеіна, ма ґіє розумієч.

Постарам щї з тим нїє звѣкач, хоч
може хвїль потрва, занїм здобѣдѣ
еґземпляр. Нїє мушѣ вам туумачич,
як нїєвієлє їх істнієї. Полиця Мищлы
вишукуј јі ніщи нїємаљ рўвніє
шибко, як ми друкујми. Аљє то і так
ніц нїє змієнія. Кщїг҃а јст
нїєзніщаљна. Навет гдиби
прѣхвичільї остатні еґземпляр,
могљьбищми я правїє суово в суово
одтворїч з памїєчі. Чи ходїчіє до
праци з течкӑ?

— Звукъе так.

— Як виглядає?

— Чарна, бардзо зніщена. Запінана на два паскі.

— Чарна, два паскі, бардзо
зніщона; в пор'ядку. Певне́го дня, в
на́йблы́жшэ́й п'рыш'уо́ці, хоч трудно
мі п'рэві́діе́ч док'уа́дніе́ да́тэ,
от'рима́чіе в пра́ці бу́е́дніе
спо́ра́дзон'а́ нота́ткэ́; бе́д'іе́чіе
му́сіе́льі про́січ о́ повт'у́рэніе
по́леце́ніа́. Наза́ют'р і́д'ьчіе́ до

праци без течкі. В чі́йгу дні́я кто́ш до вас поде́їдіє на у́лиці, доткніє ва́шего рамі́єні́я і пові́є: „Цги́ба упу́щільші́є течкѣ́”. В течце, ктѹ́рѧ вам врѣ́чи, зна́їдіє́чіє Ксі́їгѣ́ Го́льдсте́іна. Зврѹ́чічіє́ ѧ в чі́йгу двѹ́х ти́годні́.

Прѣ́з хві́льѣ́ оба́ј мі́льчельі́.

— Позоста́ю нам ю́ж тілько́ кі́лька мі́нут — пові́дія́ю О́Бріє́н. — Спотка́ми сі́ї зно́ву... І́сьлі в о́гѹ́льє сі́ї спотка́ми...

Вінстон спо́рѧ́ю на ніє́го.

— Там, ѓдіє́ ніє́ ма мро́ку — рѣ́ку ніє́певніє́. О́Бріє́н скі́на́ю гѹ́ова́ без зді́віє́ні́я.

— Там, ѓдіє́ ніє́ ма мро́ку — повтѹ́ри́ю, я́кби ро́зумі́я́ю, о́ цо хо́ді. — Чи хчі́єльі́бищіє́ цо́ш пові́діє́ч прѣ́д ви́щіє́м? Цо́ш мі́ зако́муні́ковач? Мо́же о́ цо́ш спита́ч?

Вінстон зами́сьлі́ю сі́ї. Ніє́ прі́хо́ді́ю му до гѹ́ови жа́дне пита́ніє, а ніє́ мі́я́ю о́хоти ви́пові́ядач напу́шоних о́гѹ́льні́кѹв. Пові́ніє́н ско́риста́ч з о́казі́, же́би до́віє́діє́ч сі́ї че́го́ш ві́йце́ј о́ О́Бріє́ніє́ лѹ́б Бра́терстві́є, лѣ́ч ми́сьлі́ ви́пеу́ні́ю му чі́йг на́ку́ада́йчих сі́ї на сі́єбіє́ о́бразѹ́в мро́чне́ј сипі́яльні́, в ктѹ́ре́ј і́го ма́тка

спѣді́уа остатніє дні, покоі́ку над
скльепем пана Цгаррінґтона,
шкльанеґо п̣ричіску і ричіни в
пальісандровеј раміє. Наґље спитау́:

— Чи значіє може такі стари
віершик розпочинаџци щіє од су́ув
„Помарањче за пенса, к̣ричӑ
дзвони Кљеменса”?

О’Брієн поновніє скінӑу́ ґуовӑ і
уп̣рејміє, з поваґӑ, вирецитовау́:

Помарањче за пенса, к̣ричӑ дзвони
Кљеменса,
Скраду́ цитрин п̣уу́ тужіна, дудніӑ
дзвони Марчіна,
Зараз зуапіӑ зуодієџа, ричӑ дзвони
Баіљеиа,
Інні лычӑ, ти теж лыч, радзӑ дзвони
Сгоредітх.
— Значіє остатні верс!

— Так, знам. Аље тєраз, нієстєти,
мущічіє юж іщ. Момент; на вшелькі
випадек вам теж дам пастилькѣ.

Кди Вінстон встау́, О’Брієн
вичіџґнӑу́ до нієґо рѣкѣ. Моцни
ущіск ніємаль міџждіу́ дуоњ. В
д̣рвіџх Вінстон обејрау́ щіє, аље
О’Брієн ніє зврацау́ юж на нієґо
уваґі. Чекау́ з дуоніџ на ґау́це
тељеекрану. Вінстон јще раз
попат̣ріу́ на біюрко, на л̣ампѣ з

зієльоним абажурем, на мовопіс і дручіяне поїмнікі пеўне папієрўв. О'Брієн заўатвіў, цо міяў до заўатвієнія, а тєраз врацаў до інних справ. Занім мініє тїйдієщі секунд, помісьляў Вінстон, знўв засьїдїє до пїрєрваних на крўтко важних задањ в сўужбіє Партїї.

9

Вінстон чуў сїє ґаљаретовати з вичєрпанїя. „ґаљаретовати” то највўащївше окрєсьљєніє. Само пїрїшўо му до ґўови. Їґо чїяўо бовїєм нїє тїљко тїрєсўо сїє пїрї каждим руху як ґаљарєта, лєч биўо рўвнїє пїрєзрочїстє. Міяў вражєніє, же ґдїби поднїўсў до ґўри рєкє, уїрїаўби пїрєз нїя сївїятўо. Шальєнча, нїєустаяца праца вижєўа з нїєґо лїмфє і крєв, позоставїяяц їдїнїє осўабўи лўдзкі віўр — самї скўрє, нерви і кощї. Каждє дознанїє одбієраў зє звїєљокротнїєнї сїўї. Комбінезон драпаў ґо в рамїєна, ходнїк увїєраў в стопи, навет зґїєчїє пальцўв одчуваў якo потворни висїўєк, од ктўрєґо тїрєщї стави.

В чїяґу пїєчїю днї Вінстон пїрєпрацоваў понад дїєвїєчдїєсїят ґодїн. Іннї затруднїєнї в мїнїстерствїє рўвнїєж. Тєраз

мордѣга сїѣ скоњчи́а і ніє мія́у
абсолю́тніє ніц до роботи, жадних
парти́йних обові́язку́в, аж до ютра
рана. Мѹ́гу спѣ́діч шещ го́дін в
кри́ју́вце над скльепем пана
Цгаррі́нгтона, а настѣ́пне дієві́єч ве
вѹ́асним ѹ́ужку. Шедѹ́ пово́лі, в
ѹ́аго́дним попо́удні́євим сѹ́о́нцу,
не́дзнá ульі́чка в стронѣ́ скльепу,
розгльáда́йц сїѣ́, чи ніє відач
патро́лі, а́ле јдно́чєснє́ живі́йц я́ксь
нічим ніє узаса́дні́єне п́реконаніє́,
же акурат ді́сь ніє спотка́ го́ ніц
зѹ́єго. Чіѣ́жка течка п́ри ка́ждим
кроку обі́я́а му сїѣ́ о ко́љано,
справі́йц, же мрові́є п́рехо́ді́уо го́
по нодзе. В с́родку зна́јдова́а сїѣ́
Ксїѣ́га, ктѹ́рá юж од шещі́у дні́ мія́у
в свої́м по́сіядані́ю, лѣч дотáд ніє
зна́язу́ часу, би я́ почита́ч лѹб
хочби на нї́я спо́јрєч.

Шѹ́сте́го дні́я Ті́го́дні́я Ніє́наві́щі, по
походах, п́ремѹ́віє́ні́ях, ќриках,
с́піє́вах, транспарентах, фі́льмах,
показах фі́гур воско́вих, дудні́єні́ю
бе́бнѹ́в і ри́ку тра́б, тупочі́є
машеру́йцнх нѹ́г, турко́чіє чо́у́гѹ́в,
вичі́ю п́рє́льату́йцнх само́лєтѹ́в;
ѓрмочі́є армат — по шещі́у дні́ях
тих атра́кці́, ќди збі́єрови ор́газм
сїѣ́га́у щиту, а повше́хна ніє́наві́щ
до Еуразі́і п́рє́роді́а сїѣ́ в так
зачі́єку́а фу́ріє́, же ѓдиби тѹ́ум

достау в свої рёце ове два ти́сяце
еуразятицкіх зброднія́ри во́йних,
кту́рих міяно повісїч публічніє
остатнієго дня обходу́в, то
нієхибніє розшарпау́би їх на стрёпи
— доку́адніє ву́вчас огу́ошоно
нараз, же Оцеанія вца́ље ніє
проваді во́йни з Еуразя́.
Нієпріячіє́льем Оцеані́ї їст
Вшгу́дазя. Еуразя то спріміє́ренієц.

Ніє п́ризнано сі́ї, очиві́щіє, же
наста́піуа якако́львієк зміяна
союши. По просту наѓље, вше́діє
ру́вноче́сніє, огу́ошоно, же то
Вшгу́дазя, а ніє Еуразя їст врогі́єм.
Вінстон акурат учестні́чиу в вієцу
на ї́дним з гу́у́вних пла́цу́в
Лонди́ну. Би́у пу́зни вієчу́р —
червоне фла́гі і тва́ре зебраних
осві́єтляу́ яскрави бляск
рефлє́ктору́в. На пла́цу ту́очи́у
сі́ї кі́лька ти́сіє́ци лу́ді, в тим ти́сяц
учні́у в мунду́рках Капу́сіу́в. З
трибуни обі́теї червоним сукнем
п́ремавіа́у до ту́уму му́вца з
Вевне́трне́ї Парті́ї, ма́уи, худи
ме́жчизна о нієпропорце́на́льніє
ду́угі́х ре́ках і о́громне́ї гу́овіє,
зупе́уніє́ у́исе́ї, ї́сьлі ніє лы́чич пару
ра́дкі́х, п́ри́лизаних космо́ку́в.
Ка́реу́ тен, о тва́ри викриві́єне́ї
нієнаві́щіа́, в ї́дне́ї ко́щісте́ї ду́оні
діє́ржи́у мі́крофон, а дру́га —

зачіснієтѣ в огро́мнѣ пієщ —
вимахіваѹ гро́зніє в повієт́ру. Їго
гу́ос, кту́рему меґафони надаваѹи
мета́личне брмієніє, грміяѹ
ви́лічайц по ко́леї вшисткі збродніє
нієпріячіє́ља: масакри,
ви́сієдльєнія, грабіє́же, гваѹти,
тортурованіє ї́ньцѹв, бомбардованіє
љу́днощі циві́льнеї, напа́щі,
ку́амльіва́ пропаґандѣ, у́аманіє
укѹа́дѹв. Прєкони́ваѹ ка́ждєго,
ка́ждєму у́діє́љаѹа́ шіє́ їго́ фу́рія. Цо
кілька хві́ль так нара́стаѹа́ вщіє́куощ
ту́уму, же барба́ри́нські,
нієпога́мовани рик ти́шіє́ци ґардіє́льї
за́гуушаѹ су́ова му́вци. На́їді́кше
вр́аскі ви́давали́ учніє́віє.
Прє́му́вієніє трваѹо́ ю́ж зе
два́діє́щіа мінут, ґди на́ґље на
трибу́нѣ вбіє́гу́ посу́анієц і врє́чиѹ
му́вци карткѣ́. Тєн розві́наѹ́ ѣ і
прє́читаѹ́, ніє прє́риваѹц пото́ку
су́ѹв. Ніє зміє́ніѹо́ шіє́ ані́ їго́
захова́ніє, ані́ тон гу́осу, ані́ те́ж
трєщ те́го, цо му́віѹ́, льєч на́ґље
зачаѹ́ виміє́ніяч назвѣ́ інне́го
мо́царства. Ніє па́дуо́ ані́ ї́дно су́ово
вия́сніє́нія, а́ље ту́ум і так в мі́г
по́яѹ́ вшистко. Оце́анія прова́ді
во́їнѣ зе Вшгу́дазя! В на́стє́пнеї
хві́льї подні́ѹсу́ шіє́ рветєс. Вшисткі́
транспаре́нти і пла́кати, кту́римі
удє́коровано́ пла́ц, биѹ́и

нієодповієдніє! Поуова з ніх
пředставіяуа нієвуащівє особи.
Саботаж! Робота аґентуѳ
Гольдстеіна! Повстау замёт; зе щіан
зривано пљакати, а транспаренти
дарто на стрёпи і дептано. Капусіє
доконивалі цудуѳ зрёчнощі
вдрапуяц щіє на дахи і щіаґаяц
уопочаце на комінах фляґі. Ніє
мінёуи двіє, тři мінуги, а биуо юж
по вшисткім. Муѳца, вчіяж дієржац
в їднеј дуоні мікрофон, а друга
вимахуяц в повієтру, вихиљау щіє з
трибуни і грміяу як упредніє. Їще
мінуга і туум знуѳ зачау взнощіч дік
окрікі. Нієнавіщ трвауа надаль;
змієніу щіє їдиніє її обієкт.

На Вінстоніє — гди щіє пузнієј над
тим застанавіяу — највієкше
враженіє зробіуо то, же муѳца
пředставіу щіє досуовніє в поуовіє
зданія, ніє тилько ніє прєриваяц
выводу, лєч навет ніє змієніяяц
скуадні. В тракчіє вієцу Вінстон
правіє тєго ніє зауважиу, альбовієм
міяу на гуовіє важнієјше справи.
Кди винікуо цаує замієшаніє і туум
здієрау пљакати, якіщ чуовієк,
ктуреґо тваři навет добре ніє
відіяу, доткнау їґо рамієнія і рєку:

— Прєпрашам, товаришу, хіба
упущільщіє течкє.

Вінстон взію́ я одрухово, ніє
одзиваяц сїє суюем. Вієдіяю́, же
мініє вієље дні, занім бєдіє мўгў до
нієї заїрєч. Зараз по скоњченію
вієцу врўчію до Міністерства
Правди, хоч доходяіуа юж двудієста
трєчія. Подобніє зробію цауи
персонєль. Комунікати наказуєце ім
ставієніє сїє в праці, надаване прєз
тељеекрани, биуи вўащівіє
збитєчне.

Оцеанія провадіуа воїнє зе
Вшгўдазя; Оцеанія завше провадіуа
воїнє зе Вшгўдазя. Значна чєщ
льїтератури польїтичнеї з остатніх
пієчію лят нагље цаўкм сїє
здебактуальїзовауа. Наїрўжнієїше
справозданія, акта, ґазети, ксїйжкі,
брошури, фільми, наґранія,
фотоґрафіє — вшистка то
наљєжауо змієніч в бўискавічним
темпіє. Цґочіяж ніє видано жадних
розпорядзењ, вшиши досконаље
вієдієльї, іж директори пощеґўльних
департаментўв жича собіє, аби до
коњца тигоднія ніє остауа сїє нігдіє
ані їдна взміянка о воїніє з Еуразя
љуб союшу зе Вшгўдазя. Оґром
праці прїтуачау, а додатково
утрудніауо я то, же ніє можна биуо
мўвіч впрост о прїчиніє
впровадзенія зміян. Кажди урєднік
Департаменту Архівўв гаровау

о́сімна́щіє го́дін на до́бє, робі́яц
двіє т́риго́дінне п́рєрви на сен. З
півні́ц вичі́яґні́єто мате́раце і
розу́ожоно на корита́рах. Ніє
вида́вано ре́гуля́рних по́сіу́кў;
працovníци стоу́ўкí ї́зді́льí з вў́зкамí
по пі́єтрах, розвожа́ц кана́пкі і Кавё
Звичі́єства. За ка́ждим разем
Вінстон стара́у́ щі́є ви́пеу́ніч вши́стк
по́љецені́я, за́нім ви́ході́у з
п́реґро́ди, би учі́яч собі́є д́ремкё,
а́ље ґди вра́цау́, за́спани і обо́љау́и,
о́казива́уо щі́є, же нова́ л́аві́на
ру́льонў́в спа́ду́а тимча́сем на
бію́рко, за́сипу́яц ї́ до́ку́адні́є, а
на́вет зсу́вайц щі́є на поса́дзкё;
ті́лько мі́крофон мо́вопі́су стерча́у
спод бі́єльí на бію́рку ні́чим спод
вар́стви щні́єґу. Вінстон му́щія́у
за́чина́ч од у́уо́жені́я ру́льонў́в в
ру́вни стос, же́би зробі́ч собі́є
мі́є́ше до пра́ци. На́јґорше, же
за́дані́я, кту́ре от́римива́у́, ніє
по́љеґа́уи бина́јмні́єґ на чисто
механі́чним впро́вадза́нію
по́правек. Чё́сто очиві́щіє
вистарчи́уо змі́єні́ч назвё́ ї́днеґо
мо́царства́ на назвё́ дру́гієґо, л́еч
п́ри опра́цовива́нію ба́рді́єґ
щеґу́уових арти́кууў́в ні́єзбё́дне
би́уи скупі́єні́є і ін́венця́.

Са́мо п́рені́єщі́єні́є во́јни з ї́днеґі́ чё́щí
щві́ята до ін́неґі́ вима́ґа́уо до́скона́уеґ

знаёмошці геаграфіі.

Юж трэчэіго дня окропніе
розбољаўі го очи; цо хвіља мусяў
прэчэрач шкуа. Чуў сїе так, якби
зьецоно му чіежкя праце фізічна,
ктуреј виконанія міяў право
одмўвіч, а заразем, обсесіјніе
прагнәў спростач заданію. Кди в
радкіх вољних хвілях застанавіаў
сїе над тим, цо робі, зупеўніе ніе
прешкадзаўа му сьвіядомощ, же
кажде диктоване прэз ніеґо суюво і
кажди рух копіеґеґо оуўвка то
розмысьльне куамство. Подобніе як
вшисткім в департаменчіе,
залежаўо му, аби јго фаўшерства
біўі досконаўе. Ранкм шўстеґо
дня поток руљонўв змаљаў. Прэз
цаўе пўу гоґіні ніц ніе выпадуо з
рури; потем виљечіаў јден звітек, а
по нім юж ніц. Мніеј віецеј о теј
поре вшёдіе уставаўа праца. Цаўі
департамент видаў јдно ґуёбок
вестхніеніе ульгі. Цґоч мусяўо то на
завше позостач тајмніця, dokonano
віелькґо діеуа. Ніе істніаў юж ані
јден документ сьвіадчаці о тим, іж
војна з Еуразя кдикољвіек сїе
точіуа. О двунастеј zero zero
ніесподіеґваніе оґуошоно, же вшиши
працовніці міністерства сә вољні
до ютра рана. З Ксіеґә в течце,
ктурә трімаў міеґди кољанамі

подчас праці і под собі в часіє сну,
Вінстон врѹчіу до дому, гдіє оголюу
щіє і викѹпау, о мауо ніє засипіяяц в
ванніє, хоч вода биуа заљедвіє
љетнія.

Стави трѣщауи му пři каждом
кроку, гди з ніємалъ љубієжнѹ
розкошѹ вспінау щіє по шгодах до
покою над скљепем пана
Цгаррінгтона. Биу змѣчони, аљє
опущіуа го сеннощ. Отвориу окно,
розпальу брудни примус і поставіу
на нім гарнек води, жеби запаړич
кавѣ. Вієдіяу, же Юљія вкрѹтце щіє
зяві; аљє на разіє міяу Кщієгѣ.
Ущіяду в зніщоним фотельу і розпіяу
течкѣ.

Видобиу з нієї чієжкі том в чарнеї,
аматорско виконанеї оправіє, без
титууу і назвіска аутора на
окуадце. Друк также ніє биу
најљепшеї якощі. Кщіяжка отвієрауа
щіє уатво, а брѣгі міяуа витарте;
довѹд, же прѣшуа прѣз вієље рѹк.
На строніє титууовеї відніяу напіс:

Еммануель Гольдстеін

ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА ОЉІГАРХІЧНЕГО
КОЉЕКТИВІЗМУ

Вінстон зачѹ читач:

Роздіяу І

Ігноранця то Сіуа

Од початку часу́в гісторичних, а правдоподобніє юж од ко́нця неоліту, на сві́єчіє і́стніє́я т́ри варстви́ л́юдї: ѓурна, ш́редні́я і до́льна. Впровадзано најрозмаїтше по́діяу́и і вимис́љано д́ля ка́ждє́й з ѓруп нієзл́ичоне окре́шљєні́я, а зару́вно і́х взѓльє́дна л́ичєбно́щ, як і взаї́мне стосункі́ змієні́яу́и с́іє в р́у́жних е́поках; ї́днакже подставова структура спо́учє́ньства позостау́а та сама. По најбу́рљівших навет встр́ясах і позорніє нієодвоу́альних п́рємі́янах л́удзко́щ повра́ца нієбавем до давне́го моде́љу, подобніє як жироскоп вра́ца до стау́єго поу́ожені́я без взѓльє́ду на то, як да́леко і́ под які́м ќа́тем зостаніє вихи́љони п́рєз д́іяу́а́йце на́нь с́іу́и.

Цє́ље поще́гу́льних варств с́а абсо́љутніє ніє до по́годзені́я...

Вінстон п́рєрвау́ читаніє, ѓу́у́вніє по то, аби розкошова́ч с́іє́ факте́м, же чита, на до́дате́к в ви́годних і безпіє́чних вару́нках. Би́у́ сам; во́љни од те́љеекрану, во́љни од обав, же кто́ш подсу́уху́ї п́рєз д́ію́ркє́ од ќључа, во́љни навет од нерво́вего одру́ху о́гльа́дані́я с́іє́ за с́іє́біє́ і п́рису́ані́яні́я строни́ рє́кă.

Вонни, лѣтні вієтрік ўаскотаў го в
полючєк. З оддалы доходіўи
стўумієне окрікі дієчі; в самым
покою пановаўа чіша прєривана
їдиніє овадїм циканієм зєґара.
Вінстон западў сїє ґўєбієј в фотельу
і опарў ногі о кратє прєд комінкм.
Так вигляда розкош, вієчне щєщїє.
Наґлє, як ктоś, кто віє, же потєм
врўчі до пієрвших строн і прєчита
цаўа ксіяжкє од дескі до дескі,
отвориў я в інним мієјшу, акурат на
початку трєчієго роздіяўу. Зачаў
читач:

Роздіяў ІІІ

Војна то Покўј

Розпад свіята на трї вієльк
супермоцарства биў видарєнієм
нієтрудним до прєвідзєнія юж под
конієц пієрвшеј полови двудієстєго
вієку. Два з трєх ієтнієящих
моцарств, Еуразя і Оцєанія,
повстаўи вўащївіє з хвїля
вхўонїєчїя Еуโรปи прєз Росї ораз
Імперієм Бритијскїго прєз Стани
Зїднєчєне. Трєчіє, Вшґўдазя,
виўонїўо сїє яєо одрєбна їдностєка
допієро по настєпним
дієсієчієльєчїю хаєтичних вальк.
Ґранїєє помієдзи трєма
супермоцарствами в вієльу мієјшах
сїє умєвне, в інних змїєніяя сїє

за́лежніє од виніку́в дія́уањ
во́йних, на о́гӯу́ ї́днак сѧ́ то гране́це
натуральне. Еуразя за́йму́ї ца́уѧ́
пӯу́ноцнѧ́ чѣщ континенту
еуразятицкѧ́го, од Портуґальїи по
Чиєснїнѧ́ Берінґа. Оцеанїя скӯада щїє
з obu Америк, висп Оцеану
Атлантицкѧ́го у́ѧ́чніє з Виспамі
Брити́йскімі, з Аустра́льїи, висп
поу́уднієвеґо Пацифіку ораз з
поу́уднієвеґ чѣщї Африкі. Вшгӯдазя,
на́ймнієґше з мо́царств, о ма́уо
вира́знеґ гране́ци за́ходнієґ, обе́йму́ї
Цґіни і кра́ї ле́жа́це на поу́удніє од
ніх, Виспи Япо́ньск ораз значни, лѣч
нієста́уеґ віє́лькощї обшар на
територію́м Манд́урїи, Монго́льїи і
Тибету.

Змієнія́ѧ́ц сою́ше, т́ри
супермо́царства уставі́чніє
прова́дзѧ́ зе собѧ́ во́йнѧ́, ктӯ́ра трва
ю́ж од двудіє́сту піє́чію лѧ́т.
Ї́днакже во́йна вспӯ́учесна ніє
п́рипомі́на розпачлѣ́вих і
ніщи́чієльскі́х зма́ґањ, я́к мія́уи
міє́ґше в піє́рвших діє́щіє́чієльчє́ґях
двудіє́стеґо віє́ку. Ї́ї це́ље сѧ́
о́ґрані́чоне, а прова́дзѧ́ци ѧ́
п́речі́вніци ніє потрафі́ѧ́ щїє́
по́конач, ніє ва́льчѧ́ о ні́ц
конкретнеґо і навет ніє діє́льѧ́ іх
жа́дне за́садні́че рӯ́жні́це натури
ідеоло́ґі́чнеґ. Ніє означа́ то

бинаймніє, же сама војна стауа ціє
бардіє гуманітарна, а повшехне до
ніє наставієніє мніє кржаве. Впрост
пречівніє: гістерія војнна цієгнєуа
зеніту, а так чини, як гваути,
грабієже, мордованіє дієчі,
обрацаніє цауих народув в ціує
нієвольнічя ораз знєцаніє ціє над
їньцями (прібієраєце навет так
драстичне форми як закопіваніє
люб ґотованіє живцем) уходза за
реч нормальна, а кди допуща ціє їх
ніє врѹг, лєч вуасне војска, за врєч
хваљебна. Јднакже само
провадзєніє діяуањ војнних
анґажуї тилько оґранічона лїчбє
знакомічє вишкољоних
заводовцѹв; бїланс страт также
можна узнач за стосунково
нієвієлкі. Бїтви, їсї в оґуље до нїх
доходї, точа ціє виуаїніє на
рубїєжах, о ктурих поуоженїю
пречїєтні обиватель ма бардзо
нікує поїчїє, люб в поблїжу
пуїваїцїх фортец стрєґаїцїх
стратеґїчних пунктѹв на шљаках
морскїх. В аґльомерацях мїєскїх
војна одчувальна їст їдїніє под
постачїя хронїчного нїєдобору
товарѹв консумпцїїних люб
спорадїчних вибухѹв почїскѹв
раїтовїх, од ктурих ґїніє наївижеї
кїлькадієсїят осѹб. Цґарактер воїни

змієніу її цауковіїє. А щїсьїє
мўвіяц, змієніуа її прїєритетовощ
раці її провадженїа. Справи, ктўре в
вієлькїх воїнах з початку
двудїєстєго вієку одгрівауї тїлько
нієвієлькя рољє, висунєуї її на
чоуо, стаяц її сївідомя прїчиня
подеїмованїа дїяуань зачєпних.

Цгцац зрозумїєч характер обєцнєї
воїни — а цауї час їст то та сама
воїна, хоч цо кїлька лят настєпуї
змїяна союши — по пїєрвше
наљєжи собїє в пєуїні узмисїуовїч, їж
нїгди нїє закоњчи її здецидованим
звичїєством. Жаднє два
супермоцарства, навет дїяуаяц
вспїўнїє, нїє здоуая поконач
трєчїєго. Розкїад її їст збит
виважони, а понадто варункї
натуральнє каждєго з моцарств
запєвнїяї му знакомїтя позицї
оброння. Еуразї хронїя її огромнє
прєстрєнїє лядовє. Оцєанїє
шєрокощ Атљантику і Пацифіку.
Вшгїдазї лїчєбнощ і працюїтощ її
мїєшкањцїв. Понадто, розпатруяц
рєч в катєгорїях матерїальних, нїє
ма юж о цо вальчїч. Господарка
каждєго з моцарств їст
самовїстарчална, о подажи
рєгульованєї лїокаљним попїтєм,
цо справїя, жє трачі сєнс гїуївна
нїєгдїс прїчина провадженїа воїн —

погонь за ринками збиту. Квестія заopatрення в суровце рўвнієж престауа бич животна, гдиж вшисткі три моцарства зајмуя так розлегуе обшари, іж май под достаткм суровцўв вевнәтр вўасних граніц. Їжељі в огўље можна мўвіч о економічних рацях провадзенія војни, їст то ваљка о сїуё робоча. Поза територіюм трех моцарств лежи бовієм ніє наљежаці до жаднего з ніх нієфоремни чворобок замієшкани прёз їднә пїятә лудзкощі, ктўри розчіяга сїё од Тангеру по Браззавільље і од Дарвін по Гонгконг. То вўасніє о панованіє над тим гёсто заљудніёним реёнем, а также над обшарами пољарними вокўу бієгуна пўуноцнего, моцарства воюя зе соба. Жадне, з ніх ніє справуї вўадзи над цаўим спорним теренем. Пощегўльне їго чёщі вчіяж прёходза з раќ до раќ, а можливош здобичія кољејнего каќка, дієкі бўискавічнеј, здрадієцкіј акці, їст вўащівіє їдинә прїчинә чїягўих змїян союши мїєдзи пречівніками.

На вшисткіх спорних теренах вистёпуя зўожа ценних мінераўўв, а там гдіє пануї тропікаљни кљіма, в грё вході додатково можливош

управи ро́сьлін да́йчих ва́жне
суро́вце на́туральне, та́к як ка́учук,
кту́рего синтетична проду́кця ї́ст
стосу́нково ко́штовна. Гу́вніє ї́днак
тери́ни те ста́нові́й ні́евичерпа́не
зру́до́у та́ніє́й ши́и робо́че́й.
Мо́царство оку́пу́єце а́льбо
ру́вніковá Африкé, а́льбо кра́й
Бли́скго́ Вшго́ду, а́льбо те́ж
по́удні́єве Інді́є лу́б Архі́пельга́
Ма́ља́йські диспону́ї ді́єші́ятками́ лу́б
сетками́ мі́льїєну́в з́ље опу́ацаних,
пра́цові́тих ку́лісу́в. Мі́єшка́нци тих
обша́ру́в, гді́є ба́рді́єй лу́б мні́єй
я́вніє п́ривру́цоно ні́єво́льні́цтво,
п́реходза́ ні́єуста́нніє з ра́к до ра́к
ко́льє́йних зви́чіє́ських на́їзды́ццу́в, д́ља
кту́рих і́х жи́чіє ні́є п́редста́віа
жа́дне́й ва́рто́щі; умі́єра́льно́щ
ту́бильцу́в вка́льку́лована ї́ст та́к
са́мо як ко́шт ве́ѓља чи ро́пи в це́нє
взрос́ту проду́кці́ брони́ ні́єзбе́дне́й
до да́льших подбо́ју́в і́ пові́єкша́ніа
ши́и робо́че́й, ко́ніє́чне́й до да́льше́го
взрос́ту проду́кці́ брони́, в це́љу
да́льших подбо́ју́в д́ља здо́бичі́а ї́ще
ві́єкше́й ши́и робо́че́й — і́ та́к в
ні́єско́ньчоно́щ. На́љежи до́дач, же
ді́я́уа́ніа во́ї́нне ву́ащі́віє ні́гди ні́є
п́рено́ша́ ши́є́ поза спо́рне тери́ни.
По́удні́єва́ ѓра́ні́ца Еуразі́ї вчі́я́ж
п́ремі́єща́ ши́є́ од до́реча́ Кон́га по
пу́уно́цне б́регі́ Мо́ря́ Сру́ді́ємне́го;

над виспамі лѣжѣцимі на Оцеаніе Індијскім і на Пѣцифіку пануѣ на змѣянѣ Оцеанія і Вшгѣдзѣ; в Монгольї гѣраницѣ мѣдзи Еуразѣ і Вшгѣдзѣ нѣеустаннѣе пѣресува ѣїѣ то в їднѣ то в другѣ стронѣ; в Арктице вшисткѣ тѣри моцарства роцѣ собѣе право до огѣромних обшарѣв, лѣч в вѣїкшоцѣ сѣ оне нѣе збадане і нѣе замѣшкане; в сумѣе рѣвновага ѣїу мѣдзи моцарствамі позостаї нѣезахвѣяна, а терени лѣжѣце в гѣуѣбі нѣе ткнѣїте воїнѣ. Цо вѣїцеї, праца визисківаних лѣудѣв замѣшкуѣцих околѣце рѣвнѣка їст збѣдна дѣла гѣсударкѣ ѣвѣятовеї. Їх труд нѣе взбогаца решти ѣвѣята, гѣдиж цауѣ продукцї похѣуаніяї дїѣуанія воїнне, ктѣрих їдиним цѣлѣм їст узисканѣе лѣепшеї позицї до провадзенія таких дїѣуанѣ в пѣришѣуоцѣ. Праца знѣевољоних лѣудѣв уможлѣвіѣ виуѣчнѣе ескалѣацї темпа воїни. Гѣдиби нѣе оне, домінуѣци на ѣвѣїєчїе устрѣї споѣучни ораз процеси, дїїкѣ ктѣрим ѣїѣ утѣримуї, вѣуацївѣе позостаїиби без змѣян.

Подставовим цељем діяуањ војнних (згодніє з засадă двѹј ми щієнія, кривніче умисѹи Вевнѣтрнєј Партії сă, а заразем ніє сă ґо щвіядоме) јст зуживаніє витворѣних товарѹв без

подношенія стопи жичієвеї
обивательї. Од коңца
дієвіѣтнастего вієку пањства
упремисуовієне борикауї сїє з
проблемем — зразу тилько
потенцяльним — надвижкі дўбр
консумпцијних. Обецніє, гди
вієкшоц обивательї гуодуї,
проблем тен очивіщіє прѣстау сїє
рисовач так остро, лєч може
вцаље ніє стауби сїє істотни, навет
гдиби занієхано штучних процесу
ніщенія надвижек. Свіят
тера́зніє́ши їст нѣдзнѧ, валя́цѧ сїє
руїнѧ в пору́внанію зе с́віятѣм
спрѣд 1914 року, а їще бардієј в
зєставієнію з виображеніямї, як
людіє втєди жи́йци мїєлы о
пріш́уощі. В пієрвших лѧтах
двудієстего вієку візя пріш́уїх
часу́в, в кту́рих лудзкоц жич бѣдіє
в нієвіяригодним добробичіє,
вигодніє, спокојніє, працю́ц
видајніє — с́вієтлѧни, асептични
с́віят зе шку́а, сталї і
с́нієжнобіяу́его бетону — ткві́уа в
с́віядомощі правіє вшисткіх осу́б
викштау́цониx. Наука і техніка
розвіа́уи сїє в нієсу́иханим темпіє і
видава́уо сїє логічне, же процес
тен бѣдіє постѣпова́у напр́уд. Так
сїє їднак ніє стау́о, чѣщіово в виніку
зубоженія споводованего прѣз

дўуґотрваўе војни і револьуцї, а по
чёщї дльатеґо, же постёп наукови і
технічни вимаґа свободи
емпіричнеґо мишльенїя, дльа ктўреј
ніе биўо мїејша в тоталїтарних
системах польїтичних. В сумїе швіят
дїїејши јст значніе бардїеј
прїмітивни, нїж биў піёчдїеїят лят
тему. Розвінеўи шїё певне зацофане
ґосподарчо обшари, випродуковано
также нїецо новеґо спрёту о
прёзначенїю мїльтарним луб
польїцијно-шпїеґовскїм, леч нїемаљ
цаўковїчіе занїехано дїяўальношці
бадавчеј і винаљазчеј, а зніщењ по
вибухах бомб атомових з лят
піёчдїеїятїх нїґди нїе направїёно.
Јднакже нїебезпїеचेњства, јак
почїяґа за собѧ індустріялізаця,
надаљ сѧ актуальне. Кди появиўи шїё
пїервше машини, дльа лубді
мишљацїх стаўо шїё ясне, же ото
настёпуј конїец лудзкїґо мозоўу, а
цо за тим ідїе, в значнеј мїерё
также конїец нїерўвношці
споўечних. Гдиби швіядомїе ужито
машин в цељу зваљчанїя ґўоуу,
праци понад шїуи, бруду,
анальфабетизму і хорўб, прёз окрес
кїлька покољењ можна би випльенїч
вшїсткї те пљаґї і бољацкї. Аље
хочїяж крoвано шїё зупеўніе іннимї
прёсуанкамі, прёчіётна стопа

вољнеґо часу, оґромна маса лґуді
дотихчас оґуупієних нєдзѧ
здобиуаби ви́кштау́ценіє і на́учиуа
ѡїє ми́шлеч, а ву́вчас прѣдзеј чи
пу́знієј здауаби собіє справѣ, же
упривільеєвана мнієјшоц ніє ма
жаднеј раці биту і наљежи ѧ
обаљіч. Споу́ечењство гієрархічне
муѡі опієрач ѡїє на нєдзи і
чіємночіє, аби справніє
функцёновач. Повру́т до ро́льнічеј
ґосподаркі прѣшю́ощі, о чим ма́рильі
нієкту́ри ми́шльчієље з почѧ́тку
двудієстеґо вієку, в оґу́ље ніє
входіу́ в ґрѣ. Та́к розві́язаніє ку́у́чіуо
ѡїє з пѣдем ку ме́ханізаці, кту́ри на
цау́им ѡвієчіє прѣродіу́ ѡїє ніємаљ в
інстинкт, а цо ва́жнієјше, ка́жди
крај те́хнічніє зацо́фани биу́би
зупеу́ніє безрадни в разіє вибу́ху
конф́льі́кту збро́їнеґо; муѡі́яу́би ѡїє
подпо́рѧ́дковач, безпо́средніє лґуб
по́средніє, ба́рдієј розві́ніє́тим
прѣмису́ово риваљом.

Утр́иманіє мас в убу́ствіє прѣз
оґра́ніченіє проду́кці те́ж ніє биу́о
ви́щієм задово́ля́йцим. Та́к ву́аѡніє
прѣдста́віяуа ѡїє сита́ця в оста́тнієј
фа́зіє ка́піта́льізму, мнієј ві́єцеј в
ля́тах 1920-1940. ґосподаркѣ віє́љу
па́ньств до́прова́дзоно до ста́ґнаці,
зіє́мія ле́жауа оду́оґієм, ніє
інвѣстовано в да́льше ѡ́родкі

продукції, огро́мнѧ чѣщ ѡуднощї
позбавїєно пра́ци, а рѧдове
їнститу́цї харитативне випу́ацауї
безработним за́ведвіє гу́одове
за́їукі. Понїєваж їднак така
по́літика прова́дїуа ру́внієж до
осу́абїєнїя мї́літарне́го, а
винїка́йце́го з нїє́ї убу́ства
абсо́лютнїє нїц нїє
усправїєдлї́віяуо, з часем
напотка́уа опу́р. На́љежауо щїє
упорач з проб́лемем, як утрї́мивач
в чї́йгу́им ру́ху махі́нє прї́емису́у, нїє
зві́єкшайц за́можностї щві́ята.
Розумї́яно, же добра на́љежи
вїтва́рч, ѡеч нїє во́лно їх
розповше́хнїяч. Ѓ́дїним ре́альним
розвї́язанїєм бїу́а ві́єц чї́йгу́а во́їна.

Ѓ́стотѧ во́їни ї́ст нї́щенїє —
нїєко́нїєчнїє за́бїянїє ѡу́дї, ѡеч
нї́щенїє вїтворю́в їх ра́к. Во́їна то
спосу́б на обра́цанїє в пїу́,
вїса́дзанїє в стратосфе́рє ѡуб
зата́пїянїє на дно океа́ну́в
мате́ріяуу́в, кту́ре можна бї
зужїткова́ч іна́чеї, нїєпо́требнїє
прї́чинїя́йц щїє́ до подви́жшенїя
позї́єму жї́чїя шеро́кїх мас
спо́уче́ньства, а цо за тим ї́дїє, до
їх еду́кацї. На́вет ву́вчас, ѓдї спрї́єт
бо́євї нїє у́ље́га зні́щенїю, ї́го
продуќця то вї́годнї спосу́б за́їчїя
щїуї́ робоче́ї без вїтвар́анїя збе́днїх

товару́в консумпци́йних. На при́куад
кажда пу́ивайца фортеца вимага
наку́аду́в праці вистарчайчих дља
збудованія кількусет статку́в
гандлювих. З часем ніщи є́ї як
прѣста́рау́а і їще ві́єкшим наку́адем
є́ї і є́родку́в воду́ї настѣпна́, кту́ра
ру́внієж ніє пріно́сі нікому
абсолю́тніє жадне́го пожитку. В
теорії прѣмислу́ зброїні́єви ма
поху́аніяч вшисткі́ надви́жкі
позоста́є по заспоко́їню бієжа́щих
потрѣб спо́учењства. В практи́це
завше за́ніжа є́ї те потрѣби, чегó
результатом јст чі́ягу́и нієдобу́р
ві́єкшо́ці нієзбе́дних артикуо́у́в; тен
стан речі ухóді јднак за корі́стни.
Розми́сьліє да́жи є́ї до тего́, аби
навет еґзістен́ця гру́п
уприві́льеєваних утрíмива́юа є́ї на
ґрані́ці нієдостатку́, гди́ж
повше́хна не́дза зві́єкша варто́щ
дробних пріві́љеју́в, а тим самим
поше́ра прѣпа́щ міє́дзи
поще́гу́льнимі оду́амамі
спо́учењства. Јє́лі прі́йч за
критері́єм варункі́ пану́єце на
поча́тку двуді́єстеґо ві́єку, навет
чу́онек Вевнѣ́трнеј Парті́ї прова́ді
жичі́є скромне і працю́йте. Љеч те
ніє́льчне лю́ксуси, кту́ре му
прісу́угу́я — дуже, одпові́єдніє
ур̕а́дzone міє́шканіє́, љепша

ґатунково одієж, лєпшеј якщої
живнощ, напої і титоњ, двѹх лѹб
трѣх сѹужащих, приватни самохѹд
лѹб гелѣкоптер — справіяя, же жиї
в інним свієчіє нїж чѹонек
Зевнѣтрнеј Партії, подчас ґди тен з
кољеї корїста з прївільејѹв
виношащих ґо понад чіємієжоне
маси називане „проламаї”. Ситуаця
споѹечна прїпомїна тѣ, яка їстнієї в
облѣжоним мїєщіє, кди то марни
охѹап конїни становї рѹжніцѣ
мїєдзи боґацтвом а нѣдзѣ.
Јдночєшнїє свїядомощ точацєј сїє
војни і чїяґѹєґо заґроженїя,
поводуї, їж прѣказанїє цаѹєј вѹадзи
в рѣце нїєльчнєј касти видаї сїє
натуральним і конїєчним варункм
прѣтрванїя.

Војна, як то сїє окаже в дальшим
чїяґу виводу, нїє тїлько шеї
нїєзбѣднѣ деструкцї, лѣч робї то в
спосѹб психольогїчніє ѹатви до
акцептацї. Теоретичнїє можна би
без вієкших труднощї змарновач
надміяр сїѹ витвѹрчих взношац
свїятинїє, пірамїди, копїяц і
засипуяц доѹи лѹб продукуяц
огромне їльоцї товарѹв, а настѣпнїє
ї паляц. То їднак стварѹоби
виѹячнїє економїчне, а нїє
емоцїональне подстави справнєґо
функцїонованїя устрою

гієрархічнеґо. Ніє ході о моральє мас, ктѹрих одчучія сѧ нієістотне, як дѹуго лѹдіє виконуѧ свой працѣ, лѣч о моральє самеї Партії. Навет од шереґових чѹонкѹв Партії очекуѧ щіє фаховощі, працюітощі і хочби мінімальнеї інтелїґенції, а лѣ најважнієше їст, аби билі ѹатвовієрними фанатиками і іґнорантами, ктѹрих најчѣстше учучія то страх, нієнавіщ, увієлбїєніє ораз оргїастични триумф. Інними сѹови, їх ментальнощ повінна одповідач потрѣбом воїни. Нієважне, чи трва она речивіщіє ані теж — понієваж здецидоване звичієство їднеї зє строн їст нієможлїве — як точѧ щіє її лѹси. Лїчи щіє сам факт чїѧґѹєґо стану заґроженія. Розщепієніє мѹзґу, ктѹреґо Партія вимаґа од свих чѹонкѹв, а ктѹре ѹатвієї ощїѧґа щіє в атмосфєре воїни, стаѹо щіє обєцніє юж ніємалѣ повшехне, а ім кто вижеї стої, тим бардієї виражієте. Вѹащніє бовієм вщрѹд чѹонкѹв Вєвнѣтрнеї Партії гієтеріѧ воїнна і нієнавіщ до вроґа сѧ најщільнієше. Зє взґлѣду на кривнічє функції чѹонковіє Вєвнѣтрнеї Партії чѣсто мушѧ вієдієч, же тен лѹб інни комунікат з лїнії фронту їст кѹамлїви; може

навет орієнтуя її, же ца́а во́на то
блага́ і або́ ніє́ точи́ її вца́ле,
або́ з зупе́ніє́ інних п́ричин ніж
те, кту́ре її офі́ціальніє́ гу́ої; а́ле
сво́й віє́дзє́ у́атво́ неутра́лізу́я ді́єкі
техні́це зване́й дву́ми́сьле́ніє́м. Їх
ні́єма́ль мі́стична́ ві́яра, і́ж во́на
т́рва́ напра́вде́, по́зоста́ї
ні́єза́хві́яна; ш́ві́єчіє́ ві́єрѧ́ ру́вніє́ж в
то, же́ ќдиш́ во́на за́ко́нчи її́
звичі́єством і́ Оце́ані́я за́пану́ї
ні́єпо́діє́льніє́ над ш́ві́яте́м.

Дла́ вши́ткі́х чу́онку́в Ве́внє́трне́й
Парті́ї риху́є́ звичі́єство́ Оце́ані́ї ї́ст
по́ просту́ акте́м ві́яри. Зо́стане́
о́ші́ягні́єте́ або́ п́рез сто́пніє́ви
подбу́ї́ цо́раз ві́є́кших о́бша́ру́в і́
зві́язанѧ́ з тим п́ре́ваге́ мі́лыта́рнѧ́,
або́ п́рез ви́на́лезі́єніє́ но́ве́й бро́ні,
п́ред кту́рѧ́ врۇ́г ніє́ здо́уа її́
за́безпе́чич. Ба́дані́я над те́го́ типу́
бро́ніѧ́ т́рва́й безу́станніє́; п́ремису́
збро́їніє́ви ї́ст зрешта́ ї́днѧ́ з
ні́євіє́љу́ га́ує́жі, в кту́рих
по́мису́во́щ луб́ в о́гу́ле́ ми́сьле́ніє́
яко́ та́к зна́їду́ї́ певне́ у́ї́ще́. Ве́
вспу́у́чесне́й Оце́ані́ї те́рмін „нау́ка”
в да́вним ро́зумі́єнію́ те́го́ су́ова
п́реста́у́ міє́ч я́ко́львіє́к
за́стосо́ваніє́. В но́во-мо́віє́ су́ово́ то
по́ просту́ ніє́ і́стніє́ї. Ми́сьле́ніє́
емпі́ричне́, по́дста́ва вши́ткі́х
нау́кових о́ші́ягні́єч п́решу́ощі́,

спречне їст з елемента́рними
зау́женнями а́нґсо́цу. Зрешта́
постѣп те́хнічни те́ж ма́ право́ бити
ви́у́а́чніє в́у́вчас, ґди́ може́ п́ричи́ніч
щі́ до да́льшого́ у́щупле́нія́ сво́бод
оби́вateľські́х. Ве́ вши́сткі́х ді́єді́нах
сві́ят а́льбо щі́ цо́фа, а́льбо сто́ї в
мі́є́шущу. Зі́ємі́є о́ре щі́ п́у́гґа́ми
чі́йґні́є́тими́ п́ре́з ко́ніє, а́ ксі́йґжкі́
пі́ше ма́шина. Ї́дна́кже́ в кве́сті́ях
на́ви́жше́й ва́ґі — чи́лі́ зві́язани́х з
во́їна́ і апа́рате́м по́ліці́йно-
шпі́єґовські́м ~ поде́јщі́є е́мпі́ричне
вчі́йґж споти́ка щі́ з а́проба́та́, а
п́ри́на́јмні́є́й з п́ри́зво́ле́ніє́м. Па́рті́я
ма́ два́ за́садні́че це́ље: за́ву́а́днґа́ч
ца́у́а́ ку́льа́ зі́ємськґа́ і зы́ікві́довач́ раз
на́ за́вше́ сво́бодѣ́ ми́сьле́нія́. Та́к
ві́є́ц ї́ї два́ на́ві́є́кше́ про́бле́ми,
кту́ре́ уста́ві́чніє́ ста́ра щі́
розві́йзач́, са́ на́стѣ́пу́йце́: як в́брев
во́лі́ да́неґо́ чу́ові́є́ка одчи́тач́ ї́ґо
ми́сьлі́ о́раз як в́чі́йґу́ кі́лька́ се́кунд́ і
бе́з жа́днеґо́ о́стрѣ́же́нія́ зґ́у́а́ді́ч
кі́лька́се́т мі́льі́є́ну́в л́у́ді. Вши́сткі́
ба́да́нія ко́нцен́тру́а́ щі́ на́ тих дв́у́х
за́ґа́дні́є́ні́ях. Всп́у́у́че́сни на́уко́ві́є́ц
у́а́чи в со́бі́є це́хи псі́хо́льоґа́ і
інкві́зито́ра, ще́ґу́у́ово́ ба́да́йц
за́не́чіє́ л́у́дзкі́́ мі́мі́кі, ґе́сту́в, то́ну
ґу́осу́, спра́вдза́йц в́пу́ив на́
пра́вдо́му́вно́щ р́у́жних́ пре́пара́ту́в,
те́рапі́ї вст́рґа́сове́й, ґі́пно́зи і то́ртур

— луб теж јст хемі́км, фізі́км чи біё́логі́єм, зајму́йцим сї́є тилько тими гау́ёзі́ями сво́јї діє́діни, ктۇ́ре мога́ су́ужич лудобу́јству. В о́громних лабораторі́ях Міні́стерства По́кою, в ста́цях ба́давчих укритих в бразилі́йськіх дунѓлях, на пу́стині́ях Аустра́льї луб са́мотних висепка́х Антаркти́ди зespoу́и експертۇ́в ніестру́дзене́ прова́дза́ до́свіа́дчені́я. Јдні́ концентру́я сї́є на ло́гісти́це п́ришу́их во́јн; дру́дзи вими́сьлая́ цо́раз ві́єкше́ почи́ ра́ктове́, цо́раз сї́льні́єйше́ щро́дкі вибу́хове́, цо́раз трва́льше́ ма́теріау́и до опанце́ра́ніа са́молю́тۇв, ста́ткۇв і́ по́яздۇв; і́нні шу́ка́я но́вих, ба́рді́єй забу́јчих га́зۇв, ро́зпу́ща́льних тру́чізн, ктۇ́ре мо́жна би́ проду́ковач в до́стате́чних і́льо́щіах, аби́ зні́щич ро́щлі́ннощ ца́у́его́ конти́ненту, луб одмі́ян бакте́рії хоро́ботвۇ́рчих одпо́рних на вши́сткі́ знане́ антибі́ётики́; јще́ і́нні у́сіу́у́я вина́ље́зч по́язд, ктۇ́ри у́міау́би сї́є пору́шач по́д зі́емі́я ні́чим крет, луб са́молю́т здо́льні до уно́шені́а сї́є тиго́дні́ями в по́віє́трۇ; ба́да сї́є ру́вні́єж јще́ ба́рді́єй одле́гۇ́е мо́жлі́во́щі, та́к як ску́пія́ніє про́міє́ні су́онечних ді́є́кі со́чевком ро́змі́єщони́м ти́сї́аце кі́льо́метрۇв

од зіємі љуб штучне вивоуіваніє
трёсьієнь зіємі і потёжных пұивуѳ
дієкі викорістанію високіх
температур пануящих вевнăтр
скорупи зіємскј.

Їднакже до реалъзаці тих пројктуѳ
вієдіє даљека дрога; зрештă жадне
з моцарств нігди ніє осьйга в тим
вищігу значнеј прёвагі. Аље
најчієкавше їст то, же вшисткі трі
посьядаѳ юж броњ без поруѳнанія
страшљівшă од щродкуѳ раженія,
ктуре іх науковци бёда кдікољвієк
потрафіљі сконструовач, а
міяновічіє бомбё атомовă. Цгочіяж
Партія, як то звикұа чиніч, собіє
пріпісуѳ її винаљезієніє, в
речивістоці броњ та появиұа щіє по
раз пієрвши на почăтку љат
чтердієстих, а мнієј вієцеј дієщієч
љат пұзнієј посұужоно щіє ніѳ на
масовă скаљё. Кіљкасет бомб
атомових зрұцоно вұвчас на
ощродкі прёмисұове розсьіане по
єуропејскіх обшарах Росї, по
Еуропіє Заходнієј і Америце
Пұуноцнеј. Сфери рăдзăце дошуї
їднак до внієску, же даљше
бомбардованія допровадзă до
цауковітего зніщенія цивіљізаці, а
тим самим іх вұадзи. Од тего часу,
ачкољвієк ніє подпісано в теј
справіє жаднего порозумієнія ані

ніє вистапієно навет з такім
проїктем, бомби прѣстауї спадач.
Аље вшисткі тři моцарства надаль ї
продукуя і громадзѧ в надїєі, же
кди надеїдїє децидуяци момент,
бѣдѧ могуї посужич шїє німі і
однієщ друзгоцаце звичїєство.
Тимчасем в чїягу остатніх
тредиєсту, чердїєсту лѧт штука
воїнна ніє посунѣуѧ шїє вуащївіє
напрѣд. Вієцей їст гелїкоптерѣв,
замїєст бомбовцѣв витварѧ шїє рачеї
почїскї самостеруяце, а шибкі, лѣч
уатве до затопїєніѧ окрѣти
застапієно ніємалѧ нієзніщальнімі
пуївайцїмі фортецамі; поза тим
їднак постѣп їст нієзначні. Чоугї,
уодїє подводне, торпеди, карабіні
машинове, як рѣвнієж карабіні і
гранати рѣчне позостаѧ в ужичїю. І
вбрєв артикууом о чїягуїх рѣзіях
регулярніє указуяцим шїє в пращїє,
ораз теї самеї трещї комунїкатом
телѣеекрановим, крѡєвіє бітѡї знанє
з вчєщнієїших воїн, кди в чїягу
тигодні гїнѣуї сеткі тищїєци лѣуб
навет мїлїєні лѣудї, ніє повтѣриуї
шїє ані разу.

Жаднє з трѣх супермоцарств нігди
ніє ризикуї розпочинанїѧ дїѧуѧњ,
ктѣре могуїби закоњчич шїє дѣѧ
нієго тотальнѧ клѣскѧ. їдинє вієкше
операцї воїннє то нагує подстѣпнє

атакі на сїю союшніка. Вшисткѣ
моцарства стосуѣ љуб рачеј удаѣ,
же стосуѣ ідентичнѣ стратегиѣ.
Цгоді о то, аби в виніку діяуанѣ
збројних, трактатѣв і нагѣеј здради
оточич вѣаснимі базами територіюм
нісприячієља, підписач з нїм укѣад
приязні і трвач в нїєј достатечніє
дѣуго, би успіч јго чујнощ.
Настѣпніє, згромадївши в базах
ракти узброєне в гѣовіце атомове,
одпальч ј рѣвночєснїє, поводѣяц
зніщенія так значне, іж акця
одветова нїє бѣдіє можљіва. Втеди
наљежи підписач пакт о нїєагресї з
трѣчим моцарством і розпочѣч
пригѣотованія до кољејнего атакѣ.
Нїє трѣба навет вияснїяч, же те
плѣани то мрѣонкі без жаднеј шанси
поводзенія. Цо віѣцеј, јдине
подејмоване діяуанія војнне точѣ
сїє в окољіцах рѣвнїка љуб бієгуна
пѣуноцнего; нїгди нїє доходї до
інвазї рдзенних зієм нїсприячієља.
То вѣаснїє вияснїя, дљачєго
нієктѣре гранеце мїєдзи
моцарствами сѣ умовне. На прикѣад
Еуразя могѣаби без труда опановач
Виспи Бритијскѣ, ктѣре географічніє
становія чѣщ Еуโรปи, Оцеанія засѣ
могѣаби прѣсунѣч свој гранеце аж
по Рен љуб навет Вісѣѣ. Љєч то
подважиѣоби респектованѣ прѣз

вшисткі́ страни, хоч нігди офіціяльніє
ніє сформу́ованя засадѣ
культу́ровеј інтегра́льнощі. Гдиби
Оцеанія подбі́уа терени знане
нієгди́ш яко Франця і Ніємци,
му́сїя́уаби альбо поддач
екстерміна́ці ца́уя̑ луднощ
міє́шовя̑, цо вца́ље ніє би́уоби
просте, альбо вху́оня̑ч сто мі́лієну́в
мієшка́нцу́в репрезенту́ячих
бардзо зб́ліжони позі́єм розвою.
Вшисткі́ т́ри мо́царства одчу́ва̑ тен
проб́лем. Брак вше́лькі́х контакту́в
з цудзозі́ємцамі, з ви́яткѣм̑ ї́нцу́в і
чіємно́ску́рих нієво́льніку́в, то
коні́єчни вару́нек пово́дзенія̑ і́х
по́літикі. Навет акту́альне́го
сою́шніка тра́кту̑ ї́ї поде́їрлївіє.
Помі́я̑ц ї́нцу́в во́їнних, п́речі́єтни
міє́шканіє́ц Оцеа́нії нігди ніє
о́гля́да обивате́лі Еура́зї̑ луб
Вшѓу́дазї̑, а нау́ка ї́зику́в обцих̑ ї́ст
за́казана. Гдиби позво́лено му
наві́язач зна́ємо́щ з цудзозі́ємцамі,
п́рекона́у́би ї́ї, же са́ такі́мі са́мимі̑
лудь́мі̑ як он, а вши́стко, цо о́ ні́х
су́иша́у, то п́ре́важніє́ ку́амства.
Замкні́єти́ ш́віят, в кту́рим жи́ї,
отво́ри́у́би ї́ї на́гље, а страх,
нієна́віщ і́ обу́уда, од кту́рих
за́љежи́ ї́го мо́раље, мо́гу́иби по
просту́ ї́ї у́лотні́ч. Д́ляте́го
за́інтересова́не страни́ до́брє зда́я̑

собіє справѣ з тѣго, же без взгльѣду на то, як чѣсто Перся, Егїпт, Ява ѡб Цеїлон прѣходзѣ з рѣк до рѣк, грѣниц самих моцарств нїє моґѣ прѣкрачѣ ѡудїє, ѡч виуѣчнїє почїскї.

Таї розумованїє винїка таїже з факту — о ктѡрим нїґди нїє вшпомїна єїє на гѡос, хоч вшиши потаїмнїє здаї собїє з нїєґо справѣ — їж варункї жичїѣ в трѣх моцарствах сѣ практичнїє їдентичне. В Оцеанїї звичїєска їдеоѡґїѣ ної назвѣ анґсоцу, в Еуразї необоѡшевїзму, в Вшгѡдазї окресѡѣ єїє ѣ хїньскїм термїнем тѡумачонїм звикѡе ѣко „куѡт ємієрчі“, ачкоѡвїєк їґо сенс ѡепїєї хїба оддаї сформуѡванїє „занїк ѣ“. Обиватєѡ Оцеанїї нїє ма права згѡѣбїѣч двѡх позостаѡїх їдеоѡґїї, ѡч учи єїє ґардїч нїмї ѣко барбаїньскїмї їдїєтизмамї становїѣцїм обрѣѡ морѡѡнощї ї здровєґо розсѣдкѡ. В рєчївїстощї вшистїк трї їдеоѡґїє сѣ бардзо до єїєбїє збѡїжоне, опарте заї на нїх системи поѡїтичне в оґѡѡе нїчим єїє нїє рѡжнїѣ. Вшєдїє обовїѣзуї та сама ґїєрархїчна структура ї куѡт нїємѡѡ босїґо прївѡдци, а їдентичне ґосподаркї цаѡковїчїє подпорѣдковано провадзєнїю

војни. Тři супермоцарства ніє
тільки ніє потрафіяї сїє поконач,
љеч такжє ніє міяуіби з тєго
жадных коґищі. Прєчівніє: допўкі
пануї мієдзи німі нієзгода, допўти
подпієраї сїє навзаїм ніби тři
снопкі пшєніци. Як звикљє, ґрупи
рїдзїцє сї рўвночєснїє сївіадомє і
нієсївіадомє тєї заљєжнощі. Маїри ім
сїє подбўї цаўєго сївіята, аљє
заразєм здай собіє справє, жє воїна
повінна трвач вієчнїє і нікому ніє
прїнощіч звичїєства. Факт, іж
ґрозба тотальнєї кљєскі по просту
ніє істнїєї, уможљівїя нєгованїє
рєчивїстощі, цо їст цєхї
характеристичнї і анґсоцу, і вроґїх
му сївіятопоґљїдўв. В тим мїєїшу
наљєжи повтўрїч виповїєдїянї юж
вчєснїєї мїсль, жє прєз чїїґўощ
воїна цаўковїчіє змїєніўа характер.

В мїнієних вієках воїна ніємаль з
дєфініції прєдзєї чи пўзнїєї коњчиўа
сїє виразним звичїєством лўб
кљєскї. Становїўа тєж їдєн з
наїљєпших справдїянўв
закотвічєнїя данєї збієровощї в
рєчивїстим сївієчіє. Вшиши вўадци
вє вшисткїх стуљєчіях усїїовалї
наїручіч своїм подданїм фаўшивї
візї сївіята, лљєч ніє моґлї упїєрач сїє
прї іљузї, ктўра осўабїяўаби
ґотовощ боєвї іх краю. Допўкі

кльёска означаюа утратё
нїєподльегуощї луб прїнощїюа інне
нїєпожадане настёпства,
належаюо добре забезпїєчич щїє
прёд прёграня. Нїє вољно биюо
лекцеважич речивїстощї. В
фїльзофїї, релїгїї, етице луб
полїтице два плус два могуо
рўвнач щїє пїєч, аљє гди ходїюо о
сконструованїє армати чи
самољоту, винїк мущїяю брмїєч
чтери. Народи, ктўре позваљаюи щїє
випрёдїч под взглёдем розвою
технїчного, з часем подбїяно без
вїятку, а ваљка о постёп точїюа щїє
звїклё в кљїмачїє забўјчим дља
їљузї. Аби їщ напрўд, трёба умїєч
корїстач з дощвїядчєнь прёшўощї, а
хцяц то чинїч, наљежи мїєч о нїєј
докуадне појчїє. Газети і подрёчнїкї
завше, очивїщїє, прёдставїяюи
вїядомощї в спосўб строннїчи, лєч
фаўшованїє їх до тєго стопнїя, як
практикуј щїє то обецнїє, биюо нїє
до помїщљєнїя. Грозба војни
поводоваюа, же варстви стояцє у
вўадзи мущїяюи щїє кривач здравим
розсадкм в своїх починанїях. Допўкї
војна коњчиюа щїє кљёска луб
звїчїєством, нїє могуи собіє
позвољїч на пеўня самовольє.

Кди јднак војна замієнїя щїє в
процєс чїягуи, прёстај бич

нієбезпієчна. Вієчна војна викльуча
істнієніє вижших раці војскових.
Постѣп технічни може ульєц
загамованію, а најбардієј очивісте
факти можна прѣкрѣчіч љуб
ігноровач. Як вспомніяно повижеј, в
прѣмишльє зброїнієвим надаль
проваді ціє баданія уважанє
нієгдиє за науковє, љєч понієваж
плани подбою љєжѧ виуѧчніє в
сфєрє фантазі, брак поводзенія
бинајмнієј нікоґо ніє мартві.
Справнощ, навет справнощ
мільтарна, прѣстауѧ бич конієчна.
Їдини справніє функцѣнуѧци орґан
в Оцеанії то Польція Миєльї. Скоро
каждє з моцарств їст нієпоконанє,
каждє в ефєкчіє твоїри одрѣбни
євіят, в ктұрим можна без жадних
прѣшкұд впровадзач в жичіє
најбардієј нієдорѣчне концепці.
Рєчивістощ даї ціє одчуч виуѧчніє в
квєстіях дотичѧщих подставових
потрѣб жичієвих — такіх як
заспокоїніє ґуоду і праґнієнія,
запєвнієніє даху над ґуовѧ,
заопатрѣніє в одієж, а также
забезпієченіє ціє прѣд прїпадковим
поуќнієчієм тручізни љуб
випаднієчієм з окна вієжовца.
Мієдзи жичієм а ємієрчіѧ,
прїїмнощіѧ а бўљєм вчіѧж знач
рұжніцѣ, аљє то вшиєтко. Одчієти

од контакту зе с'віятем зевнётрним,
а также з прешуощіа, обиватель
Оцеанії припоміна чуювієка
завіешонеґо в престрєні
міёдзиг'вієзднеј; як он ніє потрафі
ствієрдїч, гдїє јст гўра, а гдїє дўу.
Радзаци такім пањством мај
вўадзё абсољутна, о які навет ніє
маїлы фараоновіє чи рїмши
цесаґе. Мушā сїє трощич о то, аби
ніє загўодїч на с'мієрч збит вієлькі
рєши подданих, гдиж моґўоби то
мієч неґативне skutkї дља краю,
мушā теж утрїмивач свўј арсенау
на так само нїскїм позїєміє
технїчним як риваље; лєч
задбавши о то мїнїмум, моґā
вичинїяч з рєчивїстощїа, цо їм сїє
живнїє подоба.

Так вієц обєцна војна, јсљї стосовач
до нїєј мїярё давних војн, јст
звичайна фїкцїя. Припоміна ваљкі
точоне прєз самце певних
паїстокопитних ґатункўв, ктўрих
роґї вирастай под такім кāтем, їж
звієрёта нїє моґā вирāдїч собіє
крївди. Аље хочїяж јст фїкцијна,
нїє значи то, же нїє одґрива жаднеј
рољї. Љїквідуј навіс продукцијни і
помаґа утрїмач психозё нїєзбёдна
до правїдўовеґо функцёнованїя
систему. Војна, як то викажеми в
даљшеј чёщї виводу, обєцнїє стауа

сіє виуа́чніє вевне́трна́ спра́ва
па́нства. В прёшу́ощі ґрупи
рѣдза́це поще́гу́льних крају́в
воёва́уи зе собѧ́ і зви́чієзца́ завше
у́упіу́ поконане́го, ачко́львієк
свіа́домошч в́спу́льноти і́нтересу́в
повстрѣ́мива́уа ґо од надмі́єрне́го
ше́ренія́ зніще́нь. В ді́їєі́ших часах
ґрупи те ніє ва́льча́ зе собѧ́ вца́ле.
Тераз во́їне́ то́чи рѣ́д прѣ́чівко
обивате́лом в́у́асне́го па́нства, а її
це́лем ніє са́ ко́рищі́ терито́рія́льне
люб запобі́єженіє́ ґрабі́єжи, лѣч
захо́ваніє́ пану́яце́го устро́ю в ніє́
змієні́єне́й формі́є. Сам термі́н
„во́їна” ста́у сі́є ві́єц ми́ляци.
В́у́ащіві́є можна́ рѣ́ц, ніє́ мі́яя́ц сі́є з
правда́, іж з хві́ля прѣ́ображені́я сі́є
в чі́яґу́а, во́їна прѣ́стау́а і́стніє́ч.
Начі́ск, які́ її ґро́зба виві́єрау́а на
спо́учношч́ людзкѧ́ помі́єдзи
нео́льіте́м а почѧ́ткѣ́м двуді́єсте́го
ві́єку, зні́ку; обе́цніє́ ма́ми до
чині́єні́я з чим́с зупе́уніє́ і́нним.
Ску́тек би́уби і́дентични́, ґди́би
за́міяст зе собѧ́ ва́льчич, т́ри
мо́царства́ зґо́діу́и сі́є зав́реч ві́єчни
по́ку́ і за́ґваранто́вач собі́є
ніє́наруша́льношч́ ґра́ніц. В тим
випа́дку ка́жде з ні́х на́да́ль би́уби
замкні́єтим сві́яте́м, во́льним од
я́кґо́кольві́єк от́ре́зві́яя́це́го
за́ґроже́ні́я з зевна́т́р. Трва́уи по́ку́

нічим би сїє ніє рўжніу од чїягўеј
воїни. Такі вўащніє — хоч огромна
вієкшоц чўонкўв Партії ущвіадамїа
собіє тилько їго повієрховне
значеніє — їст укрити сенс
партиїнего гасўа Воїна то Покўї.

Вінстон на хвільє одерваў сїє од
лектури. Гдієщ в оддалї розльєгў
сїє гук почіску рактовего. Факт
читанїа заказанеј ксїяжкї в
самотнощї, в помієщенїю без
теьеекранўв, вчїяж напаваў го
бўогощїа. Самотнощ і почучіє
безпієченьства одбієраў яко так
саме дознанїа фізичне як змєченіє
мієщні, мієккощ фотельа луб
ўагодни повієв віятру впадаяци
през окно. Биў захвицони ксїяжкă;
а може рачеј тим, же потвієрдза їго
вўасне премїщленїа. Ніє довієдїяў
сїє з нієј вўащївіє ніц новего, лєч то
їдиніє звїєкшаўо її атракциїнощ.
Сўова, ктўре читаў, мўгўби напісач
сам, гдиби тилько здоўаў
упорядковач свој розпрошоне
мищлі. Ксїяжкє створиў ктощ о
подобним умищлє, аљє значніє
потєжнієшим, бардієј
систематичним, мнієј страхлівим.
Вінстон дошедў до внієску, же
наїљепшимї ксїяжкамї сă те, ктўре
мўвія нам, цо юж самї вієми.
Отвориў том на почăтку пїєрвшего

роздіяуу, ґди наґље усѹишау на
шгодах крокі Юльїї. Подервау сїє з
фотельа, жеби я прївітач. Чїснѣуа
на подѹогѣ брѣзовѣ торбѣ з
нарѣдіямї і р҃учіуа му сїє на шиј. Ніє
відієлы сїє прѣшѹо тидієнь.

— Мам Ксіёгё — ознајміу, як тілько випуціу я з објч.

— Так, напавдѣ? Ѓвіѣтніє — одпаруа і ніє оказуѣц віѣкшого заінтересованія укльѣкуа пїи примуѣіє, аби запаїрич кавѣ.

Настёпне пўу години спёділы в
уўжку; в тим чаіе ніе врацалы до
темату ксіяжкі. Под віечур лєкко
сіе охуодіу, пўкрилы сіе віец капя.
З доуу доходіу знаёми шпів і
одгўоси бутўв шураіцх о брук.
Крєпка кобіета о червоних рёках,
ктўра Вінстон відіау, кди пієрвши
раз чекау ту на Юліе, досуовніе ніе
опущауа подвўрка. О каждеі поре
дня крăжиуа ніеустанніе міёдзи
баліа а шнурем, то затикайц собіе
уста спіначамі до бієльізни, то
спієвайц на цауе гарду. Юліа
уўожиуа сіе вигодніеі і поволы
западауа в сен. Вінстон сієгнау по
ксіяжкё, ктўра лєжауа на
подуодзе, і усіяду на уўжку, опарти
о везгўовіе.

— Муґіми я прѣчитач — рѣку. —
Обої. Вшиши чўонковіє Братерства
мушă я знач.

— Прѣчитај пієрвши — одповієдіяуа
ніє отвієрайц очу. — Најлєпієј читај
на гўос. Втеди бѣдієш мўгў мі
вияґніяч труднієјше фрагменти.

Всказўвкі зегара всказивауи шўстă,
чиљі оґіємнастă. Мієљі прѣд собă
тři, чтери гўдіни. Вінстон опарў
кґїяжкѣ о кољана і зачăу читач.

Роздіяу І

Ігноранця то Ѓіуа

Од почăтку часўв гісторичних, а
правдоподобніє юж од коґца
неољіту, на ґвієчіє істнієя тři
варстви људі: гўрна, ґсредніа і
дољна. Впровадзано најрозмаїтше
подіяуи і вимиґљано дља каждеј з
груп нієзљічоне окреґљєніа, а
зарўвно іх взгљѣдна љічебнощ, як і
взајмне стосункі змїєніауи ґїє в
рўжних епоках; їднакже
подставова структура
споўечеґства позостауа та сама.
По најбурљівших навет встрљсах і
позорніє нієодвоуальних прѣміянах
људзкощ повраца нієбавем до
давнего моделу, подобніє як
жироскоп враца до стауєго

поуоженіа без взгльѣду на то, як
даљеко і под якім кѣтем зостаніє
вихильони прѣз діяуаѣце наѣ ѿіуи.

— Юльіє, ніє ѿпіш? — спітау.

— Ніє, најдрожши, суухам. Читај
даљеј. То вспаніяує. Вручіу до
лектури.

Цельє пощегульних варств сѧ
абсолютніє ніє до погодзенія.
Цельєм гурунеј јст утриманіє својј
позиці. Цельєм ѿреднієј јст заміяна
мієјш з гурунѧ. Цельєм дольнеј, јѿлы
акурат го ма — гдиж на огуу јј
прѣдставічієльє сѧ збит огуупієні
чієжкѧ працѧ фізичнѧ, аби миѿльєч
о чимкольвієк поза жмуднѧ
цодієнноѿіѧ — јст знієѿ прівільєј і
створіч споучењство, в ктурим
вшиши бѣдѧ собіє рувні. На
прѣстрєні дієјув вчіяж точѧ ѿіє бој,
в огульних зарисах прѣбієгаѣце
ідентичніє. Прѣз дуугіє окреси
варства гуруна певніє дієржи
вуадзѧ, льєч прѣдзеј чи пузнієј
настѧпуј момент, кди трачі віярѧ ве
вуасне ѿіуи, альбо в свој умієјтноѿі
справнего рѧдзенію; часамі дієј ѿіє
то рувночєѿніє. Вувчас обаља ѧ
варства ѿреднія, ктура каптуј до
помоци дольнѧ, вмавіяѧц јј, іж
вальчи о вољноѿ і справієдљивоѿ.
Заљєдвіє оѿіяга цель, спиха варствѧ

доля на її давня, подрідна
позиція, а сама прієстача є в гурна.
По певним часіє з їднеї люб обо тих
варств виклува є нова група
середня і буй зачина є од початку.
З трех варств тилько дольної нігди
ніє удаї є хочби на крутко
зреалізовач упрагнієних целув.
Твердженіє, іж в чігві вієкув ніє
доконау є жаден постеп
матеріальни, биуби прієсадя. Навет
в обєцних часах, мімо пануєцего
зацфанія, варункі битове
прієїтнего обиватєля ся лепше
ніж прієд кількусєт лати. Лєч ані
достатєк, ані взрост культури
обичаєув, ані реформи і револуцї
ніє прієблїжїуи хочби о мілієтєр
реалізацї ідеауу повсєхнеї
рівнощі.

З пункту відзєнія варстви дольної
жадна одміяна гієторична ніє
змїєніуа нієгєго опруч назви панув.

Под конієц дієвієтнєстєго вієку
вієлу бадачї дострєгуо тєн
повтаєайцї є шгємєт. Повстауи
вувчас шкоуи мїєшлїчієлї, ктури
поїмєвалї гієторїє яєо процес
цїєлїчнї і уєїуєвалї вїєказач, іж
нієрувнощ налєжї до
нієподважєлнїх прав нєтури.
Погляд тєн, очівїщіє, завсє мїєау

своїх звольників, хоч по раз
перше сформуовано го так
досадніє. Вчешнієй доктрина
узападняєца конічнощ істнієня
гієрархічнеї структури
споучеєства би́а домен́а варстви
гурнеї. Гуо́ілі я крўловіє і
аристокраця, а также ксі́жа,
правніци і подобне пасожити груп
рідзѣх; звиклє дла о́оди
обієцивано рекомпенсатє в
фікцијним свієчіє позагробовим.
Варства єредня, допўкі вальчи́а о
вудзє, завше хєтніє шермова́а
такімі гасу́амі як вољнощ,
справієдљивощ, братерство. Настау
їднак час, кди ідеє братерства
зачєлі атаковач чі, ктўри їще ніє
скупіялі в свих рєках вудзи, хоч
допієро мієлі охотє по ній сїєгнѣч.
Дотихчас варства єредня
доконива́а ревољуцї под
штардарем рўвнощї, по чим
обалївши давнѣ тираніє натихмієст
устанавія́а вудснѣ. Натомієст
репрезєнтанчі новєї варстви
єреднієї з гурї заповієдалї
впровадзєніє тиранії. Соцѣлізм,
теорія, ктўра появі́а сїє на почѣтку
дієвієтнастєго вієку і станові́а
остатніє о́ніво мисльї лєжѣцєї у
подстав бунтўв нієвольникўв їще в
старожитнощї, би́а почѣтково

ґуёбоко прёсьйкнёта утопійнимі поґлядами вче́сніє́ших сту́лечі. Їеч кажда ко́лејна верся со́цяльізму твора́на по року 1900 цора́з барді́єј явні́є диста́нсова́уа́ ці́є од іде́і во́льно́ці і ру́вно́ці. Но́ве ідео́логі́є, кту́ре ви́юні́уи ці́є в по́уові́є ві́єку — а́нґсо́ц в Оцеа́ні́ї, необа́льшеві́зм в Еура́зі́ ора́з, ве́дууґ́ повше́хні́є ужи́ване́го окре́сьле́ня, „ку́льт шмі́рчі” ве́ Вшгу́дазі́ — зу́пеу́ні́є шві́ядомі́є да́жи́уи до впро́вадзене́ня ні́єво́лі і ні́єру́вно́ці. Ідео́логі́є те, ви́росу́є з со́цяльізму, за́хова́уи ї́го термі́но́логі́є і мі́єні́уи ці́є ї́го духо́вимі спа́дкобі́єрца́мі. Јдна́кже це́лем і́х твора́цту́в би́уо за́трима́ні́є поста́пу і бі́єгу гі́сторі́ї в дово́льні́є ви́брани́м мо́менчі́є. Ва́гаду́о ді́єју́в по́ві́нно ці́є ви́хильчі́ по ра́з оста́тні... і за́трима́ч. Як зви́кльє, ва́рствє́ гу́рня́ мі́яуа́ оба́льчі́ і за́ста́піч ва́рства́ шре́дні́я, їеч тим ра́зем, ді́єкі́ шві́ядоме́ј стра́тегі́ї, но́ві ву́адци́ мі́єлы́ па́новач ві́єчні́є.

Пры́чиня́ повста́ня но́вих до́ктрин би́уо в значне́ј мі́єре на́ґрома́дзене́є ві́єдзи гі́сторичне́ј ора́з ви́кштау́цені́є ці́є гі́сторичне́ј шві́ядомо́щі, ні́єзна́неј в міні́єні́х сту́лечі́ях. До́стрє́жоно ци́кльі́чнош ді́єју́в; а ско́ро я́ до́стрє́жоно, ви́сну́то вні́єсек, і́ж зя́ві́ско то

можна змієніч. Љєч за ґу́внѧ і
подставовѧ пѣчинѧ наѡежи узнач
факт, же юж на почѧтку
двудієстєго вієку реалізаця гасуѧ
рўвнощі стауѧ сїѧ можљіва.
Вправдіє ѡудіє надалѧ нїє бильі
собіє рўвнї под взґљѧдем
вродзоних уздолньїєнь, а іх позиця
заѡежауѧ од викониванєго заводу,
знікуѧ їднак потѣба подіяууѧ
кљасових ораз сїљного
зрўжніцованія майткового. В
пѣшуощї рўжніце кљасове нїє
тїько биуи нїєухронне, ѡєч таьже
пожѧдане. Нїєрўвнощ становїуѧ
ценѧ постѣпу. Алє враз з почѧткѧ
їндустріяльзаці сїтуаця змієніуѧ сїѧ
радикальнїє. То, же ѡудіє виконуйѧ
рўжне праце, нїє мусі вцаљє
означач, же рўжна їст іх сїтуаця
споуєчна і матерїяљна. Дљатєго
теж новим ґрупом дѧжѧцим до
пѣхвиценія вуѧдзи повшєхна
рўвнощ явіуѧ сїѧ нїє яько їдеау, до
ктўрего наѡежи дѧжич, ѡєч
нїєбезпїєченєство, пѣд ктўрим
тѣба сїѧ бронїч. В бардієї
зацофаних єпоках, кди
справїєдљїва і покоєва єґзистєнця
биуѧ нїєжїщаљним маѣнїєм, уатво
пѣходїуо в нїѧ вієрїч. Мисль о
зіємскїм раю, ґдіє вшиши жїѧ
зґоднїє як брачіѧ, а право і визиск

ніє істнієѧ, п̑рез ти́сїѧце л̑ат
п̑ревіѧѧ ꙗ́ ꙗ́ в збіѧровеѧ виобра́знї.
Утопїї теѧ у́леґѧи навет ґрупи
однош̑а́це на́віє́кше ко́рищї по
каждим п̑евро́чїє. Спадкобієрци
рево́лґуцї францускї́, анґіє́льскї́ і
америка́ньскї́ по троше самї віє́ри́ли
в сво́ї декла́рацї́, хочіѧжби о
нієзбива́льних правах чу́овіє́ка,
во́льнощї су́ова і ру́внощї в очах
права, а также по́звѧ́ля́ли, би до
певне́го стопніѧ кш́тау́товаѧи іх
діѧѧніє́. А́ле ю́ж на поч̑́ткѧ л̑ат
т̑ридіє́стих ми́шь по́літи́чн̑а
здомі́новаѧи по́ґля́ди, кт̑у́рих
ґу́о́сї́чіє́ље оповіѧда́ли ꙗ́ за ву́адз̑а́
ау́торитативн̑а́. Ма́рєніѧ о зіє́мскім
раю од̑ру́цоно док̑у́адніє́ втеди, ґди
іх реалі́зацѧ по раз піє́рвши стаѧѧ
ꙗ́ мо́жльі́ва. Кажда нова теоріѧ
по́літи́чна, без взґля́єду на то, ꙗ́
но́сїѧ́ міѧно, пропа́ґоваѧѧ
ґіє́рархі́зацї́ і р̑а́ди сї́льнеѧ р̑е́кі.
Повше́хна захо́вавчощ по́ґля́дѧв,
характеристична д̑ла те́го окресу,
справіѧѧ, і́ж повру́цоно до давних
практик, за́ру́цоних ю́ж кі́лькасет
л̑ат те́му, та́ких ꙗ́к п̑́ет̑́римиваніє́
віє́зніѧв без процесу,
ви́ко́рїстиваніє́ ї́ньцѧв до
нієво́льні́чеѧ пра́ци, публі́чне
е́ґзе́куцї́, виму́шаніє́ зезна́нь
торту́рамї́, пориваніє́ за́ку́адні́кув

ораз депортації цаїх народів — а
цо вієцеї, так дія́уанія тольєрова́лі і
вистє́пова́лі в їх оброніє лудіє
уважа́йци єїє за євіа́туїх і
постє́повїх.

Допієро по дієєїєчієльєчію воїн,
ва́лк домовїх, рево́люці і
контррево́люці, кту́ре ніє омінє́уї
жаднеї чє́щі євіа́та, анґсоц і
конкуренцієне ідеоло́гіє
п́рекшта́у́чіуї єїє в практичне
концепці́ по́літичне. Звіа́стова́уї ї
ру́жне системи р́адзенія, звиќьє
називане тоталітарнимі, кту́ре
появі́уї єїє вчє́снієї, тотєж
остатєчни кшта́ут євіа́та, які
ви́уоні́у єїє з хаосу, ніко́го ніє
заскочи́у. Подобніє і то, кто єїє́гна́у
по в́уадзє́. Нов́а аристокра́ці
утво́рилї в віє́кшо́ці ур́єдніци,
науковци, техніци, етатові
працовніци зві́язку́в заводовїх,
пропа́гаторї, соцє́льоґовіє,
научичіє́льє, діє́нніка́ре і заводові
по́літици. Луді́ тих, виводз́а́цих єїє
з інтелї́ґєнці́ працу́йцеї ораз
ѓурних оду́аму́в класи роботнічеї,
укшта́у́това́у і зб́ліжи́у бездушні
євіа́т змонопо́льізованє́го п́ремис́уу
і шє́нтра́лізовані апарат р́ядовї. В
пору́внанію з поп́редні́ками ніє
цєхова́уа їх ви́яткова х́чіво́щ, мніє́ї
ку́їуїлю́ксуси, а́ьє за то в

ві́кшим стопнію би́лі жа́дні ву́адзи
яко та́кј, а п́реде вши́сткім барді́єј
сві́ядомі те́го, цо чині́я, і барді́єј
безвзѓльє́дні в ні́щенію опози́ці. Та
остатні́я ру́жніца ј́ст заса́дніча. В
пору́внанію з ти́рані́я, яка пану́ј
обе́цніє, вши́сткі́ по́п́редні́є то
за́ведві́є ні́єудо́льне, ама́торскі́
п́рімі́ярки. Да́вне ґру́пи р́а́дза́це
за́вше би́уи в певне́ј мі́єре скажоне
лы́бера́льзі́змом: уні́кау́и ра́дика́льних
розві́яза́нь і ін́тервене́і́євау́и то́лько в
випа́дку я́внеґо бунту́, нато́міяст
тре́щіа́ ми́сльі по́дда́них ні́є
ін́тересо́вау́и с́іє вца́ље. На́вет
с́редні́єві́єчні Ко́щіу́у като́лицкі́
на́љежи у́знач, ве́дуу́ґ обе́цних
но́рм, за ін́ститу́ці то́ље́ранці́яна́.
Че́щіово́ ви́нікау́о то ста́д, же
жа́ден з да́вні́єјших р́а́ду́в ні́є мі́яу
можли́во́щі про́ва́дзене́я чі́яґу́еј
інві́гі́ляці́ вши́сткі́х оби́вате́лі.
Ви́на́ље́зіє́ніє дру́ку у́уа́твіу́о ј́дна́к
ма́ніпу́ля́ці́ опі́ні́я публі́чна́, а фі́льм
і ра́ді́є п́риси́єшиу́и те́н про́цес.
Вра́з з ро́зво́јм те́ље́візі́ і по́сте́пом
техні́чним, кту́ри умо́жлі́віу́
по́дву́јна́, на́да́вчо-о́дбі́єрча́ ро́ље
сп́ре́ту те́ље́візі́йнеґо́, ско́ньчиу́а с́іє
прива́тно́щ жи́чі́я оби́вате́лі.
По́лі́ця мо́ґуа́ — ј́сьлі́ у́зна́но то за
пожа́да́не — о́бсерво́вач ка́ждеґо́
оби́вате́ля два́ді́є́ща чте́ри ґо́ді́ни

на добѣ; цауи час бомбардуяц луді
офіцяльнѧ пропагандѧ, одчинано іх
їдночесніє од інних зрудеу
інформаці. По раз пієрвши
отвориуѧ сїє прѣд вѹадзѧ ніє тилько
можливошч наруценія обивательом
цауковїтего посѹуху вобец
пањства, лѣч такжє пеунеј
їдномисльношці погльадѹв на
досѹовніє кажды темат.

По револьуці і бурљівих лѧтах
пієчдієсїятих і шещдієсїятих
споѹечєньство як завше подїєльїуо
сїє на варствѣ гѹрнѧ, срьеднїѧ і
дољнѧ. Лѣч новї вѹадци, в
одрѹжнієнію од попрьеднїх, ніє
дїяѹальї на осльєп; вієдїєльї
докуадніє, цо робїч, аби утрїмач
своѧ позиці. Од давна здавальї собіє
справѣ, жє їдиним системем
споѹєчно-єкономїчним
запєвнїяяцим трваѹѧ подставѣ
рѧдом ољїгархічним їст
кољєктивїзм. Добробит і прївїльєї
наїѹатвієї хронїч, кдї сѧ вѹасношціѧ
збієровѧ. Так зване „знієсїєніє
вѹасношці прїватнеї”, ктѹре
настѧпїуо в поѹовїє стуљєчіѧ,
означаѹо в практицє скупїєніє
вшисткіх дѹбр в рѣках їще мнїєї
љїчнеї ґарсткі, з тѧ рѹжніцѧ, жє
новимї вѹащїчієльамї биѹи ніє
пощєгѹльнє їдносткі, лѣч ґрупа.

Індивідуальніе жаден чўонек Партіі
ніе посяда ніц опрўч особістх
дробязгўв. Колективніе Партія їст
вўащїчієльем вшисткїго в Оцеанїї,
ґдїж вшисткім рїдї і диспонуї
ведўуґ вўаснеґо узнанїя. Кди по
звичїєствїе Револьуцї Партія
сїєґнєўа по вўадзє, вўащївіе нїе
напоткаўа опору, понїєваж вшиши
увїєрїлы, їж уччївіе впровадї
колективїзацї. Завше закуадано,
же по вивўащенїю капїтальїстўв
настїпі соцяльїзм; і Партія
рєчївіщїе вивўащїўа капїтальїстўв.
Одебрано їм вшистко: фабрїкї,
копальнїе, зїемїє, доми, сїродкї
транспорту, а скоро добра те
пїрєстаўї бїч вўаснощїї прїватнїї,
сїдзоно, же станїї сїє тєраз
вўаснощїї споўечнїї. Анґсоц, ктўри
вїрўсў з вчєснїєїшеґо руху
соцяльїстїчнеґо і одїєдїчїў їґо
термїнольоґїє, рєчївіщїе впровадїў
в жїчїє ґўўвнї пункт проґраму
соцяльїстўв; вїнїкм тєґо —
замїєрїонїм і пїрєвїдїянїм — їст
трваўа нїєрўвнощ матерїяльна.

Їднакже утрїманїє ґїєрархїчнеї
споўечнощї бєз змїян то дощ
зўожоне заданїє. Істнїєї чтєрї
реальнє пїрїчїнї утрати вўадзи
пїрєз ґрупє рїдзїцїї: збрїйна
їнтервенця з зєвнїтрї; так

нієудольне крoваніє пањством, іж
учіснієне маси доконуѣ прѣвроту;
повстаніє шільнеї і розгoричoнеї
варстви шреднієї; утрата певнощі
шієбіє і охоти до рѣдзенія. Јдна з тих
прічин ніє вистарчи; звиклє
вистѣпуѣ, в рѣжним стопнію,
в шисткі чтери. Група рѣдзѣца.,
ктѣра уміяѣаби шіє прѣд німі
забезпієчич, могѣаби вієчніє
справовач вѣадзѣ. Децидуѣцим
чиннікм јст вієц само наставієніє
рѣдзѣцих.

З коњцем лѣат пієчдієшіѣтих
оцецнегo стулєчіѣ пієрвше з
повижших загрожењ вѣащівіє
знікѣо. Каждє з трѣх моцарств
оцецніє пануѣцих над швіѣтем јст
ніє до поконанія; могѣоби зoстач
подбіте јдиніє по дѣуготрваѣим
процешіє зміѣн демогرافیчних,
ктѣрему кажды рѣд о так розлєгѣєї
вѣадзи потрафі без труда запобієц.
Другіє нієбезпієчењство рѣвнієж
істнієї виѣѣчніє в теорії. Маси нігди
ніє бунтуѣ шіє саме з шієбіє і нігди
тільки длѣатегo, же сѣ чіємієжoне.
Допѣкі ніє маѣ скалі порѣвнавчєї,
ніє здаѣ собіє навет справи з учіску.
Повтаѣѣцим шіє нієгдиш кризисом
економічним, ктѣре юж вѣвчас биѣи
зупеѣніє збѣдне, оцецніє шіє
запобієгѣ, а інне, рѣвніє поважне

забу́рення, хоч зда́райя́ щіє́ од часу́ до часу́, ніє́ ма́й жа́дних на́стє́пств по́літичних, ѓди́ж па́ну́йце́ ва́рункі́ ніє́ по́зва́ля́й, аби́ ніє́задо́во́леніє́ п́рєро́ді́уо́ щіє́ в бунт. Проб́лем надпроду́кці́, так ва́жни д́ля́ щві́ята од мо́менту вќрочє́нія в є́рє́ інду́стрія́ліза́ці́, розві́язу́є по́літика́ чі́йѓує́є́ во́їни (пор. Розді́ляу́ ІІІ), п́ри́датна́ ру́вніє́ж до ут́римива́нія по́жа́даних на́стро́ју́в спо́учних. Так ві́єц з пу́нкту ві́дзє́нія о́бєцнє́ї сфе́ри р́а́дза́цє́ї ї́ди́ним і́стотним ніє́безпíє́че́ньством ї́ст ви́одрє́бніє́ніє́ щіє́ но́вє́ї ѓру́пи л́у́ді здо́льних, ніє́дова́рто́ці́ованих, жа́дних в́уа́дзи, о́раз ше́реніє́ щіє́ лі́бера́льних те́нденці́ і́ шє́птичних на́стро́ју́в вє́ в́уа́сних ше́ре́гах. Ї́ст то, же́ так по́вієм, проб́лем ви́хова́вчи. На́ље́жи ца́уи ча́с одпо́віє́дніє́ ќштау́товач щві́ядомощ зар́увно́ ѓру́пи ќровні́чє́ї, як і́ лі́чніє́їше́ї ѓру́пи ви́кона́вчє́ї сто́яцє́ї туж по́д ній в́ гíє́рархії́. На щві́ядомощ ма́с ви́старчи́ впу́ивач тілько́ в се́нщіє́ не́га́тивним.

Ка́жди, кто́ ніє́ зна́у до́та́д структу́ри спо́учнє́ї О́цеа́нії, му́ѓу́би са́м на́кре́шлі́ч ї́ї о́бра́з, ви́ко́ристу́яц по́ви́жше́ да́не. На щі́чіє́ сто́ї Віє́лькі́ Бра́т. Віє́лькі́ Бра́т ї́ст ніє́оми́льні і́ вше́хмо́цни. Ка́жди

сукцес, każde о́сьйґні́єчє, każde
звичі́єство, każde одкри́чє
наукове, ца́уа ві́єдза, ма́дрош,
щє́щє і цнота вині́каѣ́ безпо́средні́є
з ї́го п́реводні́цтва і інспі́раці́. Ні́кт
ні́ґди ні́є ві́дія́у Ві́єльќго Брата. Ї́ст
подобі́знѣ́ на пла́катах, ґу́осем
пу́ина́чим з те́ьеекрану́в. Може́ми
бич праві́є певні́, же ні́ґди ні́є умре́,
так як ву́ащіві́є ні́є ві́ядомо, ќди щі́є
уро́діу́. Ві́єлькі́ Брат то п́ребрані́є, в
кту́рим Парті́я указу́ї щі́є щві́яту.
Ді́яу́а як о́ґні́скова, скупі́яяц на
собі́є мі́уощ, страх і уві́єльбі́єніє —
тимі́ бові́єм учучі́ямі у́атві́єї да́рич
ї́дносткє́ ні́ж орґа́нізаці́. Поні́жеї
Ві́єльќго Брата стоі́ Вевне́трна
Парті́я, о́ льі́чебнощі́ о́ґрані́чонеї́ до
шещі́у мі́льіє́нув чу́онку́в, цо ви́нощі́
ні́єца́ує два проценти́ людно́щі
Оцеа́нії́. Поні́жеї Вевне́трнеї́ Парті́ї
зна́йду́ї щі́є Зевне́трна Парті́я; ї́щлы́
Вевне́трна́ Парті́є назві́єми му́зґі́єм
па́ньства, Зевне́трна́ на́љежи
п́риру́внач до ра́к. Ї́ще ні́жеї сто́я
ні́єокре́сане маси́ окре́сьля́не
мі́янем про́лі, кту́ре стано́вія око́уо
о́сіємді́єщі́ят пі́єч проценти́ людно́щі.
Про́ље то ву́ащні́є до́льна варства́ з
нашеї́ всте́пнеї́ кля́сифі́каці́, ґди́ж
ні́євольні́че люди́ ре́єну́в
подзвротні́кових, над кту́римі́ на
змі́янє́ пану́я ру́жні́ здобивці́, ні́є са́

ані ста́вим, ані коні́чним
е́лементом структури спо́учнеї.

В засадіє пїриналежнощ до данеї групи ніє їст дієдїчна. Дієцко родїцїв належащих до Вевнїтрнеї Партії ніє стаї сїє автоматичніє її чўонкм. Пїрічіє до їднеї луб другїєї гаўёжі Партії одбива сїє в вієку лат шеснасту на подставіє еґзамїну. Ніє істнієї ані дискримїнаця расова, ані виразна домїнаця ктўреїс провінці над позостаўимі. Жи́ді, Му́рині, а в Америце Поуудніёвеї чистеї крві Індіаніє піястуя чёсто највижше становїска партїїне, натомяст адміністраторї пощегўльних обшарўв завше рекрутуя сїє з луднощі мїєйшовеї. Жадна, провінця Оцеанії ніє ма, в одчучію її мїєшкањцїв, статусу кољонії, над ктўра справуї рђди одљеѓуа столица. Оцеанія таковеї в огўље ніє поѕїяда, а мїєша побиту офіцяльнеї гўови пањства ніє зна нікт. Поза тим, же їзикм уживаним на тереніє цаўего моцарства їст ангієльскі, їзикм урёдовим заѕ новомова, ніє вистёпуї зявіско централизаци. Вуадцїв Оцеанії ніє ўа́ча віёзи крві, леч вієрнощ теї самеї доктриніє. Правда їст, їж в нашим споўечењствіє мами до чинієнія зе штивна стратификаця, а

її гучним критерієм може бути видавач дієдічна приналежність до даної верстви. Виникає то питання, чи поміждати пощегульними верствами заході значніє бардієї оґранічони ніж в часах капіталізму чи навет в епоці вчешнієшєї. В речивістоці настєпуї дробне претасованія мїєдзи двїєма ґауїзіями Партії, аїє їдиним їх цєїєм їст позбичіє її з шерегів Вєвнєтрнєї Партії сїабеуши ораз унїєшкодлівїєнїє амбїтних їдностек з Зєвнєтрнєї Партії попрєз аванс. Пролетарїюшє нїє маї в практицє жадних шанс достанїя її до Партії. Наїздольнїєїших, ктїри могліби її стач прївїдцями в випадку розрухїв, викрива і єїмінуї Полїця Мїшї. Аїє тен стан речї нїє муї бич трваїи і нїє винїка з ідеологїї. Партїя нїє їст класї в давним сенсїє тєїо сїова і нїє прїсвїєца її ідеа прєказиванїя вїадзи потомком; ґдїби в її вїасних шереґах мїяїо забракнїч вартостїових їдностек здольних до справованїя рїдїв, без намисїу доконаїаби рекрутацї цаїєїо настєпнєїо покоїєнїя спосрїд пролетарїату. В прєїомовим, почїтковим окресїє факт, чи Партїя виключїа дієдічнощ, в

значним стопнію причи́нію́ шї́є до
знеутра́лізова́ня опози́ці.
Соця́лістом ста́реї да́ти,
п́ризвича́єним до ва́лкі з
„п́риві́льямі кля́совими”, ви́дава́ю
шї́є, і́ж стра́тифіка́ця ні́є опарта́ на
ді́єді́чнощі́ ні́є мо́же би́ч трва́ю́а. Ні́є
розу́міє́льї, і́ж чі́ягую́щ о́льі́гархі́ї ні́є
му́щі́ ви́ніка́ч зе́ зві́язку́в крві́, ні́є
поми́сльє́льї ру́вніє́ж о́ тим, же́
аристо́краці́ родо́ве за́вше кру́тко
ут́рими́ва́юи шї́є п́ри ву́адзи́, подча́с
ґди́ орґа́ніза́ці адо́пци́їне, та́к як
Ко́щїю́у като́лицкі́, і́стні́яюи́ ча́сами́
ні́єзмі́єнні́є п́ре́з се́ткі і́ ти́сї́йце́ лѣ́т.
І́стотѧ́ устро́ю о́льі́гархі́чного́ ні́є ї́ст
це́довані́є ву́асно́щі́ з о́јца́ на си́на,
лѣ́ч трва́ю́щ пе́внего́
сві́ятопо́гльѧ́ду і́ спо́собо́у жи́чї́я,
кту́ре ума́рльї́ на́рұца́ѧ жи́вим.
ґру́па рѧ́дзѧ́ца по́зоста́ї ґру́пѧ́
рѧ́дзѧ́цѧ́, доп́у́кі мо́же ви́знача́ч
сво́їх на́сте́пцѧ́в. Па́рті́ї ні́є за́ље́жи
на п́ре́кази́ванію́ ву́адзи́ пото́мству́
ї́ї чу́онку́в, лѣ́ч на ума́цні́янію́
ву́асне́ї потѣ́ґї. Ні́є ма́ зна́чені́я, кто́
спра́вуї́ ву́адзѣ́, би́ље́би то́лько
ґіє́рархі́чна́ стру́ктура́ мо́гу́а трва́ч
бе́з змі́ян. Вши́сткі́ по́гльѧ́ди, оби́чаї́,
ґу́сти, учу́чі́я і́ п́ре́конані́я ти́пове́
дѣ́ла на́ших ча́су́в кш́тау́туї́ шї́є та́к,
а́би по́дт́рими́вач ку́льт Па́рті́ї о́раз
у́кри́ч пра́вді́ви ха́ракте́р па́ну́ю́щегоо́

устрою. Вшельк замієшкі чи навет
прѹби їх вивоуанія стауи єїє обецніє
нієможљивє. Партія ніє муєї обавіяч
єїє прољетаріяту. Позоставієни
собіє, бѣдіє так само функцєновау з
покољєнія на покољєніє прѣз
најбљіжше стуљєчія, працуяц,
пѹодзяц потомство і умієраяц, ніє
тільки позбавієни вшелькѣо одруху
бунту, љєч рѹвнієж умієјтноєі
виображенія собіє іннєѣо, љєпшєѣо
євіята. Прољетаріюшє моґљіби єїє
стач нієбезпїєчні тїлькѣ втєди,
ґдиби в винїку постѣпу технїчнєѣо
зашѹа конїєчноєі запевнїєнія ім
љєпшєѣо викштауєнія; јднакжє
одкяд устау виєіґ мїљїтарни і
ґосподарчи, позїєм шкољєнія прољї
нієуєтаннїє єпада. Јєт вѹаєівіє
єправя обѣјтня, цѣ мїєљя маси;
понїєваж рєпрєзєнтуя зєрови
позїєм інтєљїґєнєі, моґя єїєшиє єїє
вольнѣія мїєљї. Натомїяєт у
єўѣнка Партїї ніє тољєруј єїє хѣби
најдрѣбнїєјшєѣо мїєљѣвєѣо
одєтѣпєтва і то навет в најбардїєј
бѹаґиє квєєтіях.

Жичїє єўѣнка Партїї, од уродїн по
ємієрч, прѣбієґа под ѣкм Польєі
Мїєљї. Навєт ґди јєт сам, ніє можє
бїє єауковїє пєвієн, жє нїєт ґѣ ніє
єљєді. Бєз вєґљєду на то, ґдіє
прѣбїва і цѣ рѣбі — єпі, працуј,

одпочива, кăпіє śїє чи љежи в
ýűжку — можна ģо контрољовач
без жаднеġо острѣженія і без ģго
вієдзи. Вшистко, цо чині, ма своѣ
значеніє. ģго прїязніє, розривкі,
захованіє вобец жони і дієчі, вираз
тваři, кди ģст сам, сýова, ктұре
мамроче прѣз сен,
характеристичне ģести — вшистко
то позостаѣ под щісýим надзором.
Ніє умкніє ніє тилько жадне ģго
викроченіє, љеч навет најмнієjšа
ģго екшентричнощ, зміяна звичајұв
љуб нервови тік, ктұри може
śвіядчич о вевнѣтрнєј розтерце.
Чýонек Партїї ģст цаўковічіє
убезвúасновољнієни; ģго захованія
ніє реġуљуя ģднак жадне норми
правне ані теж ніє істнієя виразне
взорце постѣпованія. В Оцеанїї
прав ніє ма. Миśлы і чинұв, ктұрих
викричіє означа śмієрч, ніġди
офіцяльніє ніє заказано, а ніє
коњчăце śїє чисткі, арештованія,
тортури, увієзієнія і евапорацї то
ніє кари за попеўнієне збродніє,
љеч діяўальнощ превенцијна,
пољєġайца на усуванію ģдностек,
ктұре в прїшúощі моġуиби śїє
допущіч прѣстѣпств. Од чýонка
Партїї вимаġа śїє ніє тилько сýушних
прѣконањ, љеч рұвнієж
правідúових реакцї. Вієкшощ

погльа́дѹв і са́дѹв, кту́рих ці́є од
нієго очеку́ї, ніє заста́уа нігді́є ясно
сформу́ована, гди́ж ніє спосо́б іх
спісач без обна́женія спр́ечнощі
ангсо́цу. Чу́овієк з натури
правоми́сьлни (в новомові́є
доброми́сьляк) в ка́ждєї ситуа́ці
бе́діє нати́хміяст віє́дія́у, без
застана́віянія ці́є, цо са́діч і як
реа́говач. Грунто́вни трені́нг
ми́сьлови пр́єбити в діє́чіньствіє, а
зві́язани з такі́мі по́чіямі з
новомови́, як збро́дніє-шля́бан,
ча́рнобія́у чи дву́јми́сьленіє, спра́віа
зрешта́, і́ж чу́онек Па́ртії з ре́гу́уи
нієх́єтніє одда́ї ці́є які́мко́львієк
гу́єбшим розва́жанієм, а ч́єсто
навет те́го ніє потра́фі.

Чу́онек Па́ртії ніє пові́нієн міє́ч
жа́дних учу́ч особі́стих; му́сі
нато́міяст, без хві́лі витхніє́нія,
три́скач енту́зязмем, ца́уи ча́с
па́уач ді́ка нієна́віщіа́ до вро́гѹв і
здра́їцѹв, ра́довач ці́є зе зви́чієств
о́раз ба́увохва́льчо віє́льбіч Па́ртіє́ за
ї́ї потѣ́гє і ма́дроц. Нієза́дово́леніє
з ма́рнеї, я́уовеї е́гзисте́нці
спе́ціальніє ќруї ці́є на зевна́тр,
ви́уадову́ї подча́с такі́х акці́ як Двіє́
Міну́ти Нієна́віщі, а розва́жанія
здо́льне виво́уач шепти́цизм луб
навет вро́гощ до устро́ю
у́нієможли́віа впая́на од

најмудших лат дишипліна
вевнётрна. Піервши і подставови
стопієнь втајмніченія, од ктўрего
можна розпоча́ч едука́цї
најмудших дієчі, назива́ єїє в
новомовіє зброднієшљабан. Означа
то здољнощ ніємаљ одруховеґо
затрїманія і зміяни току ми́сьлі, ґди
тільки прїбієрай потенцяльніє
нієбезпієчни крунек. Под по́чієм
тим заварта їст также умієјтнощ
нієвичіяґанія внієскўв і замиканія
очу на бўєди логічне ораз
нієрозумієнія најпростших
арґументўв вроґіх во́бец анґсоцу, а
понадто аутоматичне учучіє нуди і
встрёту до розважањ, ктўре
моґуиби провадіч до
нієправомісьљних внієскўв.
Зброднієшљабан, іннимі сўови,
означа ґуупотё охронна́. Аље
ґуупота сама в собіє ніє вистарча.
Врёч прёчівніє, хца́ц бич в пеу́ні
ортодоксіјним, наљежи мієч вієкша́
контрољё над своїм умисўем, ніж
циркови акробата ма над чіяўем. У
подстав устрою Оцеанії лежи
віяра, іж Вієљкі Брат їст
вшехмоцни, а Партія нієоміљна. В
речивістоці їднак ані Партія ніє їст
нієоміљна, ані Вієљкі Брат
вшехмоцни; од обивательі вимаґа
єїє затем, би чујніє, а заразем

буискавічніє змієніялыі свої подежіє
до фактув. Ключови термін то
суво чарнобіау. Подобніє як вієлье
інних окресльєнь новомови, ма два
спречне значенія. Ужите вобец
пречівніка, пієтнуї їго звичаї
безчельнего упієранія сіє, же цоє їст
біаує, подчас гди фактичніє їст
чарне. Натоміаст в стосунку до
чуонка Партії виружнія їго
любялнощ дла дишипльіни
партиїнеї, щєрă хєч, би її сіє
подпорядковач і твієрдіч, іж чарне
їст біаує. Означа то также
здобнощ натихміастовего узнанія
вчасних суув за правдє, а цо вієцєї,
виробієніє в собіє губєбокі віари, же
так биуо завше і же нігди ніє сядіуо
сіє іначєї. Вимага то чіягубєго
прістосовиванія памієчі до
безустанних зміян, якім подлєга
прешуощ; уможлівія ї спосуб
мишльєнія завієрайци в собіє вшистк
позостаує умієїтнощі, а окресльани
в новомовіє термінем двумишльєніє.

Змієніяніє прешуощі їст конієчне з
двух поводув, з ктурих їден ма
характер убочни і їст тилько щродкм
острожнощі. Прєдставія сіє
настєпуяцо: чуонек Партії,
подобніє як пролєтаріюше,
толєруї нєдзне варункі битовє по
чєщі длатєго, же ніє ма скалы

порівнавчеї. Цгцац підтримач в
нім віярє, іж жиї му сїє льепієї ніж
їго прѡдком, а стопа жичієва
уставічніє возраста, тѣба одчіяч го
зарўвно од прѣшўоці, як і од
контактўв з цудзоїємцямі.
Їднакже о вієље істотнієїшă
прїчинă маніпульованія прѣшўоціă
їст охрона нієомильноці Партії.
Наљежи затем уставічніє
актуальізовач прѣмўвієнія,
статистикє і вшельк запіси, аби
сўужиуї за довўд, іж справдзай сїє
вшістк партієне прогнѡзи. Ніє
вольно сїє также прїзнач до
якїкольвієк зміяни дотичăцеї
польітичних союши љуб справ
доктринальних. Кажда бовієм
зміяна чи то погльăдўв, чи хочби
польітикі ухѡді за прѣяв сўабоці.
Їсьлі на прїкўад обецніє врогїєм їст
Еуразя, то биуа нїм завше. Їжељі з
фактўв винїка цо іннего, факти
наљежи змієніч. Так вієц чїягље
твори сїє гісторіє на ново. Цѡдієнне
фаўшованіє прѣшўоці прѣз
Міністерство Правди їст рўвніє
нієзбѣдне дља стабільноці режіму,
як репресї і процедер шпієговскі
Міністерства Міуоці.

Змієнноц прѣшўоці то podstawови
догмат ангсоцу. Ведўуг партієнеї
аргументаці, прѣшўе видарєнія ніє

істнієѣ обієктивніє, а тилько в
форміє запісѣв і вѣспомнієнѣ.
Прѣшѣуощ їст вієц тим, цо до чєго
запіси і памієч лѣудзка сѣ згѣдне.
Скоро в рѣках Партії знаїдуѣ їіє і
вшељќ архіва, і вѣуадза над
умисѣуамі чѣуонкѣв, прѣшѣуощ
вигљѣда так, як жичи собіє Партія.
Цгочіяж їст змієнна, твієрдї їіє, їж
нігди ніє бива змієніяна. Кди бовієм
прїбієра кштаѣт в данєї хвілі
пожѣдани, нова верся видарєнѣ по
просту їст прѣшѣуощіѣ; інна
прѣшѣуощ нігди ніє могѣуа істнієч.
Засада та справдза їіє навет
вѣувчас, гди — як то їіє чѣсто дїєї —
тен сам факт прѣрабія їіє
цаѣуковічіє кїлька рази в року. Партія
завше гѣуої правди абсољутне, а
правда абсољутна ніє могѣуа
прѣчієж бич кдищ інна нїж обєцніє.
Як зостаніє виказанє в дальшєї чѣщї
вивѣду, панѣваніє над прѣшѣуощіѣ
зѣлєжи гѣуѣвніє од одповієднієго
шкољєнія памієчі чѣуонкѣв Партії.
Цгцѣц справіч, аби вшистќ
архівальнє запіси згѣдзаѣи їіє з
актуальніє обѣвіѣзуѣцѣ версѣ,
вистарчи впрѣвадїч стосѣвне
зміяни. Партія їднак вимага такжє і
тєго, би памієтанѣ, жє вшистко
здарїѣѣ їіє так, як сама акурат
твієрдї, а іљєкрѣч заходї конієчнощ

докониванія прешуфлядковањ ве
вúаснеј памі́єчі і пр́ерабі́анія
запісу́в, на́љежи о тим зараз
запо́мінач. Теј шту́чкі можна́ є́ї
научи́ч ру́вніє у́атво як інних
процесу́в ми́сьлових. Опанову́ї я
ві́єкшо́ц чу́онку́в Парті́ї, а зву́аща
чі, кту́ри са́ інтеле́їгентні́ і
правоми́сьльні. В старомові́є му́ві є́ї
о тим, ца́у́км отварчі́є, яко́ о
„ре́гу́ляці́ факту́в”. В новомові́є
стосовани́ ї́ст термін́ дву́їми́сьлені́є,
хоч по́їчі́є то ма́ значні́є шерши́
закрес.

Дву́їми́сьлені́є означа́ пр́еде
вши́сткі́м умі́єїтно́ц визна́ванія
дву́х спр́ечних по́гльа́ду́в і ві́єрєні́я
в оба́ нара́з. Парти́їни інтеле́їгент
ві́є, ќди пові́ніє́н зміє́ніч сво́ї
вспомні́єнія, а́ затем в пе́у́ні є́ї
оріє́нту́ї, же пр́екрє́ца факти́;
ру́вноче́сніє ї́днак, ді́єкі
дву́їми́сьлені́ю, є́віє́чіє ві́єри, і́ж
правда́ ніє́ зоста́уа́ по́гвау́цона.
Про́цес те́н му́сі́ бич є́віядо́ми, ѓди́ж
і́наче́ї бра́ковау́оби му́ пре́цизі́, а
зара́зем безві́єдни, а́би чу́ові́єк ніє́
здава́у́ собі́є справи́ з факту́
доконані́я фа́ушерства́, бо́ то
мо́гу́оби виво́уач в ні́м почу́чіє ві́ни.
Дву́ї-ми́сьлені́є то́ в ѓрунчі́є рє́чи
кві́нтесє́нця ан́гсо́цу, по́ніє́важ
ца́уа́ ді́яу́ально́ц Парті́ї спрова́дза

сіє до гуошенія вієрутних куамств з
такім прєконанієм і певнощіа сієбіє,
як нормальніє цехуя виповієді луді
криштауово уччівих. Куамач з
пеуня премедитаця, а јдночесніє
гуёбоко вієрич ве вуасне суова,
запомінач нієвигодне факти, по
чим, гди заході конієчнощ,
привоуивач ј з нієбиту на так дууго,
як трєба, неговач істнієніє
обієктивнеј рєчивістоці, а заразем
кровач сіє нія — то вшистка муці
умієч кажди. Навет уживаяц
терміну двуј мишленіє наљежи
стосовач розуміяня под нім техникє.
Посууженіє сіє тим термінем јст
бовієм рувнозначне з прїзнанієм
сіє до маніпульованія рєчивістоціа;
дієкі двујмишльовему забієгові
вимазуј сіє тє вієдзє — і так в
кууко. Куамство безустанніє о крок
випрєдза правдє. Јднакже то
вуасніє дієкі двујми шленію Партії
удауо сіє — а стан тен може рувніє
добре трвач прєз тиціяце лят —
затрїмач бієг гісторії.

Вшисткі вєснїєјше олігархіє
утрачіуи вуадзє альбо длатєго, же
скостніяуи, альбо длатєго, же
змієкуи. Јдне ставауи сіє
безмишльне і ароганцкі, ніє хчіяуи
достосовач сіє до нових варункуv, а
вуvчас ј обаљано; інне опановивау

лібералізм, тхурство, шуи на
устепства, кди повинни ужич ціуи,
цо рўвнієж коңчиуо ціє їх
зніщенієм. Можна повідієч, же
гінєуи або прєз брак свїядомощі,
або прєз її надміяр. Значним
сукцесем Партії їст створєніє
систему мишльовєго, в ктурим оба
те стани мога вистєповач
рўвночєсніє. На жадним інним
подуожу мишльовим Партія ніє
здуауаби так трвалє опрєч свої
вудзи. Їсьлі ктоś прагніє радїч,
радїч нієпрєрваніє, муї умієч бурїч
в подданих почучіє рєчівїстощі.
Таїмніца справних радўв пољега на
уачєнію віари ве вуасна
нієомильнощ з умієїтнощіа
вичіяганія внієскўв з вчєснієї
попеуніяних будўв.

Найсубтельнієї, рєч ясна, потрафія
ціє посуугівач двумишльєнієм чї,
ктурї ї вимишльї і вієдзї, їж їст то
зуожони систем мишльовєго
ошущтва. В нашим споучєньствіє
лудьмі з наїпеунієїшим розєзнанієм
ве вшисткім, цо ціє дієї, са
рўвночєсніє лудіє најдаљсі од
пострєганія свїята такім, якім їст
направдє. З регууи ім вієкша
орієнтаця, тим вієкше омамієніє; ім
кто інтельїгентнієїши, тим бардієї
шалони. Наїљєпшим доводом їст

факт, же враз з зајмованя позиця в гієрархії споучеңеј возраста натёженіє гістерії војннеј. Најбардієј рацёнальні стосунк до војни мај знієвольєні мієшкаңци спорних обшару́в. Дља ніх војна то по просту чіяґуи катаклизм, ктұри досіёґа іх раз з јднеј, раз з другієј страни, нічим потёжне фальє. Јст ім зупеу́ніє обојтне, ктұра страна звичіёжа. Вієдзя, же каждая зміяна пољеґа јдиніє на тим, іж бёда виконивач тё самя працё дља нових пану́в, а чі потрактуя іх так само подље як попрёдні. Знајдуяци ёіё в стосунково лєпшим поуоженію работніци, звані „прољамі”, тилько спорадичніє здая собіє справё з војни. Кди заході потреба, можна іх побудіч до шауу страху і нієнавіщі, јднакже позоставієні самі собіє запоміная о војніє на дуугі час. Допієро в шереґах Партії, звуаща Вєвнётрнеј Партії, напотиками аутентични ентузязм војнни. В подбуј ёвіята најгорёцеј вієрґа чі, ктұри здая собіє справё, же јст нієможљиви. То особљіве уяченіє прёчівнощі — вієдзи з іґноранця, цинізму з фанатизмом — наљежи до најбардієј характеристичних цех споучеңєства Оцеанії. Офіцяльна

ідеологія аж рої сїє од спречнощі,
навет такіх, ктўре нїє май жаднеґо
практичнеґо узасаднієня. Партія
на пїркуад одрўца і шкаљуї вшистк
пїєрвотне ідее руху
соцялістичнеґо, лєч робі то
вўаґніє под маскў соцялізму. Гўої
поґардє дльа роботнїкўв бєдўцў нїє
до помиґльєня навет в убїєгўих
стульєчїях, а заразем ґвїядомїє
убїєра своїх чўонкўв в мундури
взороване на давнєї одїєжи робочєї
працовнїкўв фїзичних.

Систематичнїє подкопуї
сољїдарнощ родїннў, лєч своїґо
пїривўдцє обдаړа мїянем
одвоўуяцим сїє безпоґсреднїє до
родїнних сентиментўв. Рўвнїєж
назви чтерех рўдзўщих намі
мїністерств одзвїєрчїєдльа
безчельнощ, з якў цельово пїєїнача
сїє факти. Правдївў дїєдїнў
Мїністерства Покою їст воїна;
Мїністерства Правди — кўамства;
Мїністерства Мїўощї — тортури;
Мїністерства Обфїтощї — гўўд. Те
спречнощї нїє сў пїрїпадковє анї нїє
винїкай зе звикўєї гїпокризї; сў
цельовимї пїєявамї двўїмиґльєня.
Тїлько бовїєм пїєз ґодзєнїє
спречнощї можна нїєустаннїє
дїєржич вўадзє. То їдини спосўб
затїриманїя одвїєчнеґо цикљу. Їґльї

ма ціє повієщ трває запобієженіє
рўвнощі, їсьлі варства гўрна —
якеґми я на встєпіє назваї — ма
нієпрєрваніє утримивач ціє на
щичіє, вўвчас повшехним станем
умисўўв муґї бич контрольоване
шаљєньство.

Позостаї вшакже їдно питаніє, на
ктўре дотихчас ніє прўбоваїґми
одповієдїєч. Дљачего наљєжи
запобієц рўвнощі? Заўўжми, же
вшисткї механїзми тєго огромного і
з такї пієчоўовїтощїї опрацованєго
прєдсієвзієчїя зостаўи правїдўово
прєдставїєне; якїж їднак прїсвїєца
му цель? По цо вкўада ціє тїљє
виґїўку в затрїманіє бієгу гїсторїї?

В тим мїєїшу доходїми до таїмніци
становїяцєї їстотє цаўєго
загаднїєнїя. Як виказано повижеї,
трваўощ Партїї, а звўаща
Вєвнєтрїнеї Партїї, опїєра ціє на
двўїмїсьљєнію. Љєч у самих
подстав її сукцєсу љєжи пїєрвотни
мотив цієґнїєчїя по вўадзє, нїґди ніє
квєстїєновани їнстинкт, з ктўрєго з
часем взїєўо свўї почїтек
двўїмїсьљєніє, Польїця Мїсьї, чїяґўа
воїна ораз їннє єљєменти нїєзбєдне
до справнєго функцїєнованїя
систєму. Мотив тєн пољєґа в
рєчївїстоцї на...

Вінстон здаў собіє справѣ з
пануяцеј чіши. Усвїядоміу я собіє
так, якби то биу нови дьвіѣк.
Помисльау, же Юльїа од дуужшего
часу заховуј сїѣ виѣтково спокојніє.
Лежауа на боку, одкрита од паса в
гурѣ, з поличкм опартим о дуоњ.
Чіємни лок прїсїуанїяу јї очи, а
пієрс фальовауа вољно і міярово.

— Юльїє?

Нїє биуо одповієді.

— Юльїє, спіш?

Мільченїє. Спауа. Замкнау ксїяжкѣ,
поуожїу я острожніє на подуодзе,
по чим сам рўвнієж вичїягнау сїѣ
вигодніє на уужку і прїкриу сїєбіє і
Юльїѣ капă.

Помисльау, же вчїяж јще нїє познау
највіѣкшеј тајмніци. Розумїяу ј а к;
нїє розумїяу дљачеґо. Зарўвно
роздіяу пієрвши, як і трѣчі нїє
повієдіяуи му вѣащївіє нїц новеґо;
позвољїуи тїљко усистематизовач
посїядане інформацї. Мімо то
љектура утвїєрдіуа ґо прїнајмнієј в
јдним: нїє јст шаљони. Наљеженїє
до мнієјшоцї, навет јдноособовеј,
нїє чинї нікоґо шаљењцем. Істнїєј
правда і істнїєј фауш, лѣч допўкі
ктос упїєра сїѣ прї правдіє, навет

вбрев цаўему свіату, позостаў
нормальні. Праз окно впадў ясны
промінь заходзячага сьонца і
розсвітлыў подушкё. Вінстон
замкнуў очи. Сьонечні бляск,
ктуры скапаў яго твар, і гуадк,
дзевчэце чыаўо льяжаце туж обок
натхнёўи го сэнна певнащія сьібіе.
Он і Юлья білі безпечні і вшистко
укуадаўо сьіе помышліе. Шепчац до
сьібіе „нормальнощ ніе јст квестія
статистікі”, заснаў прэконани, же
в ствiрдзенію тим криј сьіе гуёбока
мадрош.

10

Обудіў сьіе з учучіем, же спаў
бардзо дууго, аље кди спојраў на
старомодни зегар, okazaўо сьіе, іж
јст допіеро двудіеста трыдзіці.
Дрэмаў јще прэз хвільё, допўкі з
подвўра ніе добіегу го знаёми
доношні шпiев:

То биў тилько хвiльови урок
І мiнаў як квіетніёви дзiењ,
Льеч цўж за марэнiя разбудіў!
З серца мего најльжејши здяў чiењ!
Кiчовати шлягiер ніе трачіў
популярнощi. Сўишаўо сьіе го на
каждим кроку. Претрваў навет
„Пiешњ Нiенавiщi”. Шпiев збудіў
Юльiе, ктура пречiягнёўа сьіе з
любощiа і встаўа з уўжка.

— Г'юдна їстем. Запар'є кави.
Цгољера! Примус згасу і вода їст
зупеуніє жімна. — Поднієсуа го і
потр'аснеуа. — Пусти, нафта єїє
скоњчиуа.

— Можеми пожичич од пана
Цгаррінгтона. — Дівне, аље кди
справдзауам, здавауо мі єїє, же їст
пеуен. Муш'є єїє убрач, бо якош
зrobiуо єїє хуодно.

Вінстон р'увнієж встау і в'уожиу
убраніє. Нієструдзони г'уос вчійж
заводіу:

М'увія, же час лєчи рани,
Вшистко в нієпамієч одпуіва;
Лєч мої серце вчійж шльоха
жауосніє,
Гди вспомнієніє спред лат в нім
одіва!

Запінайц пасек комбінезону,
Вінстон подшеду до окна. Суоњце
скриуо єїє за домамі; ніє ошвієтљауо
юж подв'ура. Брук биу мокри, якби
євієжо умити, і нієбо теж
виглядауо як євієжо вишороване,
так ясни і чисти видавау єїє їго
буєкіт відочни мієдзи комінами. В
доље пролька кр'ажіуа витрваље
помієдзи баљія а шнурем, на
п'реміян то затикаяц собіє уста
спіначамі і мількн'ац, то вијмуяц
спіначе і єпієваяц, зајта

розвієшанієм нієпřebранєго запасу
пієљушек. Вінстон ніє вієдія́у, чи
пранієм зарабія на жичіє, чи теж
гару́ї так дља два́дієщіорґа луб
тїїдієщіорґа внуча́т. Ю́ля
подешу́а до нієго і вспу́льніє, з
дівним зафашинованієм,
обсервова́лі тєґа сільветкє про́лкі.
Кди станє́уа в свої́
характеристичне́ї позіє, з ґрубимі
раміёнамі вичі́яґніётимі до шнура в
ґу́рє, а потє́жним як у клячи задем
моцно випіётим, Вінстон по раз
пієрвши у́свіядомі́у собіє ї́ї піє́кно.
Ніґди пřebтем ніє здава́у собіє
справи, іж чі́яуо піє́чдіє́сіє́чіє́льетніє́ї
кобієти, ствардні́яує і зґрубі́яує од
установі́чнеї праці, ґрудовате як
пřebра́уа рє́па, може бич уро́діве.
А́лє дљаче́го ніє, поми́сьла́у.
Масивне, безкшта́утне чі́яуо
подобне до бльоку ґрані́ту, зе свої́
шорсткă, червонавă ску́рă, так сі́є
ма до чі́яуа му́оде́ї дієвчини як овоц
ді́кї ружи до ї́ї квія́ту. Дљаче́ґу́ж
овоц мі́яу́би бич ґорши?

— А́лєж она піє́кна — шепна́у.

— Пřebчіє́ж ї́ст ґруба як бека! —
заво́уауа Ю́ля.

— Пřeb ї́ї типіє уро́ди то ніє
пřebкадза — одпару́.

Їднѧ рѣкѧ обејмовау гѣбкѧ талїѣ
дїевчини. Її бїѣдро і удо пїрьлѣгауі
до їго боку. З їх чїяу нїгди нїє
народї сїѣ дїєцко. На тен крок сїѣ
нїє одважѧ. Їдинїє пїреказуяц їнним
свої мїсльї бѣдѧ моглї запевнїч
чїягуощ опору вобец Партїї. Кобїета
в доље нїє мїяуа бистрего умисуу, а
тїько сїьне дуонїє, горѧце серце і
пуодне уоно. Чїєкав биу, їьє дїєчі
видауа на свїят. Певнїє з
пїєтнащїоро. На крутко, нїє дуужєї
нїж рок, заквітуа як дїка ружа, по
чим набрміяуа нїчим запуднїєни
овоц, стауа сїѣ масивна, червона,
поспольта, а на її жичїє зуожїуо сїѣ
пранїє, шорованїє, церованїє,
готованїє, спрѧтанїє, пољерованїє,
шичїє, і знув шорованїє, пранїє,
наїпїєрв дља дїєчі, потем дља
внукув, без витхнїєнїя пїрез
тїїдїєщї лѧт. А мїмо то вчїяж
спїєвауа. Нїємаль мїстични
шацунек, якї дља нїєї одчувау,
вїязау сїѣ якош з яснощїѧ
безхмурнего нїєба, чїягнацєго сїѣ в
нїєскоьчонощ за комїнамі. То
нїєзвїкує, же нїєбо їст вшїдїє так
само; в Еуразї, ве Вшгудазї, тутаї. І
људїє жїяци под нїм теж нїчим нїє
ружнїѧ сїѣ мїєдзи собѧ — вшїдїє, на
цауим свїєчїє, жїя сеткї тїсїєци
мїьїєнув такїх самих лудї,

нієсвіядомих навзаїм своїґо льосу,
роздієљоних мурамi кўамства i
нієнавіщі, а їднак так бардзо
подобних; льудї, ктўри нiґди нiє
научилї сїє мисльєч, льєч в ктўрих
серцах, льєдьвiях i мисльах ґромадї
сїє сїуа здољна в пїришўощi
встрїаснїч сьвiятем. Їсьлї в оґўље
iстнiєї надїєя, спочива в прољах!
Цґочiяж нiє пїрєчитаў їще цаўєї
Ксїєґi, вiєдїяў, iж так мусї бїрмiєч
коњцове пїрєсуанiє Ґольдстеiна.
Пїришўощ наљєжи до прољi. Аљє чи
мўґу очєкiвач, же ґди надєїдїє iх
пора, створї сьвiят бардїєї бљiскi
їму, Вiнстоновi Смитґовi, нiж сьвiят
створiони пїрєз Партiє? Так,
альбовiєм нiє бєдїє то сьвiят опарти
на шальєњствiє. Там ґдiє iстнiєї
рўвнощ, може iстнiєч i здрови
розсїдек. Прєдзеї чи пўзнiєї то сїє
станiє: сїуа пїрєродi сїє в сьвiядомощ.
Прољє сї нiєсмиєртельнi — патрїац
на дiєљнї кобиєтє на подвўру нiє
спосўб биўо в то вїтпiч. Ѐдиш,
хочби за тисїяц лїат, врешчiє сїє
збудзї. Допўкi то нiє настїпi,
надаљ бєдї жич вбрєв вшєљкiм
пїрєчiвнощiом, нiчим птакi,
пїрєказуяц з покољєнiя на
покољєнiє вiтальнощ, ктўрєї Партiя
анi нiє ма, анi нiє умiє стўумiч.

— Чи памієташ дрозда, ктўри

спієваў дља нас пієрвшего дня,
там на скраю лясу? — спитаў.

— Ніє спієваў дља нас — одпаруа
Юлья. — Спієваў дља вўаснеј
пїїмнощі. Ніє, то теж ніє. По
просту спієваў.

Птакі спієваў, спієваў проље —
Партія ніє спієва. На цаўим свієчїє,
в Љондинїє, і в Новим Ёрку, в
Африце і в Бразильї, а также в
таїмнічих заказаних країнах поза
граніцамі Оцеанїї, на ульіцах
Парижа і Берлына, в віёсках на
безкресних росіјскіх рўвнінах, на
хіньскіх і япоњскіх базарах —
вшёдіє можна напоткач тё сама
масивна, нієпоконанă постач,
зешпецонаă пїрез працё і лычне
чїяже, пїрез цаўе жичіє гаруяца без
витхнієнія, альє мімо то
розспієванă. Певнего дня з її
потёжных лёдьві зроді сїё свіядоме
покольєніє. Ми їстеїми мартві;
пїришўощ наљежи до нїх. Альє
можеми в нїєї учестнічич, їсьлы так
як оні пїреказуя вітальнощ своїх
чїяў, ми запевніямы пїетрваніє
нашим мисльом, шерăц таїмна
доктринё, же два і два то чтери.

— Їстеїми мартві — рёку.

— Їстеїми мартві — повтўріуа

посушніє Юлья.

— Їстещіє мартві — ошвіядчиу
жељазни ґуос за німі.

Одскочилї од сїєбіє. Вінстон почуу
наґуи хууд в кішках. Ујрау біяука
вистрашоних очу Юльї. Ї твар стауа
сїє мљечножута. Руж на пољічках
контрастовау сїльніє з барва јј
скури, зупеуніє якби пїрклеїуа
собіє два червоне кражкі.

— Їстещіє мартві — одезвау сїє
поновніє жељазни ґуос.

— Доходї зза ричіни — шепнеуа
Юлья.

— Доходї зза ричіни — повтўриу
ґуос. — Зостањчіє на своїх мієшах.
Ніє рушач сїє без розказу.

Врешчіє, врешчіє сїє стауо! Ніє
моґлї учиніч ніц, вієц тилько
патїрлї собіє в очи. Учієкач, вибієц
на ульіцє, занім бєдіє за пўзно —
подобне мисльї навет ніє пїрходїуи
ім до ґуови. Нієпосушењство
вобец жељазнеґо ґуосу
добієґайцеґо зе щіани биуо ніє до
помисљенія. Усуишельї чїхи тїрск,
якби цош одчепіяно, а настєпніє
брєк туучонеґо шкуа. Ричіна
спадуа на подуогє, указуяц укрити
за нїя тельеекран.

— Тераз нас відзѧ — повіѣдіяѡа Юльїа.

— Тераз вас віѣми — рѣку́ гѡос. — Стањчіє на щродку покою, плѣцамі до щїєбіє. Рѣце сплѣщ на карку! Ніє дотикач щїє!

Цгочїаж щїє ніє дотикалі, Вінстоновї здаваѡо щїє, же чуї, як Юльїа дигоче. А може то диготаѡ он сам. Удаѡо му щїє повстрїмач дзвонїєніє зѣбѡв, алѣ ніє потрафіѡ запановач над држенїєм кољан. На долѣ, в щродку і на зевнѧтрѣ будинку, розбрѣмїєваѡ тупот вієлѡ нѡг. Подвѡрѣ мущїаѡо роїч щїє од лѡдї. Цощ влѣчноо по бруку. Щпїєв пролкі раптовніє учїхѡ. Розлѣгѡ щїє гѡошни, вібруяци брѣк, якби прѣврѡцоно на брук бљашанѧ бальїє, а по хвїлї гнїєвне крїкі і гѡошни піск бѡлѡ.

— Дом їст оточони — ствієрдїѡ Вінстон.

— Дом їст оточони — повтѡриѡ гѡос. Юльїа щѣкаѡа зѣбамї.

— Цгиба віѣми щїє по раз остатні — повіѣдіяѡа.

— Віѣчіє щїє по раз остатні — потвієрдїѡ гѡос. По чим їнни гѡос, чїєнкі, культураљни, ктѡри видаѡ щїє Вінстоновї знаєми, додаѡ:

— А скоро о тим мова, цоґ вам хцѣ
пּрипомнїєч: „Ото чїястко, можеш
зїщ поуовѣ, а ото топур, ктурі
зетнїє чї гуровѣ!”

Цоґ спадуро з гукм на уужко за
пּлєцамі Вінстона. То веткнїєта
пּрез окно драбіна виважиуа чѣщ
рами. Ктоґ юж вскакївау до щродка.
Рурвночеґнїє шгоди задуднїуи од
чїєжкїх крокув. В настѣпнеї хвїлі
покур запєунїу чїє узброєнимі в
паукі драбамі в чарних мундурах і
подкутих жељазем бучїєрах.

Вінстон пּрєстау диготач. Старау чїє
навет нїє патрєч на боки. Љїчиуро чїє
їдно: нїє рушач чїє, нїє рушач, нїє
дач їм жаднеґо претексту до бїчія!
Ољбрїм о гурадкї тварї заводовеґо
запаґнїка, на ктурєї уста биуи
тїлько чїєнкѧ шрамѧ, затрїмау чїє
напּрєчїв Вінстона, з намисурем
коуишѧц в двурх пальцах пауке. Очи
мєжчїзн на момент чїє зеткнєуи.
Ѓвїядомощ вуаснеї безбронноцї,
ґди так стау з рєкамї спљєчїєнимі
на карку, виставїєни на рази, биуа
дља Вінстона нїє до знїєщїєнїя.
Ољбрїм висунѧу конїюшек бїяуєґо
їзика, обљїзау нїє їстнїєяце варґї, по
чим одшєду. Розљєгу чїє кољєїни
гук. То ктоґ поднїусу зе стољїка
шкљани пּричїск і розтрєскау о

пўитё комінка.

Нієвієлькі, пофаўдовани кораль,
подобни до цукровеј рўжичкі
здобіѣцеј торт, поточиу́ ціё по
диваніє. Якіж їст маљењкі,
помисльау́ Вінстон, якіж маљењкі
биу́ завше! Туж за пљецамі
усуишау́ јк, по чим гўухи ўоскот, і
цоё так цільніє удеřiу́о го в косткё,
же омаь ніє страчіу́ рўвновагі. То
їден з функцёнаріюши виржнăу́
Юльіё піёщіă в сплът сўонечни;
дієвчина згіёуа́ ціё як шизорик і
падуа́ на зієміё. Міётауа́ ціё по
подуодзе усіууѣц зуапач оддох.
Вінстон бау́ ціё одврўчич гўовё
хочби о мілыметр, льеч хвіљами
кăтем ока дострёгау́ сінă тварь Юльїї
і її широко отварте уста. Мімо
панічнего страху ніємаь фізичніє
одчувау́ її страшлы́ви бўль і їще
страшлы́вше, распачлы́ве виціу́кі
одзисканія тху. Вієдіяу́, цо
прёжива; окропни, роздієраѣци
бўль, ктўри їднак шгодї на другї
план, бо стокроч важнієјше їст, би
вчіѣгнăч повістрё в пўуца. Потем
двўх функцёнаріюши хвичіу́о Юльіё
за рёце і ногі і виніёсу́о як ворек.
Вінстонові мігнёуа́ її одхильона до
тиуу́ тварь, жўу́та, викривіёна, з
зачісніётими очами і вчіѣж зе
сьадамі рўжу на польічках; віёцеј

Юльїї ніє відїяу.

Стау в цауковітим безруху. Як дотад нікт го ніє удеїу. Ружне мишлі, вцаље ніє наїстотнієїше, прєпуївауи му прєз гуовє. Цо зробїлі з панем Цгаррінгтонем? Цо сїє стауо з пролькă з подвурă? Здау собіє справє, же чуї гваутовнă потрєбє одданїя мочу і здівїу сїє нієцо, понїєваж заљедвіє двїє, трї гоїїни тему корїстау з тоальєти. Зауважиу, же зеґар на комінку всказуї дїєвїятă, чїлі двудїєстă пієрвшă. Аљє на двоړє вчїяж биуо ясно. Може он і Юльїя помиљїлі сїє цо до гоїїни — може прєспальї цауă ноц і тїљко їм сїє видавауо, же їст двудїєста трїдїєщї, гди в рєчївїстощї биуа усма трїдїєщї рано? Љєч ніє застанавїяу сїє над тим дууго. Ніє мїяуо то тєраз значєнїя.

На корїтару розљєгуї сїє їннє, трохє лљжєїше крокі. До покою вшєду пан Цгаррінгтон. Функцєнарїюшє в чарних мундурах од разу прїчїхлі. В вїгљăдїє пана Цгаррінгтона цош якби сїє змїєнїуо. Дострєгу на подуодзє розтрăскани прїчїск.

— Спрăтнăчто — розказау остро.

Ден з драбўв натихмяст шгильї
щї, жеби позбіерач каваўкі шкўа.
Гўос пана Цгаррінгтона страчїу
акцент типови дља пролї; Вінстон
нагље здаў собіє справѣ, же то
вўащніє он прѣмўвїу до нієго і Юльї
з тельеекрану. Пан Цгаррінгтон як
звикље міяў на собіє аксамїтнѣ
маринаркѣ, лѣч јго щїве вўоси биўи
тераз цаўкм чарне. І ніє нощїу
окулярўв. Ручїу Вінстоновї крутк,
бадавче спојрєніє, якби справдзаў
јго тожсамош, і ніє пощвієцаў му юж
вієцеј увагі. В чїємновўосим
мѣжчизнїє вчїяж даваўо щїє
розпознач пана Цгаррінгтона, лѣч
в сумїє вигльѣдаў на зупеўніє іннего
чўовїєка. Прїгарбієне плєци
випростоваўи щїє, прѣз цо справїяў
враженїє значніє вижшего. Тварь
змїєніўа щїє тїлько мїнімальніє, аље і
так рўжніца биўа пієрунужца:
вистарчїу, же чарне брві стаўи щїє
мнієј крѣчаєтє і знікўи змарщкі, а
кштаўт тварї видаваў щїє інни, нос
защ значніє крутши. Вінстон міяў
прѣд собѣ чуїне, жїмне обљїче
трїдієстопїєчїєљетнієго мѣжчизни.
Ущвіядомїу собіє, же по раз пієрвши
в жичїю патрї на когощ, цо до кого
ніє ма вѣтплївошчї, їж їєт агєнтом
Польцї Мищлї.

ЧѢЩ ТРѢЧИА

Ніє вієдіяу, гдіє їст. Правдоподобніє
пřebивау в Міністерствіє Міуощі,
аље ніє міяу як ціє упевніч.

Знајдовау ціє в висо́кј, позбавієнеј
о́кн цельі о щіанах виуожоних
льснійцимі біяуімі кафлямі. Укрите
лямпи заљевауи помещеніє
жімним свіятуєм. Скадс добієгау
чіхи, міярови шум, запевне
урядзењ вентиляцијних. Вздуж
щіан, з пřebвѣ на дрві ораз на
уситуовани напřebчівко ніх кљозет
без дескі, бієгуа уава љуб рачеј
пўука, так вѣска, же љедво давауо
ціє на нієј усіїщ.

В брѣху чуу тѣпе куучіє. Буљ
товаришиу му од моменту, кди
вепхнѣлы го до фурґонеткі і одїхалы
спод скљепу. Рўвночєсніє
досквієрау му гууд, од кту́рего аж
скрѣцауи му ціє кішкі. Мінѣуа доба,
може пўутореј, одкад яду по раз
остатні. Вчіяж ніє вієдіяу і
подејрёвау, же юж нігди ціє ніє
довіє, чи арештовано го рано, чи
вієчорем. Од хвілы арештованія ніє
міяу ніц в устах.

Сієдіяу на вѣскј уавіє з дуоњмі
зуожонімі на кољаніє, стараяц ціє
заховач безрух. Шибко научиу ціє

ніє виконивач жадних рухѹв.
Кажди нієсподїєвани гест
провоковаѹ їден з тельеекранѹв до
вѣраску. Аље гѹѹд ніє даваѹ
Вінстонові спокою. Оддаѹби
вшистко за кромкѣ хлѣба. Пѣришоѹ
му до гѹови, же в кшені
комбїнезону може зналѣзч нієцо
окрухѹв. А навет — помислѣаѹ так,
гдиж од часу до часу цош ѹаскотаѹо
го в удо — спори каваѹек скѹркі. В
коњцу гѹѹд поконаѹ страх; вієзієнь
всунѣаѹ дѹоњ до кшені.

— Смітг! — вѣраснѣаѹ тельеекран. —
6079 Смітг В.! В целї ніє вољно
вкѹадач рѣк до кшені.

Знієрухоміаѹ і поновніє опарѹ
дѹоніє на кољаніє. Занім ту трафіѹ,
наїпїєрв завієзієно го в інне мієїше,
до звикѹєго вієзієнія лѹб рачеї
арешту. Ніє вієдїаѹ, як дѹуго го там
тѣримано, аље пѣринаїмнієї кїлька
годїн; понієваж ніє биѹо ані зегара,
ані оќн, пѣрез ктѹре впадаѹоби
свїятѹо, ніє умїаѹ оцєніч упѹиву
часу. Пановаѹ там гаѹас і потворни
смрѹд. Умієщоно го в целї подобнеї
до теї, в ктѹреї знаїдоваѹ сїє
обецніє, тїлько обѣидлѣвіє бруднеї і
затѹочонеї — пѣребиваѹо в нієї
рѹвночєснїє од дїєсїєчїю до
пїєтнасту осѹб. Билї то в вієкшоці

п'рестѣпци кримінальні, хоч
зауважиу рўвнієж кільку вієзніу
польітичних. Вінстон єїєдіяу в
мільченію опарти о щіанє, втуочони
мієдзи цухнаєце, розпихаєце єїє
чіяуа, збит зап'р'ятнієти своїм л'єкм
і к'уучієм в жоу'ядку, би зврачач
уваг'є на оточеніє, л'єч і так
удєриуа го рўжница в захованію
чуонкув Партії і позостауих
вієзніу. Вшиши партійні мільчєлі
вистрашені, подчас гди поспольчі
п'рестѣпци заховивал'є єїє так, якби
ніє бал'є єїє нікого і нічєго.
Вимис'лял'є стражніком, шамотал'є
єїє з фурія, гди одбієрано ім
поєїяданє п'редмієти, випісивал'є на
подуодзе рўжнє євіньства,
споживал'є п'решмуг'льованє їдзеніє,
кт'уре видобивал'є з рўжних
закамаркув одієнія, а навет
зак'риківал'є тєл'єекран, кди
пуїнаци з нієго гуос уєїуовау
запровадіч по'р'ядєк. Нієкт'урі бил'є
в як најлєпшєї комітивіє зє
стражнікамі, зврачал'є єїє до ніх по
імієнію і пр'убовал'є виуудіч од ніх
папієроси п'рез юдаша. Стражніци
рўвнієж трактовал'є кримінальістув
бардієї вироzumіял'є, навет вувчас,
гди муєїєлі єїу'а змушач іх до
посууху. Гуувним тематєм розм'ув
биуи обози праці, док'ад вієкшоц

арештантув сподієва́уа́ шїї трафіч.
Вінстон дові́єдія́у шїї, же в обозах
„ніє їст з́ље“, о і́ље чу́овієк ма ходи
і уміє собіє ра́діч. Цваніяци
просперова́лі: лы́чыуи шїї уапу́вкі
ораз знаёмо́ці, квіту́
гомосексуа́лізм і проститу́ця;
кра́жиу навет а́лькоголь
ніє́љега́льніє пе́дзони з картоф́лі.
По́рядкових міяно́вано спо́сру́д
п́рестёпцу́в криміна́льних; на огу́у
би́лі то га́нгсте́ри і мордерци,
тво́рґаци обозо́вґ аристо́крац́і.
По́літичним п́рипада́уи
на́йбрудні́єґше пра́це.

П́рэз арешт уста́вічніє п́рэвія́лі шїї
на́йру́жні́єґші́ клы́єнчі: ганд́ляре
наркоти́кув, зу́о́дієґ, банди́чі,
спеку́лянчі, пія́ци, проститу́ткі.
Ніє́кту́ри пія́ци так бардзо шїї
аванту́рова́лі, же решта віє́зніу́в
му́шія́уа іх успо́каяч в́спу́льними
ші́уами. Ч́терех стражні́кув вніёсу́о,
т́рима́яц ґа́ под ре́це і за но́гі,
віє́лька, сте́ранґ жи́чієм бабе́ окоу́о
шещді́єґші́яткі, о о́ґромних,
зва́лістих піє́рсіях і ґру́бих сп́льотах
ші́вих в́уосу́в, кту́ре розсипа́уи шїї
подчас ша́рпані́ни. Щіа́ґне́лы іі
бучі́єри, бо пру́бова́уа іх ко́пач і
чі́сне́лы ґа́ просто на Ві́нстона, о
мау́о ніє ґру́хоча́ц му́ ко́ці.
Вип́росто́вауа́ шїї, в́расне́уа за ні́мі

„П... скурвисини!”, по чим — чуѣц,
же ѡїдї на чимѡ нїєрѣвним —
зсунѣуа ѡї з коѣан Вїнстона на
уавкѣ.

— Прѣпрашам чїѣ, коханїюткї, нїє
ѡїадѣабим на тобїє, гдїби мнїє нїє
рѣчїуї те уаїдакї. Цгами, нїє вїєдзѣ,
як наѣежи трактовач кобїєтѣ! —
Покѣпауа ѡїѣ по брѣху і бекнѣуа.
— Прѣпрашам, цоѡ нїєзбит добрѣ
ѡїѣ чуї. Похїлїуа ѡїѣ і дѣуго
вїмїєтовауа на посадзкѣ.

— Но, нїєцо мї уѣжиуо —
оѡвїадчїуа, опїєраѣц ѡїѣ о щїанѣ і
прїмїкаѣц очї. — Як чї цоѡ
зашкодї, нїє варто трїмач тѣго в
собїє. Наїѣепїєї чим прѣдзеї
опрѣжнїч жоуѣдек.

По круткїм одпочїнку отворїуа очї
ї знѣв споїрауа на Вїнстона; хїба
муѡїау прїпащ її до густу, бо обїуа
го потѣжним рамїєнїєм і
прїчїягнѣуа до ѡїєбїє, зїєнѣц му
просто в тварь вонїя пїва і рїговїн.

— Як ѡїѣ назїваш, коханїюткї? —
спїтауа.

— Смітг — одпару Вїнстон.

— Смітг? — учїєшїуа ѡїѣ. — А то мї
нумер! Я теж мам Смітг на
назвїско. Моїуабим бїч твої маткѣ.

Речивіщіє моґуаби, поми́сьлау́
Вінстон. Типем будови п́рипоміна́уа
їґо маткё, віек рўвнієж сїё зґадзау́,
а п́речієж по двудієсту л́атах в
обозіє праці вигля́д чу́овієка ма
право сїё змієніч.

Нікт віёцеј сїё до нієґо ніє одезвау́.
Биу́ зд́івієни, же кримінальіщі так
комплетніє іґнору́я чу́онку́в Партії.
З поґардлыва́ обојтнощіа́ називалі
їх „політамі”. Партијні балі сїё
отворіч уста до коґоко́львієк, а
зв́уаща до інних партијних. Тільки
раз, ґди двіє кобієти, обіє
на́љежа́це до Партії, п́рисунёу́и сїё
до сїєбіє в оґу́льним щіску, по́срұд
пану́яцєґо ґвару добієґу́ ґо
по́спієшни шепт јднеј з ніх;
повіє́діяу́а цо́щ, чєґо ніє зрозуміау́, о
„покою сто јден”.

До новеј целі п́ривієзлы́ ґо двіє луб
т́ри ґо́діни тему. Ку́учіє в т́рєвіях
ніє устё́повау́о; хві́лами бў́ль
доку́чау́ бардієј, хві́лами мнієј, а то
з ко́љеі вп́уивау́о на ток їґо ми́сьлі.
Ќди бў́ль сїё взмаґау́, Вінстон
ми́сьлау́ јдиніє о своїм жоу́а́дку і
ґу́одіє; ґди тільки робіу́о му сїё
трохё лєпієј, натихміяст оґарніау́
ґо страх. Цґві́лами так доку́адніє
виображау́ собіє, цо ґо чека, же
серце ва́льу́о му як му́отем, а в

пўуцах браковаўо тху. Чуў на
ўокчїях рази спадаўцїх паўек, а на
ўидках копнїякі подкутих бутўв;
вїдїяў шїебїе, як таўра шїе по зїеми і виї
бўагаўц о лўтош пўез пїеўкі
повибїяних зёбўв. Правїе нїе
мишљаў о Юльїї. Прубоваў, лєч їго
мишльї зараз бїегўи їнним торем.
Вїедїяў, же я коха і же її нїе здрадї;
аље почучїе то бїўо так
беземоцёнальне, як знаёмош
математичних регуў. Нїе чуў мїўощї
ї вцаље нїе застанаўїяў шїе над
льосем дїевчини. Чёщїеї мишљаў о
О'Брїенїе, і то з певнаї нїкуўї надїеї.
О'Брїен мушїяў мїе ч юж їнформацї о
арештованїю. Мўвїў, же Братерство
нїгди нїе стара шїе ратовач своїх
чўонкўв, аље wspomїнаў теж о
жилетце; їшльї їм шїе уда, достарчї
му жилеткё. Бёдїе мїяў певнїе з
пїе ч секунд, занїм стражнїк впаднїе
до целї. Виображїў собїе пальїци
хўўд оштра, ктўре вержнїе му шїе в
чїяўо; навет пальце зачїшнїе те на
жилетце бёдїе мїяў розоране аж
до кошї. Вшїеко спровадзаўо шїе
до їго обољаўе го чїяўа — а оно
курчїўо шїе, дїгочїц, на мишль о
наїмнїеїшим бўљу. Вїтпїў, чи
старчи му одваї, би ужич жилеткї,
навет їшльї я достанїе. Бардїеї
натуральне выдаваўо му шїе

еґзистовач з хвілї на хвілї, чїєшич
сїє з кожних дїєсїєчїю мїнут жичїя,
навет зе сївїядомошїа, же нїє
унїкнїє тортур.

Дља забїчїя часу усїювау лїчич
лїснїяце кафлє покриваєце щїани.
Просте, уатве заїчїє, а їднак чїяґлє
губїу сїє в рахубїє. Дош чїєсто
прїбовау зґаднїа, гдїє сїє знаїдуї ї
ктїра їст годїна. Раз бїу
прїконани, же на зевнїтрї сївїєчї
сїюєце, а за момент, же пануї
нїєпрїенїкнїєна ноц. Нїємалї
їнстинктовнїє вїєдїяу, же ту сївїятуо
нїє ґаснїє нїґди. Прїєбївау в мїєїшу,
гдїє нїє ма мроку; тєраз поїу,
дљачего О'Брїєн якбї од разу
зрозумїяу їго аљузї. Ґмах
Мїнїстерства Мїюощї позбавїєни бїу
окн. Цєлїа моґїа мїєщїч сїє в самїм
сїродку будїнку лїуб прї їднеї зе
щїан зевнїтрїних; моґїа знаїдовач
сїє дїєсїєч пїєтер под повїєрхнїя
лїуб трїдїєщї над зїємїя. В мїсїлїах
прїєношїу я з мїєїша на мїєїше ї
усїювау вїбадач з реакцї сївїїго
чїяїа, чї тквї вїсоко под нїєбєм, чї
гїїєбоко в долїє.

На корїтаїу розлїєґї сїє мїяровї
стукот бутїв. Стальовє дїрвї
отворїї сїє з гїюснїм зґрїєтєм.
Мїюодї офїцер о зґрабнїє сїлїветцє

опієтеї чарним мундурем, ніємаљ
цаўим з љснійцеї, випољерованеї
скўри, і о бљадеї, суровеї тваїри
подобнеї до восковеї маскі
вмашероваў спрѣжистим кроќм до
щродка і даў знак стражніком, жеби
впроваділі ескортованеґо віѣзнія.
До целї, повўўчац ноґамі, вшедў
поета Амплѣфортг. Дрві
затрѣснѣўи щіѣ з ґўухим ўоскотем.

Амплѣфортг обрўчіў щіѣ нієпевніє в
љєво, потем в право, якби шукаў
другіх дрві, прѣз ктўре мўґўби
видостач щіѣ на зєвнѣтр, по чим
зачаў ходіч там і з поворотем. Їще
ніє дострѣґў Вінстона. Їґо
нієспокоїни взрок прѣсуваў щіѣ по
щіаніє мнієї віѣцеї метр над ґўовѣ
щієдзѣцеґо. Амплѣфортг биў без
бутўв; дуже брудне пальце у нўґ
виўажіўи прѣз діюри в скарпетках.
Највиразнієї ніє ґольіў щіѣ од кіљку
дні. Тваїр аж по кощі пољічкове
покриваў щечініясти зарост,
надаїц її бандицкі вигљѣд, дівніє
ніє пасуїци до дужеґо, аље сўабеґо
чіяўа і нервових рухўв.

Вінстон отрѣснѣў щіѣ нієцо з
љетарґу. Цґочби міяў наражіч щіѣ
на вїраскі тельеєкрану, мущіяў
одезвач щіѣ до Амплѣфортга.
Істніяў чієнь правдоподобієньства,

же то в́уа́сніє поета п́рекаже му
жи́леткѣ.

— Амплѣфортг — рѣку́.

Те́лѣекран мільчау́. Амплѣфортг
затр́имау́ ці́є, лѣкко заскочони.
Пово́лі п́реніу́су́ взрок на Ві́нстона.

— А, Смітг! — заво́уау́. — Ти
ру́внієж!

— За цо ці́є замкнѣ́лі?

— Правдѣ му́віяц... — У́сїяду́ ці́єжко
на у́авіє нап́речів Ві́нстона. — Ї́ст
тільки ї́дна збродні́я, ніє?

— І ти я́ попеу́ніу́єш?

— На то вигля́да.

П́риу́ожиу́ ду́оњ до чо́уа і тр́имау́ я́
так п́рез хві́лѣ, якби у́сїу́овау́ собіє
цо́ш п́рипомнієч.

— Ніє ма́ як тему запобієц.

Здо́уау́ем одѓребач в памі́єчі ї́ден
ї́дини момент, ќди мо́уем я́
попеу́ніч. Так, поста́піу́ем бардзо
нієрозважніє. П́риѓотовива́льсми
остатечне виданіє поезі́ Кі́пльінга.
Позво́ліу́ем, жеби на ко́нцу ї́дного
версу позоста́уо су́ово „Бу́г”. Ніє
мія́уем ви́щія! — заво́уау́ нієма́ль з
обу́ренієм, унош́ац гу́овѣ, би
спо́реч на Ві́нстона. — Ніє да́уо

ради теґо змієніч. Конієчни би́у
речовнік, пе́уни рим ме́скі до су́ова
„гу́г”. Зна́язу́ем чтердієщі, лєч
жаден ніє пасова́у. Прєз вієлье дні
у́ама́уем собіє гу́овє, аж в ко́нцу
да́уем за виґраня́. Віє́цеј такіх сту́в
по просту ніє ма!

Вираз јґо тва́ри у́лєгу́
трансформаці. Зніку́о
роздражнієніє; прєз хвільє
Ампљефортг мія́у правіє
задово́льоня́ мінє. Мімо бруду і
заросту јґо об́ліче промієніє́вауо
інтеле́ктуальним чієпу́ем, радощіа́
педанта з одкри́чія якґо́щ
безужитечного́ факту.

— Чи ми́сльа́уєщ ќди́ко́львієк о тим,
як бо́га́цтво луб убу́ство риму́в
впу́ива на трєщ поезі́?

Ніє, теґо пробле́му Ві́нстон а́курат
ніґди ніє розва́жау́.

В обе́цних око́лічно́ціах тим
барді́єј ніє ви́дауо́ му щі́є то ані
спе́ціальніє ва́жне, ані ін́тересу́єце.

— Вієш мо́же, кту́ра јст го́діна? —
спита́у. Ампљефортг зну́в зробі́у
заскочо́ня мінє.

— В огу́лье щі́є над тим ніє
застана́віа́уем. Арештова́лі мніє
два дні те́му. Мо́же т́ри. — По́новніє

обієгѹ споїрєнієм щіани, якби очеківаѹ, же зобачи окно. — Ту ноце і дніє ніє рѹжнія щіє од щієбіє. Ніє вієм, як мієрїч упуїв часу.

Прєз кїлька мїнут проваділі уриванѹ розмовѹ, по чим нагѹе, без жаднеґо виразнеґо поводу, тельеекран врѹснѹ на нїх, жеби щіє учішили. Вінстон щієдіяѹ спокоїніє зе скрїжованими рѹками.

Ампѹефортг, збит масивни, би змієщіч щіє виґодніє на вѹскї уавце, вієрчіу щіє сплѹатаяц щупує дѹоніє то на їдним, то на другїм коланіє. Тельеекран варкнѹ на нієґо, жеби прѹстаѹ щіє крѹчіч. Час пуїнѹ. Двадієщїа мїнут, ґоїна — трудно зґаднѹч. На коритарѹ знѹв задудніуи крокі. Вінстон почуѹ скурч кїшек. Вкрѹтце, юж бардзо нієдѹуґо, може за пієч мїнут, а може навет тєраз, тупот за дрѹвіями бѹдіє означаѹ, же надешуа їґо коѹеї.

Дрѹві отворїуи щіє. До цєлі вшєдѹ офіцер о ѹодоватеї тварї. Шибкїм рухем дѹонї всказаѹ Ампѹефортга.

— Покѹї сто їден — повієдіяѹ.

Ампѹефортг вимашєроваѹ нієздарніє мїєдзи двома стражніками; на їґо тварї маѹоваѹ

Її чієнь нієпокою, лєч пїредє
вїсткїм дезорїєнтацїя.

Вїнстоновї здаваўо її, же мїяў
гoдїни. Бўль жоўа́дка нарастаў.
Мїсьлї крaжїуї упорчївїє по тих
самих торах, нїчим бїльє раз по раз
впадаўце в те саме отвори.
Повта́раўо її тїлькo шєщ тематўв.
Бўль жоўа́дка — кромка хлєба —
крєв і крїкї — О'Брїєн — Юльїя —
жїльєтка. Знўв почуў скурч кїшек;
крокї зблїжаўи її поновнїє. Кдї
одемкнїєто дрўвї цєлї, порушонє
нїмї повїєтрє випєўнїуа остра воњ
жїмнєго поту. До цєлї вшєдў
Парсонс. Мїяў на собїє шорти барвї
кгакї і спортовa кошульє.

Вїнстон бїў так заскочонї, же
запомнїяў о вўаснєй нїєдољї.

— Тї тутaї? — завоўаў.

В спoїрєнїю, ктўрє Парсонс му
посўаў, нїє маљоваўо її ані
зачїєкавїєнїє, ані здумїєнїє, їдїнїє
бољєщ. Зачаў прєхадзач її
нервовo по цєлї, нaївїра́знїєї
нїєздољнї уїїєдїєч в мїєїшу. Кдї
прї кaждїм кроку простоваў грубє
кољaнa, вїдач бїўо, же ногї му
дїгoчa. Очи мїяў вїєльк, розшєрєнє,
якбї цаўи чaс вїпатрїваў чєгoщ в
oддaлї.

— За цо щї всаджї? — спитаў
Вінстон.

— За мишльозброднїє! — викрїкнаў
Парсонс, о маўо нїє вибухайц
пўацем.

Тон јго гўосу сугероваў з јднеј
строни пеўне пїзнанїє щї до вїни,
а з другїєј здумїєнїє і трвогї, же
цо щ такго моўо щї пїтрафїч
вўащнїє јму. Затрїмаў щї пїред
Вінстоном і зачў випитивач го
бўагальнїє:

— Нїє застрїльа мнїє, правда,
стари? Нїє забїя когощ, кто нїчєго
нїє зробіў, тїлько цощ помишљаў
вбрев собіє, правда? Вїєм, же
потрактуй мнїє справїєдлївїє. Мам
до нїх пеўне зауфанїє! Бїдїа
вїєдїєлї, же мам нїєскажїтельнїа
опїнїє, правда? Навет ти можеш то
пощвїядчїч! Стараўєм щїє, як
умїяўєм, правда? Може нїє јстєм
најбїстрїєши, аље за то нїгди нїє
жаўоваўєм щїў. Вїпруваўєм собіє
жїўї дїа Партїї! Нїє скажї мнїє на
вїєцєј нїж пїєч лїат, цо? Гўра
дїєщїєч, правда? Кто щ такї як я
пїїда щїє в обозїє працї, правда?
Нїє застрїльа мнїє пїречїєж за тен
јден вїскок, цо?

— Јстєщ вїннї?

— Очивіщіє! — завоуау Парсонс,
зеркайц вієрноподдањчо в стронё
тељеекрану. — Цгиба ніє сядіш, же
Партія могуаби арештовач
нієвіннеґо чуовієка, цо?

Јґо жабія тваř якби єїє трохе
успокоіуа, а навет пїбрауа нієцо
євієтошковати вираз.

— Миєљозбродніа то страшна řеч,
стари — оєвіядчиу моральізаторскім
тонем. — Може здрадієцко вкращ
єїє до твоїґо умисуу без
најмнієјшеґо удіяуу вољі. Вієш, як
то биуо зе мнә? Овуаднєуа мнә ве
єніє! Так, вієř ми. Жиуєм собіє
спокојніє, працовауєм,
пїкуадауєм єїє најљепієј, як
моуєм, і навет ніє подејревауєм,
же в моім умиєље дієї єїє цоє
нієдобреґо. По чим наґље зачәуєм
мувіч пїез сен. І вієш, цо
повідіауєм?

Зніжиу ґуос, як ктоє, кто зе
взґљєдув медичних муєі ужич
нієпїзвоітеґо суова.

— „Преч з Вієљкім Братем!” Так,
докуадніє! Я! Подобно навет
повтуриуєм вієље рази. Здрадзє чі
в зауфанію, стари, чієшє єїє, же
мніє арештовано, занім посунауєм
єїє даљєј. Вієш, цо зробіє, кди

поставі́я мні́е пѣ́д трибуна́уем?
„Ді́ёку́ вам — о́сві́дчѣ́ — же мні́е
ура́това́льщі́е, за́нім би́уоби за
пѹ́зно”.

— Кто чи́ё за́денунце́вау́?

— Моя цѹ́речка — озна́міу́ Парсонс
з пону́рѧ́ думѧ́. — Подсу́ухі́вау́а
пѣ́з ді́юркѣ́ од кљу́ча. Як
усу́ишау́а, цо мѹ́віѣ́, за́раз на́заю́тѣ́
по́гнау́а на по́льці́. Ма до́пі́єро
щі́єдем лѧ́т, а па́тѣ́, яка цва́на!
Вца́лѣ́ ні́є ма́м її́ за зу́е те́го, цо
зро́біу́а. Ї́стем з ні́єї́ думни́.
Пѣ́рина́ймні́єї́ ві́дач, же до́брѣ́ ѧ́
ви́ховау́ем.

Поста́піу́ нерво́во кі́лька кро́кув,
зерка́йц з упра́гні́єні́єм на мушлѣ́
кльо́зетовѧ́, по чим на́глѣ́ щі́ѧ́гнау́
шо́рти.

— Пѣ́репра́шам чи́ё, ста́ри. Ні́ц ні́є
пора́дзѣ́. Ні́є ви́тѣ́риму́ те́го че́канія́.

Уса́довіу́ свѹ́ї́ ту́усти за́д на мушлѣ́.
Вінсто́н пѣ́рису́оніу́ тва́ѣ́ ду́оњмі́.

— Смі́тг! — рикна́у те́лѣ́е́екран. —
6079 Смі́тг В.! Одкри́ч тва́ѣ́! В це́льї́
ні́є во́льно за́су́анія́ч тва́ѣ́!

Вінсто́н одѧ́у́ ду́оні́є од очу́.
Парсонс за́у́атві́яу́ щі́ё ду́уго́, гѹ́о́шно
і обфі́чі́є. Поні́єва́ж одпу́ив би́у

заткани, цѣла цухнѣ́уа потѣм прѣз
вѣльѣ годѣн.

Парсонса забрано. До цѣлѣ
впровадзано цораз то нових
вѣ́зніу́в, а по певним ча́сѣ
забі́ерано і́х, нѣ́ вѣ́домо до́ка́д.
Ї́дна з кобі́ѣт мѣ́яуа пў́жц до покою
сто ї́ден; Вѣ́нстон заува́жѣу́ як на
вѣ́щ о тим скурчи́уа щѣ́ і зб́ладу́а. В
певним момен́чѣ́ дошѣ́ду до
внѣ́ску, же ї́щлѣ́ трафі́у ту рано,
тера́з му́щѣ́ бич попо́ууднѣ́; ї́щлѣ́ по
по́ууднѣ́ю, пў́уно́ц. В цѣ́лѣ
зна́йдова́уо щѣ́ шѣ́щѣ́ро вѣ́зніу́в.
Вшиши щѣ́дѣ́єлѣ́ без ру́ху. Мѣ́є́ше
нап́рѣчѣ́в Вѣ́нстона за́ймова́у
мѣ́жчѣ́зна о ту́устим подб́рў́дку і
вѣ́стайцѣ́х зѣ́бах, кту́ри п́рѣ́помѣ́нау
я́кго́щ вѣ́лькѣ́го, нѣ́шкодлѣ́вего
ѓризонѣ́я. Ї́го обф́ѣте, червоне
по́льчкѣ́ бѣ́уи так пѣ́кате, якби мѣ́яу
в нѣ́х поупѣ́хане за́пасѣ́ ї́дзѣ́нѣ́я, а
б́ладошаре́ очѣ́ п́рѣ́сува́уи щѣ́
пў́охлѣ́віѣ́ по тва́рах в́спў́у́вѣ́зніу́в і
умѣ́кау́и нати́хмѣ́яст, ѓди ќто́щ
ќровау́ на нѣ́го́ в́зрок.

Др́вѣ́ отво́риу́и щѣ́ і до цѣ́лѣ
впровадзо́но ко́льѣ́єне́го вѣ́зні́я; на
ї́го ві́док чѣ́яркѣ́ п́рѣ́шу́и Вѣ́нстона по
ѓрбѣ́єчѣ́. Вѣ́гльа́д мѣ́яу́ дощ
повше́днѣ́, на́вѣ́т проста́цкѣ́; му́гу
бич ін́жѣ́ніє́рем чи те́хнѣ́км. Ї́дна́кже

худощ јго тварі прѣјмовауа грозѣ.
Вуащівіє биуа то чашка.
Вимізерованіє справіяуо, же уста і
очи видавауи сїѣ
нієпропорцѣнальніє вієльк; звуаща
очи, в ктѹрих жаřiуа сїѣ якас
страшльіва, мордерча нієнавіщ.

Цгудієлѣец усїяду на уавіє ніє
оподаљ Вїнстона. Вїнстон ніє
патřiу на нієго, лѣч удрѣчона,
винѣдзнїяуа твар так сїльніє вриуа
му сїѣ в паміѣч, же відїяу я рѹвніє
виразніє, якби надаль сїѣ в нїя
впатривау. Нагље здау собіє
справѣ, цо дольєга мѣжчизнїє. По
просту умієрау з гѹоду. В тим
самим моменчіє усвїядомїлі то
собіє также позостаљі. Наокоуо
целї пошеду шмер. Віѣзієнь о
туустих пољічках то кровау
спојрєніє на гѹодомора, то
одврацау ј змієшани, то знѹв
зеркау в јго стронѣ; ніє умїяу сїѣ
повстрїмач од патрєнія. Прѣз
хвїльє вієрчіу сїѣ нієспокојніє, в
коңцу встау, прѣшеду качим ходем
прѣз целѣ, погрѣбау в кшені
комбінезону і нієсміяу подау
новему прїбрудзони кавауек
хлѣба.

З тѣлѣекрану розльегу сїѣ вщїєкуи,
огѹушайци рик. Грубас аж

подскочи́у. Ѓуодомѹр нато́міаст
шгова́у рѣ́це за щі́біє, якби
демонстру́яц ца́уему щві́ату, же ніє
за́мієра́у п́рийч дару.

— Бумстеад! — рича́у те́леекран.
— 2713 Бумстеад J.! Руч х́леб на
зі́єміє!

Грубас упу́щіу́ кава́уек х́леба.

— Позоста́нь на міє́йшу! — розказа́у
да́љеј ѓуос. — Обру́ч щі́є тва́рѧ до
др́ві! І ніє руша́ј щі́є!

Грубас пос́уушніє вико́нау
по́љецені́я. Ї́го віє́льк, пѣ́кате
по́льчкі држа́уи нієпога́мованіє.
Др́ві отво́риу́и щі́є з у́оскотем. До
щ́родка вма́шєрова́у м́уоди офі́цер і
усуна́у щі́є на бок; за нім впа́ду
ні́скі, крѣ́пи стражні́к о потѣ́жних
барах. Зат́рима́у щі́є п́ред Ѓрубасем,
по чим, на знак офі́цєра, замахна́у
щі́є щє́роко і з ца́уєј щі́уи ра́бна́у
віє́знія пі́єщіѧ в уста. Чі́єс нієма́ль
одєрва́у Ѓрубаса од зі́ємі.
П́рєльєчі́яу п́рєз д́ууго́щ це́льі і
упа́ду обок муш́лі ќьозєтове́ј. П́рєз
хві́льє лѣ́жау о́гуушони, а з уст і
носа са́чиу́а му щі́є чі́ємночервона
крєв. Пу́уп́ритомні, ви́дава́у з щі́біє
чі́хе јкі, нієма́ль звіє́рѣ́це ско́витаніє,
потєм п́рєкрѣ́чіу́ щі́є на б́рух і за́ча́у
нієпєвніє уно́щч щі́є на чвора́ках. З

уст випада́уа му очіека́йца ш́лы́нн̃а і
крві́й штучна щё́ка, зу́амана на пѹ́у.

Позоста́лі віє́зніє́віє ш́іє́діє́л̃і без
руху, з рё́ками сплє́чіє́німі на
ко́љанах. Гру́бас довльо́ку́ ш́іє́ на
сво́ї міє́јше. Ї́дна стро́на тва́ри
зачина́уа му ш́ініє́ч. Спυхні́єте уста
вигля́дау́и як ві́сніє́ви врѣ́уд з чарна́
дію́р̃а по́шродку. Од часу́ до часу́
ва́ска стру́жка крві́ щіе́кау́а му на
піє́рш. Ша́ре очі́, в ктѹ́рих ма́льова́уо
ш́іє́ почу́чіє́ ві́ни, знѹ́в ве́дрова́уи
шибко́ по тва́рах обе́цних, якби
гру́бас у́ші́уова́у ш́іє́ прѣ́кона́ч, чи
вспѹ́у́віє́зніє́віє по́га́рдза́й ні́м зе
взгльє́ду на до́знане прѣ́з ніє́го
упоко́реніє́.

Дрѹ́ві по́новніє́ ш́іє́ отво́риу́и. Офі́цер
вска́зау́ ніє́дба́уим ге́стем
гу́о́домора.

— По́ку́ј сто ї́ден — рё́ку́.

Обо́к Ві́нстона розльє́гу́ ш́іє́ ї́к, по
чим цо́ш упа́дуо́ на зіє́міє́. То
гу́о́домѹ́р рѹ́чіу́ ш́іє́ на ко́љана,
вичі́йга́йц бу́ага́льніє́ рё́це.

— То́ва́ришу офі́це́ре! — заво́уау́. —
Ніє́ за́біє́ра́їчіє́ мніє́ там! Прѣ́чіє́ж
пові́є́дія́уем ю́ж вши́стко! Цо́ ї́ще
хце́чіє́ віє́діє́ч? Го́ту́в ї́стем прѣ́знач
ш́іє́ до ка́ждє́ї збро́дні, напра́вде́

каждеј! Повієдзчіє тилько, до чего
мам śїє п̣ризнач, а натиxміяст то
зробіє! П̣риг̣отујчіє довольне
зезнанія, я вшистко подпішє!
П̣риśїєгам! Тилько ніє бієрчіє мніє до
покою сто јден!

— Покӯј сто јден — повтӯриу
офіцер.

Твар̣ гӯодомора, од почātку бардзо
бљада, п̣рибрауа тєраз одчієнь,
ктӯри Вінстон завше дотāд уважау
виуāчніє за п̣реноśніє. Стауа śїє
аутентичніє зієльона.

— Учињчіє зє мнā, цо хцєчіє!
Гӯодічіє мніє од тиг̣одні. Вієц
зabіјчіє мніє врєшчіє! Застрєльчіє!
Повієщїє! Скажчіє на двадїєщїа пієч
льат чїєжкіх робӯт! Цгцєчіє, жебим
јще ког̣оś вcипау? Повієдзчіє тилько
кого, а натиxміяст г̣о обчіяжє! Ніє
обходї мніє, кто то бєдїє ані цо з
нім зробічіє! Мам жонє і трој дїєчі.
Најстарше з нїх ніє ма јще шєщїу
льат. Можєчіє п̣ривїєзч ту цауā
трӯјкє і на моїх очах подєржнāч ім
г̣ардуа. Вольє то, нїж іщ до покою
сто јден!

— Покӯј сто јден — повтӯриу
офіцер.

Гӯодомӯр повїуду ошальауим

споїрєнієм по вспїуївії́зніях, якби
шука́у ко́гощ, з кім мў́гў́би щїє́
замїєніч на мїєїша. Ї́го взрок
затрїма́у щїє́ на закрвавіє́неї тва́ри
ґрубаса. Всказа́у ґо вихуду́а дўонї́а.

— То ї́го повї́нніщїє забрач, а нїє
мнїє! — заво́уа́у. — Нїє сўише́льщїє,
цо мў́віу́, ќди доста́у в ґе́бє́!
Почека́їчїє, зараз вам вши́стко
повтў́рє́! То он ї́ст вро́гїєм Партїї,
нїє я!

Ќди стражні́ци поста́пі́льї крок в
стронє́ґўо́домора, ї́го ґўо́с
прєше́ду в чїє́нкі піск.

— Нїє сўише́льщїє! Цо́щ щїє́ зачіє́уо в
те́ьеекранїє́! То он ї́ст вро́гїєм!
Бїє́рчїє ї́го, нїє мнїє!

Двў́х масивних стражні́кўв
похильї́уо щїє́, би хвичі́ч ґўо́домора
под пахи, а́ьє р́учїу́ щїє́ розпачльї́віє
в бок і учепї́у же́льазне́'} но́гї у́авкі,
сковича́ц як звїє́рє́. Ущї́уова́льї ґо
одервач, ї́днакже трї́мау́ щїє́
курчово́ і з нїєочекї́вана́ щї́уа́.
Шамота́льї щїє́ так з пў́у мї́нути.
Позоста́льї віє́́зніє́віє щїє́діє́льї без
сўова́, з рє́ками зўо́жонимі́ на
ко́љанах, патр́а́ц просто прє́д
щїє́біє́. Сковит учї́ху́; ґўо́домў́р з
труде́м у́апа́у одде́х, лє́ч нїє да́вау́
щїє́ одервач од у́авкі. На́ґље зави́у;

то јден зе стражнікѹв зміяждиу му
пальце копніякм. Тераз з уатвощіа
поднієсьлі го на ногі.

— Покѹј сто јден — повтѹриу
офіцер.

Стражніци випроваділі гѹодомора;
шеду сѹаніяяц єїє, з гѹовѹ звієшонѹ
ніско, туљац до пієрсі бољаца рєкє;
воља ваљкі опущіуа го зупеуніє.

Час пѹинѹ. Јєлі гѹодомора
випровадзоно о пѹуноци, настау
юж євіт; єлі о євічїє, мїнєуо
поудніє. Вінстон биу сам; сам од
кїлку годїн. Од єїєдзенїа на вѹскї
ѹавце так бардзо бољауи го кощї,
же цо певїєн час вставау і
прєхадзау єїє по єєлі; тєлєєкран
анї разу дотѹд нїє зареаговау.
Кавауек хлєба лєжау вчїяж там,
гдїє упущіу го гѹубас. Почѹтково
Вінстон муєїау єпеціальнїє одврацач
взрок, жебї нїє патрєч в тамтѹ
стронє, алє в коьцу гѹуд устѹпїу
мїєша прагнїєнїю. В устах мїау
сухи, нїєпрїїмни смак. Мїярови шум
ї чїягує яскраве євіятѹо справїуи,
же огарнєуа го сѹабощ, а в гѹовїє
чуу комплєтнѹ пусткє. Кдї нїє
мѹгу юж дѹужеї витрїмач бѹљу,
вставау, по чим єїадау нїємалѹ
натихмїаст, гдїж їлєкроч єїє
подноєїу, зачинауо му єїє крєчїч в

ґуовіє. Кди хві́ламi нiєвигоди́чiя́уа
п́рестава́уи му так окропнiє
досквiєрач, повера́цау п́рераз́льви
страх. Моментамi з ґасна́цђ на́дiє́я
ми́сьлау о О'Брiєнiє i жи́ьетце.
Видава́уо му щiє правдоподобне, же
зостанiє достарчона в íдзени́ю —
íсьли в оґу́лье бeдђ ґо ту кармiч.
Ра́дiє́й ми́сьлау о Юльiї. Можли́ве, же
чи́єрпi тєраз íще ґорше мeчарнiє нiж
он. Може в́уащнiє в тим моменчiє ви́ї
з бу́љу. „Чи ґдибим му́ґу я уратовач
звiєкшайц сво́й мeкi, учинiу́бим то?
— запита́у щiє в ми́сьлах. — Так, нiє
вагау́бим щiє”. А́ље би́уа то
вирозумована децизя; у́знау, же
так повiнiєн поста́пiч. Нiє
подиктова́уа му те́й одповiє́дi
ми́уощ. Ту, ґдiє тєраз п́ребива́у, нiє
одчува́уо щiє нiц пру́ч бу́љу i страху
п́ред íще ви́єкшим бу́љем. А зрештђ,
чи кди щiє чи́єрпi, можна з
яќґоко́львiєк поводу ще́ре праґна́ч,
аби бу́ль щiє взму́ґу? Теґо íще нiє
виє́дiяу.

Зну́в розље́уи щiє кро́кi. Щeкнéуи
др́ви. До це́льi вшєд́у О'Брiєн.

Вiнстон подєрва́у щiє на ру́вне ногi.
Вiдок О'Брiєна так ґо заскочи́у, же
запомнiя́у о острожно́щi. По раз
пiєрвши од виє́љу лят запомнiя́у
навет о обєцно́щi тє́љєєкрану.

— Вас теж мая!

— І то од бардзо давна — одпару іронічніе і ніемень з жаьем пїбиш.

Одсунаў сїе од дрві; за нїм вкочиў потёжніе збудовани стражнік з дуга чарна паўка в рёце.

— Відїяўеў о тим, Вінстон — рёку О'Бріен. — Ніе ошукуј сїе. Відїяўеў; відїяўеў од самага початку.

Так, Вінстон здаў собіе тєраз справе, же речивішіе відїяў од самага початку. Ніе міяў јднак часу гўбіеј сїе над тим застанавіа. Цаўа уваге скупіў на паўце в дўоні стражніка. Мога спаш вшєдіе: рабнєч го в чубек гўови, туж над ухем, в раміе, в ўокч...

Ўокч! Осунаў сїе на кољана як ражони громем, друга рёка пїчіскайц паляци ўокч. Пїред очамі зробіўо му сїе жўўто. Ніеможьіве, ніеможьіве, аби јден чїес мўгу вивоўац так пїєразьліви бўь! Кди взрок му сїе розясніў, ујраў стражніка і О'Брієна, ктўри похільальі сїе над нїм. Стражнік хїхотаў обсервуяц, як вієзієнь скрєца сїе з бўљу. А Вінстон познаў одповідь на свој питаніе. Нігди, з највзнїєсьлєйшего поводу, ніе

можна праґна́ч зві́єкше́нія бѹ́љу.
Цгце́ є́їє тилько́ їдне́го: би зельжа́у.
Ніц на є́вієчіє́ ніє́ їст так страшне́ як
бѹ́ль фізични. В облы́чу бѹ́љу ніє́ ма
богате́рѹв, в облы́чу бѹ́љу ніє́ ма
богате́рѹв — повто́рау́ в ми́сьлах,
та́раєц є́їє по поса́дзце і безра́дніє́
ту́ляц до є́їєбіє́ рва́це леве́ раміє́.

2

Ле́жау́ на чим́с зблы́жоним до
по́льове́го у́ўжка, а́ле значніє́
ви́жшим, в до́датку ніє́ му́гѹ є́їє
поруши́ч, гди́ж крѣ́повау́и го́ паси.
Є́віяту́о, ї́ще барді́єй яскра́ве ні́ж
звикле́, є́вієчіу́о му́ просто в тва́р.
Туж обо́к у́ўжка ста́у О́Бріє́н,
впатру́єц є́їє в ніє́го ба́давчо. З
дру́гієй стро́ни зна́йдовау́ є́їє
ме́жчизна́ в бія́уим кі́тљу т́рима́єци
ст́рика́вкє́.

Кди́ отво́риу́ очи, ніє́ од разу́ зда́у
собіє́ справе́ зе сво́їго́ ото́чення.
Мія́у учу́чіє, же́ впу́ива до те́го
внѣ́тра з зу́пеу́ніє́ інне́го є́віята, з
подводне́го є́віята гди́єсь гу́ёбо́ко в
до́ле. Ніє́ мія́у по́ччія, як ду́уго́ там
п́ре́бивау́. Од мо́менту а́решто́ванія
ніє́ ві́діяу́ ані́ мро́ку, ані́ є́віяту́а
діє́нне́го. По́за тим ї́го вспо́мніє́нієм
бра́ковау́о чі́ягу́ощі. Зда́рау́о є́їє, же́
є́віядо́мош — на́вет така́, яќа ма
чу́овіє́к є́пія́ци — у́рива́уа му́ є́їє

зупе́у́ніє і повра́ца́уа по п́рервіє
випе́у́ніє́не́й прѹ́жні́я. Љеч чи
п́рерви те трва́уи дні, ти́го́дніє, чи
за́љедвіє секунди, те́го ніє віє́дія́у.

Кошмар розпоча́у́ є́їє од уде́ре́ніа в
уо́кч. Допіє́ро значніє пѹ́зніє́й
Вінстон зда́у́ собіє справе́, же би́уо
то ї́диніє встѣ́пне, рутинове
п́ресу́уханіє, я́кму подда́вано
нієма́ль вшисткі́х віє́зні́у́в. Істніа́у
ду́угі́ виказ збро́дні — шпіє́го́ство,
са́бота́ж і тим подоби́не — до кту́рих
по просту ка́жди му́сїа́у є́їє
п́ри́знач. Стано́віуо́ то зви́ку́а
форма́льнощ, хоч саме торту́ри
би́уи як најправді́вше. Ніє памі́єта́у,
ї́ље рази го́ бі́то і як ду́уго. Завше
за́ймо́вауо́ є́їє нім пі́є́чію љуб шещі́у
оправцѹ́в в чарних мунду́рах.
Часа́мі ва́льї́лі го́ пі́є́щїа́мі, ќди інді́єй
ужи́ва́лі па́уек љуб же́љазних
п́ре́тѹ́в, часем ви́у́а́чніє ко́па́лі.
Зда́рауо́ є́їє, же п́ре́крочивши
вше́льќ ґра́ніце всти́ду та́рау́ є́їє по
поса́дзце як зви́ре́, зви́я́ц є́їє і
мі́єта́я́ц на бо́кі в чї́яґу́е́й,
безна́діє́не́й прѹ́біє уні́кні́є́чіа
бучі́єрѹ́в, кту́ре цо хві́ља трафі́яуи
го́ жебра, б́рх, уо́кчіє, уда,
пахві́ни, я́дра і ко́щ о́гоно́ва. Ніє́́кди
торту́ри трва́уи так ду́уго, же
на́єкру́тніє́ше, на́їстра́шніє́ше і
на́барді́єй ніє́људз́к ви́да́вауо́ му є́їє

ніє то, іж функціює не
п'рестай сїє над нїм паствіч, лєч же
сам нїє потрафі сїє змуїч до утрати
п'рїтомної. Вієлє рази
комп'єтнїє заводїуї ґо нерви і
втєди б'уаґау о лїтощ, їще занїм
спад'уо пїєрвше удєрєнїє; сам відок
пїєщї взнїєсїєнєї до чїєсу
вистарчїу, аби зач'ау п'рїзнавач сїє
до правдївих і змїсьлонїх зброднї.
Часамї обїєцївау собїє, же тим
разем нїє повїє нїц, і к'аждє с'уово
муїєлї з нїєґо вїчїскач помїєдзи
їкамї б'улу; к'ди їндїєї дєцїдовау сїє
на нїєвїєлкі компромїс,
постанавїяяц: „П'рїзнам сїє, алє
їще нїє тєраз. Мушє вїтрїмач, аж
б'уль станїє сїє нїєзноїни. Їще трї
копнїякі, їще дв'а, а втєди зєзнам
то, чєґо хц'а”. Нїєраз бїлї ґо так, же
лєдво м'уґу устач, по чїм чїскалї
на камїєнн'а посадзкє цєлї нїчїм
в'ур картофлї, а ґдї по кїлку
ґодїнах п'рїходїу нїєцо до сїєбїє,
збїєралї ґо і зн'ув бїлї. Здаґауї сїє
і д'уужше окресї, к'ди позваљано му
трохє одзїскач сїуї. Нїєвїєлє з
тєґо зост'ауо му в памїєчї, ґдїж
альбо в'увчас спау, альбо лєжау
отєпїяуї. Памїєтау цєлє з б'лашан'а
мїєднїц'а до мїчїя і тв'ард'а п'рїч'а з
дєсек, якбї п'уука умоцован'а до
щїанї, ораз поїукі з'уожонє з

Горѣцеј зупи, хлѣба і рѣдіеј кави.
Паміѣтау гбуроватеґо фризјра,
ктѹри пѣришедѹ зескробач му
зарост і пѣистѣиц вѹоси, а также
лѹді в біаѹих кітлях: чі в спосѹб
рутинови, без чієніа в спѹѹччѹіа,
мієѣрили му пулс, справдзали
одрухи, подвіяли повієкі,
обмацивали твардимі рѣкамі чіаѹо
шукаѹц поѹаманих кощі і
встѣиківали щродкі насенне.

Тортури стаѹи щіє рѣдше;
функцѣєноваѹи тєраз на засадіє
грѹбѣи, окропнощі, ктѹре лѣада
момент моґѣ го знѹв споткач, јщлі
одповієді бѣдѣ нїєзадоваляѹце.
Пѣесѹуханіа проваділи тєраз нїє
оправци в чарних мундурах, лѣч
партијні інтєлєктуальіщі, малі,
крѣпі особніци о шибкіх рухах і
поѹискуѹщих окулярах; змїєніяли
щіє кїлькакратнїє подчас каждеј
сєсі, звиклѣ трваяѹцеј — так му щіє
здаваѹо, хоч певнощі нїє мїяѹ —
дієщїєч, дванащїє ґодїн. Чі нові
щлѣдчи пїльновали, жеби вчіяж
одчуваѹ лѣєккі бѹл, алѣ нїє
полѣєґали виѹѣчнїє на бѹлу. Білі ґо
по тварі, шарпали за вѹоси,
вкрѣцали му уши, казали стач на
јднеј нодзе, нїє позваляли оддач
мочу, щвієчіли в тварь яскравимі
лампами, аж очи зачинаѹи му

узавіч; то вшистко їднак робілы
гúувніє по то, жеби го поніжич і
позбавіч здольнощі лóгичнего
розумованія. Іх правдівă бронія
биуо само śледзтво, чійгнăце śїє
безлытоśніє прѣз дúугіє годїни, кди
то уśїуовалы прїуапач го на
спрѣчних зезнаніях, заставіялы на
нієго пууапкі і прѣкрѣцалы їго
виповієдї, цо руш заŗуцайц му
кúамство і пльăтаніє śїє в фактах,
аж зачинау пúакач зе встиду і
нервовегó вичерпанія. Здаŗауо śїє,
же пúакау кїлька рази подчас їднеї
сесї. Ніємалъ цауи час вŗещелы і
обŗуцалы го визвіскамі, а гди śїє
вагау, цо мúвіч, грожїлы, же знúв
трафі до рăк стражнікúв; нієкди
їднак нієочеківаніє змієніялы
тактикѣ, титуууяц го „товарїшем”,
апелуяц до їго сумієнія в імїє
ангсоцу і Вієлькго Брата і питайц зе
смуткм, чи так даљеце визбиу śїє
льолянощі вобец Партії, їж ніє
прагніє направіч виŗăдзоних прѣз
śїєбіє шкúд. По вієльогóдїннеї сесї,
кди нерви міяу юж зупеуніє
пошарпане, навет на так сýова
реаговау úканієм. В коьцу іх
натрѣтне гúоси зуамауи го бардієї
ніж пієщї і бучїєри стражнікúв.
Цауа їго особа спровадзауа śїє
тераз до уст, ктúре мúвіуи то, чегó

[illegible]

жадна рўжніца.

Міяў теж інне вспомнієнія. Запісаўи
сь в їго умисьле яко лўзне, ніе
повіязане зе собя образи
пředієльоне черній.

Знајдоваў сь в цели, в ктўреј рўвніе
добре мўгў пановач мрок як яснощ,
альбовієм цаўе поље відзенія
випеўніяўа пара сьвїцацїх очу. Туж
обок тикаўо вољно і міярово яксь
урядзеніє. Очи повікшиўи сь,
стаўи бардієј лсьнійце. Нагље
взнїўсў сь до гўри, скочиў мієдзи
сьєпія і знікў.

Прївіязани до фотельа і оточони
тарчамі рўжних прїрїдўв, сьїдїяў
скїпани бльаскм осьєпіяяцїх
лямп. Чўвієк в біяўим кїтљу
студїєваў тарче. На коритаړу
розльєгўи сь чїєжкь крокі. Дрві
отворїўи сь з ўоскотем. До сьродка
вмашєроваў офїцер о восковєј
тваړи, а за нїм двај стражніци.

— Покўј сто їден — розказаў
офїцер.

Чўвієк в біяўим кїтљу нїє
зарєаговаў. Нїє спојраў теж на
Вїнстона; цаўи час впатрїваў сь
тїько в тарче.

Точиў сь оғромним коритаړем

шєрокощї кїльметра заљаним
вспанїяуїм зўотим щвіятўєм, виїц
зе щмієху і викрїкуяц іље тху
наїрўжнієїше зєзнанїя. Прїзнаваў
щїє до вшисткїго, навет до тєго, цо
удаўо му щїє прємїльчеч подчас
тортур. Сповїядаў щїє з цаўєго
жичїя сўухачом, ктўри щвієтніє ї
зналі. Разем з нїм бїлі їго оправци,
щљєдчи, лўдїє в бїяўих кїтљах.
О'Брїєн, Юльїя, пан Цгаррїнгтон;
вшиши точїлі щїє коритарєм,
зарикуяц щїє зе щмієху. Якщ окропне
здарєнїє, ктўре мїяўо настїпїч в
прїшўощї, омінєўо го і юж нїє
мущїяў щїє обавїяч. Вшистко бїўо в
порїядку, тортури щїє скоњчиўи,
кажди щєгўў їго жичїя зостаў
вичїягнїєти на вієрх, зрозумїяни,
вїбачони.

На впўў унїўсў щїє з твардеї причи,
прїєконани, же дољєчїяў го гўос
О'Брїєна. Подчас прїєсўухањ,
ачкољвієк нїє вїдїяў го анї разу,
мїяў учучїє, же О'Брїєн стої туж
обок, хоч поза защїєгїєм взроку. То
О'Брїєн вшисткїм кїроваў. Он казаў
стражнїком бїч Вїнстона 1 он
пїљноваў, аби го нїє затўуклї на
щмієрч. То он децидоваў, кди
вїєзїєњ ма вич з бўљу, кди
одпочивач, кди їщ, кди спач, як
щродкїнаљежи му встрїкївач. То он

задаваў питанія і подсуваў
адповідзі. Он биў катем і оброўца,
інквізиторем і пріячільем.

Певнего разу — Вінстон ніе
паміётаў, чи подчас нормальнего
сну, чи теж сну вивоўанега
сродкамі насеннымі, а може навет в
моменчіе прэбудзенія — усўишаў
пры уху шепт: „Ніе прэјмуј сїё,
Вінстон; мам над тобă пісчѣ.
Обсервоваўем чїё прэз сїедем лят.
Тераз надешўа хвїља звротна.
Уратуј чїё, учинїё досконаўим”. Ніе
міяў певноці, чи прэмавіяў до ніеґо
О’Бріен, аље ніе вăтпіў, же биў то
тен сам ґўос, ктўри в іннім сніе,
прэд сїедміёма лати, ознајміў му:
„Споткамі сїё там, гдїе ніе ма
мроку”.

Ніе паміётаў коўца прэсуўхањ. Ве
вспомнієніях міяў лўкѣ; настѣпна
реч, ктўра повољі виўонїўа сїё в јґо
свїядомоці, то помієщеніе чи теж
цельа, гдїе знајдоваў сїё тераз.
Лежаў ніемаљ пўаско на взнак і ніе
мўґу сїё порушич. Јґо чїяўо в
рўжних пунктах прїтрїмиваўи
паси. Навет ґўовѣ міяў цаўковічіе
унїєрухоміёнă. О’Бріен прїгльăдаў
му сїё з поваґă і якби зе смуткїм.
Вїдіяна од доўу тваř биўа
простацка і змѣчона, з ворами под

очима і гуйьбокімі бруздамі
чійгнăцимі сїѣ од носа до броди.
О'Брієн виглядау старей, ніж
Вінстонові сїѣ дотăд видавауо; муйу
мієч юж пїєчдієсїяткѣ. Трїмау дуйонь
на прейуачніку обок тарчи з
подїяукă.

— Повїєдіяуем чї — рєку О'Брієн —
же їсьлі сїѣ спотками, то вуаєніє
тутаї.

— Так — прїзнау Вінстон.

Дробни рух дуйоні О'Брієна і без
жаднего упредзенія Вінстона
заљауа фальа буйу. Тортурѣ
потѣговау факт, же вієзієнь ніє
відїяу, цо сїѣ дієї, а чуу сїѣ так, якби
задавано му ємієртельне рани. Ніє
міяу поїчія, чи катуя го направдѣ,
чи теж враженіє буйу повстаї за
справă прăду, лєч здавауо му сїѣ,
же чїяуо розшарпуя му щипце, а
стави виуамуї якає сїуа. І хоч од
буйу пот вистăпіу му на чоуо,
страшнієїша од самих чїєрпієнь биуа
миєль, же пѣкніє му крѣгосуйуп.
Зачїєснау зѣби і оддихау чїєжко прѣз
нос, уєїууяц як најдуйужеї витрїмач
без крїку.

— Боїш сїѣ, же за хвільє цоє чї
пѣкніє — зауважиу О'Брієн,
обсервуяц їго тварь. — Наїбардієї сїѣ

льёкаш, же т́рашніе чі крѣґосууп. Маш п́ред очамі виразні образ тего, як крѣґі одскакуя од сїєбіє, а спомієдзи нїх зачина сїє сачич пуин рдзенієви. О тим вуа́сніє тєраз ми́шьш, правда, Вінстон?

Вінстон нїє одповієдіяу. О'Брієн п́ресуняу умієщони над тарча п́реуя́чнік. Бу́ль одпу́иняу нїєма́ль ру́вніє шибко, як сїє появіу.

— То би́уо чтердіє́щі — вия́сніу О'Брієн. — Як ві́діш, ска́ља дохо́ді до сеткі. Стара́й сїє нїє запо́мінач подчас на́шеј розмови, же в ка́ждєј хві́лі мо́гє́ задач чі бу́ль о дово́льним на́тє́женію, до́брє? Јс́льї за́чнієш учі́єкач сїє до ку́амств, стосова́ч викрѣ́ти луб хочби у́діє́льа́ч мі одпові́єді нїє дораста́ющих до тво́їх умису́ових мо́жльиво́щі, на́тихмі́яст бе́дієш ви́у з бу́љу. Зро́зумія́уєш?

— Так.

Захо́ваніє О'Бріє́на ста́уо сїє́ мніє́ј сурове. По́правіу́ в зами́сьленію оку́ляри і п́решеду́ парѣ кро́кув. Ќди сїє́ зну́в одєзва́у, јго́ гу́ос би́у уа́годні і чієрпльі́ви. О'Брієн мія́у тєраз в собіє́ цо́ш з ле́кара, на́учичіє́ља луб на́вет ќсїє́дза, ко́гош, кто нїє́ пра́гніє́ кара́ч, лє́ч ту́умачич і п́рекони́вач.

— Спецьяльніе задај собіе тилье
туду і зајмуј ціе тоба, Вінстон, бо
јстеє теґо варт. Сам добре віеш, цо
чі дольеґа. Вієдіяуеє од лят, хочіяж
уціуовауеє ніе допушач теґо до
свіадомоці. Јстеє обуакани. Чіерпіш
на забуренія памієчі. Ніе памієташ
правдівих випадкув і вмавіаш в
сіебіе, же памієташ здаренія, ктуре
ніґди ніе міяуи мієjšа. На щєціе
твоя хороба јст уљечаљна. Сам
ніґди ціе ніе викуровауеє, бо ніе
хчіяуо чі ціе прубовач. Вимаґауо то
виціуку, на ктури ніе уміяуеє ціе
здобич. Віем, же навет тераз вчіяж
трваш при своїх уудах, бо видај чі
ціе, же на тим пољеґа цнота.
Прикуадово, з ктурим моцарством,
твоім зданієм, Оцеанія проваді
обецніе војне?

— Кди мніе арештовано, провадіуа
војне зе Вшгудазя.

— Зе Вшгудазя. Знакомічіе. І завше
провадіуа војне зе Вшгудазя, так?

Вінстон вчіяґнау повітрє. Отвориу
уста, жеби одповієдієч, аље ціе
повстрімау. Ніе мугу одервач очу
од тарчи.

— Мув правде, Вінстон, добре?
Свой правде. Повієдз мі, цо ти
памієташ.

— Паміётам, же заљедвіе тидіењ
пřed моім арештованіем, Вшгўдазя
ніе биўа нашим вргоіем. Ўа́чиў нас
союш. А војнё проваді́льшми з
Еуразя. П́рез чтери л́ата. Вче́сніеј...

О'Бріен повстр́имаў го рухем д́уоні.

— Ве́зми інни п́риќуад. П́ред
кількома л́ати уље́гўе́ш бардзо
поважним о́мамом. Набраўе́ш
п́реконанія, же т́реј л́удіе, давні
ч́уонковіе Партіі о назвісках Ё́нес,
Ааронсон і Рутгерфорд, страцені за
здрадё і са́бота́ж по з́уо́женію
пеўних, вичерпу́ящих зезнањ,
вца́ле ніе попеўні́лі збродні, о
кт́уре і́х о́скаржано. Здаваўо чі́ї,́
же ві́діяўе́ш ні́е́зап́ре́ча́льні до́вўд,
яко́би те зезнанія биўи фаўшыве.
Мі́яўе́ш га́љу́цина́цї на темат певне́ј
фото́граві́і.

Навет ві́є́ріўе́ш, же т́римаўе́ш я́ в
па́льцах. І́ же ви́гльа́даўа мні́еј ві́́е́цеј
так.

В ре́ках О'Брі́ена по́явіў́ чі́ї́ стрё́п
га́зети. П́рез пі́́ч секунд Ві́нстон
мі́яў го́ в по́љу ві́дзє́ніа. У́јраў́ зд́́чіе́,
то са́мо зд́́чіе́, на кт́уре на́трафі́ў
п́р́іпа́дќм ј́де́на́щіе л́ат те́му і́
кт́уре за́раз зні́щиў́; по́миўка́ ніе́
вхо́діўа́ в ѓрэ́. О'Брі́ен т́римаў́ стрё́п
і́нне́го е́гзе́мпла́ра га́зети зе

зд́чієм Ёнеса, Ааронсона і
Рутгерфорда на урочисто́ці
парти́не́ї в Новим Ёрку. По хви́лі
цофна́у дуо́нь. Љеч зд́чіє істні́яуо,
цо до те́го ніє би́уо дву́х зда́нь! З
розпачли́вим, бо́лесним ви́сіу́км
Вінстон шарпна́у ца́уим чі́яу́ем, аби
щі́є подні́єщ. Ані дрґна́у. В тим
моменчі́є запо́мні́яу на́вет о тарчи.
Пра́гна́у тилько́ доткна́ч фото́графі́ї
а́льбо п́рина́ймні́єї јще́ раз на ні́я
спо́реч.

— Ві́єц істні́єї! — заво́уау.

— Ніє — пові́ді́яу О́Бріє́н.

П́решеду́ на дру́гі коні́єц
помі́щені́я. На п́речі́вльегу́еї щі́аніє
зна́йдова́уа щі́є љу́ка памі́єчі. О́Бріє́н
у́ніу́су́ кля́пё. Струмі́єнь чі́єпу́его
пові́єтра́ порва́у скравек па́пієру;
хви́льє пу́зні́єї по́у́кне́уи го
ніє́відочне́ пу́оміє́ніє. О́Бріє́н
одврѹ́чіу́ щі́є од щі́ани.

— Попі́уу — стві́єрді́у. — На́вет ніє
попі́уу, пи́у. Зд́чіє ніє істні́єї. Ні́гди
ніє істні́яуо.

— Істні́яуо! Вчі́яж істні́єї! Істні́єї в
памі́єчі. Памі́єтам ј. Ви ј памі́єта́чіє!

— Ніє памі́єтам — рѹ́ку́ О́Бріє́н.

Вінстон стра́чіу́ вше́лька́ на́діє́ј. На

тим в́уа́сніє по́льга́ю
двѹ́ми́сьле́ніє. Чу́у́ ці́є абсо́лю́тніє
безра́дни. Ѓди́би п́рина́ймніє́ї міа́у
певно́щ, же О́Бріє́н ќуа́міє, ніє
о́га́рне́уоби го́ так п́ригне́бієніє.
О́Бріє́н мѹ́гѹ́ ї́днак на́правде́
запо́мніє́ч о зді́чію. А ї́сьлі́ так,
запо́мніа́у́ юж.

За́мі́лку́ на дѹ́ужшѧ́ хві́льє́, я́кби
дава́у́ Ві́нсто́нові́ час на зрозу́міє́ніє
те́го, цо́ по́віє́діа́у́.

— Чи па́міє́таш — по́дѧ́у́ знѹ́в — як
на́піса́ує́ш в па́міє́тні́ку: „Во́льно́щ
озна́ча пра́во твіє́рдзе́нія, же́ два́ і
два́ то́ чте́ри”?

— Так.

О́Бріє́н по́дні́у́су́ до гѹ́ри лѣва́
дѹо́нь, обрѹ́цона́ віє́рхем до
Ві́нсто́на; кчію́к би́у́ шго́вани, лѣч
по́зоста́ує́ па́льце ви́ра́зніє́ ві́дочне́.

— І́ле па́льцѹ́в ві́діш?

— Чте́ри.

— А ї́сьлі́ Па́рті́я по́віє́, же́ ї́ст і́х пі́єч,
то і́ле бе́діє́ш ві́діа́у́ вте́ди?

— Чте́ри.

Ѓѹо́с Ві́нсто́на п́ре́ше́ду́ в ско́вит
бу́љу. Стрѧ́у́ка на та́рчи вска́зива́у́а
пі́єчдіє́сьїа́т пі́єч. По́т зро́сіу́ ца́ує́ ї́го

чіяю. Прі кождим оддеху з піерчі
видобиваю му щіє гүёбокі јк, ктүрего
ніє уміяю повстрїмач, хоч з цаюеј
щіуи зачіскаю зёби. О'Брієн ніє
спущаю го з ока, вчіяж трїмаяц в
гүре чтери пальце. Цофнаю
прёуа́чнік. Љеч тим разом бўль
зельжаю тільки трохё.

— Іље пальцүв, Вінстон?

— Чтери.

Стра́ука скочи́уа до щещдієщі́чію.

— Іље пальцүв, Вінстон?

— Чтери! Чтери! Цо іннего моғё
пові́дієч? Чтери!

Стра́ука му́сія́уа знүв подскочич,
љеч Вінстон ніє мү́гү спо́реч на
тарчё. Сурова, масивна тва́р
О'Брієна і унієщіёне чтери пальце
випеу́ніуи јго поље відзенія. Пальце
стерча́уи му прёд очамі як
ко́лумни; вієльк, трохё замазане,
здава́уи щіє вібровач, аље вчіяж на
певно би́уо іх чтери.

— Іље пальцүв, Вінстон?

— Чтери! Прёста́ньчіє, прёста́ньчіє!
Ніє мё́ччіє мніє! Чтери! Чтери!

— Іље пальцүв, Вінстон?

— Пієч! Пієч! Пієч!

— Ніє, Вінстон, ніц з теґо. Кúамієш. Вчіяж видаї чі єїє, же відіш чтери. Сúухам, іље палцѹв?

— Чтери! Пієч! Чтери! Іље хцечіє! Тільки бúаґам, виу́а́ччіє тѣ махіне!

І наґље єїєдіяу, а О'Брієн подтримивау ґо рамієнієм. Цгиба страчіу на кілька секунд притомнощ. Ніє вієдіяу, кди розљу́знієно крѣпу́яце ґо паси. Биуо му потворніє жімно; диґотау на цауим чієље, щєка́яц зѣбамі, а по польічках спúивауи му у́зи. На хвільє прільґна́у до О'Брієна як ніємовльє, черпіяц дівна́ отухє з теґо, же чуї на барках чієжќ раміє старшеґо мѣжчизни. Здавауо му єїє, же О'Брієн їст їґо оброњца́ і хроні ґо прѣд бұ́лем, ктұ́ри поході з зевна́тр, з я́кґоє обцеґо зрұ́дуа.

— Ніє їстеє збит пој́тним учнієм, Вінстон — повієдіяу уаґодніє О'Брієн.

— Цұ́ж на то пора́дзє? — вишльохау. — Як моґє відієч цоє іннеґо ніж то, цо мам прѣд очамі? Два і два то чтери.

— Часамі, Вінстон. Часамі пієч. Часамі т́ри. Часамі чтери, пієч і т́ри

рўвночєснїє. Муґїш ґїє бардїєј
старач. Поврўт до змисўўв нїє јст
рєчă ўатвă.

О'Брієн пущїў ґо і Вінстон з
повротем опадў на ўўжко. Паси
знўв зачїснєўи ґїє на јґо чїєље, бўль
јднак одпуїнăў, а дреще устăпіўи;
тїлько вчїяж чуў ґїє сўаби і биўо му
жїмно. О'Брієн скїнăў на мєжчизнє
в біяўим кїтљу, ктўри дотăд цаўи
час стаў без руху. Тен похильїў ґїє і
зајраў Вінстоновї в очи, змїєриў му
пульс, а настєпнїє пїриўожиў ухо до
јґо пїєрґї і ґо остукаў; в коњцу
спојраў на О'Брієна і кївнăў ґўовă.

— Јще раз — рєкў О'Брієн.

Бўль поновнїє пїренїкнăў чїяўо
вїєзнїя. Стїраўка муґїяўа дојщ до
ґїєдемдїєґїєчїю, ґїєдемдїєґїєчїю
пїєчїю. Вінстон замкнăў очи. Здаваў
собїє справє, же О'Брієн вчїяж стої
туж обок з дўонїя унїєґїєнă і
розчапїєрґонимї пальцамї — чтерема
пальцамї! Аље мїґљаў тїлько о тим,
чи уда му ґїє пїєтрвач бўль, чи нїє
визїєнїє духа. Нїє вїєдїяў навет, чи
кїричи, чи мїльчи. Потем бўль знўв
зельжаў. Отвориў очи. О'Брієн
цофнăў пїєўăчнїк.

— Іље пальцўв вїдїш, Вінстон?

— Чтери. Цгиба чтери. Гдибим
уміяу, хётніє зобачиубим пієч.
Старам сїє зобачич пієч.

— Чего прагнієш: прёконач мніє,
же відіш пієч, чи направдє
зобачич?

— Направдє зобачич.

— Їще раз — пољечіу О'Брієн.

Страука дошуа до осіємдієсїєчію —
може дієвієчдієсїєчію. Вінстон
хвільами запомінау, цо їст прїчинă
бўљу. Под зачіснієтими повієками
відіяу якби розтањчони лас
пальцўв, ктўре то збљіжауи сїє, то
оддаљауи, зљевауи сїє зе собă і
зараз роздієљауи. Усіуовау ї зљичич,
хоч ніє памієтау по цо. Вієдіяу
їднак, же ніє потрафі і же віяже сїє
то з загадковă тожсамощїă лычб
пієч і чтери. Бўль зачăу повољі
суабнăч, аље кди Вінстон отвориу
очи, вчіяж відіяу то само. Гăщ
нієзљичоних пальцўв прёсувау сїє
безустанніє раз в їднă, раз в другă
стронє, а їх шерегі накуадауи сїє на
сїєбіє. Знўв замкнăу очи.

— Іље пальцўв трїмам teraz в гўре,
Вінстон?

— Ніє вієм. Направдє ніє вієм. Другі
раз ніє прёжиї такго бўљу! Чтери,

пієч, шещ, пїрїсїєґам, нїє вієм!

— Юж лєпієґ — похваљу О'Брієн.

Іґуа вбіуа сїє в раміє Вінстона. В тим самим моменчіє по цауим їго чїєлье розешуо сїє буюґїє, кояце чїєпуо. Правїє натиxмїаст запоmнїяу о бую. Отворїу очї і з вдієчнощїа попатрїу на О'Брієна. На відок масивнеґ, пожубієнеґ змарщкамї тварї, так брїдкї, а заразем так інтелїґентнеґ, зробїу му сїє лжеґ на души. Ґдиби мугу сїє порушїч, хєтнїє вчїйґнаубї дуоњ і доткнау рамієнїа О'Брієна. В теґ хвілї дарїу ґо так вієлкă мїуощїа як нїґди дотăд, і то вцаље нїє дльатеґо, же виуăчиу урăдзенїє. Поврұчіу давне учучїє, же в сумїє нїє робї рұжнїци, чи О'Брієн їст прїячїєльєм, чи вроґїєм. З О'Брієнем можна розмавіач. Може то, чєґо чуовїєк праґнїє најбардїєґ, то нїє тїље бїч коxанїм, їље розумїянїм. О'Брієн задау му мєкї, ктұре допровадїуї ґо на скраґ обуюду, а вкрұтце пошље ґо на сїєрч. Аље то нїчєґо нїє змїєнїа, уăчи їх зажиуощ в певнїм сенсїє значнїє ґуєбша од прїязнї; хоч правдоподобнїє нїґди до теґо нїє доґдїє, ґдиби сїє споткалаї ве вуащївїх околїчнощїах, на певно моґлїби сїє

свієтніє порозумієч. Вираз тварі, з
якім О'Брієн споглядаў на нієго,
здаваў ціє вказивач, же мишы
докуадніє о тим самим. А кди ціє
одезваў, мувіў такім тоном, якби
проваділы товариस्कă погавѣдкѣ.

— Чи вієш, Вінстон, гдіє ціє тєраз
знајдуїш?

— Ніє вієм. Домишлям ціє, же в
Міністерствіє Міуощі.

— Чи вієш, як дууго ту їстєщ?

— Ніє вієм. Дні, тигодніє, мієсїяце...
Цгиба од кїлку мієсїєци.

— А як чі ціє видаї, по цо тїримами
ту лудї?

— Жеби видобич з нїх зєзнанїя.

— Ніє, вцаље нїє дљатєго. Спрўбуї
їще раз.

— Жеби їх укарач.

— Ніє! — рикнаў О'Брієн; гуос
змїєніў му ціє цауковічїє, а на тварі
одмаьоваўи ціє порушеніє і гнієв.

— Ніє! Вцаље нїє по то, жеби
видобич зєзнанїя луб вимієрїч
карѣ! Мам чі повієдієч, дљачєго ціє
ту знаьазуєщ? Бо хцєми чїє
вїьєчїч! Справїч, бїщ одзїскаў
змїсуї! Чи ти нїє розумієш,

Вінстон, же нікт ніє опуца тих мурув ніє уљечони? Ніє обходзѧ нас те ґуупіє збродніє, ктѹре попеу́ніуєш. Партії ніє обходзѧ чини; нас інтересуѧ мишль. Ми ніє ніщими наших вргоу́в; ми їх змієніями. Розумієш, о чим му́віє?

Похиљу́ чиє ніско над Вінстоне́м. З бльіска јго тваѣ видавају́ чиє оґромна, а відіяна од доуу врёч потворна. Би́у з нієј якіш шаљењчи ентузязм, якаш пася.

Вінстоно́ві серце подешу́о до ґарду́а. Ґдиби му́ґу, најхётнієј западу́би чиє под зієміє. Би́у прёконани, же О'Бріє́н зе зу́ощі наставі прёу́а́чнік на највіє́кшѧ моц. Љеч О'Бріє́н наґље одсунѧ́у чиє од у́ужка. Прёшеду́ чиє кілька кроку́в, по чим знѹв подя́у вѧ́тек, аље му́віу | тєраз значніє мнієј ґвау́товніє:

— Пієрвше, цо мушш зрозумієч, то же тутѧј ніє ма мёченніку́в. Читауєш о прёшљадованіях рєльіґіјних в прёшу́ощі. В шреднієвієчу би́уа інквізиця. Понієсу́а кльєскё. Мія́уа випљєніч герезј, а прёчині́уа чиє до јј розпрёстрёнієнія. На мієјшу каждеґо геретика спальонеґо на стошіє появіа́уи чиє тишйце нових. Дљачеґо? Понієваж інквізиця забіа́уа своїх вргоу́в публьічніє і

забіяуа їх, хоч ніє оказивалї скрухи; в рєчи самеї, забіяуа їх вѹаїніє за то, же билї ніє скрушенї. Људїє умїєралї дљатеґо, же ніє хчієлї виґец їїє своїх пґєконањ. Очивїщіє, же цауа ґљорїя спѹивауа на офїяри, а їнквїзиторї окривалї їїє гањба. Пѹзнієї, в двудїєстим вієку, появїлї їїє звољєнніци тоталїтарїзму: ґїтљєровци в Ніємчєх і комунїщі в Росї. Росяніє тѣпїлї герєзї значніє окрутнієї нїж їнквїзиця. Видавауо їм їїє, же научилї їїє чєґої од пґєшѹощї; в кождим разїє вієдїєлї, же ніє наљєжи пґїспарач мѣченнікѹв. Занїм виставїялї свої офїяри на показ подчас пубљїчних процесѹв, наїпїєрв ївіядомїє нїщилї їх ґоднощ. Попґрєз тортури і їзољацї пґрємїєніялї тих људї в обґридљїве, куљаце їїє зє страху вракі, ґотовє зєзнач вшїстко, цо їм казано, љжич їїє, оскаржач взаїмніє і скамљєч о љїтощ. А їднак по кїљку љатах ґїсторїя їїє повтѹриуа. Зґѹадзонїх узнано за мѣченнікѹв, а о їх уподљєнїю запомніяно. Дљачєґо так їїє стауо? Пґрєдє вшїсткїм дљатеґо, же їх зєзнанїя бїуи виразніє вимушонє, нїєправдївє. Ми ніє попеуніми тєґо родзаю бѹєдѹв. Вшїсткї скѹаданє

нам зезнання сѧ правдїве.
Справїями, же стая ѿї правдїве. А
цо најважнїєйше, нїє позваљами,
аби згўадзенї повстаљї прїчївко
нам. Нїє виображај собіє, Вїнстон,
же потомнощ чїє зрегабїљїтуј.
Потомнощ нїгди ѿї о тобіє нїє
довїє. Усунієми чїє зе струмїєнїя
гїсторїї. Поддами евапорацї;
уљечїш в страто-сферїє яко пара.
Нїц по тобіє нїє зостанїє: анї
назвїско в кѿїєґах метрикаљних, анї
вспомнїєнїє в чїїїѿ памїєчї. Нїє
бїдїєш їстнїяу в прїешуоцї, так
само як в прїишуоцї. То, же нїгди
нїє їстнїяуєѿ, станїє ѿї фактем.

По цо вїєц задавач собіє труд, жеби
мнїє тортуровач? — помиѿљау з
горичѧ Вїнстон. О'Брїєн затрїмау
ѿїє в пуу кроку, зупеунїє якби ґо
усуишау. Їґо вїєлька, брїдка тварь
знув ѿї прїбљїжиуа, очї звїжїуи в
шпаркї.

— Застанавїяш ѿїє — рїку — по цо
трачїми час на прїесууханїя, скоро ї
так замієрїами зетрїєч чїє з повїєрхнї
зіємі, а вїєц цокољвїєк повїєш љуб
учинїш, нїє ма најмнїєйшеґо
значенїя. О тим миѿљауєѿ, правда?

— Так — потвїєрдїу Вїнстон. О'Брїєн
уѿмієхнѧу ѿїє нїєзначнїє.

— Їстеґ сказа на обовіязуґцим
моделу, Вінстон. Пљама, ктура
належи вивабіч. Чиж ніє мувіуем чі
пřed секундa, же єїє ружніми од
давних прешладовцув? Ніє
задоваља нас ані вимушони посух,
ані навет најбардієј покорна
улегуощ. Кди врешчіє покаяш єїє
пřed нами, зробіш то цау́км
добровольніє. Ніє забіями геретикув
длятего, же нам єїє опієрај; допукі
нам єїє ктоґ опієра, ніє гініє. Ми го
муґіми навручич, опановач јго
умису, зробіч з нієго новеґо
чуовієка. Випаљами з јго музгу
вшельк зуо і ууде; пречіяґами го
на наша строне, ніє позорніє, лєч з
душa і чіяуем. Занім го забіїми, стај
єїє јдним з нас. Партія ніґди ніє
поґоді єїє з миґльa, же гдієґ на
свієчіє еґзистуј враґа миґль, хочби
најбардієј скрита і безґільна. Навет
в хвілі ємієрчі ніє можеми
тољєровач одстєпства. В давних
часах геретик провадзони на стос
вчіяж биу геретикм і тріумфальніє
гуоґіу свой герезј. Рувнієж офіяри
росіјскіх чистек, ідац коритаґем на
розстрєляніє, надаль моґуи живіч
миґль о бунчіє, укрита гуёбоко под
чашка. Аље ми справіями, же занім
куља розтрєска музг сказањца, стај
єїє он досконауи. Пріказаніє

давних деспотів гуошіу: „Ніє
бєдієш сұухау іннего“. В
тоталітаризміє прєкштаучіуо сїє в:
„Бєдієш сұухау нас“. Наше
прїказаніє брмі: „Сұухаш нас“.
Нікт, хто ту трафія, вієцеј сїє прєчів
нам ніє бунтуї. Вшиши зостая
очищені. Навет чі трєј нієщєсні
здрајци, в ктұрих нієвіннощ нієгдищ
вієриуєщ, Ёнес, Ааронсон і
Рутгерфорд, даљі сїє зуамач.
Особіщіє учестнічиуем в
прєсұуханіях. Биуем швіядкм, як
стопнієво сїє зауамуя, як сїє пуащя,
сковичя, укая, на коңцу вцаље юж
ніє з бұљу чи зе страху, лєч в
почучію скрухи. Кди з німі
скоңчилищми, прїпоміналі
видряжоне скорупи. Ніє зостауо в
ніх ніц опрұч жаљу за попеунієне
збродніє і міуощі до Вієлькго Брата.
Кохалі го так бардзо, же биуо то
врєч взрушайце. Буағалі, жеби
застрєльіч іх як најпрєдзеј,
понієваж хца згіняч ніє спљамієні
зуя мищля.

Гуос О'Брієна стау сїє ніємаль
маїчієльскі. На јго тварі вчіяж
маьовауи сїє унієсієніє і обуякаңчи
ентуязм. Ніє удај, помищляу
Вінстон, ніє јст гіпокритя, вієри ве
вшістко, цо муві. Најбардієј
прїгнєбіяуа Вінстона швіядомощ

вѹаснеј інтелектуальнеј нїжшощї.
Впатриваѹ сїє в масивнѧ, а їднaк
пеѹнѧ гґрацї сїлветкѧ, ктѹра то
появіаѹа му сїє пґред очамї, то знѹв
одходїа. О'Брієн бїа чѹовїєкм
пґрерастайцїм гґо под кождим
взгльєдем. Кождѧ мїсль, ктѹра
кдїкольвїєк пґришѹа лѹб моѹа
пґриш Вїнстона до гґѹови, О'Брієн
юж давно пґреаналїзоваѹ і одрґучїа.
Їго умисѹ мїєщїа в собіє умисѹ
Вїнстона. Алє чїж в такїм разїє
О'Брієн мѹгѹ бїч шальонї? Нїє — то
он, Вїнстон, мусїаѹ страчїч розум.
О'Брієн затрїмаѹ сїє і сполґраа на
нїєго, поновнїє пґрїбїєраїц сурови
вїраз тварї.

— Нїє вїображаї собіє, Вїнстон, же
здоѹаш сїє уратовач, хочбїс, нїє
вїєм як, укорїа сїє пґред намї. Нїє
даруїми нїкому, кто збѹаїдїа. Навет
гґдїбїсми позволїлї чї жїч, допѹкї
нїє умреш сґмїєрчїа натуральнѧ, і так
бїс сїє нам нїє вїмкнѧа. То, цо чї сїє
ту пґрїдаї, змїєнї чїє на завше.
Усвїядом то собіє врешчїє,
згнїєчїєми чїє так, же нїгдї сїє нїє
подьвїгнїєш. З тєго, чєго дознаш,
нїє отрѧснїєш сїє, навет гґдїбїс жиа
тїсїац лѧт. Нїгдї вїєцєї нїє зазнаш
жадних лѹдзкїх учуч. Вшїстко в
тобіє обумрє. Нїгдї нїє бѧїєш
здолнї одчувач мїѹощї, пґрїязнї,

радощі жичія; запомніш, що то
смієх, цікавоц, одваґа, правоц.
Бєдієш пусти в сродку. Вичіснїєми з
чієбіє вшистко, по чим напеу́німи
чіє самі.

Умільку́ і дау́ знак чу́овієкові в
кітљу. Вінстон су́ишау́, же тен
п́исува му до гу́ови якс́ чієжќ
ур́адзеніє. О'Брієн у́сяду́ п́ри
у́ужку; їго тва́р знајдовау́а сїє
правіє на тим самим позієміє цо
Вінстона.

— Т́ри ти́сїяце — по́лечіу́, зва́цайц
сїє до асистента над гу́ова́
лежа́цего.

Двіє нієвієльќ подушечкі, ле́кко
вілґотне в дотику, п́ривару́и до
скроні Вінстона. Задржау́. Чекау́ го
бу́ль; нови, нієзнани. О'Брієн
успокая́йцим, нієма́ль добротльівим
гестем по́уожіу́ рёкё на ду́оні
віє́знія.

— Тим разем ніє бєдіє бо́љау́о. Пат́р
мі в очи.

В теј самеј хві́лі наста́піу́а
п́рера́зльіва експльо́зя, а п́ринајмніє́
Вінстонові здавау́о сїє, же су́иши її
гук, хоч може б́рміяу́ тилько в їго
гу́овіє. На певно ј́днак у́јрау́
о́сьлепія́йци б́ласк. Ніц му сїє ніє

стаю, а́ле чу́ю́ ці́є так, я́кби ці́юа
вибу́ху ці́снё́юа го́ на зі́ємі́є. Цго́чіяж
ца́уи ча́с ле́жау́ на пле́цах, мі́яу
вра́женіє, же до́пієро за спра́вѣ
вибу́ху зна́язу́́ ці́є в те́й пози́ці.
Стра́шлі́ве, безбо́лесне уде́рєніє
розчі́ягнё́юо го́ на пу́аск. За́разем
цо́ѣ дівне́го вида́риу́о ці́є з ї́го
умис́уем. Ќ́ди одзиска́у́ взрок,
п́рипомні́яу́ со́біє, кі́м ї́ст і ѓдіє ці́є
зна́йду́ї, розпозна́у́ тва́р впа́троне́го
в ніє́го чу́овіє́ка; ле́ч ѓдіє́ѣ в ї́го
гу́овіє́ повста́юа на́гље прѹ́жні́я,
я́кби вичі́єто му́ кава́уек му́згу́.

— Зараз врѹчіш до щєбіє — рєкѹ
О'Брієн. — Спѹжр на мніє. Повієдз, з
якім пањством Оцеанія проваді
војнє?

Вінстон задумаў ці. Віддзя, цо то
Оцеанія, і віддзя, же ёсць
обывателем. Знаў теж назвы
Еуразя і Вшгудазя, а́ле зупеўніе ці
ніе оріентаваў, хто з кім вою́.
Правдэ мўвіяц, в огу́ле ніе кояры́,
же трва яка́с война. — Ніе памі́там.

— Оцеанія проваді војнѣ зе
Вшгұдазя. Пўрпомінаш собіє?

— Так.

— Оцеанія завше ваљчиўа зе
Вшгўдазя. Од твојго уродзенія, од

повстанія Партії, од початку гісторії
војна трва нієпрерваніє, цауи час
та сама. Тераз памієташ?

— Прѣд їденасту лати вимисльіуєш
собіє баїчкѣ о трѣх лудіях сказаних
на шмієрч за здрадѣ. Вмѹвіуєш собіє,
же відіауєш стрѣп папієру
швіадчаци о іх нієвінності. Ніц такго
нігди ніє істніауо. По просту цауа
гісторіє виссауєш з пальца, а потем
в ній увієриуєш. Чи тераз памієташ,
же то шіє так вуаšníє зачѣуо?

— Так.

— Прѣд хвіля показуєм чі
унієшїєна дуюн. Відіауєш пієч
пальцѹв. Памієташ?

— Так.

О'Брієн подніусу лєва дуюн, як
упрєдніє ховайц кчіюк.

— Показуј чі пієч пальцѹв. Відіш пієч
пальцѹв?

— Так.

І направдѣ ї відіау прѣз ууамек
секунди, допѹкі цош в їго мѹзгу шіє
нагље ніє прѣставиуо. Зупеуніє
виразніє відіау пієч пальцѹв. По
хвілі вшистка врѹчіуо до норми;
поврѹчіуи теж страх, нієнавіш і
дезорієнтаця. Аље прѣз пєвієн час

— ніє міяу певнощі, як дууго то
трвауо, може ніє віёцеј ніж
тїйдієщі секунд — відіяу вшистко з
вийтковă яснощіă; каждая кољејна
сугестія О'Брієна випеу́ніяуа собă
мауи сегмент пусткі, стайц щіё
нієподважальнă правдă, а два плъус
два могуо щіё направдѣ рұвнач тїи
люб піёч, јщлі заходіуа потреба.
Враженіє то розвіяуо щіё, јще занім
О'Брієн опу́щіу рёкѣ; Вінстон
запаміётау тен свұј крұткотрвауи
стан так само, як паміёта щіё
істотне пїрежичія спїред вієљу лат,
кди вуащівіє биуо щіё зупеу́ніє
інним чуовієкм. Ніє потрафіу́би
јднак поновніє щіё в тен стан
впровадіч.

— Тераз пїринајмнієј вієш — рёку
О'Брієн — же то можлыве.

— Так — пїзнау Вінстон.

О'Брієн, виразніє задовољони,
подніу́су щіё з мієјша. Вінстон ујрау,
як мёжчизна, в біяуим кітљу на
љево од нієго уаміє ампуу́кѣ і
напеу́нія стрікавкѣ. О'Брієн з
ущмієхем знұв зврұчіу щіё до
Вінстона. Поправіу окуљари на
нощіє ніємалъ такім самим ғестем,
як то чиніу нієгдищ.

— Чи паміёташ — зачăу — як

напісаўеў в паміётніку, же вшистко
їдно, чи їстем пїрячіеўем, чи
врогіем, бо пїринаїмніеї їстем кімщ,
кто чіеє розуміе і з кім мўгўбіщ
порозмавіяч? Міяўеў рацї. Љубіеє з
тобї ґавёдїч. Почіяґа мніе твўї
умисў. Ёст подобни до моїґо, з тї
рўжніцї, же ти їстещ шальони. Занїм
закоњчими сесї, можеш мї задач
кілька питањ, їщї маш охотё.

— Моґё питач о вшистко?

— Так. — Відзїц, же Вінстон
впатруї щіеє в пїреўїчнік, додаў: —
Урїдзеніе їст виўїчоне. Цо хцеш
віедїеч?

— Цо зробіўїще з Юльїя? О'Бріен щіеє
ущміехнїў.

— Здрадїўїа чіеє, Вінстон. Од разу і
без ваганїя. Рїдко здаړа мї щіеє
відїеч, би ктощ так шибко пїрешедў
на нашї стронё. Ґдибищ я тєраз
уїړїў, правіе бищ її ніе познаў.
Скўоннощ до бунту, ошувств,
ризика, умїўованіе спрощнощї —
вшистко зостаўо в ніеї випальоне до
цна. Ідеальне наврўценіе, врёч
кльасични пїпадаек.

— Тортуроваўїще я?

О'Бріен ніе удїеўїў му одповіедї.

— Настёпне питаніє — рёку́.

— Чи Віє́лкі Брат і́стніє́й?

— Очіві́щіє, же і́стніє́й. Партія і́стніє́й, а Віє́лкі Брат то учіє́льє́сніє́ніє Парті́ї.

— Чи і́стніє́й в тен сам спосу́б цо я?

— Ти ніє і́стніє́йш.

Вінстона зну́в о́гарнё́уо почучіє безсі́льнощі. Віє́дія́у, а п́рина́ймніє́й виобража́у собіє, які́мі а́ргумента́мі можна́ сі́є посу́ужич хца́ц удоводні́ч, же ніє і́стніє́й — а́ље то п́речіє́ж очіві́ста бзду́ра, жо́нгльова́ніє су́ова́мі. Чи́ж ствіє́рдзе́ніє „Ти ніє і́стніє́йш” ніє ї́ст льогі́чним абсурде́м? Љеч спіє́раніє сі́є ні́ц би ніє да́уо. Ї́го умису́ аж вздри́гна́у сі́є на ми́сль о нієзбі́тих, ша́льоних а́ргумента́х, кту́ре О́Бріє́н зача́у́би п́рита́чач, аби по́кона́ч розму́вце́.

— Ми́сльє́, же і́стніє́й — пові́дія́у зе зну́женіє́м. — Ї́стем́ ш́віядом сво́їй е́гзистенці́. Уро́ді́уем сі́є і́ умре́. Ма́м ре́це і́ но́гі. За́йму́ окре́шльоне́ міє́ше в п́рестре́ні. Те́й саме́й п́рестре́ні ніє мо́же ру́вноче́сніє́ за́ймо́вач жа́ден і́нни кон́кретни́ п́редміє́т. Чи Віє́лкі Брат і́стніє́й подо́бніє́?

— То ніє ма значенія. Вієькі Брат істнієї.

— Чи Вієькі Брат кдиш умре?

— Скаде знову! То нієможлїве. Настєпне питаніє.

— Чи істнієї Братерство?

— Теґо, Вінстон, ніє довієш єїє ніґди. Навет їєьлі по закоњченію твоїї реєдуації постановіми єїє звольніч і дожиїш спокоїніє дієвієчдієєїяткі, ніґди ніє познаш правди. Як дууго бєдієш жиу, істнієніє Братерства позостаніє дља єїєбіє ніє розвіязанє заґадкє.

Вінстон лєжау в мільченію. Оддех мїяу пїспієшони. Вчіяж ніє задау питання, ктуре пїєрвше пїишуо му до гуови. Муєїяу ї поставіч, лєч їзик якби одмавіяу му посуушенєства. На тварї О'Брієна маьовау єїє лєкк розбавієніє. Навет їго окуляри здавауи єїє поуісківач іронічніє. Віє, помиєьлау наґлє Вінстон, о цо хцє запитач! І ніємаль натиxмїаст виручіу з єїєбіє повстрїмиванє суова:

— Цо їст в покою сто їден?

Вираз тварї О'Брієна ніє змієніу єїє. Чуонек Вевнєтрнєї Партії з ніє

скриваня пїїмношїя вигуоїу
настїпуяця одповїдь:

— Сам віеш најлїпїєї, Вінстон, цо
їст в покою сто їден. Вшиши вієдзя,
цо шїє там знаїдуї.

Дау рїка знак чуовїєкові в біяуим
кітљу. Наївідочнїєї сєся добїєгуа
коңца. Вінстон почуу укучїє ігуї і
з мїєша западу в гуїбокї сен.

3

Твоя реєдукаця скуада шїє з трїх
етапув — ошвіядчиу О'Брієн. —
Пїєрвши то наука; другї то
зрозумїєнїє; трїчї то акцептаця.
Наївижши час пїєїщ до другїєго
етапу.

Вінстон як завше лїєжау пуаско на
взнак. Остатнїє їднак крїпуяце го
паси биуї лузнієїше. Вчїяж
пїїтвієрдзауї го до уужка, лїч
мугу порушач нїєцо кољанамї,
пїєкрїцач гуовїє ораз подношїч
дуонїє; рїєце пїївіязанє мїяу
допїєро над уокчіямї. Рувнієж тарча
з подіяукя пїєстауа напавач го
такя грозя, як на початку. Мугу
унїкнїч буљу, їшїї постїєповау
їнтельїєнтнїє; з регууї тїлько
вувчас, гди гуупїє одповїядау на
пїтанїя, О'Брієн пїєсувау

пּреўа́чнiк. Зда́раўи́ шiё́ сесi, подчас ктўрих навет го нiе дотикаў. Вiнстон нiе памiётаў, iлье сесi ма юж за собя. Цаўи процес чiягнאַў шiё́ хiба бардзо дўуго, може вiелье тiгоднi, а пּрерви мiёдзи сесямi трваўи часамi кiлька днi, часамi зальдвiе годiнё луб двiе.

— Лежאַц ту — рёкў О'Брiен — чёсто застана́вiяўе́ш шiё́ i навет питаўе́ш мнiе о то, для́чеґо Мiнiстерство Мiуо́шi зада́i собiе тiлье труда, для́чеґо по́швiёца чi так вiелье ценнеґо часу. Вўащiвiе то само пита́нiе гнё́бiуо́ чiё́, кди жиўе́ш на во́льношi. По́ймаваўе́ш механiзми дiяўа́нiя на́шеґо устрою, а́ле нiе розу́мiяўе́ш моти́вўв, з ктўрих винiка́я. Памiёташ хiба, же на́писаўе́ш в памiётнiку „Розу́мiем як; нiе розу́мiем для́чеґо“. То вўа́шнiе застана́вiяяц шiё́ для́чеґо, за́чаўе́ш поватпи́евач, чи iсте́ш норма́льни. Пּречитаўе́ш Кшiёгё́, Кшiёгё́ Го́льдстеiна, а пּрина́ймнiе́j ii фрагменти. Чи до́вiёдiяўе́ш шiё́ з нiе́j чеґо́ш, о чим би́ш сам нiе вiёдiяў?

— Вищiе я́ чита́лi?

— На́писаўе́м я́. То значи, учестнíчиўе́м в ii пiса́нiю. Як вiеш, ка́ждя́ кшiя́жкё́ пּри́готову́j зеспўў.

— А чи накресльони в нієї образ їст правдіви?

— Їсьлі ході о сам опіс, так. Аље програм, ктўри пїредставія, то нонсенс. Потаїмне громадзеніє вієдзи, стопнієве оївієцаніє лўді, а врешчіє бунт прољетаріяту і обаљеніє Партії. Сам пїревідіяўеї, же вўаїніє така бїдїє її конкљузя. Чиста бздуря. Прољетаріят нігди їїє ніє збунтуї ані за тиїїяц, ані за мільієн лят. Ніє ма як. Ніє муїїє чі тўумачич дљачегї; сам добїре вієш. Їсьлі мїяўеї кдїкољвієк надїєї на бурљїви пїеврўт, муїїш я поїручіч. Обаљеніє Партії ніє їст можљїве. Її їїди бїдї трваўи вієчніє. Муїїш то пїїїяч яко пїєрвїш аксїмат.

Пїрсунїў їїє бљїжеї ўўжка.

— Вієчніє — повтўїїў. — А тєраз поврўчми до квестїї „як” і „дљачегї”. Здаїш собіє достатєчніє ясно справї з тегї, як Партія утрїмуї їїє пїї вўадзи. Повієдз мї віїц, дљачегї так нам на вўадзи заљєжи? Як сї наше побудкі? По цї нам вўадза?

Відзїц, же Вїнстон мїљчи, додаў:

— Но, мўв!

Мїмо то упїїїнїўї парї хвїљ, занїм

Вінстон врешчіє її одезваї.
Оґарнїю го гїїбої знуженїє. З
тваї О'Брієна знїв бїї манїякальни
ентуязм. Вінстон з гїїри вієдіяї, цо
тамтен му повіє. Же Партїя нїє
прагнїє вїадзи дїа вїасних целїв,
лїч дїа добра оґїї. Же їїгнїїа
по вїадзї тїько дїатеґо, їж
віїкшоц лїїдї то сїабе, тхїрїве
їдносткї, ктїре нїє потрафїї радїч
собїє з воьнощїї і з правдї, а затем
мушї бїч рїдзоне і систематїчнїє
ошукїване прїз їнних, значнїє од
нїх їльнїєїших. Же наїежи
вїбїєрач мїїдзи воьнощїї і щїїєм,
а дїа шерокїх мас щїїїє їст
справї важнїєїшї. Же Партїя то
одвїєчнї опїєкун сїабїх, секта з
самозапарчїєм чїнїїца зїо дїа
добра оґїї, пошвїїцаїца вїасне
щїїїє дїа коїїщї їнних. Аїе
наїбардїєї прїєражаїа Вїнстона
швїядомощ, їж О'Брієн вієїри в те
брєднїє. Тї вієрї мїяї випїсанї на
тваї. А прїчїєж вієдіяї вшїстко.
Орієнтоваї її тїїїїц разї лїпїєї од
нїєґо, Вїнстона, як направдї
вїгїїада швїят, в якїм понїженїю
жїї нїємалї цаїа лїудзкоц і до якїх
кїамств ораз якїґо барбарїньства
учїєка її Партїя, абї нїє позволїч
її подївїгнїч рїдзонїм. Вшїстко
познаї, вшїстко зважїї, аїе

правда ніє міяуа дља нієго
значенія: цель остатечни усьвіѣцау
вшельк шродкі. Як можна радїч собіє
з шальєньцем — помишљау Вінстон
— ктѹри јст інтелїгєнтнієјши од
чієбіє, висѹухуј вшисткіх твоїх
аргументѹв, по чим даљеј упієра шїє
пři своїх бѹєдних рацях?

— Радїчіє намі дља нашєго
вѹаснєго добра — зачѹу без
прекєнанія. — Уважачіє, же лѹдїє
ніє потрафія радїч шїє самі, вієц...

Подскочиу і о маѹо ніє крїкнѹу.
Бѹль прєнікнѹу јго чіяѹо. О'Брієн
наставиу прєѹѹчнік на трїдїєщі
пієч.

— Цо за гѹупоти вигадујш, Вінстон!
— завоѹау. — Встид! Стач чїє на
цош мадрєјшєго. Цофнѹу прєѹѹчнік
і мѹвіу даљеј:

— Сам удїєльє чї одповієді на мој
питаніє. Партія прагніє вѹадзи
виѹѹчніє дља самеј вѹадзи. Ніє
обходї нас добро лѹдзкощї; обходї
нас виѹѹчніє вѹадза. Ніє богацтва,
лѹксуси, дѹугїє жичіє лѹб щєщїє, а
тїлько вѹадза, чїста вѹадза. Зараз
чї вїяшніє, цо означа чїста вѹадза.
Отѹж рѹжніми шїє од вшисткіх
ольїгархїї прєшѹощї, понїєваж
дїяѹами цаѹковїчіє швіядомїє.

Вшиши наші попередніци, навет чі најбардїєј до нас подобні, биły тхўрами і гіпокритами. Гітљеровци в Ніємчех і комуніщі в Росї стосовалї методи збљїжоне до наших, алє нігди ніє мієлы дощ одвагі, аби отварчіє пїзнач сїє до побудек, ктўре німі круя. Удавалї, а може навет в то вієрилы, же сїєгнєлы по вўадзє вбрев собіє і бєдă я дїєржич тилько пїез круткі час — же туж за настєпним закрєтем чека рај, в ктўрим вшиши станă сїє вољні і рўвні. Ми јстєсми інні. Вієми, же нікт ніє сїєга по вўадзє з заміярем јј одданія. Вўадза то ніє сїродек до целу; вўадза то цель. Ніє впровадза сїє диктатури по то, би хроніч ревољуцј; взнієца сїє ревољуцј в целу наїуценія диктатури. Целєм пїєсљадовањ сă пїєсљадованія. Целєм тортур сă тортури. Целєм вўадзи јст вўадза. Чи врешчіє зачинаш розумієч?

Вінстона, ніє по раз пїєрвши, удеїиуо змєченіє відочне на тварі О'Брієна. Биуа то тварь сїльна, мієсїста, брутаљна; біуи з нієј інтељїгенця і якби гамовани, обезвўадніяяци фанатизм, алє также змєченіє. Од разу достїєгауо сїє вори под очамі і брузди на пољічках. О'Брієн

похильі́у́ щі́є над Вінстоне́м,
спеця́льніє п́рибл́іжа́йц свої́
зну́жонá тва́р до ї́го.

— Ми́шьіш о тим, як ста́рá і зні́щонá
мам тва́р — пові́дія́у. — Ми́шьіш о
тим, же му́віє о ву́адзи, а ніє умі́єм
навет повст́рима́ч розпа́ду
ву́асне́го чі́я́уа. Чи ніє розу́мієш,
Вінстон, же чу́овіє́к то тилько
по́їдинча ко́му́рка? Зме́ченіє
ко́му́рек щві́ядчи о живо́тнощі
ца́уе́го о́ргані́зму. Чи умі́єра щі́є од
обчі́нанія пазно́кчі?

Одсу́на́у щі́є од у́у́жка і з ре́ка в
кі́шені за́ча́у спаце́ровач там і з
повро́тем.

— Ї́сте́щи ка́пу́ана́мі ву́адзи —
ре́ку́. — Бу́г то ву́адза. А́ле д́ля
чіе́біє ву́адза ї́ст тилько пу́стим
су́овем. Ча́с, жеби́щ хоч в че́щі зда́у
со́біє спра́вє, цо оно́ значи. По
пі́єрвше му́щіш зро́зуміє́ч, же ву́адза
на́љежи до збі́єрово́щі. Ї́дностка
по́сія́да ву́адзе́ тилько вте́ди, ѓди
п́реста́ї бич ї́дностка́. Зна́ш гасу́о
Парті́ї: „Во́льнощ то Ні́єво́ља”. Чи
п́ришу́о чі́ ќди до гу́ови, же можна́ ї́
одвру́чіч? Ні́єво́ља то Во́льнощ.
По́їдинчи чу́овіє́к, цо з те́го, же
во́льні, за́вше поно́щі кльє́скє́. Так
бич му́щі, бо п́речі́єж ка́жди в ко́нцу
умі́єра, а щмі́єрч ї́ст на́ві́є́кшá

кльёскá. А́ле јѣ́лы чѹ́овіек потрафі́
цаѹ́кові́чє і́ безвзгѣ́дніє
подпо́рядковач́ є́ї́ Парті́ї, до те́го
сто́пнія, же́ резигну́ї зе сво́ї
тожсамо́щі, вѹ́вчас зѣ́ева є́ї́ з
Парті́я, с т а ј е є́ї́ Парті́я, а втеди́
ї́ст вшехмо́цни і́ ніє́сміє́ртельні.
Друга́ рѣч, ктѹ́ра́ му́сїш зрозумі́єч,
то же вѹ́адза́ означа́ вѹ́адзѣ́ над
лю́дьмі. Над і́х чі́яѹа́мі, љеч́ цо
важні́єјше, та́кже над умисѹ́а́мі.
Вѹ́адза́ над мате́рія́, чи́ як би́с то
окре́шлы́у, рѣ́чівісто́щіá зевне́трнá,
ніє́ одѓрива́ та́к і́стотне́ј ро́лі. Наша́
вѹ́адза́ над ні́я ї́ст обе́цніє́
абсо́лютна.

На мо́мент Ві́нстон запо́мнія́у о
тарчи́. Шарпна́ѹ є́ї́ гваѹ́товніє́,
хца́ц у́сїя́щ на ѹ́ѹ́жку, а́ле ї́дини
ску́тек би́ѹ та́кі, же́ паси́ вержне́ѹи
му є́ї́ гу́єбі́єј в чі́яѹо́.

— Як мо́жечіє́ вѹ́ада́ч мате́рія́?! —
завоѹ́аѹ. — Ніє́ пану́їчіє́ хо́чіяжби́
над клі́матем чи́ є́ї́ѹá чі́є́жко́щі. А
п́речі́єж сá хоро́би, бу́ль, є́міє́рч...

О́Бріє́н учі́шиѹ́ го́ ру́хем ре́кі.

— Рáді́ми мате́рія́, бо́ рáді́ми
умисѹ́а́мі. Рѣ́чівісто́щ міє́щі є́ї́ в
мѹ́згу́. Сто́пніє́во вши́сткíго є́ї́
научи́ш, Ві́нстон. Ніє́ ма́ ні́ц, че́го
би́сми́ніє́ потрафі́лы́ до́кона́ч.

Нієвідіяльнош, лєвітаця, то дља нас
ніц труднеґо. Ґдибим хчіяу,
мўґубим унієщ сїє в ґурє нічим
баька мидљана. Ніє хцє, ґдиж ніє
хце теґо Партія. Мусіш позбич сїє
тих дієвієтнастовієчних прєсадўв о
правах прїроди. То ми устанавіями
права прїроди!

— Ніц подобнеґо! Прєчієж ніє
їстєщіє навет панамі теґ пљанети!
Цо з Еуразя і Вшґўдазя? Їще ніє
удаўо вам сїє поконач жаднеґо з
тих моцарств!

— То нієістотне. Кди узнами за
стосовне, подбїїми оба. А їсьлі ніє,
цо з теґо? Завше можеми
викресльіч ї з нашеґ рєчивістощі.
Втеди цаўим сьвіятем бєдіє Оцеанія.

— А чи наш сьвіят ніє їст тилько
дробіня пиуу, а чўовієк маљеькя,
безсьільня істотя? І появіу сїє ніє так
давно тему. Зіємія прєз мільїєни
лят биуа ніє замієшкана.

— Бздура. Зіємія істнієї так дўуго
як ми, ані хвілі дўужеґ. Як може
бич іначеґ? Вшистка істнієї виуячніє
дієкі нашеґ сьвіядомості.

— Прєчієж пеуно їст скамієніяуих
кощі вимаруих ґатункўв: мамутўв,
мастодонтўв, оґромних ґадўв,

пּревідужми зачмієнія, чёсто
вигоднієј нам пּрийч робоча
гіпотезё, же то Зіємія обраца щіє
вокўу сўоњца, а гвіязди са одльегўе
о вієље мільієнўв кіљометрўв. Але
цо з тего? Чи мищльіш, же створєніє
подвўјнего систему астрономії
пּрекрача наше можљивощі? Гвіязди
могّا бич бльіск љуб даљек,
заљежніє од наших потрєб.
Мищльіш, же нащі учені ніє потрафія
собіє з тим радїч? Запомніяўещ о
двўј мищљєнію?

Вінстон опадў на ўўжко. Цокољвієк
вимищльіў, шибка ріпоста міяждиўа
їго аргументи. А пּречієж вієдіяў,
вієдіяў, же щіє ніє миљі. Мущіяў
істнієч якіщ спосўб удоводнієнія
фаўшивощі погљаду, іж ніц ніє
істнієј поза људзкім умисўєм! Чиж
юж давно тему ніє довієдієно, же
опієра щіє на бўєдним розумованію?
Навет биў на то одповієдні термін,
хоч тєраз го ніє памієтаў. Качікі уст
О'Брієна дргнєўи; ущмієхнאַў щіє
нієзначніє, спогљадаяц в дўу на
Вінстона.

— Мўвіўєм чі юж, Вінстон, же
метафізика ніє їст твоя
најмоцнієшאַ стронאַ. Сўово,
ктўрего шукаш, то сольїпсизм.
Миљіш щіє їднак. Наше подејщіє ніє

їст сольїпсизмем. Можна ї назвач
евентуальніє сольїпсизмем
збієровим. А то юж зупеўніє цо
їннеґо; врѣч прѣчївієньство
сольїпсизму. То зрештѣ тилько
дигрєся — додаў змієніяѣц тон. —
Правдїва вўадза, вўадза, о ктўрѣ
мусїми вальчич в дїєнь і в ноци, то
вўадза над льудьмі.

Урваў, по чим на момент знўв
прѣображіў сїє в научичїєља
прѣпитуѣцєґо здольнеґо учнїя:

— Повїєдз, Вїнстон, в які спосўб
чўовїєк утвїєрдза свой вўадзє над
другїм чўовїєкїм? Вїнстон застановїў
сїє хвїльє.

— Кажѣц му чїєрпїєч.

— Доскональє. Кажѣц му чїєрпїєч.
Посўушенєґство нїє вистарчи. Бо
допўкі ктос нїє чїєрпї, чи можна
мїєч певнощ, же їст посўушни твоїї
вољї, а нїє вўаснеї? Вўадза польєґа
на понїжанїю і задаванїю бўљу.
Вўадза означа розриванїє умисўўв
на стрѣпи і скўаданїє їх поновнїє
ведўуг обранєґо прѣз сїєбїє
модельу. Чи повољї виўанїя чї сїє
врешчїє образ творєнеґо прѣз нас
свїята? Їст докўадним
прѣчївієньством їдїєтичних,
гедонїстичних утопїї, як вимисльальї

давні реформатори. Свіят страху,
зради і чієрпієнія, свіят депчайчих і
дептаних, свіят, ктўри в міярё
розвою стаї сїє ніє мнієї, лєч бардієї
окрутни. Постёп в нашим свієчіє
означа постёп бўљу. Давне
цивілізацї твієрдіуї, же опієрай сїє
на міуощі луб справієдљивощі.
Наша збудована їст на нієнавіщі.
Вкрўтце виєльмінуїми вшистк
учучія опрўч страху, вщієкўощі,
тріумфу і само-уподљєнія. Зніщими
ї; зніщими вшистк! Юж тєраз
трёбіми навикі мишьове, ктўре
пётрвауї спред Революцї.
Прєчієльїсми вієз ўачаца родїцўв з
дієчмі, чўовієка з чўовієкм,
мєжчизнє з кобієтє. Нікт ніє ма юж
одваї уфач жонїє, дієцку луб
пріячієлові. В пришўощі їднак в
огўље ніє бєдіє жон і пріячіўу. Дїєчі
зараз по породїє бєдіє сїє одбієрач
матком, подобніє як куром забїєра,
сїє яїка. Випљєніми попєд
сексуальни. Пуодзєніє потомства
станїє сїє дорочнє формальнощїє,
такє самє як прєдўужанїє карт
заопатрєнієвих. Зљїквідуїми
орғазм. Наї неурољодзи юж над
тим працює. Нікт ніє бєдіє одчуваў
љояљнощі вобєц нікоґо і нічєґо
опрўч Партїї. Ніє бєдіє кохаў нікоґо
опрўч Вієлькґо Брата. Ніє бєдіє сїє

сміяю, хиба же радуяц сїе з
тріюмфу над врожіем. Зніе́сїеми
штукё, льітературё, наукё. Ѐди
станіеми сїе вшехвіедзэци, наука на
ніц сїе нам ніе зда. Затрёми
рўжніцё міёдзи брїдотэ а піёкнем.
Знікніе чіекавощ, знікніе радощ
жичія. Знікніе цауа гама прїімнощі.
Але завше, Вінстон, запаміётај то
собіе, завше істніе́ч бё́діе упаяяца
в́уадза, цораз потёжніе́jšа і цораз
бардіе́j вирафінована. І завше, в
каждеј секундіе да сїе одчуч
розкошни дрещ звичіёства, які буді
дептаніе поконане́го врожэ. Јсьлі
хцеш віе́діе́ч, яка бё́діе прїш́уощ,
виобра́з собіе бут депчэ́ци льудзкэ
тва́р, віе́чніе!

Замі́лку спо́діе́ваяц сїе, же Вінстон
цо́щ одповіе. Вінстон јднак, зупе́у́ніе
прїбі́ти, лежа́у ніе́рухомо. Серце в
нім струхля́уо; ніе потрафі́у віду́сїч
з сїе́біе с́уова. О'Бріен му́ві́у віе́ц
да́леј:

— Паміё́тај, же так бё́діе јуж завше.
Ніе забракніе тва́ри, кту́ре можна
депта́ч. Завше знајда́ сїе герети́ци і
врожовіе па́ньства, аби́сми мо́глы
поконива́ч іх і поні́жач без ко́нца.
Прётрва вши́стко, че́го дозна́уе́щ,
одка́д зна́лаз́уе́щ сїе в наших ре́ках,
і то звіе́льокротні́ёне. Інві́гі́ляца,

доно́счіє́льство, арештованія,
тортури, еґзекуцї і знікні́єчія ніґди
щі́є ніє ско́нчя. Свіят п́риш́уощі
окаже щі́є в рѹвне́й міє́ре свіа́тем
террору цо трі́умфу. Ім
потѣ́жніє́ша бѣ́діє Партія, тим мні́є
то́льєранці́я; ім сѹа́бша опози́ця,
тим щі́льніє́ши деспотизм.
Го́льдсте́йн і ї́го герезі́ бѣ́да́ жич
віє́чніє. Цо́діє́нніє, цо хві́ља
покони́вани, дискредитовани,
о́сміє́шани, лѣ́жони, ї́днак здо́уа
п́рєтрвач. Та ґра, ктѹ́ря прова́дзѣ з
тоба́ од щі́єдмію́ лят, за́чніє щі́є
повта́рач з поко́ленья на
поко́леньє, з тим, же наше методи
станя́ щі́є субте́льніє́ше. І завше
геретик трафі́ тутаж; здани́ на на́ша
у́аскѣ́, в́рєщя́ци, зу́амани врак
чу́овіє́ска, в ко́нцѹ бѣ́діє з вѹ́асне́й,
ніє́п́римушо́не́й во́лі чо́уґач щі́є у
наших стѹ́п, ца́укові́чіє скрушони́ і
уратовани́ од са́меґо щі́єбіє́. Та́кі
вѹ́асні́є свіа́т шику́їми, Ві́нстон.
Свіа́т, в ктѹ́рим зви́чіє́ство ґо́ні
зви́чіє́ство, а по трі́умфіє́ настѣ́пу
трі́умф; чі́яґу́є, уста́вічне́ на́чісканіє́
на нерв вѹ́адзи. Відзѣ́, же пово́лі
зачина́ш то вши́стко оґа́рніа́ч.
Вкрѹ́тце ніє́ тілько́ зро́зуміє́ш тен
на́ш свіа́т, а́ље заакцепту́їш ґо́,
пові́таш, ста́ніє́ш щі́є ї́го чѣ́щія́.

Ві́нстон на тільє́ доше́ду до щі́єбіє́,

же мўгў ċїċ одезвач.

— Ніє уда вам ċїċ! — запротестоваў сўабим гўосем.

— Цо прёз то розуміеш, Вінстон?

— Ніє уда вам ċїċ створїч такґо ċвіята, як опїсальїщїе. То мўонка. То нїереальне.

— Дљачеґо?

— Ніє можна опрёч цивїльїзацї на страху, нїєнавіщї і окрुчїєньствїе. Упаднїе натїхмїяст.

— Дљачеґо?

— Забракнїе јј вїтальнощї. Розпаднїе ċїċ. То чїсте самобўјство.

— Бздура. Вїдај чї ċїċ, же нїєнавіщ јст бардїеј вїчерпујца од мїуощї. Нїбї дљачеґо? А јщљї навет, цўж то змїєнїя? Зауўжмї, же ґотовї јстеїмї спаљач ċїċ шїбчїеј. Же прїспїєшїмї темпо лўдзкґо жїчїя так, же чўовїек в вїеку лят трїдїесту бёдїе зґрїбїяўїм старцем. І цо з теґо? Чї нїє розуміеш, же щмїєрч јдносткї нїє јст щмїєрчїя? Партїя јст нїєщмїєртельна.

Вїнстон знову почуў ċїċ безщїљнї; гўос О'Брїєна як таран крушїу вшїсткґ јґо рацї. Цо вїёцеј, баў ċїċ,

же їсьлі даљеј бѣдіє їїє спречівіяу,
О'Брієн прѣсуніє прѣуѣчнік. А їднак
ніє мўгў мільчеч. Візя накрєсьљона
прѣз О'Брієна здїуа ґо такѣ ґрозѣ,
же муїіяу запротестовач, навет
їсьлі ніє мїяу юж жадних
арґументўв.

— Ніє вієм... І ніє обходї мніє як.
Аље на певно вам їїє ніє уда. Цої
вас покона. Жичіє вас покона.

— То ми, Вінстон, контрољуїми
жичіє, кажди їґо вичінек. Видаї чї
їїє, же істнієї цої такґо як натура
људзка, ктўра обурїона тим, цо
робїми, зврўчі їїє прѣчівко нам. Аље
памієтаї, же то ми кштаўтуїми
људзкѣ натурѣ. Чўовієк їст
нієскоњченіє податни на
формованіє. А може поврўчіуєї до
своїї стареї тези, же прољетаріюше
љуб нієвольніци повстанѣ і нас
обаљѣ? Даї собіє спокўї. Сѣ
безрадні, як звієрѣта. Људзкощ то
Партія. Чї поза нїѣ сѣ без значенїя.

— Ніц мніє то ніє обходї. В коњцу
вас поконаѣ. Прѣдзеї чи пўзнїєї
прѣїрѣ на очи, а втеди розшарпїѣ
вас на стрѣпи.

— Чи цокольвієк прѣмавія за тим,
же так їїє станіє? Маш якїї доводи,
же на то їїє заноїї?

— Ніє. По prostu в то вієрѣ. Вієм, же понієсїєчіє кльєскѣ. Істнієї ве вшехсвієчіє... сам ніє вієм, якіс дух, якас сїуа... ктўреї нігди ніє уда вам сїє звичієжич.

— Чи вієриш в Боґа, Вінстон?

— Ніє.

— Вієц цо то за сїуа нас покона?

— Ніє вієм. Дух людзкі.

— Чи уважаш сїє за чўовієка, Вінстон?

— Так.

— Їсљї їстес чўовієкм, Вінстон, то остатнім. Твўї ґатунек вимієра, а за спадкобієрцўв ма нас. Чи ніє поїмуїш, же зостаўєс сам як палец? Випадўєс юж поза навіяс гісторії; ніє істнієїш. — Захованіє О'Брієна змієніуо сїє; шорсткім тоном запитаў: — Чи уважаш сїє за лєпшеґо од нас, дљатеґо же кўамієми і умієми бич окрутні?

— Так. Їстем лєпши од вас.

О'Брієн ніц ніє повієдіяў. В помієщенію розлєґуї сїє два інне ґуоси. По хвіљї Вінстон зорієнтоваў сїє, же їден наљєжи до нієґо. Биуо то наґраніє розмови, ктўрї одбиу з

О'Брієнем в днію, ќди встáпіу́ до
Братерства. С́уишау́ щієбіє, як
обієцу́ї ќуамач, кращ, фау́шовач,
мордовач, захё́цач до наркоманії і
проституці, розповшехні́яч хороби
венеричне, об́лач квасем щі́ярковим
тва́р діє́цка. О'Брієн махна́у
ніє́чієрплыві́є рё́ка, якби уважа́у, же
школа́ часу на да́льше ви́казиваніє
Вінсто́нові ї́го дву́лицово́щі.
На́чісна́у ќлавіш і ѓуоси умі́лька́уи.

— Вста́нь — по́љечи́у.

Паси щі́є розпі́єуи. Вінстон спу́щіу́
но́гі на зіє́міє і ви́просто́вау́ щі́є
ніє́певні́є.

— Ї́сте́щ о́статні́м чу́овіє́км — рё́ку́
О'Брієн. — Стражні́км ду́ха
љу́дзко́щі. У́їриш щі́є та́кім, які ї́сте́щ
на́правде́. Розбіє́р щі́є до на́га.

Вінстон розсупу́ау́ шну́рек, кту́ри
п́ритр́имива́у ї́го ко́мбіне́зон. За́мек
бу́искаві́чни да́вно ю́ж ви́рвано. Ніє́
памі́єта́у, чи од хві́лі арешто́ванія
хо́ч раз зде́ймова́у у́браніє. Под
ко́мбіне́зо́нем ї́го чі́яуо́ спові́яуи
бру́дне, по́жу́у́куе́ шма́ти, в кту́рих
з тру́дем розпо́знау́ рещткі́
біє́льзи́ни. Зсуна́вши ї́ на зіє́міє, у́їра́у
на ко́нцу по́міє́щенія́ тру́їскр́иду́ове
љу́стро. За́ча́у і́щ в ї́го стронё́;
на́гље́затр́има́у щі́є в пу́у кро́ку і

мімо во́лі крікна́у.

— Да́леј — розказа́у О'Брієн. —
Ста́нь мі́їдзи скрі́дуюа́мі. Ву́вчас
зобачи́ш ці́ї ру́внієж з бо́ку.

Вінстон затрі́мау́ ці́ї зді́ти ґро́зѧ. З
љу́стра шеду́ му нап́речі́в
п́риґарбі́їни, ша́ри ко́щіотру́п.
Вінстона п́реражі́уа ні́є тиле́
сві́ядомо́щ, же ві́ді ці́єбі́є, і́ље сам
ві́док. П́рисунáу́ ці́ї блы́жеј. З
пово́ду згі́їтеј си́лветкі́ тва́р
ви́дава́уа ці́ї вису́ні́єта до п́роду;
посе́пна тва́р ві́ї́зні́я з ґу́зовати́м
чо́уем п́реходза́цим в у́иси чере́п, з
ќривим носе́м і́ пообі́яними́ ко́щмі
по́льчкови́ми, над кту́рими́ пу́онё́уи
чу́їне, ґні́євне́ очи. По́льчкі́
позна́чоне бру́здамі́, уста́ запа́ду́є.
Вінстон очиві́щіє на́да́ль му́ґу́ ці́ї
розпозна́ч, л́єч ї́го тва́р змі́єні́уа ці́ї
барді́єј, ні́ж он змі́єні́у ці́ї
вевне́трні́є. За́піса́не на ні́єј
п́режичі́я п́рераста́уи окро́пнощі́ѧ
вши́стко, чо́ факти́чні́є п́решеду́.
Че́щіово́ ви́уи́сїя́у. П́рез мо́мент
здава́уо му́ ці́ї ру́внієж, і́ж о́сві́їя́у,
а́ље о́каза́уо ці́ї, же решткі́ ву́осу́в
ма́ по́ просту́ ша́ре од
наварстві́єне́го бру́ду, кту́ри
покрива́у ца́уе ї́го чі́я́уо по́за
ду́о́ньмі́ і́ тва́рѧ. Ґ́ді́єні́єґді́є спод
вжа́ртеґо́ бру́ду ви́зі́єра́уи че́рвоне

блѣзні по ранах, а овѣродженіє
повижеј косткі стаѹо сїѣ јднѧ вієлькѧ
опухлѣзнѧ з ѹущѧцѧ сїѣ скѹрѧ. Алє
најбардїєј пѣражіѹо Вїнстона
огѹльне вичієньченіє јго чїяѹа.
Клѧткѣ пієрсїєвѧ мїяѹ худѧ як
шкѣлет; ногї так чїєнкѣ, же кољана
биѹи гѣрубше нїж уда. Зрозумїяѹ,
длѧчего О'Брієн хчїяѹ, аби обејѣаѹ
сїѣ з боку. Вигїѣчіє крѣгосѹупа
видаваѹо сїѣ впрост
нієправдоподобне. Вихудѹє
рамїєна так моцно похильїѹи сїѣ до
пѣроду, же клѧтка пієрсїєва
западѹа сїѣ до вевнѧтѣрѣ, а вієтка
шия нїємѧль згїѣѹа впѹѹ под
чїѣжарем гѹови. Повїєдїяѹби, же
патѣри на чїяѹо сїмїєртельнїє хореґо
шєщдїєсїѣчїєлѣтнїєґо старца.

— Мишлѧѹєсѣ, же моя тварѣ, тварѣ
чѹонка Вевнѣтѣрнєј Партїї, јст стара
ї зніщона — ѣєкѹ О'Брієн. — Як
оценїяш вѹаснѧ?

Зѹапаѹ Вїнстона за рамїєна і
обрѹчїѹ шибко до сїєбіє.

— Попатѣрѣ, як виглѧдаш! —
завоѹаѹ. — Спѹјѣрѣ на бруд, ктѹрим
обросѹєсѣ, ктѹри вжарѹ чї сїѣ мїєдзи
пѧлце у нѹг!

Спѹјѣрѣ на тен огидни, ропїєѧци вѣрѹд
повижеј косткі! Чи вієш, же

цухнієш як цап? Певніє прѣстауєш то зауважач. Патр̑, які їстеє худі. Відіш? Кчіюкм і пальцем всказуяцим могє обѣч твѣ бїцепс. Мѣгѣбим чї зуамач шиї нічим мархев. Чи вієш, же одкѣд їстеє в наших рѣках, шгудѣєш дваїєщїа пїєч кїльо? Вѣоси виѣажѣ чї ґарщїамі. Попатр̑! — Цгвичіу ґо за вѣоси і вишарпнѣу му кїлька космикѣв. — Отвѣр̑ уста. Зостаѣо чї дїєвієч, дїєщїєч, їденащїє зѣбѣв. Іѣе мїяѣєш прѣдтем? А те мїзерне решткї вкрѣтце теж чї випаднѣ. Спѣр̑! Зачїснѣу два потѣжне пальце на їдним з оцѣлѣуих прѣднїх зѣбѣв Вїнстона. Бѣль прѣшиѣ щѣкѣ вієзнїя. О'Брїєн вирваѣу му рушайци щїє зѣб враз з корєнїєм, по чим чїснѣу ґо на другї конїєц цєлї.

— Ґнїїш, розпадаш щїє! — рикнѣу. — Вієш, чим їстеє? Ворем ґною. А тераз обрѣч щїє і їще раз попатр̑ в љустро. Відіш тѣ огидѣ? То вѣащїє остатнї чѣовїєк. Так вигѣѣда људзкощ, їщї ти ѣ репрезентуїш. Можеш щїє убрач.

Вїнстон зачѣу щїє убїєрач, повољї і нїєдоѣжнїє. До теї — пори якоє нїє зауважиѣ, же їст такі худі і сѣаби. В їґо ґѣовїє коѣатаѣа щїє їдна мїшь: муї ту бич значнїє дѣужеї, нїж

садіу. По чим нагље, гди овіяу чиє в
недзне уахмани, зробіуо му чиє
страшлівіє жаль своґо винищеноґо
чіяуа. Опадү безвольніє на стоуек
пři уужку і вибухнаү пуачем. Мімо
свіадомошчі, як окропніє, врѣч
одражайцо вигляда в острим,
яскравим свіетље — шльохаџци
ворек кощі в цухнаџей бієлізніє —
ніє мугу погамовач уез. О'Брієн
ніємаль добротлівим ґестем
доткнаү јго рамієніа.

— Твоя мѣка кдиш чиє скоњчи —
реку. — Јшли тільки зехцеш,
престанієш чієрпієч. Вшистко
заљежи од чієбіє.

— То ви! То ви допроваділїщіє мніє
до теґо стану! — зашльохаү
Вінстон.

— Ніє, Вінстон, сам чиє
допровадіуєш. Сам вибрауєш те
дрогѣ, кди постановіуєш спрѣчівіч
чиє Партії. Вшистк настѣпства
винікуи з твоґо пієрвшеґо кроку.
Ніє споткауо чіє ніц, чеґо ніє могуєш
прєвідієч.

На хвілѣ прєрваү, по чим ознајміу:

— Поконалїшми чіє, Вінстон.
Зуамалїшми. Відіш, як вигляда твој
чіяуо. Твуж умисү јст в ідентичним

станіє. Ніє сѣдзѣ, аби зостаю в тобіє вієлье думи. Копано чіє, біто, лжоно; врѣщаюєш з бѹљу, таѣаюєш чіє по зіємі ве вѹаснеј крві і ве вѹасних вимієчінах. Скамљаюєш о льітош, здрадіюєш вшисткіх і вшистко. Чи знаш хоч їдно поніженіє, ктѹре чіє омінѣю?

Вінстон прѣстаю шльохач, хоч ўзи вчіяж спѹиваюи му по тварі. Подніѹсѹ взрок на О'Брієна.

— Ніє здрадіюєм Юльїї — повідїяѹ. О'Брієн попатрію на нієго з намисѹєм.

— Так. То правда. Ніє здрадіюєш Юльїї.

Дівачни поїв дља О'Брієна, поїв, ктѹрего ніц ніє моѹо зніщич, знѹв прѣпеуниѹ серце Вінстона. Якїж то мадри чѹовієк, помисљаѹ, якїж інтељїгентни! О'Брієн завше розуміяѹ вшистко, цо чіє до нієго мѹвію. Ктос іни натиخمїаст одпарѹби, же прѣчієж здрадію Юльїє. Бо чиж ніє зѹожиѹ вичерпуйцїх зезнањ подчас тортур? Поінформоваѹ докѹадніє сљедчїх о її звичаях, характерѣ, прѣшѹощі; виявіѹ в најдробнієjších щегѹѹах прѣбієг споткањ і треш розмѹв; оповієдїяѹ о посіѹках

пּри́р́адзаних з чарноринкових
артикуу́ув, о цудзоу́ўствіє, о ніє
спрецизованих кнованіях пּр́ечівко
Партіі — о вшисткім. А їднак, в тим
сен́шіє, в якім розуміа́у то су́ово, ніє
здра́діу́ Ю́льї. Ніє пּр́естау́ її кохач.
Їго учучія вобец ніє́й позостау́и та́к
саме. О'Брієн поа́у р́еч од разу, ніц
ніє тּр́еба му би́уо ту́умачич.

— Повієдзчіє мі, ќди мніє застּр́ельа́?
— спитау́ Вінстон.

— Цгиба б́єдієш му́сїау́ їще ду́уго
чекач — р́еку́ О'Брієн. — Твў́й
пּри́падек ніє їст прости. А́ље ніє
трач на́дієі. Пּр́едзе́й чи пу́зніє́й
каждего уда́й ш́іє вильечич. На
ко́нцу застּр́ельі́ми чі́є на певно.

4

Чу́у ш́іє значніє л́єпіє́й. З дня́ на
дієнь — о і́ље можна му́віч о дня́х,
ѓди ніц ніє діє́льї і́х од ш́ієбіє —
пּри́бієрау́ на вадзе і повра́цау́и му
ш́іу́и.

Яскраве ш́віа́туо ніє ѓасу́о ані на
хві́льє і вчі́яж роз́љегау́ ш́іє шум, л́еч
нова це́ља би́уа тро́хє ви́годніє́йша
од попּр́едні́х. Міа́у в ніє́й стоу́ек, а
на причи́ з десек л́ежау́и матра́ц і
поду́шка. Запּр́овадзоно Ві́нстона
до у́а́зні, до́щ ч́єсто позва́љано му

сіє мич в бляшанеї мієдніци. Навет достарчано чієпўа водё. Отрїмаў нова бієльзнё і чисти комбінезон. Оврѳодзеніє посмаровано якaсь койца мащїа і наўожоно опатрунек. На конієц усунїєто вієзнієві решткё зёбўв і дано му штучне щёкі.

Мусяўо мінaч вієље тигѳодні ѳуб навет мієщїєци. Тераз, гдиби міяў охотё, мўгўби мієрїч упўив часу, понїєваж кармієно го в міярё регуљарніє. Саїїў, же достаї трї пощїўкі на добё; нїє міяў тїлько певнощї, чи подаване са в дїєнь, чи в ноци. Ыдзеніє биўо надсподїєванїє смачне; на цо трёчи пощїўек доставаў мїєсо. Раз навет отрїмаў пачкё папієросўв. Нїє міяў запаўек, аље завше мўгў прощїч о огїєнь мїльчацего стражнїка, ктўри прїнощїў пощїўкі. Кди пїєрвши раз запаљїў, зробїўо му щїє нїєдобрё, ѳеч нїє зрезїгноваў. Давковаў собїє папієроси, паљац пўў по каждым пощїўку, жеби пачка старчиўа на дўужеї.

Достаў также біяўа табљїчкё з прївіїязаним до рогу оўўкм. Почaтково в огўље з нїєї нїє корїстаў. Нїє прўбоваў навет вирвач щїє з апатїї. Час мїєдзи пощїўками спёдзаў правїє без руху,

альбо спіяц, альбо лѣжац в сеним
одрѣтвiєнiю, з замкнiєтимi очамi,
ґдиж отварчiє iх вимаґаю збит
вiєлькѣго вишiуку. Юж давно привику
до спанiя при сiльним свiєтлѣ
падайцим му просто на тварь. Їдинiє
сни мiєвау значнiє мнiєй хаотичнѣ.
Снiу тѣраз виѣтковѣ чѣсто, завшѣ о
рѣчах приїмних. Прѣбивау в Зѣотѣ
Краiнiє лѣуб сiєдiяу всрѣд
потѣжних, вспанiяуих, заљаних
сѣоњцем руiн, з маткѣ, з Юльiѣ, з
О'Брiєнем — сiєдiєльi собiє лѣнiвiє i
розмавiяльi о поґодних справах.
Кди мишљау о чимс на явiє, то
нiємалѣ виуѣчнiє о своiх снах. Одкѣд
знiку бодiєц в постачi ґрозби бѣлу,
Вiнстон якби страчiу здольнощ до
подеїмованiя вишiуку
iнтельектуальнѣго. Нiє нудiу сiє, нiє
чуу потрѣби провадзѣнiя розмѣв,
нiє тѣскнiу до жадних розривѣк. То,
жѣ прѣбивау в самотнощi, без бiчiѣ
i прѣсѣухањ, в додатку сити i
чисти, задоваљау ґо в зупѣунощi.

З часѣм спау цѣраз мнiєй, аљѣ вчiѣж
нiє мiѣу охоти вставач з ѣужка.
Наїхѣтнiєй лѣжау без руху, чуѣц, як
поврацаѣ му сiуи. Обмацiвау свої
чiѣуо, аби сiє упевнiч, чи їґо мiєснiє
направдѣ набiєраѣ маси, а скѣра
стаї сiє мнiєй вiєтка.

Врешчіє одешуї го вшельк
вѣтпльивошчі: так, пѣрибїєрау на
вадзе; уда мїяу юж здецидованїє
грубше од кољан.

Од теї хвїлі, на почѣтку з нїєякім
очїяґанїєм, зачѣу шїє систематичнїє
гїмнастиковач. Вкрѣтце мѣгу юж
пѣрїшч тѣри кїльометри, спацеруяц
вольно по целї, а кабуѣковате
рамїєна нїєцо му шїє випростовауї.
Алє кдї забрау шїє до труднїєїших
чвїчењ, зе здївїєнїєм і упокорєнїєм
одкриу, же нїє може їм подоуач. Нїє
потрафїу пѣрїспїєшич кроку, нїє
умїяу утрїмач стоука в
випростованеї рѣце, пѣвращау шїє,
гдї ушїуовау станѣч на їднеї нодзе.
З пѣрїшїяду поднїусу шїє з оґромним
вишїукм, лєдво пѣрезвичїєжайц
рвѣци буљ уд і уїдек. Кдї шїє
поуожїу на бѣруху і ушїуовау зробїч
помпкѣ, оказауо шїє то безнадїєїне:
нїє потрафїу подѣвїгнѣч шїє хочбї о
центиметр. Алє по кїлька днїях — і
кїлька кољєїних пошїуках — навет
теї штукї удауо му шїє допїяч; з
часем дошєду до шєщїу помпек
под рѣд. Зачѣу одчувач думѣ зе
своїї справношчі фїзичнеї і мїяу
тїлько надїєї, їж їго тварь рѣвнїєж
одзїскуї давнї вїгљѣд. Допїєро
пѣрїпадкм доткнѣвши уїсєї чашкї,
пѣрїпомнїяу собїє, як даљєце

знищена і покрита бруздами би́уа
тва́р, кту́ра ві́дія́у в лѹстрѣ.

Үго умисѹ стаѹ сїѣ бардієј справни.
Вінстон мѹ́гѹ тѣраз у́сїящ на причи,
опрѣч сїѣ о щіанѣ і з таблїчкѣ на
ко́ланіє цаѹ́км с́віядоміє п́рїста́пїч
до сво́јї рѣе́дукаці.

Скапїту́ловаѹ, цо до те́го нїє мїяѹ
жа́дних ва́тплѣвощі. Застана́віяяц
сїѣ над тим обѣцнїє, зрозумїяѹ, же
вѹащї́віє ґотѹв биѹ скапїту́ловач
значнїє вчѣснїєј, нїж собіє то
у́свіядомїѹ. Юж в хвї́лї ќди зна́лазѹ
сїѣ в Міні́стерствїє Мїѹо́щі — а навет
вчѣснїєј, вте́ди ґ́ди стаѹ безра́днїє з
Ю́льїя сѹ́ухаяц по́лѣце́нь же́лѣзне́го
ґѹо́су пѹ́їна́цего з те́лѣе́крану —
здаѹ собіє справѣ́ з лѣ́ккомїс́льностї
ї наї́вностї сво́јї прѹ́би бунту
п́рѣчї́вко Партїї. Тѣраз ві́єдіяѹ, же
п́рѣз сї́єдем лѣат По́льця Ми́сльї
обсерво́ваѹа ґо нї́чим ова́да п́рѣз
лѹпѣ́. Ува́дзѣ функцѣ́нарїюши нїє
умкнѣ́ѹ жа́ден ј́го чин, жа́дне
сѹ́ово; зна́лї навет ј́го ми́сльї.
Остро́жнїє кѹа́длї я́сни па́прох з
повро́тем на оку́адце па́мїє́тнїка. В
тракчіє́ п́ресѹ́уха́нь пу́щано му
наґра́нїя, показивано здѣ́чїя.
Нї́єктѹ́рѣ п́рѣдста́віяѹи ј́го і Ю́льїє́.
Так, навет вѹ́вчас, ґ́ди... Нїє
потра́фіѹ дѹ́ужеј ва́лчич з Партї́я. А

зрештѧ, Партія марацѧ. Муѣи мѣч,
бо чи нѣсміертельни, збієрови мѹзг
може сїѣ мильч? Ведѹуг якїх
зевнѣтрних критеріѹв можна
оценїяч їго сѧди? Нормальнощ то
срѣднїя статистична. Наљежаѹо
їдинїє научич сїѣ мисльєч так як онї.
Тилько...!

Оѹѹвек, ктѹри трїмаѹ в пальцах,
видаваѹ му сїѣ якїс ґруби і
нїєпорѣчни. Вінстон зачѧѹ нотовач
мисльї, ктѹре прїходїѹи му до
ґѹови. На почѧтку напісаѹ дужимї,
кривимї льтерамї:

ВОЛЬНОЩ ТО НІЄВОЛЬА

По чим, нїє застанавїяяц сїѣ,
допісаѹ:

ДВА І ДВА ТО ПІЄЧ

Аље наґље цоѣ сїѣ в нїм зачієѹо. Їго
умисѹ, якби праґнѧц чєґоѣ унїкнѧч,
одмавіяѹ посуушенства. Вієзієн
міяѹ свіядомощ, же віє, як брмі
кољеїна максима, льєч хвїльово нїє
мѹґѹ собіє прїпомнїєч. Врешчіє
удаѹо му сїѣ ѧ одтвориц; нїє тильє
прїпомнїєч, їље зрєконструовач в
мисльах. Занотоваѹ:

Бѹґ ТО ВѹАДЗА

Зґадзаѹ сїѣ на вшистко. Прѣшѹощ

би́уа змієнна. Прєш́уощі нігди ніє змієнієно. Оцеанія проваді́уа во́нє зе Вшѓудазя. Оцеанія завше проваді́уа во́нє зе Вшѓудазя. Ёнес, Ааронсон і Рутгерфорд би́лі ві́нні збродні, о кт́уре зоста́лі оскаржені. Нігди ніє ві́дія́у зд́чія, кт́уре станові́уо дов́уд іх нієві́ннощі. Нігди ніє і́стнія́уо, по просту ї́ вимис́льі́у. Памі́єта́у спр́ечне зе соб́а факти, л́еч ві́єдія́у, же ві́є́ље в́спомніє́нь собі́є уроі́у, повста́уи з ї́го зми́сьље́нь. Я́кж то би́уо прости́е! Вистарчи́уо щі́є поддач, а решта́ вині́ка́уа сама. Зупе́уніє́ якби́ ч́уові́єк п́уін́а́у под пр́ад, кт́ури спиха́ го́ до ти́уу мі́мо најрозпач́лівших ви́щі́уку́в, а потем на́гље де́цидова́у щі́є завру́чич і́ п́уін́а́ч з пр́аде́м, замі́яст му́ щі́є опі́єрач. Ніє зміє́нія́уо щі́є ні́ц опру́ч на́ставіє́нія: ді́я́уо щі́є і́ так то, цо би́уо ні́єухронне. Ві́нстон ву́ащі́віє́ ніє ві́єдія́у, д́ляче́го в о́ѓу́ље щі́є бунтова́у. Пр́ечі́єж про́щіє́й ї́ст за́нієхач опору; ї́диніє...!

Вши́стко може́ бич прав́д́а. Так зване́ права́ пр́иро́ди то́ нонсенс. Пра́во чі́йже́нія́ то́ нонсенс. „Ѓди́бим х́чія́у — пові́єдія́у О́Бріє́н — му́губі́м взні́єщ щі́є до́ гу́ри ні́чим ба́нька мид́ля́на”. Ві́нстон розва́жа́у то́ пр́ез хві́льє́. „І́щлі́ ї́му щі́є ви́даї́, же щі́є уно́чі, а мні́є, же то́ ві́дзє́,

вувчас так їст в істочіє". Нагље
їднак, нічим занурѳни под водѳ
дрѳг, ктѳри випѳива на повієрхніє,
з гѳєбі мѳзгу виѳоніѳа єїє
рефлєкса: „Ніє, вцаље так ніє їст.
По просту поноєї нас фантазя.
Улєґами гаљуцинаці". Чим прѳдзеї
одепхнѳѳ ѳ од єїєбіє. Опієраѳа єїє
на евідентним бѳѳдіє, на фаѳшивим
заѳоженіѳ, же гдієє на зевнѳтр
ієтнієї „рєчивієти" євіят, в ктѳрим
дієѳ єїє „рєчивієте" рєчи. Алє як
може ієтнієч? Як можна мієч
євіядомощ єґокольвієк іначеї нїж
попрєз миєлѳї? Вшиєтко дієї єїє в
гѳовіє. А цо дієї єїє в гѳовах
вшиєткіх, дієї єїє направдѳ.

Одрѳценіє бѳѳду ніє справіѳо му
трудноєї; ніє обавіѳѳ єїє, же да єїє
знѳв спровадіч на мановце.
їднакже такі фаѳшиви ток
розумованіѳ в огѳлє ніє повінієн
біѳ му прїїєц до гѳови. Умисѳ муєї
умієч єїє виѳѳчач, ілєкроч збача на
нієбезпієчне тори. Процєс тєн
повінієн заходїч ауєматичніє,
одрухово. В новомовіє окрєєлѳано
ґо міѳнем зброднієєшлѳабан.

Вінєтон зачѳѳ вирабіѳч в єобіє тѳ
умієїтноєц. Прївоѳивѳѳ в миєлѳах
рѳжнє тези — на прїкѳѳад: „Партіѳ
твієрді, же зієміѳ їєт пѳѳаска",

„Партія твієрді, іж лѹд јст чієжши од води” — і чвічіу здольнощ нієдострѣганія лѹб нієрозумієнія аргументѹв, ктѹре моґуиби ј обальіч. Ніє биѹо то уатве. Наљежаѹо шибко мисльєч, а понадто мієч дар імпровізаці. Юж проблеми аритметичне типу „два і два то пієч” значніє прѣкрачаѹи інтелектуальне можльівощі Вінстона. Вимаґаѹи нієсѹиханеј гієткощі умисѹу позваљаєцеј в јдним моменчіє доконивач најсубтельнієјших операці лѹгічних, в настѣпним ніє дострѣґач најбардієј podstawових бѹєдѹв в розумованію. Гѹупота оказиваѹа єіє рѹвніє нієзбѣдна як інтелиґєнця, а значніє труднієј биѹо му я в собіє викштаѹчіч.

Прѣз цаѹи час нуртоваѹо ґо питаніє, кди ґо застрѣльа. „Вшистко заљежи од чієбіє” — повієдіяѹ О’Брієн; Вінстон здаваѹ собіє јднак справѣ, же жадним своїм чинєм ніє здоѹа прієблїжич коңца. Моґа ґо застрѣльіч за дієсієч мінут лѹб за дієсієч лѹат. Моґа трїмач лѹатамі в ізољатце, зєсѹач до обозу праці, а навет на крутко звольніч, як то єіє нієкди здаґа. Бардзо можльіве, же вѹвчас, занім ґо застрѣльа, повтѹри єіє цаѹи цирк з арештованієм і

пּресууханієм. Ёдно биуо певне:
смиєрч надході нієочеківаніє.
Згодніє з традиця — ніє мувієня
традиця; хоч нікт о тим ніє
вспомінау, якош сїє вієдіяуо —
вієзнієві стрєљано завше в тиу
гуови, завше знієнацка, провадзэц
го коритарєм ніби то з ёднеј целі
до другієј.

Певнего дня — ачкольвієк мугу то
бич ніє дієнь, а сродек ноци —
Вінстон западу в дівни, буогі сен.
Шеду коритарєм чекаэц на кульє.
Вієдіяу, же стрэу падніє в
настєпнеј секундіє. Вшистка биуо
зауатвієне, вияснієне, умієрау
погодзони. Ніє дрэчиуи го юж
вэтплывощі, ніє вдавау сїє в жадне
спори, ніє чуу буљу ані страху.
Чіяуо міяу здраве і сільне. Шеду без
ви́сіуку, радуэц сїє рухем,
пּреконани, же ідіє в пеу́ним
суо́нцу. Ніє знајдовау сїє в ёдним з
вэскіх, біяуіх коритарі
Міністерства Міуощі, лэч в
огромним, заљаним суо́нцем
пасажу, понад кіљометр шэрокім,
кту́ри памієтау з маяку́в вивоу́аних
застрїкамі. Биу в Зуотеј Краініє,
шеду щієжкэ по вискубанеј пּрез
кру́лькі у́эце. Чуу под стопами
кру́ткэ, спּрєжистэ травэ, а на
тва́ри чієпуэ промієніє суо́нца. На

скраю поља відіяу коуишаце сїє
уагодніє віязи, а гдієс в оддалі віу
сїє струмієнь, в ктўрего зієльоних
розлєвісках под вієрбамі пуивауи
кльєніє.

Нагље подервау сїє нічим ражони
прадем. Пот зрошіу му плєци.
Усуишау, як крїчи на гўос:

— Юльїє! Юльїє! Юльїє, моя
наїдрожша! Юльїє!

Прєз хвільє трвау в іљузі, іж Юльїа
їст туж обок нієго. А вуащївіє ніє
тильє обок, ільє в нїм, якби
становїлы їднощ. В тим моменчіє
кохау я бардієї ніж кдікольвієк,
бардієї ніж втєди, гди билі разєм і
на вољнощі. Зрозумїяу, же Юльїа
вчіяж жиї і потрєбуї їго помоци.

Опадў на посуанїє, старайц сїє
опановач. Цўж зробіу наїљєпшего!
Їљєж додаткових љат нієвољї бїдіє
го коштовач тен момент сўабощі!

За хвільє дољєчі го стукот крокув.
Тєго вибуху ніє пущя му пуазєм.
Їсьлі навет дотад сїє ніє домисльалї,
тєраз вієдзя на певно, же ніє
дотрїмуї варункўв умови. Биу
посуушни Партїї, љєч вчіяж її
нієнавідїу. Давнієї укривау
геретицкї погљяди под пуащїкм

правомисльності. Тераз цофнаў сїе о
крок встеч: оддаў ім в нїевољє свў
умисў, їднакже серце заховаў
нїєскажоне. Вієдіяў, же нїє ма раці,
аљє вољаў її нїє мїєч, нїж бич такі
як онї. Розшифруй ґо — О'Брієн ґо
розшифруї. Здрадіў сїє тим їдним,
ґуупім окрікм.

Бєдіє мусяў зачинач од початку.
Процес може трвач лата. Прїєхаў
рєка по тварї, усьїуяц прїєзвичаїч
сїє до її дотику. Ґуєбок брузди
значиўи польічкі, кощі польічковє
стерчаўи остро, нос биў спўащони.
А одкад відіяў сїє в лўстрє,
вправїєно му штучнє зєби. Нїєуатво
контрольовач мїмїкє, кди нїє зна сїє
вигляду вўаснєї тварї. Зрештє
само панованїє над мїмїкє нїє
вистарчаўо. По раз пїєрвши в жичїю
здаў собіє справє, же їсьлі хцє сїє
заховач таїмніцє, наљєжи укрич я
навет прїєд собє. Трєба памїєтач о
нїєї без прїєрви, лєч допўкі нїє
надеїдіє вўащїва хвїља, нїє наљєжи
анї убїєрач її в сўова, анї позволїч,
аби прїєнїкнєўа до сївіядомощі. Од
теї хвїлі нїє тїлько їґо мїсьлі, аљє
рўвнїєж одчучїя і снї мушє бич
правомисльнє. І прїєз цаўи тен час
мусі крич свўя нїєнавіщ ґуєбоко в
собїє, ноїч я як торбієль, ктўра ткві
в чїєљє, а заразем нїц її з нїм нїє

уа́чи.

Певне́го дні́я постано́вія го
застре́льіч. Ніе́ спосу́б прэ́відієч, ќди
то наста́пі, а́ле хіба доми́сьлі с́іе
кі́лька се́кунд вче́сніє́. Завше
стрэ́ляя в ти́у ѓуові, прова́дза́ц
кори́та́рем. Діе́с́іе́ч се́кунд ста́рчи.
Прэ́з те́н ча́с вши́тко в ні́м зда́жи
вिवру́чіч с́іе на опа́к. Наѓле, без
су́ова, без змя́ни ры́тму кро́кув, без
дргні́єні́я тва́ри — наѓле спа́дніе
засу́она ка́муфля́жу і трах! Ѓрухна́
арма́ти ніе́наві́щі. Ніе́наві́щ випе́у́ні
го ні́чим поте́жни, ша́льей́ци
пу́оміе́нь. І ніе́ма́ль в ти́м са́мым
мо́менчіе́ трах! вистре́льі ку́ля;
вистре́льі за пу́зно́ луб за вче́сніе.
Розса́ді му́мзг, за́нім зну́в здо́у́а́я
над ні́м за́панова́ч. Ге́рети́цка ми́сь
позоста́ніе ніе́ ука́рана, ніе́
скру́шона, на за́вше по́за і́х
за́сіе́гіе́м. Ё́дним стра́уе́м зні́ща
ство́роня́ прэ́з с́іе́біе́ до́скона́у́ощ.
Ум́реч па́у́а́яц до ні́х ніе́наві́щія́ —
о́то пра́вді́ва во́льнощ.

Замкна́у́ очі. Че́ка́уо го́ трудні́е́йше
зада́ніе од на́ру́ценія́ са́біе
ми́сьлове́й ды́шы́плыні. Му́с́ія́у с́іе
упоко́рич, ока́льечі́ч. Му́с́ія́у
зана́у́рич с́іе́ в наё́гідні́е́йшым бру́діе.
Прэ́з хві́лье́ за́стана́віа́у с́іе́, цо́ ё́ст
на́йба́рдзі́е́й встра́тне́, на́йба́рдзі́е́й

обмієр'ує зе вшистк'го? Помисльау о Вієлькім Брачіє. Огрома твар' (понієваж чіяг'лье відіяу я на плакатах, в їго виобразні теж міяуа понад метр широкощі), з сутимі, чарнимі в'асамі і о очах пільніє с'льедз'ащих кажды рух, сама з с'ієбіє стан'еуа му в мисльах. Цо направд'є одчувау вобец Вієльк'го Брата?

На коритару роз'легу с'іє чієжкі стукот бут'ув. Сталове д'рві целі отвориуи с'іє з б'р'єкм. До с'родка вшед'у О'Брієн; офіцер о восковеї тварі і стражніци в чарних мундурах зостаї на зевн'атр'.

— Встањ — розказау О'Брієн. — Зб'ліж с'іє. Вінстон стан'ау нап'речівко О'Брієна. Тен уяу го за рамієна і п'ріїр'ау му с'іє бачніє.

— Міяуєс охот'є мніє ошукач — р'ек'у. — Бардзо нієрозс'адніє. Випростуї с'іє. Патр' мі в очи.

На момент умільк'у, по чим континуовау нієцо уаг'однієїшим тоном:

— Робіш пост'єпи. Умис'уово їстеєс юж правіє здрув, а'ље емоц'єнальніє ніє посун'ауєс с'іє ані о крок до п'р'оду. Повієдз мі, Вінстон, і памієтаї, ніє ужиї: вієш, же завше

потрафіё познач, ќди ку́амієш;
повідз мі, як учучія живіш
направдѣ до Віельќго Брата?

— Нієнавідзѣ го.

— Нієнавідіш го. Ѓвієтніє. Вієц
највижши час, абиѣми п́решлы до
остатнієго етапу. Муѣіш покохач
Віельќго Брата. Ніє вистарчи го
суухач; т́реба го кохач.

Пхна́у Вінстона в стронѣ
стражніку́в.

— Покў́ сто јден — пољечіу́.

5

На кождим етапіє увієзієнія Вінстон
вієдіяу́, а п́ринајмнієј так му ѣіє
здавау́о, в які чѣщі позбавієнего
о́кн будинку акурат п́ребива. Може
познавау́ то по нієвіелькіх рўжніцах
чі́снієнія. Цеље, в кту́рих білы го
стражніци, мієщіу́и ѣіє под зіємія.
Покў́, в кту́рим п́ресуухівау́ го
О'Брієн, уљоковани биу́ ѓдієѣ
високо, ніємаль под самим дахем.
Тєраз з кољеі забрано го до
помієщєнія поу́ожєнего вієље
метру́в под зіємія, хіба на
најніжшєј кондиѓнаці будинку.

Биу́о обшєрнієјшє ніж віє́кшоц
цєљ, ѓдіє дотад го т́римано.

Їднакже ніє звацау увагі на оточеніє. Зауважиу тилько, же прѣд собѧ ма два столикі, оба прѣкрите зієльоним сукнем. Їден стау заїедвіє пўутора метра од нієго, другі нієцо даїеї, бїїжеї дрві. Вінстон їїєїїяу в фотелу, скрѣповани так чїясно, же ніє мўгу їїї порушич, навет скінѧч гуовѧ. Штивна подпўрка справїяуа, же муїїяу патрѣч просто прѣд їїєбіє.

Прѣз хвїїї биу сам, по чим дрві отвориуи їїї і до їродка вшеду О'Брієн.

— Питауєї мніє кдиї — рєку — цо їїст в покою сто їден. Повїєїїяуєм чї, же сам вієш најїепїєї. Вшиши вієдзѧ. Тутѧї чека чїї то, цо їїст најстрашнїєїше на ївієчіє.

Дрві отвориуи їїї поновнїє. До їродка вшеду стражнїк; внїусу якії прѣдмїєт виконани з друту, кош альбо скрїнкї і поставїу на даїшим столику. О'Брієн засуанїяу му відок, Вінстон ніє мўгу вієц добрїє їїї прїїрєч.

— Дїа каждего чуовїєка цо іннего їїст најстрашнїєїше на ївієчіє — віяїнїу О'Брієн. — дїа їднего може то бич погрѣбанїє живцем, дїа другїєго спѧїенїє, а дїа трѣчієго

утонієчіє, вбічіє на паль љуб допієро
пієчдієсіяти родзай ємієрчі. Часамі
ході о цоє бардзо тривієльнєго, цо
вцаєє ніє поведуї зґону.

Прєсунєу єїє нієцо, аби Вінстон
мўгў љєпієї доїрєч прєдмієт
умієщони на стоєє. Биєа то
подуужна, дручієна кьєтєка з
умоцованим на вієрху ухвitem до
ношеніє. З прѣду знаїдоваєа єїє
єкби масєка шермієрча, вкьєсўє
стронє зврўцона на зєвнєтрѣ.
Цгочієж кьєтєка стєує в одьєгўощі
правіє чтерєх метрўв, Вінстон
відієу, же прєдієльона їст вздууж на
двіє чєщі і же в єждєї з нїх єїєді
звієрѣ. Щур.

— В твоїм випадку — континуовєу
О'Брієн — нєїстрашнєїше сє щури.

Дівни, острєгєвчи дрєщ,
нієвитуумєчєльни љєк встрєснєу
Вінстонєм, гди тильєко уїрєу кьєтєкє.
Љєч допієро в тим моменчіє
зрозумієу, до чєго сўужи подобнє
до маскі урєдзєніє умоцованє з
прѣду.

Кішкі зємієніуи му єїє в љўд.

— Ніє можєчіє! — зєвиєу піскльівим,
уємієйцим єїє гўосєм. — Ніє можєчіє!
Ніє! Ніє!

— Чи памієташ хвіље ґрози, ктўре
находіуі чіє в снах? — спитау
О'Брієн. — Прѣд собѧ відіауєс
мрочнѧ ямѧ, в ушах сўишауєс
ґрмот. В яміє криуо сїє цоє
страшноґо. Вієдіауєс цо, лѧч ніє
допускауєс теј вієдзи до
свіядомощі. Щури!

— О'Брієн! — завоуау Вінстон,
усїууяц запановач над ґуосем. —
Прѣчієж вієчіє, же то ніє їст
конієчне. Чєґо оде мніє хцєчіє?

О'Брієн ніє одповієдіау впрост. Кди
сїє одєзвау, мўвіу — цо му сїє часем
здаґауо — тонем научичієльскім.
Патріу з намисўем прѣд сїєбіє,
якби зврацау сїє до сўухачи
сїєдзѧцих ґдієс за Вінстоне́м.

— Бўль сам в собіє чѧсто ніє
вистарчи. Сѧ ситуацї, в ктўрих
чўовієк здоуа витрїмач највієкши
бўль, а навет може з бўљу умрѣч.
Алѧ каждеґо цоє напава такѧ
ґрозѧ, же боі сїє хочби о тим
мисльєч. Ніє ма то ніц вспўльнеґо з
одваґѧ і страхем. Кди чўовієк спада
з високощі, ніє їст тхўроствем
уапаніє сїє лїни. Їсьлі винура сїє
спод води, ніє їст тхўроствем
вчіяґаніє повієтра в пўуца. То
одрух, ктўреґо ніє спосўб сїє
визбич. Так само їст з тобѧ і

щурамі. Дља чієбіє сǎ
најкошмарнієјшǎ речǎ на чвієчіє.
Цгочбищ ніє вієм як прагнǎу, теј
форми начіску ніє потрафіш знієщ.
Зробіш, чєго тилько од чієбіє
зажǎдам.

— Аље чєго, чєго жǎдачіє?! Як могё
то зробіч, скоро ніє вієм?!

О'Брієн прєніўсў кьлаткё на блїжши
стоьік. Поставіў я острожніє на
зієьоним сукніє. Вінстонові крєв
загучаўа в ушах. Чуў чіё страшльвіє
осамотніёни. Здаваўо му чіё, же
чієді пощродку розьєгўеј,
безьуднеј рўвніни, пустині заьанеј
сўонечним бьаскм, а вшистк
дьвіёкі дочієрај до нієго з огромнеј
одьєгўощі. Аље кьлатка зе щурамі
стаўа заьедвіє пўўтора метра од
їго фотельа. Биўи вієльк. Оба в тим
вієку, гди щуром гьрубієя пискі і
стай чіё бардієј драпієжне, а чієрщ
з шареј прємієнія чіё в брунатнǎ.

— Щури, хоч гьризоніє, сǎ
міёсожерне — чіягнǎу О'Брієн, якби
вчіяж прємавіяў до своіх
нієвідочних сўухачи. — Цгиба сам
вієш, цо здара чіё в убогіх
дієьніцах. Сǎ уьіце, гдіє кобієти
бой чіё зоставіач ніємовльё в дому
без опієкі хочби на пієч мінут. Щури
з мієјша би чіё на ніє рўчіўи і по

кільку хвілях позостауиби тилько
огризієне до цна кощі. Щури
атакуя рўвнієж лўді хорих лўб
умієрайцих. Виказуя нієбивау́я
здобнощ вичуванія, же кто́ш їст
безсілни.

Нагље з кьлаткі розльєгу́и сіє гўо́шне
піскі. Доходіу́и Вінстона якби з
бардзо даљека. Щури,
роздражнієне, штурмовау́и
дієля́ця ї щіанкё. Усу́ишау́ гўё́бокі
їк розпачи. Тен дьвіёк рўвнієж
здавау́ сіє пу́иня́ч з оддалы́.

О'Брієн подніу́су кьлаткё і цо́ш п́ри
нієї начісна́у. Розльєгу́ сіє гўо́сни
т́раск. Вінстон шарпна́у ца́уим
чія́уем як ошальяу́и, прўбуя́ц зервач
сіє з фотеля́. Даремни ви́сіуек;
чія́уо і гўовё́ міяу́ ца́укові́іє
унієрухоміє́не. О'Брієн п́риблы́жиу́
кьлаткё. Би́уа тєраз нієцау́и метр
од тва́ри Вінстона.

— Начісна́уем пієрвшя́ дьві́гніє́ —
вия́сніу́ О'Брієн. — Домисля́ш сіє
хиба, як функцё́нуї кьлатка. Маска
замкніє́ сіє вокўу́ твої́ гўови. Ќди
начіснё́ другя́ дьві́гніє́, д́рві́ккі в
кьлатце уніє́са́ сіє до гўу́ри.
Вигўодні́яує́ бєстіє́ скочя́ до п́роду
як вистрё́льоне з проци. Чи ві́дія́ує́с
ї́ди, як щур́рца́ сіє до атаку?
Скочя́ чі просто на тва́р і за́чня́ сіє в

нія вґризач. Часамі од разу
вижерай очи. Часамі најпієрв
пґеґризай польічкі і виядай јзык.

Кльатка би́уа цораз бльіжеј, цораз
вієкша. Вінстон усұишау́ кілька
крұткіх јкұв, ктұре дољативау́и
якби гдієщ знад јго гұови. Ваљчиу́
розпачльвіє, аби опановач страх.
Вимищль цощ, вимищль, маш јще
ууамек секунди, то твоя остатнія
шанса! Наґље стёху́и, обрідльві
смрұд удеґриу́ го в ноздґра.
Встрёснёу́и нім мдұощі так щільне,
же о мау́о ніє земдљау́. Зробіу́о му
щіє чарно пґед очамі. На момент
сам змієніу́ щіє в шальоне, виґце
звієрґе. Јднакже видобиу́ щіє з
мроку, уношәц зе собә збавієнна
мищль. Би́у то јден, јден јдини
спосұб ратунку. Мущі одґродіч щіє
од щурұв чіяу́ем іннеґо чұовієка.

Отвұр маскі би́у так бльіско, же ніц
поза нім ніє відіяу́. Дручіяне дґрвічкі
збльіжиу́и щіє на широкощ дву дұоні
до јго тваґри. Щури вієдіяу́и јуж, цо
зараз настәпі. Јден подскаківау́
нієчієрпльвіє, а другі, стари
ринштоковієц о шорсткім,
помарщоним писку, уніұсу́ щіє на
тильне уапи і опієрајц о друти
рұжове споди пґедніх, зачәу́
ґнієвніє вёшич. Вінстон впатривау́

сіє в їго васьі і жуўте зёбіска. Знув
овуаднаў нім панічни страх. Чуў сіє
сьлепи, безсьільни, отёпіяўі.

— В цесарскіх Цгінах биўа то дощ
поспольта тортурa — осьвідчиў
О'Бріен тим самим дидактичним
тоном.

Маска замикаўа сіє вокуў тварі
Вінстона. Друти дотикаўі
польчкўв. І вўвчас — ніє, ніє биўа то
ульга, лъеч надієя, заъедвіє іскрка
надієі. За пўзно, могуо юж бич за
пўзно. Аъе нагъе зрозуміаў, же на
цаўим сьвієчіє істнієї тилько їдна
особа, на ктўрă може прёнієщ тё
страшльівă тортурё — їдно чіяўо,
ктўрим може сіє засуоніч прёд
щурамі. І зачăў врёщеч як опётани,
повтарайц в кўуко:

— Зрубчіє то Юльїї! Юльїї! Ніє мніє!
Юльїї! Ніє обході мніє, цо сіє з нїя
станіє. Нієх її зежрă тварь, обгрізă
аж до кощі. Ніє мніє! Юльїї! Ніє мніє!

Спадў до тиўу, в якăсь безденнă
отхуань; оддаљаў сіє од щурўв.
Вчіяж прёвіязани до фотельа,
прёльєчіаў прёз посадзкё, прёз
щіани будинку, прёз зієміё, прёз
оцеани, прёз атмосферё, уніўсу сіє
в космос, в гвієздісте прёствоړа —
цаўі час цораз бардієї оддаљац

сіє од щурѹв. Дієліуи го од ніх
лата світльне, аље вчіяж чуу на
поличках жімни дотик дручіянеј
сіятки. І О'Брієн вчіяж стау у јго
боку. Кди јднак в чіємноціях
розлегу сіє металічни траск,
Вінстон вієдіяу, же дрвічкі клаткі
ніє отвориуи сіє, лєч затраснёуи на
добре.

6

В кавіярні Под Каштанем ніє биуо
правіє нікого. Закурѹне стоуи
зучіуи сіє в промієніях суюнца
впадайчих укосніє прѣз окно.
Доходіуа годіна пієтнаста; спокоїна
пора. З тельеекранѹв сачіуи сіє
бляшане тони музики.

Вінстон сієдіяу в тим самим рогу цо
завше, зе взрокм утквієним в пустеј
шклянце. Раз на якіс час
споглядау на огромнѧ тварь
обсервуяцѧ го з прѣчівнеј щіани.
ВІЄЛКІ БРАТ ПАТРИ — гуошіу напіс.
Кельнер, ніє взивани, подшеду і
напеуіу шклянкѧ Дінем
Звичієства, по чим з іннеј бутелькі,
прѣз руркѧ осадзонѧ в корку,
стрѧснау до щродка кілька кроплі.
Биуа то сахарина пріправієна
гоздіками, спеціяльнощ закуаду.

Вінстон суюхау тельеекрану.

Цгвільово пуйнѣуа з нїєго музика, лѣч лѣада момент моглї надач спеціальни комунікат Міністерства Покою. З фронту африканьскїго надходїуи вийтково нїєпокойце вїядомошчі. Вінстон задрѣчау чїє нїмї од самеґо рана. Војска еуразятицкї (Оцеанїя провадїуа воїнѣ з Еуразя; Оцеанїя завше провадїуа воїнѣ з Еуразя) посувауи чїє на поуднїє в прѣражайцим темпїє. Комунікат надани о двунастеј нїє вимїєнїяу жаднеґо конкретнеґо реєну, лѣч ваькї правдоподобнїє точиуи чїє юж при уїщїу Конґо. Браззавїльє і Лїеопольдвїльє знаьазуи чїє в нїєбезпїєчењствїє. Вінстон навет без патрєнїя на мапѣ вїєдїяу, цо то означа. В грѣ входїуа нїє тїько утрата Африкї Сродковей; по раз пїєрвши од вибуху војни заґрожона биуа сама Оцеанїя.

Гваутовне учучїє — нїє цауькм страху, рачеј дївнеґо поднїєценїя — тарґнѣуо Вінстонем, по чим знув прїґасуо. Прѣстау мишлѣч о воїнїє. Нїє умїяу сконцентровач чїє на жадним темачїє дуужеј нїж прѣз кїька хвїль. Поднїусу шкьанкѣ і опрїжнїу я јдним гаустем. Як звиклѣ вздриґнау чїє з обрїдзенїя і зробіуо му чїє нїєдобре. Смак биу огидни. Ґоздїкї і сахарина, саме

одражаяцо мдўе, ніе моґуи забіч
п́рикреј, ољеістеј вони д́іну;
најґорше јднак, же та воњ, ктўра
розтачауа ґіе вокўу ніеґо в д́іењ і в
ноци, кояри́уа му ґіе
ніерозервальніе зе смродем тих...

Ніґди, навет в миґљах, ніе
вимієніяу іх назви, і на іље мўґу,
старау ґіе ніе п́ривоуивач іх відоку.
Би́уи чимґ, чеґо уґіуовау до коңца
собіе ніе уґвіядаміяч: чієнієм п́ри
тва́ри, смродем т́римајцим ґіе
нозд́ри. Ќди д́ін подшеду́ му до
ґарду́а, бекна́у п́рез ґіне варґі.
Ути́у, одка́д ґо звољнієно, риси му
зґрубія́уи, а цера стауа ґіе бардіеј
руміяна ніж п́редтем; нос і пољічкі
міяу врєч простацко червоне,
уиґіне заґ чіємнорўжовă. Кельнер,
знўв ніе прошони, п́риніўсу́ шахи і
остатніе виданіе „Тге Тімес”,
отварте на строніе з заданієм
шаховим. Настєпніе відзăц, же
шкљанка Вінстона јст пуста,
напеу́ніу я д́інем. Вінстон ніе
потребовау видавач жадних
пољецењ. Знано јґо звичај. Шахи
завше на ніеґо чекауи, подобніе як
стољік в кăчіе; навет ґди в лўокаљу
пановау тўок, нікт ґіе ніе доґіядау
до Вінстона, бо лўудіе вољельі ніе
бич відіяні в јґо това́риствіе. Ніґди
ніе лўичіу, іље кољејк випія. В

нієрегулярних одстёпах часу
пїриношоно му брудне швісткі, ніби
рахункі, лєч одношіу враженіє, же
за кождим разем жадай од нієго за
мауо пієніїдзи. Гдиби биуо
одвротніє, ніє робіуоби му то
жаднеї ружніци. Ніє чієрпіяу на
брак готу́вкі; на новеї посадіє —
типовеї синекуре — зарабіяу
значніє вієцеї ніж кдіко́львієк
пředтем.

Музика умі́лькау і з те́лєекрану
розлєгу́ шіє гу́ос. Вінстон уніу́су
гу́овє. Ніє надавано їднак
комунікату з фронту, лєч кру́ткі
бію́лєтин Міністерства Обфітощі.
Винікауо з нієго, же в убієгу́им
кварталє продукця шнуровадеу
пředвідіяна в Дієсі́йтим Пляніє
Трі́лєтнім зостауа пředкочона о
дієвієчдієсі́ят ошієм процент.

Вінстон пředстудієвау заданіє
шахове і уставіу́ фігури. Би́уа то
трудна ко́нцу́вка, вимага́йца
ужичія обу скочку́в. „Гра́й бія́ує;
мат в дву́х посуніє́чіях”. Вінстон
спо́ржау на плакат Віє́лькі́го Брата.
Бія́ує завше звичіє́жай, помис́ляу з
нієясним учучієм містицизму.

Завше, без ви́ятку; такі їст по́рядек
речи. Як швіят швіа́тем, в жа́дним
заданію шаховим чарне їще ні́гди

ніє однієсуї звичієства. Чи ніє міяуо
то симболизувач вієчного,
нієзмінного тріумфу Добра над
Зуєм? Огрома тваř патріуа на
нієго; промієнієвауа спокоїна моца.
Біяує завше звичієжай.

Ѓуос урвау, по чим додау інним,
значніє поважнієjším тоном:

— Інформуїми, же о пієтнастеї
тїїдієщі надами важни комунікат.
Проїми памієтач: пієтнаста
тїїдієщі, віядомощі највижшеї ваґі!
Наљежи іх висуухач. Повтаřам:
пієтнаста тїїдієщі!

Знўв попуїнєуи дьвієкі бљашанеї
музикі.

Вінстонові серце забіуо моцнієї. На
певно бєдіє то комунікат з фронту;
пїечучіє мўвіуо му, же подадзє зує
новіни. Пїез цауи дієнь цо руш
оґарніяуо ґо поднієценіє на мишь о
друзґоцацеї кљєше в Африце.
Ніємаль відіяу, як воїска еуразятицк
пїєљеваї сїє пїез ніґди дотад ніє
нарушонє ґраніцє і пєдзє в дуу
нічим кољумни мрўвек. Дљачеґо ніє
удауо сїє якощ оскїидльіч враґа?
Міяу пїед очамі вирази контур
заходнієґо вибїрежа континенту.
Подніўсу біяуєґо скочка і пїєставіу
на нове полє. Так, то біуо вўащіве

мієше. Виображаяц собіє ґнайце на
поуудніє чарне горди, нараз ујрау
інне војска, ніє віядомо скăд
пřiбиує, зајмуяце позицї на тиуах
нієприячієља, одчінаяце јго уячнош
на мору і љăдїє. Здавауо му єїє, же
виєіуѣм вољі повоууї те војска до
жичія. Аље тřeба єїє спієшич. Јєлы
врѣг опануї цауя Африкє і зауожи
на Пřiљăдку љотніска і бази уодї
подводних, тим самим пřeпоуові
Оцеаніє. А то може означач
вшиєтко: кљєскє, розпад, нови
подіяу євіята, знієненіє Партїї! Взіяу
гуєбокї оддох. Нієсуиханіє
помієшане учучія — вуащівіє ніє
тиље помієшане, іље так
наварєтвієне, же трудно биуо
познач, ктѣре јєт најєільнієше —
ваљчиуи в нім о примат.

Спазм мінăу. Цофнăу біяуєго
скочка, аље пřeз хвіљє ніє муѣу єїє
скупіч на заданію шаховим. Јго
миєлы знѣв бієгуи інним торем.
Ніємаль нієєвіядоміє напієау
пальцем на закурѣним бљачіє стоуу:

$$2 + 2 =$$

„Ніє май достєпу до твојго музгу”
— повієдіяуа. А јднак мієлы. „То, цо
чі єїє ту пřiдаři, змієні єїє на
завше” — повієдіяу О’Брієн. І ніє
скуамау. Єя рєчи, вуасне чини, по

кту́рих ніє можна врѹчіч до щієбіє.
Цощ в чу́овієку умієра: застаї
випаљоне, скаутеризоване.

Ві́діяу́ я; навет з нія́ розмавіяу́. Ніє
би́уо то нієбезпієчне. Віє́діяу́, а
рачеј чу́у, же тєраз правіє вцаље
щіє́ нім ніє інтерєсуя́. Мѹ́гу́ щіє́ з нія́
поновніє умѹ́віч, гди́би
кту́рекољвієк з ніх виражіу́о охотѣ.
Споткалі́ щіє́ пѣ́падкѹ́м в парку, в
огидни, жі́мни марцови діє́нь, кди́
зіє́мія би́уа тварда як жељазна
скорупа, тра́ва мартва і ніє росѹ́о
ніц прѹ́ч кї́лку крокусѹ́в, кту́ре
пѣ́біу́и щіє́ на повіє́рхніє́ по то
тї́лько, би вія́тр розшарпау́ ї на
стрѣ́пи. Шє́ду́ поспіє́шніє́, зє
зљодовачі́яу́ими рѣ́кома і очамі́
у́заві́яцимі од жі́мна, гди́ нагље́
у́јрау́ я нієспє́уна діє́щіє́ч метрѹ́в
пѣ́ред собя́. З міє́јша уде́риу́а го́
ді́вна, нієухвїтна змїя́на, яка щіє́ в
ніє́ј доконау́а. Мінє́льї щіє́ без сѹ́ова;
заврѹ́чіу́ јднак і рушиу́ за нія́, хоч
без спе́цяльнєј охоти. Віє́діяу́, же
ніц їм ніє ѓрожі, же ні́кт ніє бѣ́діє щіє́
німі́ інтерєсовау́. Ніє повіє́діяу́а до
ніє́го сѹ́ова. Шу́а на уку́с по
вишгні́єтєј травіє́, якби хчі́яу́а щіє́ го́
позбич, аље в ко́нцу, зрезиѓнована,
пого́діу́а щіє́ з ї́го обєцно́ція́.
Вкрѹ́тцє зна́ље́зльї щіє́ в́срѹ́д
стрѣ́піястих, безльї́стних ќраку́в,

нієздатних зарўвно до осу́они п́ред
льудзкім взро́км, як і п́ред віятрем.
Зат́рималы́ ці́. Панова́у потворни
зіяб. Віятр гвізда́у в га́уёзіях і
шарпа́у ра́дк, ці́не крокуси.

Обя́у я в па́сіе. Вправді́е ніе́ би́уо
те́леекрану́в, ле́ч на певно́ гді́е́с
ткві́уи поу́криване мі́крофони, а в
до́датку ста́лі на відо́ку. Але́ то ніе́
мія́уо значе́нія; ні́ц ніе́ мія́уо
значе́нія. Гді́би хці́єлы́, мо́глы́ ці́
по́ужич на зі́емі і ро́біч то́ цо
да́вніе́й. Ё́го чі́яуо́ вздри́гнё́уо́ ці́,
кді́ о́ тим по́ми́сьла́у.

Ніе́ зареа́гова́уа в жа́ден спо́су́б на
ё́го у́щіск; ніе́ пру́бова́уа на́вет ці́
уво́льніч. Тера́з віе́ді́яу, цо́ ці́ в ні́е́й
змі́єні́уо. Тва́р мі́яуа́ зі́еміста́, а п́рез
чо́уо і́ скро́нь бі́е́гуа́ ду́уга́ блы́зна,
че́щіово́ п́рису́оні́ёта́ ву́оса́мі; ле́ч
ніе́ то́ би́уо́ гу́у́вна́ одмі́яна́. Змі́єні́уа
ці́ п́ре́де вши́сткі́м јј́ та́лы́а; ста́уа
ці́ гру́бша і́ я́кби́ дів́ніе́ шти́вна.
П́рипо́мні́ау со́біе́, як кді́с, по
ви́буху́ бом́би, по́ма́га́у ви́чі́ягна́ч з
ру́ін т́рупа́; здумі́ау го́ ву́вча́с ніе́
ти́ле́ чі́е́жар, і́ле́ шти́вно́щ зву́ок,
пі́е́кльні́е́ у́трудні́я́ца́ за́дані́е;
ко́я́ри́уа́ ці́ ба́рді́е́й з бри́у́а́ ка́мі́єні́а
ні́ж з ма́ртвим лё́удзкі́м чі́я́уе́м.
Та́лы́а, кту́ре́й до́тика́у, спра́ві́ауа
та́к са́мо вра́жені́е. П́ри́шу́о му́ до

ґуови, же рӯвнієжскӯра муґі бич в
дотику цаўкм інна ніж нієґдиґ.

Ніє одзиваьлі ґіє до ґієбіє і ніє
прӯбоваў јј поцаўовач. По раз
пієрвши попатрїуа на нієґо, кди
шьлі з повротем прєз травнік.
Ручіуа му крӯтк спожєненіє пеўне
поґарди і нієхєчі. Ніє вієдіяў, чи
нієхєч та виніка виуаьчніє з
прєшӯощі, чи може вивоуаў я відок
јґо набрмїяуєј тваři і очу узавіящих
од віятру. Уґієдльї на жеьазних
крєсуах, обок ґієбіє, аьє ніє за
бьїско. Зорїєнтоваў ґіє, же хце цоґ
повієдієч. Прєсунєуа о кїька
центиметрӯв ногє в нієзґрабним
бучіє і роздептауа ґауаьзкє. Јј стопа
видауа му ґіє о вієьє шерша, ніж
памієтау.

— Здрадіуам ґіє — оґвіядчиуа без
оґрӯдек.

— Я ґієбіє теж — одпару.

Знӯв рґучіуа му крӯтк, пеўне нієхєчі
спожєненіє.

— Часамі — ґіяґнєуа — ґрожа ґі
чимґ... чимґ, чєґо ніє можеш знієщ,
о чим боїш ґіє навет миґььєч. А
втєди мувіш: „Ніє рӯбчіє тєґо мніє,
зрӯбчіє то тєму-а-тєму”. І може
пӯзнієј прӯбујш удавач, же биу то

Ѓдиніє вибієґ, же повієдіяуєґ так
тільки по то, аби прѣстагы чіє
дрѣчич, же прѣчієж вцаље так ніє
миґљауєґ. Аље то нієправда.
Ву́вчас, кди чі ґрожа, праґнієш теґо
зе вшисткіх ціу. Вієш, же то їдини
ратунек, вієц хвиташ ціє ґо
курчово. Цгцеш, жеби зробілы то
теї особіє. Ніє обході чіє, як бардзо
бѣдіє чієрпіяуа. Лычиш ціє тільки
ти.

— Лычиш ціє тільки ти — повту́риу.

— І потем змієніа ціє наставієніє до
теґо коґоґ.

— Так, змієніа — потвієрдіу.

Ніє мієлы собіє ніц вієцеї до
повієдзєніа. Ѓвіщаци віятр
прільєпіау ім до чіяу чієнк
комбієзони. По теї кру́ткії виміяніє
здањ обої чулы ціє нієзрѣчніє в своїм
това́риствіє; поза тим биуо збит
жімно, аби цієдієч так без руху.
Ознаїміуа, же ніє хце ціє спу́зніч на
метро і встауа.

— Муґіми ціє зну́в споткач — рєку.

— Так, муґіми — одпаруа.

Прѣз певієн час шєду
нієздецидованіє пуу кроку за нія.
Обої мільчєлы. Ніє прубовауа ціє ґо

позбич, лєч спеціальніє шуа шибко,
аби ніє мўгў сїє з нїя зрўнач.
Постановїу, же одпроваді я до
стаці метра, аље нагље здїуа го
нієхєч до безсеновнєго вўўченїя
сїє на жїмніє. Огарнєуо го
прагнієніє ніє тїље учїєчкі од Юльїї,
їље повроту до кавїярні Под
Каштанем, ктўра нїгди ніє
видавауа му сїє так атракційна як в
тим моменчіє. З тєскнотă мисльау о
своїм столюку в рогу, о ґазечїє,
шахах, дїніє лєяцїм сїє
нїєпрєрванă стругă, а звўаща о
чїєплє. В настєпнєй хвїлі позволїу,
би ґрупка лўдї оддїєлыуа го од
Юльїї. Без збитнїєго ентузязму
спрўбовау я јще доґонїч, по чим
звольнїу, одврўчїу сїє і рушїу в
прєчївнїм крунку. Кди ушєдў
пїєчдїєсїят метрўв, обєјрау сїє. На
ульїци пановау нїєвїєлкі рух, лєч
юж нїє здоуау јј дојрєч. Могуа бич
ктўрăкольвїєк з кїлкунасту
оддаляяцїх сїє поспїєшнїє
сїлветек. Нїє умїяу розпознач од
тїуу јј зґрубїяуєго, зештивнїяуєго
чїяуа.

„Вўвчас, кди чї ґрожă, прагнїєш
тєго зе вшїсткїх сїу” — ознајмїуа.
Так, прагнăу тєго. Нїє тїлько так
повїєдїяу; рєчївїщїє прагнăу.
Модльїу сїє, жеби то я, а нїє јго,

виставієно на ўуп тих...

Втем змієніўа сїє музика пўинаца з
тељеекрану. Вкрадўа сїє в нїя
фаўшива, шидерча, врєч очієкаяца
жўўчія нута. А потем — хоч може
ніє дїяўо сїє то направдє, може то
тільки памієч пўатаўа му фігље —
гўос заспієваў:

Под конарамі каштана,
Пан спрєдаў мніє, а я пана...
Ўзи напўинєўи му до очу.
Прєходзэци кельнер спострєгўши,
же шкљанка јст пуста, врўчіў з
бутелькэ дїну.

Вінстон подніўсў шкљанкє і
повэхаў јј завартощ. Дін з кождим
ўікм выдаваў му сїє ніє мнієј, лєч
бардієј огидни. Аље стаў сїє јго
живієўем. Биў јго жичієм, смієрчія і
змартвихвстанієм. Вієчорем
позваљаў му сїє зваљіч як кўода і
заснэч, а рано опрїтомнієч. Кди
Вінстон сїє будїў, рэдко прєд
јденастэ, зє скљеєнімі ропэ очима,
паљэцим гардўем і так обољаўим
грбієтем, якби міяў зўамани
крєгосўуп, ніє здобиўби сїє на то,
аби сїє в огўље поднієщ, гдиби ніє
бутелька і фільжанка, ктўре
вієчорем ставіяў собіє прї ўўжку.
Прєз настєпне кїлька годін сїєдїяў з
бутелькэ под рєкэ, впатруяц сїє

тёпо в тельеекран. Од піётнастеј до замкніёчія лѡкаљу тквиу в кавіярні Под Каштанем. Нікого юж ніе обходіуо, цо робі; ніе будіу го гвізд і ніе упомінау гуос з тельеекрану. Часамі, звиклье два рази в тигоднію, впадау до закурёнего, обскурнего покою в Міністерствіе Правди, гдіе оддавау сіе праці — луб чому, цо називау сіе працѧ. Зостау пїдієльони до подкомітету їднего з подкомітетѡв, ктѡре повстауи з їднего з нієзлычоних комітетѡв зајмуящих сіе опрацовиванієм дробнієјших зағаднієнь звійзаних з редакцѧ їденастеґо виданія Сѡвніка новомови. Пїготовивалі „Справозданіє окресове“, хоч Вінстон ніе вієдіяу, чего докѡадніє ма оно дотичич. Цгодіуо мнієј вієцеј о то, чи пїречінкі повинно сіе умієщач вевнѧтрѣ навіясѡв, чи поза німі. З позостауих чтерех чуонкув подкомітету вшиши пїрешлі пїрез подобне досвіядченія цо Вінстон. Бивауи дні, кди збієралі сіе і зараз розходілы, явніє пїризнаяц сіе пїред собѧ, же ніе май ніц до роботи. Алє бивауи і таќ, кди ніємальже з ентузязмом розпочиналі дієнь праці, остентацијніє спорѧдзаяц нотаткі, а настѣпніє забієраяц сіе

до опрацюванія сажністих
ельаборатув, ктѳрих нїґди нїє
коњчили. Спїєральї сїє вѳвчас
зажарчїє на темат теґо, цо повиннї
робїч, уживайц цораз бардїєґ
зѳожоних і завіѳих аргѳментѳв,
тарґовальї сїє о наґдробнїєґше
одчїєнїє значенїєве, рачильї дѳугїмї
дїґресямї, кѳѳчильї, а навет учїєкальї
до ґрѳзб поскарженїя сїє
надрѳєдним чиннїком. По чим наґље
умикаѳ з нїх цаѳи запаѳ і тилько
сїєдїєльї вокѳѳ стоѳѳу впатруйц сїє в
сїєбїє навзаїм мартвим взроќм,
нїчим дуґи розмивайце сїє в
повієтрѳу по запїянїю коґута.

Тељеекран умїлькѳ. Вінстон знѳв
поднїѳсѳ ґѳовѳ. Зараз нададзѳ
комунїкат! Аљє нїє, по просту
змїєнїяльї музикѳ. Мїяѳ прѳд очамї
мапѳ Африкї. Руґи армїї бїѳи на нїєґ
зазначоне стрѳаѳамї: чарна стрѳаѳа
пѳдїѳа пїєновов дѳѳѳ, на поѳуднїє,
бїяѳа зас мкнѳѳа на вшґѳд і вбїяѳа
сїє в оґон чарнеґ. Якби праґнѳц
потвієрдзенїя, знѳв зеркнѳѳ на
нїєвзрушоне обљїче на пљакачїє.
Чи можљїве, аби друга стрѳаѳа
вцаљє нїє їєтнїяѳа?

Знову нїє потрафїѳ скупїч уваґї.
Випїѳ кољєґни ѳик дїну, поднїѳсѳ
бїяѳеґо скочка і на прѳбѳ поставїѳ

ґо в іннім мієйшу. Шах. Аље ніє
би́уо то в́уащівє посуніє́чіє, ґдиж...

Наґље, без поводу, станя́у му п́ред
очамі певієн образ. У́рґау
о́свієтльони́ с́вієца́ покў́, о́громне
у́у́жко п́рикритє біа́уа́ капа́ ораз
с́ієбіє́ яко́ д́ієс́іє́чіє́льєтніє́го ху́опца;
с́іє́діа́у на поду́одзе потр́а́саяц
куб́км з кощмі́ і с́міа́у с́іє́ до
розпуку. Матка́ с́іє́діа́уа́ нап́рєчівко́
і рў́внієж с́іє́ с́міа́уа́.

Д́іа́уо́ с́іє́ то́ мніє́й віє́це́й міє́с́іа́ц п́ред
ї́ї знікніє́чієм: хві́ља по́годзе́нія, ќди
запомніа́у о́ докучл́івим ґу́одіє́
скр́є́ца́яцим му́ внє́трно́щі́ і на
крў́тко врў́чіуа́ міу́ощ, яќа́ давніє́й
да́риу́ маткє́. Паміє́тау́ до́брє́ у́в
діє́нь, мокри́ і дешови́; стру́гі води́
спу́ивау́и по́ шиб́ах, а в́ с́ро́дку́ би́уо
збит́ чіє́мно, же́би чита́ч. Двў́јка
д́іє́чі в́ чіє́мним, ч́іясним по́кою
ну́діуа́ с́іє́ окропніє́. Вінстон маруд́іу́
і на́ре́кау́, даремніє́ допра́ша́яц с́іє́
ї́дзе́нія, роздражніє́ни біє́ґау́ по
по́кою ґрє́бі́яц в́ ша́фках і ко́пі́яц в́
льі́ствє́ над поду́оґа́, аж с́а́с́іє́ді́
зачє́льі́ сту́кач в́ щі́анє́, подчас́ ґди́
му́одше́ д́іє́цко́ цо́ ру́ш за́но́сіу́о́ с́іє́
пу́а́чем. В́ ко́нцү́ матка́ пові́є́діа́уа́:
„Як бє́д́іє́ш ґрє́чни, купіє́́ чі́ ґрє́.
С́льі́чна́ ґрє́, зобачи́ш, на́ певно́ чі́ с́іє́
сподо́ба”. Ви́шуа́ на́ деш, до́

нієвієлькго скльєпіку в побльіжу,
ктўри часем јще бивау чинни, по
чим врўчіуа з тектуровим пудеу́км
з дієчієцѣ ґра пљаншовѣ „Вёже і
драбіни”. До діс памієтау запах
мокреј текстури. Ґрѣ виконано
не́дзніє: пљанша биуа попёкана, а
маљењк, древніяне кощі так
нієрўвне, же ніє хчіяуи лєжеч
просто. Вінстон патріу на нія
надѣсани, без заінтересованія, аље
матка запаљуа оґарек швієци і
намўвіуа ґо, би ушієдлы на подуодзе
і зачєлы ґрач. Вкрўтце страшніє шіє
запаљуу; крїчау і шміяу шіє, ґди
пієнкі вспінауи шіє охочо на
драбіни, по чим зешльізґівауи по
вёжах ніємаль до льніі старту.
Заґралы ошієм партії, każde
вигриваяц чтери рази. Јґо
шієстрїчка, збит мауа, жеби
розумієч засади ґри, шієдіяуа
опарта о подушкє і шміяуа шіє, бо
оні шіє шміялы. Прєз цаує попоуудніє
твори́лы зґоднѣ, шєшльівѣ ро́дінє,
так як за часу́в јґо вчеснеґо
дієчіньства.

Одсунѣу од шієбіє тен образ,
евідентніє фаушиве вспомнієнія.
Цгві́лямi дрєчи́уи ґо так фаушиве
вспомнієнія. Аље би́уи нієґро́зне,
пўкі памієтау, же сѣ фаушиве. По
просту нієктўре рєчи зда́риуи шіє

направдѣ, а інне ніє зда́риуи́ чи́ї
ні́гди. Поновніє скупіу́ чи́ї над
заданієм шаховим. Подніу́су
біяу́его́ ско́чка і в те́й саме́й се́кундіє
подерва́у чи́ї як укúути шпі́лькă,
випуща́йц ґо з па́льцу́в; ско́чек з
т́рас́км спа́ду на шаховні́цѣ.

Повієтře пїречіяу пїренікльіви дьвієк
трѣбкі. Врешчіє комунікат!
Звичієство! Іљекроч комунікат
попїредзано сигнауєм трѣбкі,
означауо то звичієство. Дрещ
радощі встїрѣснѣу вшисткімі ґощмі.
Навет кельнеїи замарљі і
надставіљі ушу.

Сигна́у тра́бкі виво́уау правдіва́
в́раве́. Поднієцони́ ѓуос, кт́ури
зача́у трајкотач з те́еекрану,
нієма́ль нати́хміяст за́ѓууши́уи
оќрикі взно́шоне на зевна́тр.

Віядомощ́ л́отем бу́искаві́ци оби́єѓуа
ца́ує міясто. З те́го, цо здо́уау
ви́уові́ч, Вінстон зоріє́нтова́у́ ці́є, же
акця́ пото́чи́уа ці́є так, як собі́є
виобра́жі́у: о́грома́, в та́їмні́ци
зебра́на арма́да уде́рї́уа
нієсподі́євані́є на ти́уи
нієп́ріячі́є́ља; бія́уа ст́ра́уа вбі́уа ці́є
в о́гон чарне́ї. П́рез згі́єу́к
до́ля́тива́уи го́ уривкі́
тріумфа́льних віє́щі: „Вспа́нія́уи
маневр́ страте́гі́чни... і́деа́льна

координаця... цаўковіта кльёска...
пўў мільёна јњцўв... тотальна
демораљізаця... опанованіє цаўеј
Африкі... конієц војни туж, туж...
звичієство... највієкше звичієство в
дієях лўдзкощі... звичієство,
звичієство, звичієство!"

Под стољікм ногі Вінстона дрґауі
конвульсијніє. Ніє рушиу́ ціє з
мієша, лєч в мисльах ґнау́, пёдіу́,
пріу́а́чау́ ціє до ту́уму на зевнăтр і
крїчау́ з радощі ілє тху в пієрсі.
Знўв спојрау́ на плакат Вієлькґо
Брата. Кољос, ктўри стоі на стражи
свіята! Скау́а, о ктўрă розбіяя́ ціє
азятицкґ горди! Помисльау́ о тим, як
дієсієч мінут тому — так, заљедвіє
дієсієч мінут тому — з мієшанимі
учучіямі в серцу чекау́ на огўошеніє
кльёскі лўб звичієства. Ох, ніє
тільки армія еуразятицка застау́а
поконана! Бардзо ціє змієніу́ од
пієрвшеґо дня побиту в
Міністерствіє Міуощі, лєч
остатечна, конієчна, уздравіяяца
зміяна доконау́а ціє в нім допієро
тераз.

Ґуос з тельеєкрану вчіяж
інформовау́ о јњцах, уупах і рґежі,
аљє окрікі на улыци трохё
прічіху́и. Кельне́ри врўчілї до
праци. Јден з ніх збљїжиу́ ціє з

бутелькă дїну. Вінстон, буюго
розмарони, навет нїє зауважиу, же
напеуниїєно му шкљанкє. Нїє бієгу
юж, нїє крїчау. Знову биу в
Міністерствіє Міуощі. Вибачоно му
збродніє, душє міяу чистă як єнієґ.
Єїєдіяу на уавіє оскаржоних,
зезнайц вшистко цо трєба і
вшисткіх обчіяжайц. Шеду
коритарєм виуожоним біяуімі
кафлямі, з учучієм, же ідіє в
суоњцу; за нїм машеровау узброїєні
стражнік. Јще хвіља і од давна
упраґніїєна куља розсадї му музґ.

Спојрау на оґромнă твар. Зајуо му
чтердієщі лат, нїм одкриу, які то
уємієх криї єїє под чарним вăсем.
Ох, цуж за окрутна, нїєпотрєбна
помиука! Ох, цуж за упур і
ароґанця нїє позваљауи му єїє
прїтульіч до міууяцеї пієрсі! Двіє
пахнаце дінем узи спуїнєуи му
вољно по пољічках. Аље вшистко
юж биуо добре, врешчіє биуо
добре; ваљка єїє скоњчиуа. Одніусу
звичієство над самим собă. Кохау
Вієлькґо Брата.